

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□ □ □

Forbidden **DESIRE**

REBECCA BAKER

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://kntey.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Yasak Arzu

CEO'nun Bebek Sürprizi

Rebecca Baker

Telif Hakkı © 2025 Rebecca Baker

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Haber bültenime kaydolun ve ücretsiz bir aşk romanı kazanın:.

<https://www.subscribepage.com/rebecca-baker-english>

İçindekiler

[Açıklama Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62 Daha](#)

[fazlasını mı](#)

[istiyorsunuz?](#)

Açıklama

"Hamileymişsin! Çocuk yeni patronunun! Ve seni kovmak istiyor!"

Bu sözleri rüyamda gördüğümü sandım, ama acı gerçek bu: Bir yıl önce, beni utanmadan kullandı ve bir kenara attı.

Şimdi geri döndü, kariyerimi tehdit ediyor ve tek bir şey istediğini açıkça belli ediyor: Beni!

Tanrım! Ona, doğmamış çocuğumun babası olduğunu söylemeli miyim?

Hırslı bir gazeteci olarak, şirket partisinde patronumu etkilemek ve kariyer basamaklarını tırmanmak istedim.

Bunun yerine, çekici bir yabancıyla yatağa girdim.

Sabahleyin ortadan kayboldu ve umutlarımı da beraberinde götürdü.

Onun yerine, o tutkulu geceden bir çocuk sahibi oldum.

Kısa süre sonra, onun işverenimi satın almayı ve tüm personeli işten çıkarmayı planlayan adam olduğunu keşfettim.

Ve ben ona şirketimin tüm sırlarını çoktan açıklamıştım. Onu bir daha asla görmeyeceğime yemin ettim...

Bir yıl sonra, her şey değişti.

Şirketi satın aldı ve benim yeni patronum oldu.

Daha da kötüsü: Ona doğrudan rapor veriyorum, o ise bebeğimizden habersiz.

Ama en şok edici kısım neydi? Marco, tanıdığımı sandığım adam değildi. Soğuk ve hesapçı olan Marco, arzularını açıkça ortaya koydu: Beni istiyordu. Yani bedenimi! Başka bir şey değil. Kariyerime ne olacak? Onun ihanetinden sonra ona bir daha güvenebilir miyim? Ve çocuğumuzun gerçeğini öğrendiğinde ne yapacak?

Bölüm 1

MARCO

Bütün gece peşimde dolaşan kokteyl garsonunun neredeyse boşalmış tepsisinden bir kadeh şampanya daha alıyorum, teşekkür etmek için ona başımı sallıyorum ve partide insanları izleyebileceğim bir köşe bulmak için uzaklaşıyorum. Oldukça çekici bir kız. Sarışın. Dolgun dudaklı. Minyon, ama bir şekilde hayal gücüne pek yer bırakmayan siyah eteğine sıkışmış uzun bacakları var. Bu gece benimle eve gelme ihtimali yüksek. Birbirimizle tek kelime bile konuşmadık, ama gözleri "beni becer" diye bağıyor. Onların dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalışıyorum. Buna sonra odaklanabilirim. Şu anda, bu tür partilerde her zaman yaptığım gibi, salonu izleyip sohbet etmem gerekiyor.

Bu geceki parti, neredeyse bir yıldır takip ettiğim küçük bir gazete olan *The NY News Daily* için düzenlenmişti. Bu gazete, New York gazeteciliğinin rekabetçi dünyasında kendine yer bulmak için yıllarını harcayan bağımsız bir gazeteydi, ancak kısa öyküler yazmaya başlayan tanınmış bir yazar sayesinde, gazetenin satışları ve web sitesi tıklamaları artarak nihayet amacına ulaşmış görünüyordu. Yazarın adı Monica'ydı, soyadını hatırlayamıyorum. Bunu biliyorum çünkü asistanım gazetenin rakamlarını takip ediyor ve yazarın büyük bir hayranı. Yazar romantik romanlar ya da ona benzer şeyler yazıyor. Benim ne edebiyatta ne de kendi hayatımda aşına olduğum bir tür.

Seks, evet. Romantizm, hayır.

Gazete popülerlik kazandığına göre, onu satın alıp gazetecilik girişimlerim koleksiyonuma eklemeyi umuyorum. Gazetecilik veya yazma dünyasıyla gerçekten ilgilenmiyorum. Kendim gazete okumam ama gazeteler, özellikle reklam alanlarında şaşırtıcı derecede k rlı. Birkaç kez sahibi ile görüşme ayarlamaya çalıştım, ama sonuç alamadım. Sahibi inatçı biri, bu yüzden onun bilgilerini elinden almadan önce güvenilirlik ve güven oluşturmaya çalışıyorum. Ucuz şampanya ve kötü canlı müzik olan bu çatı partisinde olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih ederdim, ama katılmak işimin bir parçası.

Bu iş, küçük işletmeleri satın alıp onları daha karlı hale getirmek ve sonra da satmaktır. Riskli bir oyundur, ama yıllar içinde bu oyunda ustalaştım ve bu da beni DoĒu Kıyısı'nın en genç milyarderlerinden biri yaptı. Ayrıca, beni en çok korkulan milyarderlerden biri haline getirdi. Sanırım benim etrafımda hiçbir işletmenin güvende olmadığını söylüyorlar. Ama bu partide kimse burada olduĒumu bilmiyor, en azından henüz beni keşfetmediler. Bu gece tam olarak davetli deĒildim. Ancak, ařaĒıdaki kapıcıya birkaç yüz dolar vererek, diĒer parti katılımcılarıyla birlikte asansörlere doĒru ilerlerken görmezden gelmesini saĒladım.

Düşük profilli davranıp, şirketimin benim adıma konuşmasını tercih ediyorum. Adım basında ve herkesin dilinde olsa da, imajımın ilgi odağı olmamasını saĒlıyorum. Bu yüzden beni dergilerin kapaklarında veya magazin haberlerinde nadiren görebilirsiniz. İnanın bana, eĒleniyorum, ama kapalı kapılar ardında.

Tanınmazsam, insanları řařırtabileceĒimi fark ettim, tıpkı bu geceki partide olduĒu gibi. İnsanlar adımla duyana kadar kulaklarını dikmiyorlar, bu yüzden genellikle ilk isimle hitap ediyorum. Servetimi ve kimliĒimi gizleyerek, insanlar beni kullanmaya çalışmazlar. Özellikle kadınlar.

Yanlış anlamayın, kadınları seviyorum. Onların her şeyini seviyorum. İstedğini elde etmek için gözlerini kırışlarını. Çıplak tenlerinin ellerimde hissettiklerini. Adımı haykırışlarını. Ama para ve kadınlar karışık bir kombinasyon oluşturur, bu yüzden hiç ciddi bir ilişkim olmadı. İlişkiler, birine yakınlaşmak ve ona gerçek beni göstermek anlamına gelir. Birinin gerçek niyetini anlamaya çalışacak vaktim yok. Yönetmem gereken bir şirketim var. Ayrıca, paramla birinin satın alabileceği şeylerden çok, yatak odasındaki becerilerimle tanınmayı tercih ederim. Zaten paramı göstermeden de yeterince eğleniyorum.

Bu arada, aynı kokteyl garsonu tekrar bana doğru geliyor. Partiye katılanlar arasında bana gösterdiği özel ilgiyi başka kimse fark etmiş mi acaba? Şampanya kadehime bakıyorum ve neredeyse boşaldığını fark ediyorum. Ucuz olmasına rağmen, gerçekten çok içmişim. Baş ağrısının geldiğini neredeyse hissedebiliyorum. Bayat şampanyadan bir bardak daha içmektense pahalı bir bardak burbon içmeyi tercih ederim, ama bana doğru kalçalarını sallayarak göz kırpan sarışına kaba davranma riskini almak istemiyorum. Ayrıca, biraz sıvı cesaret bu yabancıların olduğu partide bana yardımcı olabilir.

"Bir tane daha ister misin?" diye soruyor, sesi alçak ve yavaş. Sesi kulaklarıma sıcak bal gibi akarken, ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" diye sırtarak soruyorum ve tepsiden bir bardak daha alıyorum.

"Belki," diye utangaçça

cevaplar. "Ne zaman

çıkıyorsun?"

"Bu iş bittiğinde." Elini sallayarak, etrafındaki partiye ilgisiz bir şekilde, gözlerini benimkilere dikti.

"O kadar uzun süre dayanabilir miyim bilmiyorum, tatlım." Duvara yaslanıp sırtıma şehri çeviriyorum. Zor elde edileni oynamak benim uzmanlık alanımdır.

Bana dudaklarını bükerek, parlak dudaklarını daha da dolgun gösterir ve gözlerim onlara çekilir. Aklım, kendi dudaklarımla nasıl hissettireceklerini düşünmeye başlar. Bacaklarımda arasındaki boşluk, onları başka yerlerde hissetmek ister.

"Buraya iş için geldim," diyorum omuz silerek.

"Çok resmi," diye alaycı bir şekilde söylüyor, dik duruyor ve alaycı tavrını

hissedebiliyorum. Ona bir gülümseme atıyorum, ona bir kemik atıyorum.

O da kabul ediyor. "Bunu senin için değerli kılacağım." Eğilip, kulak mememi gıcıklayacak kadar yakın bir mesafeden fısıldıyor. Evet, ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Eminim öyle yaparsın." Ona anlamlı bir gülümseme atıyorum ve o da alt dudağını dişleriyle çekerek karşılık veriyor. Şampanya tepsisini bir sonraki parti grubuna götürüyor. Neredeyse "siktir et" deyip onu hemen eve götürecektim. Vardiyasının geri kalanı için ona ödenmesi gereken ne varsa ödeyebilirim.

Cazip geliyor, ama yapamam.

Derin bir nefes alıp şampanyadan uzun bir yudum alıyorum ve şehir ışıklarına bakmak için dönüp bakıyorum. Sıcak Temmuz rüzgarı yanımdan esip geçiyor, saçlarımı dalgalandırıyor ve bu gri keten takım elbise içinde kendimi daha da boğulmuş hissetmeme neden oluyor. Gömleğimin yakasını çekip, biraz hava alabilmek için açıyorum. Bu küçük gazete muhtemelen bu mekanı karşılayabilmiştir çünkü yazın ortasındayız ve New York şu anda bir sıcak dalgası yaşıyor. Alnımdaki ter damlasını siliyorum ve duvarın üzerine hafifçe yaslanıp

duvara yaslanarak, bu aysız gecede şehrin manzarasını seyrediyorum. Gece ilerliyor ve ben henüz sahibi ile konuşmadım. Şampanyamı bitirip tuğla duvara koyuyorum.

Yeterince sarhoş olduğumu hissediyorum, artık sohbet etmeye ve etrafta dolaşmaya hazırım. Partiye gelmeden önce araştırdığım için tanıdığım birkaç gazete editörü var. Ne yaptığımı biliyormuş gibi görünmek istiyorsam araştırma yapmam gerekiyordu. Gazeteyi satmak niyetinde olsam da, aslında gazeteyi önemseydiğim izlenimini vermem gerekiyordu. Bu partide herkesin benim itibarımı bildiğinden emin olsam da, bunu belli edemem. Bu yüzden henüz kimse kim olduğumu anlamamış olmasına seviniyorum.

Spor editörlerinden birini görüyorum ve onun bir meslektaşıyla yaptığı sohbe doğal bir şekilde dahil oluyorum. Sporla ilgilenmiyorum ama bu işe girmek için biraz bilgim var. Beni meraklı bir bakışla karşılıyor ve bir an için beni tanıdığını merak ediyorum. Ama sonra bana Yankees'in şu anki sıralaması hakkında birkaç soru soruyor. Kendi yazarları ve bu sabah gazetede okuduklarım sayesinde, ona ayak uydurabiliyorum. Beni inandırmış gibi görünüyor. Kendimi Marco olarak tanıtıyorum, soyadımı kasten söylemeden, sonra tanıdığım bir sonraki editöre geçiyorum. Spor hakkında ancak bu kadar konuşabilirim.

İş hakkında saatlerce konuşabilirim. Kadınlar hakkında da tabii. Bunlar hayatta en çok zevk aldığım iki şey. Bir şirketi satmaktan, bir kadından zevk almaktan aldığım kadar büyük bir haz duyuyorum.

Birkaç sohbet yaptıktan ve gazetenin üst düzey editörlerine kendimi tanıttıktan sonra, odada sahibi arıyorum. Onu bu gece henüz görmedim ve burada olmamın ana nedeni o. O büyük bir av. Onu aramak için odayı tararken, daha sonra yatağıma atabileceğim diğer potansiyel adayları da arıyorum. Bir taşla iki kuş vurmak da fena olmaz. Ama kokteyl garsonu dışında kimse gerçekten göze çarpmıyor.

Sonunda sahibi Bay Walsh'ın odaya girdiğini görüyorum. Onun varlığı fark edilince odadaki havanın biraz değiştiğini hissedebiliyorum. Herkes biraz daha uyanık ama korkmuş değil. Bu, onun bir sahip olarak kim olduğunu gösteriyor. Korkulmamak nasıl bir his olurdu diye kısa bir süre düşündüm. Yanında bir kadın yürüyor. Onu da ilk kez görüyorum. Patronundan daha çok ilgimi çekiyor, oysa bütün gece aradığım kişi patronuydu, bu da bir şey ifade ediyor. Harekete geçmeden önce ilişkilerinin ne olabileceğini değerlendirmeye çalışıyorum. Patronu olduğu kesin, ama yüzünü gazeteden tanımıyorum. Genç, muhtemelen yirmili yaşların ortasında ve tamamen dikkatimi dağıtıyor.

Gözlerimi, vücuduna tam oturan şampanya rengi straplez elbisesinde gezdiriyorum. Kalçaları dik, göğüsleri dolgun ve altında ne giydiğini hayal etmeye cesaret ediyorum. Bronz teni, ipeksi kumaşın açık rengiyle kontrast oluşturuyor. Elbise onun için yapılmış ve acaba bunun farkında mı diye merak ediyorum. Farkında olmalı, ama ondan hiçbir özgüven yayılmıyor. Onun soğukluğu ilgimi çekiyor.

Gözlerim yine vücudunda dolaşıyor, böylece yüzünü görebiliyorum. Konuşurken yüzü canlanıyor, dolgun dudakları sözcükler dökülürken dikkatimi çekiyor ve badem şeklindeki gözleri gülümserken kırışıyor. Gözlerinin rengini görmek için ona yaklaşmam gerekiyor. Bunu bilmek için içimde doğuştan gelen bir dürtü var. Ona yaklaşma dürtüsü. Parmaklarımı, çıplak sırtından dalgalar halinde akan koyu saçlarında kaybetme dürtüsü.

Bir adım öne çıkıyorum, avını takip eden bir avcı gibi, ama onun mı yoksa patronunun mu av olduğunu tam olarak bilmiyorum. Onlara ulaşmadan önce bunu anlamam gerek. Neden burada olduğumu hatırlamam önemli, ama şu anda aklımdan çıkmış durumda. Kafamı hafifçe sallıyorum, ikisine yaklaşıırken kafamı toparlamaya çalışıyorum. Sağımdan gelen düşük sesli bir homurtu duyduğumda duruyorum: "Köpekbahşı burada."

Kahretsin. Burada olduğumu biliyorlar. Gizli kimliğim açığa çıktı.

Bölüm 2

ERICA

Partiye girdiğimde müzik kulağıma geliyor. Seksenlerin popüler bir şarkısının bir tür yorumu ama o kadar kötü çalıyorlar ki, hangi şarkı olduğunu anlamak için kulak kabartamıyorum bile. Berbat bir grup olmasına rağmen, burada olduğum için heyecanlıyım. Hatta gerginim bile. Bu, *NY News Daily'deki* ilk büyük partimiz. Henüz bir takvim yılı bile dolmamış olmasına rağmen, patronum ve gazetenin sahibi, ilk birkaç çeyrekteki başarımızı kutlamakta ısrar etti. Şimdi onun yanında dururken, yüzünün ışıldadığını görebiliyorum. Hatta bu berbat müziğe ayak uydurarak ayağını yere vuruyor. Sarhoş olmalı.

Ona gülümsüyorum, az önce tuvaletin dışında ona rastladığım için şanslı hissediyorum. Son birkaç yıldır gururla çalıştığım bu gazeteyi kurduğu için duyduğu gururu hissediyorum. Ben, sesimizin duyulacağına ve ana akım medya yayınları tarafından ezilmeyeceğine inandığım için, başından beri burada çalışan genç bir gazeteciyim. Kolay olmadı. Siyasi köşe yazılarımı yazmanın yanı sıra, başlangıçta yazıcıları tamir etmekten sokakta ücretsiz gazete dağıtmaya kadar her işe el attım. Hiç ayaklarımızı yerden kaldıracabilecek miyiz diye merak ediyordum.

Birçok kez istifa etmek istedim. Aslında ailem de bunu destekliyordu, ama bu şaşırtıcı değildi, çünkü babamın izinden gitmemeyi seçtiğim için ailenin kara koyunuydum. Zaten babam da bunu tamamen kabul etmezdi. Onu seviyorum, ama o bir şovenist ve bir kadının CEO pozisyonunu devralmasını asla kabul etmez. Bu rüya kardeşim içindi.

Yine de, benim onun altında bir şekilde çalışacağımı düşünüyordu ve kendi yolumu seçtiğimde, onaylamadığını açıkça belli etti. Kardeşim Troy, neredeyse tüm yetişkin hayatı boyunca onun için çalışmıştı, ta ki bir yıl önce yaşadıkları büyük kavgadan sonra işler ters gitmeye başlayana kadar. Kardeşimle ne kadar yakın olsak da, hala olanların tam boyutunu bilmiyorum. O benden büyük olduğu için, her zaman beni koruması gerektiğini düşünüyor, hatta kendi babamızdan bile. Troy, karısı Monica ile bir aile kurduğu için, o ve babam aralarını biraz düzelttiler. Kimse onların sevimli oğlu TJ'ye karşı koyamıyor. Herkesi parmağında oynatıyor.

Şimdi etrafıma bakıyorum, Troy'un karısını arıyorum, geçen yıl gazetemizin bu kadar ilgi görmesinin sebebini. Kısa öyküler yazmaya başladığından beri satışlar arttı ve çevrimiçi okuyucu kitlemiz her zamankinden daha aktif. Bu şaşırtıcı değil, çünkü o tanınmış bir yazar. Hayranları, gazetemizde onun daha fazla eserini okumak için akın etti. O bizim kozumuz ve onu bize kazandıran benim, bu yüzden George son birkaç haftadır utangaç bir şekilde birkaç kez terfi fikrini gündeme getirdi.

Bu gece o gece olabilir diye düşünüyorum, bu yüzden bu elbiseye çok fazla para harcadım. En yakın iki arkadaşımı, paramın yetmeyeceği bir mağazaya sürükledim ve sanki evlenecekmişim gibi bir sürü elbise denedim. Sonunda, yere kadar uzanan, straplez, vücudu saran bu elbiseyi seçtim. Hiç bana göre bir elbise değildi, ama arkadaşlarım bunun ya terfi etmemi ya da biriyle yatmamı sağlayacağını ısrarla söylediler. Bu noktada ikisi de hoşuma gider.

Görünümü tamamlamak için Sephora'dan yeni makyaj malzemeleri bile aldım, her zamankinden biraz daha abartılı bir şekilde. Bu gece için her şeyi karşılayabilmek için aylardır para biriktiriyordum, partide bir tür

biliyordum. Bu gecenin, yayıncılık sektörünün önemli isimleriyle tanışmak ve patronlarımla biraz daha fazla vakit geçirmek için bir fırsat olacağını biliyordum. Normal bir iş gününde onlarla konuşmak kolay değil. Ne kadar uzun süredir çalışırsanız çalışın, kıdemsiz gazeteciler onların öncelik listesinin en üstünde yer almazlar. Giyinip süslenmenin bana ihtiyacım olan özgüveni biraz olsun artıracığını düşündüm.

Aniden Monica'nın Troy ve TJ ile birlikte Bahamalar'da küçük bir aile tatili yaptığını hatırladım. Midem hafifçe düğümlendi. Bu gece tek başımayım. George yanımda başını sallarken, ayakkabılarım ayağımı sıkıyor ve bugün hazırlanmak için harcadığım altı saatin buna değip değmeyeceğini merak ediyorum. Keşke elbise, ayakkabılar ve makyaj bana, onun önüme sarkıttığı terfiyi gündeme getirecek özgüveni verseydi. Ama şimdi, partinin ortasında, aptalca bir şey söylememek ve bu ince topuklu ayakkabılarla ayağımın takılıp düşmemek için dua ediyorum.

Sinirlerimi yatıştırmak için şampanyaya ihtiyacım var. Elinde şampanya dolu bardaklarla dolu bir tepsiyi dengeleyen sarışın bir kokteyl garsonunu çağırıyorum. Sanki onu önemli bir şeyden alıkoymuşum gibi, biraz sinirli bir şekilde yanıma geliyor. Kötü tavrını görmezden gelip iki bardak alırken ona teşekkür ediyorum. Birini George'a vererek dikkatini bana çeviriyorum ve balad cover'ı çalmaya başlayan gruptan uzaklaştırıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve sözlerimin kendinden emin çıkmasını umuyorum. Başarana kadar numara yap, değil mi?

"Şerefe," diyorum, kadehimi kaldırarak. "Burada inşa ettiğin her şeye."
NY News Daily. Çok zorlu bir yolculuktu.

"Sana da şerefe, Erica. Sen en başından beri buradaydın," diyor George, bardağını benimkine tokuşturarak.

O bir yudum alır, ben de onu taklit ederek, istemeden sinirli bir şekilde normalden fazla içerim. Hemen utanarak küçük bir öksürük çıkarırım. Yüzüm kızarıırken o sadece hafifçe güler.

"Biliyorsun, bu gazeteye kendini tamamen adadığını fark etmedim değil. Bryce Gunner'ın kızı olarak, sonsuz seçeneğin var, ama yine de burada kalmayı seçtin."

Babamın adını sanki gurur duymam gereken bir şeymiş gibi anmasından dolayı yüzümü buruşturmamayı deniyorum. Keşke başka bir şey olarak görülsem.

"Burada olmak istiyorum," diyorum kararlı bir şekilde. En azından

kararlı olduğunu umuyorum. George başını sallar. "Biliyorum. Bu

yüzden konuşuyordum..."

Nefesimi tutuyorum ve sanki şimdiye kadar istediğim her şeye ulaşmak üzereyken bir uçurumdan düşecekmişim gibi hissediyorum. Bana takım lideri pozisyonu teklif etmek üzere. Değil mi?

Ama düşük sesli bir konuşma onu keser ve aramıza girer.

"Köpekbalığı burada."

George'un ağzı kapanır ve söylemesini istediğim sözler, endişeli gözlerle etrafına bakarken içinde kalır. Partiyi tararken onun bakışlarını takip ediyorum. Köpekbalığı, son zamanlarda gazeteyi ele geçirmek isteyen kötü şöhretli iş adamı Bay Vallejo'nun lakabıdır. George onu reddetmiş olsa da, özellikle Bay Vallejo teklifini artırmaya devam ederse, kararının daha ne kadar süreceği konusunda emin değilim. Ofisteki söylentiye göre, hayır cevabını kabul etmiyor.

Ama neden buradaki? George onu davet etmediğine eminim. Bu düşünce beni endişelendiriyor. Kendi isteğiyle geldiyse, kararlı demektir. Bir şekilde belgelerimize ulaşırsa, terfi hayallerim suya düşer.

Uğruna çalıştığım her şey yok olur. Onun itibarından biliyorum ki, bir şirketi ele geçirir geçirmez birçok çalışanı işten çıkarır. Bana ya da kimseye sadakati yoktur. Babamın yanına geri dönüp yalvaramam. Yapamam. Alarmım aniden öfkeye dönüşür.

Bay Vallejo'nun gazeteciliğe veya mütevazı başlangıçları olan küçük gazetemize gerçek bir ilgisi olmadığını biliyorum. Muhtemelen hayatında bu kadar önemli bir şeye sahip olmak için hiç bu kadar çok çalışmak zorunda kalmamıştır. Sadece işletmeleri satın alır ve kâr elde etmek için elinden çıkarır. Gerçek bir tutkusu yoktur. Onun tutkusu paradır.

Küresel şirketi, dünya çapında yüzlerce gazeteye sahip ve dijital haber dünyasında onlara ihtiyaç olmadığı için hepsini dijitalleştirip personel sayısını azalttı. Şimdi New York pazarını satın alıp aynı şeyi yapmaya kararlı. Zaten iki rakibimizi satın aldı. Onlar da teklifini reddedemediler. Onun açgözlü ellerinin gazetemize uzanıp her şeyi değiştirmesinden nefret ediyorum. Artık sabah kahvemi içerken siyah beyaz yumuşak sayfaları elimde tutamayacağım. Baskı yayıncılığının satın alınması düşüncesi beni üzüyor ve George'un bu açgözlü adamın partisini mahvettiği için endişelenmesini anlayabiliyorum.

"Gerçekten burada mı? Sen...?" diye başlıyorum.

"Şu anda değil," diyor George, sesinde bir keskinlik var, bu da konuşmamızın bittiğini fark etmemi sağlıyor. Midem düğümleniyor. İşler umduğum gibi gitmemiştir. Kesinti yüzünden hiçbir şey olmuştu.

Herkesin adını bildiği, ama yüzünü kimse tanımadığı bu kötü şöhretli iş adamını bulmak için odaya bakınırken, zorlukla yutkunuyorum. Yılan suratlı, altmış yaşında bir adam arıyorum, ama partide, tanımadığım ve sevdiğim birçok insanın arasında, bu uydurma tasvirle eşleşen kimseyi bulamıyorum. O adam şirketi satın alırsa, işlerini kaybedecek insanlar. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Ben olsam endişelenmezdim," diyorum, tekrar deniyorum. George'un koluna

hafifçe dokunuyorum. O da cevap olarak küçük bir homurtu çıkarıyor.

"O sadece seninle sohbet etmek için burada. Onda istediğin bir şey var. Özel bir şey. Avantaj sende."

George dalgın dalgın başını sallar ve onun düşüncelerine daldığını anlarım.

"İzninizle," diyerek arkasını dönüp, aramızdaki bu olası tehdit hakkında fısıldaşan kalabalığın içine doğru yürüdü.

Sanki bir işaretmiş gibi, müzik bir pop hitine dönüşür ve ne kadar dikkatimi dağıtmasını istesem de, işim tehlikede. Gece ciddi bir hal almıştır. Kirayı ödeyebilecek şampanya rengi elbiseye bakarım ve onu satın aldığım için kendimi aptal hissetmemeye çalışırım. Ellerimle elbisenin önünü düzeltir ve derin bir nefes alırım. Bunun boşa gitmesine izin vermeyeceğim. Gece henüz bitmemiştir. Bay Vallejo'nun, uğruna çalıştığım her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. George'u bulmam gerekiyor, ama önce elimdeki şampanyadan daha güçlü bir şeye ihtiyacım var.

Kendime güven verici bir şekilde başımı sallayıp bara doğru yürümeye başladım. Döndüğümde, birine çarptım, bu da beni biraz geriye doğru sendeletti ve elimdeki şampanya onun üzerine döküldü. Sıvının o kişinin gri takım elbisesine sızıp onu koyulaştırdığını görünce nefesim kesildi.

"Aman Tanrım," diye kekeliyorum, dengemi sağlarken. "Çok özür dilerim. Ben..."

Bir kez daha özür dilemeye çalışıyorum, ama gözlerim önümdeki adamın gözlerine takılıyor ve kelimeler tamamen kayboluyor. Bana bakan, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam olmalı. Gözleri mocha rengine

gözlerimle ne kadar uzun süre kilitli kalırsa o kadar koyulaşıyor. Koyu renkli saçları mükemmel bir şekilde yana doğru taranmış ve eli şimdi saçlarını okşuyor. Parmaklarının saçlarını okşarken ne kadar uzun olduğunu fark etmeden edemiyorum.

Birdenbire nerede olduğumu bilemiyorum. Kim olduğumu bilmiyorum. Sadece *onun* kim olduğunu bilmem gerekiyor olduğunu bilmem gerekiyor.

Bölüm 3

MARCO

Koyu bej renkli sıvı açık gri takım elbiseme sızarken, bana çarparak terziye özel yaptırdığım takım elbisemi mahveden beceriksiz aptala kızmak üzereyim. Ama onun, odanın diğer ucundan hayranlıkla izlediğim kadın olduğunu görünce duruyorum. Göz rengini tahmin etmeye çalıştığım kadın. Şimdi gözlerinin yeşil olduğunu görüyorum ve ona yakından bakınca güzelliği beni daha da şaşırtıyor.

Saçları kestane rengi ve partinin ışıklarında parıltıyor. Dudakları hafif bir nude tonunda boyanmış ve ortada mükemmel bir cupid's bow oluşturuyor. Ama gözlerine bakmaya devam ediyorum. Elbise onun için yapılmışsa, gözleri de kalp şeklindeki yüzüne özel olarak yapılmış.

Kaba sözler söylemek üzere olan ağzımı kapatıyorum ve gözlerimi onunkilerden ayırıp, onlardan kendimi koparamıyorum. Sanki benim gözlerimle birleşirken renk değiştiriyorlar. Bir an için, sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum. Bu partide başka kimse yok. Berbat bir seksenler pop şarkısı yok. Cildimin onun içkisinden nemli olduğu gerçeğini birazcık görmezden gelebilirim. Sinirli bir şekilde saçımı elime alıp geçiriyorum, ama ben asla sinirli biri değilim.

Onun utanç dolu özürlerinin ardından kısa bir sessizlik olur, ta ki o tekrar konuşmaya başlayana kadar, trans bozulur.

"Çok özür dilerim. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum," diyor, sözcükler dilinden gergin bir hızla dökülüyor.

"Önemli değil," diyorum.

Öyle, ama sadece o olduğu için.

"Ama takım elbisen..." Gözleri vücudumda dolaşır ve muhtemelen istemediğinden biraz daha uzun süre kalır. O bunu fark edince gülümsemeyi zor tutarım.

"Bu eski şey mi?" diye yalan söylüyorum. Bu sabah Bloomingdales'teki terziden almıştım.

"Bekle biraz," diyor ve bara doğru dönüyor. Kalabalığın arasından telaşla ilerleyip tezgahtan bir yığın kokteyl peçetesi aldığını izliyorum. Şimdi bana doğru koşarak geliyor ve straplez elbisesinin içinde göğüslerinin sallanışını fark etmeden edemiyorum. Gerçek ve muhteşemler. O fark etmeden gözlerimi ondan ayırıyorum.

Bir sonraki anda, elleri üzerimde, takım elbisemdeki şampanyayı siliyor. Lekelerle o kadar ilgileniyor ki, ellerinin nereye gittiğini fark etmiyor olmalı. Göğsümü siliyorlar, gövdemden aşağıya doğru iniyorlar ve daha da aşağıya. Bunun olmasına izin veriyorum, hem eğleniyorum hem de tahrik oluyorum. Kısa süre sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve düşüncelerim daha da kirleniyor. Bu partinin ortasında biraz gösteriş yaptığımızın farkındayım, ama o beni temizlemeye çalışırken onu izleyen kalabalığın farkında değil gibi görünüyor.

Kokteyl peçetelerini tutan elini nazikçe tutuyorum. Onu ayağa kaldırırken elinin pürüzsüzlüğünü fark ediyorum. Bana gergin bir şekilde bakıyor. Onu, telafi etmekten fazlasını yaptığını ikna edecek bir şey söyleyebilir miyim diye düşünüyorum.

"Lütfen, sorun değil," diyorum sakın bir şekilde.

O başını sallar ve sonra etrafımızda fısıldaşan diğerlerini fark eder gibi görünür. Yanaklarının kızardığını görürüm.

"Manzarayı izlemek ister misin?" diye soruyorum, partinin geri kalanını görmezden gelerek, çatı katının kenarını işaret ediyorum.

"Lütfen," diye cevaplar minnetle.

Hâlâ elini tuttuğumu fark ediyorum. Onu bırakmak istemememe rağmen, şu anda daha fazla dikkat çekmek istemiyorum. Burada olduğumun fısıltıları hızla yayılsa da, partinin tamamının kim olduğumu bildiğini sanmıyorum. Yüzümü bir isme bağlayamıyorlar. En azından şimdilik öyle görünüyor, yani belki de kimliğim açığa çıkmamıştır. Partide son bir kez daha sahibini arıyorum ama onu göremiyorum. Muhtemelen biri ona haber vermiştir. Karşımda bu yeni fırsat olmasaydı, fırsatı kaçırdığım için hayal kırıklığına uğrardım.

İsteksizce elini bırakıp çatı katını çevreleyen tuğla duvara doğru yürümeye başlıyorum, o da benimle birlikte yürüyebilsin ve onu yan gözümle görebileyim diye yeterince yavaş yürüyorum. Yüzündeki ifade, onun çok gergin olduğunu gösteriyor. Daha önce duyduğum şüphelerin doğru olduğunu anlıyorum. Ne kadar inanılmaz görüldüğünün farkında değil. Biri ona bunu söylemeli.

Köşede bir yer bulduğumuzda, kokteyl garsonunu aramak için partiyi hızla taradım, umarım bizi rahatsız etmez. Ama onu göremedim. Dönüp

bu gizemli kadının zaten baktığı manzaraya dönüyorum, gözleri şehir ışıklarının yansımasıyla parıldıyor. Parmakları tuğlayı sıkıca kavıyor. Yüksekten mi korkuyor, yoksa benden mi korkuyor acaba?

"Ne manzara ama, değil mi?" diye soruyorum, şehre

bakmadan. "Gerçekten öyle," diye mırıldanıyor.

"Adınızı öğrenemedim," diyorum, hafifçe dönerek ona bakıyorum.

"Oh, tabii. Erica." Dudaklarını gülümsemeye zorlayarak elini uzatıyor, ben de onu tekrar tutmak için sabırsızlanıyorum. Parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doluyorum ve elini bir kez sallıyorum.

"Marco," diyorum.

"Sen de gazetecilik mi yapıyorsun?" diye soruyor, elini çekerek.

Onun kim olduğunu bilmediğini fark edince içimi hafif bir rahatlama kaplar. Her zamanki gibi, bunu böyle tutmaya niyetliyim.

"Öyle olmaya çalışıyorum. Bu parti benim için bir başlangıç olur diye düşündüm."

"Ben de öyle," diyor başını sallayarak.

Onu anlamaya çalışarak başımı hafifçe eğiyorum. Ne demek istediğini merak ediyorum. Bunu fark etmiş olmalı ki, tekrar konuşmadan önce hafifçe iç çekiyor.

"Ben burada stajyer gazeteciyim. *NY News Daily*'de."

"Gerçekten mi? Ne hakkında yazıyorsun?" diye soruyorum, kendimi gerçek bir merakla şaşırtarak.

"Siyaset."

Dilimi çıkarırım, bu da onu güldürür. Gülüşünü seviyorum. Yüksek sesli ve coşkulu, dikkatleri üzerine çekmesini umursamıyor. Gece bitmeden onu tekrar duymayı kendime görev ediniyorum.

"Merak etme. Onlara girmeyeceğiz."

"İyi," diye şaka yapıyorum. "Peki, ne zamandır bu işi yapıyorsun?"

"Oh, birkaç yıldır köşe yazıyorum. Başından beri buradayım. George bu işi başlattığından beri. Beni üniversiteden yeni mezun olduğumda buldu. Gerçek, özgün haberleri yayınlama konusundaki hırsı beni o kadar etkiledi ki, onunla gittim. Muhtemelen, biraz körü körüne."

Gazete hakkında konuşma şeklinden, onun için gerçekten önemli olduğunu anlayabiliyorum. *NY News Daily* hakkında yeterince araştırma yaptım ve onların başlangıcının pek de iyi olmadığını biliyorum. Başarısızlığın eşiğinde olan bir şeye bu kadar uzun süre bağlı kalmak için belirli bir kişilik gerekir. Erica'nın sadece güzel bir yüzden ibaret olmadığını anlıyorum.

"Ama hiçbir şeyi değiştirmedim," diye devam ediyor. "Sonunda burada ilerleme kaydediyoruz. Öyle ki, bu gece terfi alacağımı düşündüm..." Sesi kesiliyor ve şehre doğru bakıyor.

Onları gördüğümde patronuyla yaptığı konuşma bu olmalı. Neyin ters gittiğini merak ediyorum ve yüzünde beliren hüznü ifadeyi görmekten nefret ediyorum.

"Üzgünüm," diyor, sanki trans halinden çıkmış gibi. "Neden sana bunları anlatıyorum bilmiyorum..."

"Önemli değil," diyorum. "Seninle konuşmak hoşuma gidiyor."

Sanki bu sözler ağzımdan çıkmış gibi şaşırmış gibi bana bakar. Boğazından yumuşak bir kahkaha çıkar ve sadece başını sallar. Kulağının arkasından bir tutam saç kopar ve yüzüne yumuşakça düşer. Elimi uzatıp onu yerine koymamak için tüm gücümü kullanırım.

Ona bakınca, elime geçerse onun kağıdı için yaptığım planları ciddi olarak yeniden düşünmeye başlıyorum. Her çalışanı kovmak zorunda değildim. Belki birkaçı kalabilirdi. O kesinlikle kalabilirdi. Aslında, kalması için bizzat ilgileneceğim. Sadece göz zevki olsa bile, bazı güzel şekillerde faydalı olabilir. Onu yakınımda tutma fikri hoşuma gidiyor.

Duvarдан uzaklaşıp sırtımı ona yaslıyorum, gerçek manzara yanımda olduğunu bilerek. Gözlerimi dolaştırıyorum, onu izlediğimi saklamıyorum. Farkına vardığında nefes alış yavaşladığını görebiliyorum, çünkü göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyor. Gözlerim yine onun gözlerine takılıyor. Derin orman yeşili, daha önce hiç görmediğim bir renk.

"Bu gece kimse sana söylemediyse, çok güzelsin," diyorum, dudaklarımın köşesinde bir gülümseme beliriyor. Bu bir laf değil. Bu gerçek.

Yanakları daha koyu bir pembeye döner ve sanki bir tür sahtekar gibi elbisesi üzerinde ellerini gezdirir.

"Teşekkür ederim." Sinirli bir şekilde dudağını ısırır. "Bu hiç bana göre değil. Arkadaşlarım bu elbiseyi almam için beni ikna ettiler..."

"Seni ikna etmeselerdi, sana kötülük etmiş olurlardı."

Burnundan küçük bir kahkaha atıyor.

"Sen oldukça çekicisin, değil mi?" diye sorar, gözleri benimkilere bakarak.

"Sadece gerçeği söylüyorum." Omuz silkiyorum.

"Peki, teşekkür ederim."

Hoparlörlerden başka bir seksenler baladı çalmaya başlar ve şarkıcının bize doğru gelen detone melodisine yüzümü buruşturmaktan kendimi alamam.

"Sana dans etmeyi teklif

ederdim, ama..." "Lütfen etme."

Merakla ona bakarım, duygularımın incinmesi gerekip gerekmediğini merak ederek.

"Bu grup çok kötü," der ve beni rahatlatmak için elini koluma koyar, bunun benimle bir ilgisi olmadığını belirtmek için. Elinin dokunuşunu seviyorum. O kadar ki, bu partinin çatı katında yapılmamasını ve kendimizi saklayabileceğimiz karanlık bir köşe olmasını diliyorum, böylece ellerim kendi keşiflerini yapabilir.

"Gerçekten berbatlar." Gülerek cevap veriyorum.

"Kulaklarım kanıyor gibi hissediyorum. Kontrol eder misin?" Saçlarını kulaklarının arkasına koyar ve kontrol etmem için bana yaklaşır. Parfümünün kokusunu alırım ve tatlı kokuyu içime çekerim. Vanilya ve kehribar kokusu, başımı döndürüyor. Benimle flört ettiğini anlarım ve bu fırsatı kaçırmayacağım. Parmaklarımla saçlarını nazikçe okşuyorum, daha da yaklaşıyorum, nefesimin çıplak boynunda dolaşmasına izin veriyorum. Gözlerinin bir an için kapandığını görüyorum.

"Kan izi yok," diyorum, sözlerim küçük öpücükler gibi çenesinden sekip gidiyor.

Gözleri açılır ve bana başını sallar.

"İyi," diyor, ama bu anın onu da benim gibi sarsmış olduğunu anlayabiliyorum.

Birinin boğazını temizlediğini duyarım ve başımı kaldırıp daha önce gördüğüm kokteyl garsonunu görürüm, elinde şampanya tepsisiyle sinirli sinirli bakmaktadır. Erica ile benim aramda bakarken yüzü gergindir.

"Bir bardak daha ister misin?" diye sorar kısaca.

"Hayır, teşekkürler," der Erica.

"Hayır, teşekkürler." Başımı reddedercesine sallarım.

Bizden uzaklaşırken hafifçe "hmmph" diye ses çıkarır. Sanırım bu gece onu eve götürme şansımı kaybettim, ama bunun için hiçbir isteğim olmadığını fark ediyorum. Bu partide en iyi şey yanımda ve onu gözümün önünden ayırmaya niyetim yok. Aksine, sabah yatakta onun yanında uyanmak niyetindeyim.

Bölüm 4

ERICA

Marco'nun nefesi, saatlerce içinde kalmak istediğim sıcak bir banyo gibi tenimde kalırken, ben hala kendime gelmeye çalışıyorum. Az önce o kaba kokteyl garsonu bizi bölmeseydi, bu çatı katının köşesinde neler olabilirdi acaba? Bizi çevreleyen yaz havası ılık, bu ılık gecede aramızdaki gerginliği daha da hissedilir kılıyor.

Muhtemelen, bu tamamen yabancı bir adamın beni etkisi altına aldığı büyüü bozması en iyisi oldu, çünkü kendimi tanıyamaz hale gelmeye başlamıştım. Ben böyle bir insan değilim. Bir erkeğin etkisinde kalan biri değilim. Gerçeklik duygusunu yitiren, normalde açıkça ifade edebileceğim sözleri söylemekte zorlanan biri değilim. Genelde keskin zekalıyım. Esprili ve alaycıyım. Ama bu gece, tereddüt ediyorum. Bunun nedeni, az önce elimden alınan terfi ihtimalinin yarattığı gerginlik mi, yoksa yanımda duran bu sarhoş edici sürpriz adam mı, bilmiyorum. Kendim değilim, ama çaresizce kendimi bulmaya çalışıyorum.

Partiye bakındığımda, konukların çoğunun gittiğini fark ediyorum. Bu köşede ne kadar zamandır saklandığımı merak ediyorum. Daha önce, Shark'ın burada olduğuna dair fısıltılar

ortaya çıktığı gerginliğin dağıldığını fark ettim. O da gitmiş olmalı. Patronum George ile birlikte. Neredeyse tadını alabileceğim kadar yakın olduğum terfi şansımı kaybettiğimi bilerek, hayal kırıklığıma karşı koymaya çalışıyorum.

Sanırım tek tesellim Marco. Arkadaşlarım bu elbisenin ya terfi etmemi ya da yatmamı sağlayacağını söylemişlerdi ve şu anda ikincisini umuyorum, ki bu hiç bana göre değil, ama elimde değil. Adam yakışıklı olduğu kadar çekici de ve daha önce ellerim vücudunda dolaşırken, ıslak takım elbisesinin altında ne olduğunu hayal etmekten kendimi alamadım.

Grup son şarkılarını duyuruyor ve parti bittiğini, yakında eve gitme zamanının geldiğini fark edince paniğe kapılıyorum. Bu gecenin henüz bitmesini istemiyorum. Kendimi affettirip eve gitmem gerektiğini biliyorum, ama bu egzotik tanrı gibi adamın yanında dururken, sesi elektrik akımı gibi omurgamdan aşağıya inen bu adamın yanında dururken, boş dairem hiç de çekici gelmiyor.

Son bir saattir bana yoğun bir şekilde odaklanmış olan dikkatini çekmek için boğazımı temizliyorum. Bana neredeyse bekleyişle bakıyor ve sıcak kahverengi gözlerinin arkasında benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Aslında, düşündüğünü biliyorum. Aynı gözler vücudumu sanki içini içiyormuş gibi taradığında bunu açıkça belli etti ve ben de yüzündeki şehvetli bakıştan tamamen tahrik olarak ona izin verdim.

"Görünüşe göre işlerini bitiriyorlar," diyorum, partiden ona bakarak.

"Öyle görünüyor."

"Sence..." diye başlıyorum, sorunun nereye varacağını henüz tam olarak bilmeden.

"Evet?" diye soruyor, mükemmel kavisli kaşını kaldırarak.

"Başka bir yere gitmek ister misin?"

"Aklında ne var?" Dudaklarında sinsî bir gülümseme belirir ve onu evime ya da aşağıdaki binadaki boş bir odaya davet etme isteği duyarım, ama kendimi tutarım.

"Buraya çok uzak olmayan küçük bir caz kulübü biliyorum. Müzik daha iyi. İçecekler daha iyi. Eğlenceli olabilir." Omuz silkiyorum, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum.

"Kulağa harika geliyor."

Yüzüme yayılmak isteyen gülümsemeyi bastırıyorum ve çıkışa doğru başımı sallıyorum.

"Encore için geri gelmeden gidelim." Her zamanki alaycı tavrım geri geldiğini hissederek kıkırdarak gülüyorum.

"Tanrım." O gülüyor. "Acele et."

Elimi tutar ve şakacı bir aciliyetle beni çatıdan geçirir ve ben de ona yetişmek için bu ince topuklu ayakkabılarla koşmak zorunda kalırım, yol boyunca gülerek. Gazeteden tanıdığım kimseyi görmüyorum, bu yüzden bu mükemmel yabancıyla el ele çıkarken kendimi garip hissetmiyorum. Onunla tamamen kaplandığımı fark ediyorum.

Kaldırımda, elimi hala elinde tutarken bir taksi çağırır. Kendine güvenini fark ederim ve bunu son derece seksi bulurum. Taksi çağırmanın bu kadar

bu kadar seksi olabileceğini bilmiyordum. Sarı bir taksi kaldırıma yanaşırken onu izliyorum ve o benim için kapıyı açıyor, önce benim binmeme izin veriyor.

"Önden buyurun," diyor, sesi alçak.

Onun yanından geçip taksiye binerken içimden inlerim, o da peşimden gelir. Caz kulübüne kadar birkaç blok boyunca sessizce gideriz. Daha önce arkadaşlarımla bir iki kez gelmişim buraya, ama eğer bu bir randevuysa, randevu için mükemmel bir yer gibi görünüyor.

Kulübün pirinç kapılarından içeri girer girmez, caz müziğinin yumuşak ama karmaşık armonileriyle karşılaşırız. Çatıdaki müzikten çok farklı bir dünya ve Marco'nun atmosferi içine çekerken yüzündeki etkileyici ifadeyi görebiliyorum. Oda, üstünde titreyen mumlarla süslenmiş iki kişilik masalarla dolu ve odanın arka ortasında kemer şeklinde bir bar var. Işıklar loş, yaz gün batımı kadar davetkar hissettiren sıcak bir parıltı yayıyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyor Marco. "Burası harika."

"Değil mi?" Elini tutup onu bara götürüyorum, içimdeki çekingenlik hissi yüzeye çıkmasına rağmen, kendime güvenim geri geliyor.

Ben zencefilli paloma sipariş ediyorum, o ise akçaağaçlı old fashioned. Ben elimdeki küçük çantaya uzanamadan, o tezgahın üzerine parayı koyuyor ve ikimizin içkilerini boş bir köşe masasına götürüyor. Sandalyeyi çekiyor, ben oturuyorum, o da karşımda oturuyor. Yine, bulması zor olan o sessiz özgüvenle.

Bana içkimi uzattı ve kendi içkisini havaya kaldırdı. "Yeni tanışıklığımıza," dedi.

"Yeni tanışıklığa," diye tekrar ediyorum ve bardağımı onun bardağına tokuşturuyorum.

Bir yudum alıyorum, tekilanın güçlü tadı ve greyfurt suyu ile zencefilin tatlı notalarını hoş geldin diyorum. Sıcaklık boğazımdan aşağı akıyor, içki çoktan kafama vurmuş, beni koltuğuma biraz daha rahatça gömüyor.

"Bana yazdıklarından biraz daha bahset," diyor.

Daha fazlasını bilmek istemesine şaşıyorum. Çıktığım çoğu erkek sadece kendileri hakkında konuşur. Bana verdiği fırsatı memnuniyetle değerlendirip, üniversitede gazeteciliğe nasıl başladığımı ve bunun beni gazeteye nasıl götürdüğünü anlatıyorum. Babamın milyarder bir CEO olduğu kısmını atlıyorum ve kendi çalışmalarımın benimle ilgili ilginç kısımlar olmasına izin veriyorum.

"Vay canına. Gerçekten etkilendim. Senin kadar azimli ve tutkulu çok az insan var," diyor Marco, içkisini yudumlamadan önce. Dudaklarının bardağın kenarını nasıl sardığını fark etmeden edemiyorum. Boğazımı yutuyorum.

"Yolumu bulduğum için şanslıyım. Keşke..." Kaçırdığım terfiyi düşünerek içkime dalgın dalgın baktım.

"Ne oldu?" diye soruyor, uzanıp elimi sıkıyor. Gözlerinin bana bakışından, ona her şeyi anlatabileceğimi hissediyorum. Yani, neredeyse her şeyi.

"Bu gece terfi alacağımı gerçekten düşünmüştüm. Çok yakındım." Parmaklarımı kaldırıp birbirine yaklaşıtıyorum, aralarında küçük bir boşluk bırakıyorum.

"Bunu hak etmişsin gibi görünüyor. Patronunun ne düşündüğünü bilmiyorum."

"Onun suçu değil. Bu gece kafası başka yerdeydi. O gerçekten iyi bir patron. Tüm şirket kültürünü bir aile gibi hissettiriyor, sanki hepimiz bir takım olarak alışıyormuşuz gibi."

Ona gazete hakkında daha fazla bilgi vermeye devam ediyorum ve bu gazetenin bildiğim diğer gazeteler gibi yönetilmediğini anlatıyorum. Her kelimemi dikkatle dinliyor gibi görünüyor ve bu da devam etmek istememi sağlıyor. Bana hayranlık dolu bakışları hoşuma gidiyor. Gözlerinin ima ettiğinden daha fazla beni istediğini hissettiriyor.

Bardan iki içki daha sipariş ediyoruz ve kendimizi dans pistinde buluyoruz. Marco elini belimin altına koyuyor ve sıcaklığı elbisenin kaygan kumaşından geçip cildime ulaşıyor. Elimi omzuna koyuyorum ve diğer elimle bana uzattığı elini tutuyorum.

Dans pistinde çalan yavaş şarkıya eşlik ederek sallanmaya başladığımızda, "Sana dans etmeyi teklif etmek için beklediğime memnunum" diyor yumuşak bir sesle. Vücudumuz birbirine çok yakın ama tam olarak birbirine yapışık değil ve aramızda elektriksel bir gerilim var.

"Ben de," diyorum ve umarım aklımdan geçen düşünceleri ele vermeyecek bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

Böyle, rahat bir sessizlik içinde kalıyoruz, şarkının geri kalanında bedenlerimiz melodiyle sallanırken müziği dinliyoruz. şarkı sona erdiğinde, bittiği için üzülüyorum, ama Marco bana bu gecenin henüz bitmediğini ima eden bir bakış atıyor.

"Benim evime gelmek ister misin?" diyor.

Tereddüt ediyorum, çünkü ne olacağını biliyorum ve bunu ne kadar istediğimden korkuyorum.

"Baskı yok," diye ekliyor, duraksamamı

hissederek. "Hayır." Kafamı sallıyorum. "Çok

isterim."

Gülümsüyor ve elini belime dolayarak beni kulübün kapısından dışarı çıkarıyor ve onu gördüğüm anda hayalini kurduğum geceye doğru götürüyor.

Evi çok uzak değil. Taksi bizi, üzerimizde yükselen açık renkli taş bir binanın önüne bırakıyor. Kapıcı, altın harflerle yazılmış kömür grisi tentenin altındaki büyük cam kapıları açarken nefesimi tutuyorum. İçerisi de dışarısı kadar güzel, geniş bir lobide balıksırtı döşeme ve üzerimizde asılı büyük bir avize var. Asansörlere doğru yürüyoruz, topuklarımın sesi yankılanıyor. İçeri girdiğimizde, *PH* yazan düğmeye bastığını fark ediyorum.

Asansör kapıları açıldığında, beni krem rengi halı kaplı bir koridordan geçiri p evinin kapısını açıyor. Kapı açıldığında, önümüzde uzanan, yüksek kemerli, siyah camlı pencereler ve kirşili tavanlarla çevrili büyük oda beni tamamen şaşırtıyor. Odanın ortasında, yirmi kişi oturabilecek gibi görünen deve rengi, L şeklinde bir deri kanep, benim yatağımdan daha büyük, modern bir beton masayı çevreliyor.

Yüzümde şaşkınlık ifadesinin belirdeğini bildiğim için ona bakma isteğıyle mücadele ediyorum. Barda yaptığımız sohbet, onun gazete işine girmek isteyen sıradan bir adam olduğunu düşündürmüştü. Zengin bir aileden gelen biri olarak, bunun neye benzediğini biliyorum. Bu, "sıradan" bir adamın karşılayabileceğı bir şey değil. Bir an için, belki de burayı kiraladığını veya birinin ona bir nedenden dolayı ödünç verdiğini düşünüyorum.

Daha fazla düşünebilmeden, parmakları benim parmaklarımı kavradı ve beni odanın içine doğru çekti, kapı arkamızdan kapandı. Beni kendine doğru çevirdi ve ellerini belime koyup beni kendine doğru çektiğinde, aklımdaki tüm sorular uçup gitti. Dans pistinde aramızda olan mesafe artık kapanmış ve ben tamamen ona yaslanmış durumdayım, onun sağlamlığı beni sarhoş ediyor. Gözleri benimkilere bakıyor, sonra dudaklarıma odaklanıyor. Davetkar bir şekilde gözlerimi kapatıyorum ve nefesini dudaklarımda hissediyorum. Dudakları benimkilere değdiğinde kalbim durmuş gibi hissediyorum.

Bölüm 5

MARCO

Dudaklarımız birleştğinde Erica'nın vücudunun hafifçe gerildiğini hissediyorum, sonra bütün gece bunu bekleyerek tuttuğu nefesini veriyormuşçasına yavaşça kollarıma bırakıyor kendini. Bütün gece, çatıdan caz barına ve buraya, penthouse'uma kadar, mücadele ettiğim gerginlik neredeyse beni ele geçirmişti. Ama şimdi buradayız, dudaklarım onun dudaklarında ve onu tatmak için sabırsızlanıyorum.

Dilimi dudaklarına yavaşça kaydırıyorum, taksiyle buraya gelirken sürdüğünü gördüğüm kiraz rengi dudak parlatıcısının tadını alıyorum, gözlerim yastık gibi yumuşak dudaklarına sabitlenmiş durumda. O zaman bana ne yaptığının farkında mıydı? Dilimi bir kez daha dudaklarına kaydırıyorum, içeri girmek için bir davet bekliyorum. O da isteğimi yerine getiriyor ve dudaklarını ayırıyor, dilimle açgözlülükle buluşuyor.

Bana bakarken nefes almak için geri çekiliyor. Mükemmel göğüsleri inip kalkarken nefesi ağırlaşıyor. Elimizi uzatıp yüzünün yanını okşuyorum, sonra başparmağımı az önce benimkine bastırıldığı alt dudağına sürüyorum. Dudaklarını ayırırken gözleri kararlı, başparmağım ağzında kayboluyor, ıslak sıcaklığı beni sarıyor, beni şaşırtıyor

. O yavaşça ağzını başparmağımdan çekip bana gülümsediğinde, pantolonumun içindeki penisimin sertleştiğini hissediyorum. Boğazımdan çıkan düşük iniltiyi engelleyemiyorum.

Kahretsin.

"Yatak odası nerede?" diye fısıldadı, kendinden memnun görünüyordu. "Şu

tarafda," diye boğuk bir sesle cevap verdim ve sağdaki koridoru işaret ettim.

Beni şaşırtan bir özgüvenle koridorun yönüne doğru döner. Artık partide tanıştığım kadın değildir. Bu kadın ne yaptığını çok iyi biliyor ve karanlık koridorda yürürken, sessizce beni takip etmemi emrederek, mükemmel kalçaları bir o yana bir bu yana sallanırken, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Ve bakıyorum.

Ona yetişip, onu koridorun sonundaki ana yatak odasına götürdüm. Karanlık odaya adım attım, tek ışık çevredeki yüksek binalardan geliyordu. Döndüğümde, onu kapı eşiğinde, gözleri benimkilerle kilitlenmiş, kapı çerçevesine tutunmuş olarak gördüm. Etkileyici bir kolaylıkla bantlı ayakkabılarından çıktı ve onları yana doğru tekmeledi. Gözlerinde "*gel beni al*" parıltısıyla bana baktı ve ben de onun isteğini yerine getirdim.

Elleri hala kapı çerçevesini tutarken, saçlarını arkaya doğru itiyorum ve bir yana uzattığı uzun boynuna erişiyorum. Kalçalarını sıkıca kavriyorum ve dokunuşumun gücüyle ani bir nefes almasına neden oluyorum. Dilimi boynuna sürüyorum, kulağının hemen altından köprücük kemiğinin dış kenarına doğru yavaşça ilerliyorum. Ellerimde kıvranıyor, ama onu sabit tutuyorum ve ellerimi elbisesinin arkasına kaydırıp fermuara ulaşıyorum.

Parmaklarım soğuk metali sıkıştırıp yavaşça çekerek, bir zamanlar ona yapışan ama şimdi düşmeye başlayan şampanya rengi elbisesinin fermuarını açıyorum. Elbise ayaklarının dibine düşmeden önce çıplak göğüsleri ortaya çıkınca nefesimi tutuyorum. Geri çekilip onu hayranlıkla seyrediyorum, gözlerimi önümde duran dolgun göğüslerine ve pembe meme uçlarına dikiyorum. Gözlerim, tonlu gövdesinden aşağıya, kalçalarının kıvrımlarından geçerek siyah dantel külotuna doğru kayıyor. Hayal ettiğimden bile daha güzel.

Hâlâ kapı eşiğine tutunuyor, bana tam bir görüş açısı sağlıyor, pratikte ona istediğimi yapmam için bir davet sunuyor. Ben de öyle yapıyorum. Bir adım öne çıkıp saçlarını ellerimle kavrar, başını geriye doğru çekip göğüslerini öne çıkarırım. Onları tek tek ağzıma alırım. Ben dik meme uçlarını dilimle yalarken o sessizce inler. O mükemmel. Dilimi ona değdirdikten sonra ağzımı karnına indiririm, ona zar zor dokunur ve nefesimi onun üzerine üflerim. Ellerim onun mükemmel vücudunda gezerken onun gerginleştğini hissedirim.

Bacaklarının arasında duruyorum ve o da bacaklarını ayırarak bana ihtiyacım olan izni veriyor. Ağzımı kıvrımlarının danteline bastırıyorum ve ona doğru nefes alıp, tatlı kokusunu içime çekiyorum. Parmaklarımla dantel kumaşı çekiyorum ve onu bana açığa çıkarıyorum. Yukarı bakıyorum ve gözlerinin bana kilitlendiğini, dudaklarının hafifçe aralandığını görüyorum. Dilimi onun uzunluğu boyunca gezdirirken bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Kapı çerçevesini parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkıca tutuyor, bir elini bırakıp saçlarımın arasında kayboluyor, ben de yüzümü onun ıslaklığına gömüyorum. Daha fazlasını isteyen bir şekilde kalçalarını bana doğru iterek inliyor.

Ereksiyonum pantolonumda rahatsız edici bir hal aldı, serbest kalmak için itiyordu. Arzu ile ıslanmış bu kadına ulaşmak için itiyordu, ama ben onu görmezden geldim. Onu memnun etmek istiyorum. Çılgınlıklarını duymak istiyorum.

Elim, başparmağım ağzımın keşfettiği yerin hemen üzerindeki sertleşen ete ulaşana kadar yukarı doğru ilerliyor. Dilimin ritmine uyarak yavaş, dairesel hareketlerle hareket ettiriyorum. Şimdi kıvranıyor, ama kalçasını sıkıca kavrayarak onu yerinde tutuyorum ve ona yalıyorum. Kaslarının gerildiğini hissediyorum ve artık

artık bana karşı koymuyor, ama vücudu kasılmaya başlıyor. Ağzımda onun sıvılarının akışını hissederken, boğazından bir çığlık atıyor. Ayağa kalkıp ona dönünce yutkunuyorum, yüzü kızarmış, bana bakarken nefesi düzensiz.

Dudaklarımı yavaşça yalıyorum, sırf benim de onun kadar zevk aldığımı belli etmek için, tabii ki sertleşmiş penisim bunu zaten açıkça gösteriyor. Gözleri penise düşüyor ve sanki yeniden canlanmış gibi. Elini boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor. Ağzı benimkine o kadar yakın ki, sanki onun nefesini soluyorum. Dişlerini alt dudağıma hafifçe ısırırken hissediyorum, eli penisi bulduğunda penisim seğiriyor. Gözleri şimdi benimkilere kilitlenmiş, dudağım hala dişlerinin arasında ve eli yavaşça beni okşuyor. Bundan zevk alıyor.

Dudaklarımı bırakıyor ve başını eğip alnını alnıma dayıyor. İki eli de gömleğimin düğmelerini açıyor ve gömleğimi çıkarıyor. Sonra pantolonumun kopçasını açıyor. Kopçayı açtıktan sonra yavaşça fermuarı aşağı çekiyor. Pantolonum ayaklarıma düşerken, parmakları külotumun bel kısmını kavrar ve kalçalarımın aşağı doğru çeker, ta ki pantolonumla birleşene kadar ve ben de içinden çıkarım. Gözleri gergin penisini gördüğünde sessizce nefes alır.

Ellerini çıplak göğsüme getirir ve beni arkamdaki yatağa doğru iter. Dengemi korumaya çalışarak yavaşça yürürüm, ama gözlerim onun gözlerine kilitlenmiştir ve yürümek bir yana, düzgün düşünmek bile zorlaşır. Dizlerim yatağın arkasına değdiğinde rahatladım ve oturdum. O önümde duruyordu, ben de kalçalarını kavradım ve gözlerimi vücudunda gezdirdim. Siyah dantelli külotunu çekip pürüzsüz uyluklarından aşağı kaydırdım. Üzerime oturması için hazırdım, böylece her santimini hissedebilecektim.

Ama onun başka fikirleri var. Yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor, böylece ağzı benim penisimle aynı hizaya geliyor. Bana gülümsüyor ve ardından dilini tek bir yumuşak, dairesel hareketle penisimin ucunda gezdiriyor. Boğazımdan bir inilti yükseliyor. Gözleri benimkilerden ayrılmadan dizlerinin üzerine kalkıyor, dudaklarını tamamen penisime sarıyor

tamamen sarar ve ağzını zaten zonklayan penisime doğru iter.

Ağzını daha da ileri ittiğinde dilinin penisimin alt kısmına değdiğini hissediyorum. Ona uzanıyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor. Boğazının arkasını hissedebiliyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum.

Bunu sevmiş olmalı ki, benim için ne kadar iyi olduğunu bilerek, ritmik bir hızla penisimin üzerinde yukarı aşağı hareket etmeye başlar. Sanki bu onu tahrik ediyor. Yine. Ağzını benden yavaşça çekiyor ve göğüslerini kaldırıp penisime doğru getiriyor. Göğüslerini birbirine bastırarak ereksiyonumu sarıyor ve kolaylıkla yukarı aşağı kaydırıyor. Sadece bunu görmekle bile neredeyse kontrolümü kaybediyorum. Bana doğru hareket ederken, parmaklarım meme uçlarını buluyor ve nazıkçe sıkıyor. O da inliyor.

"Buraya gel," diye boğuk bir sesle fısıldıyorum.

Bileklerini tutup kendime doğru çekiyorum, yatağa yaslanıyorum. Üzerime tırmanıyor ve bacaklarını iki yanıma koyuyor. Üzerimde duruyor, göğüsleri yüzümün önünde sallanıyor, sanki ağaçtan koparıp yemem gereken meyveler gibi.

"Beni istiyor musun?" diye fısıldadı.

"Her şeyden çok," diye fısıldarım.

Sözlerime gülümser. "Ne kadar çok?"

Kalçalarını aşağı indirir, ta ki benim uçum neredeyse ona değene kadar. Yutkunurum. Benimle dalga geçiyor ve ben konuşamıyorum.

Ağzını ağızıma yaklaştırır ve dudaklarıma fısıldar. "Ne kadar çok?" diye tekrar sorar.

Kalçalarını daha da yaklaştırıyor, ta ki benim aletimin ucu onun açıklığına değene kadar, neredeyse içeri girmek için çığlık atıyor. Onun altında kıvranıyordum, ona ulaşmaya çalışıyorum, ama o kalçalarını hafifçe kaldırıyor, böylece ulaşamayacağım bir mesafeye geliyor. İçimde bir baskı hissediyordum.

"Lütfen," diye nefes nefese söylüyordum.

Gülümsüyor ve kalçalarını aşağı indirmeden önce bana bir kez başını sallıyor. Onun sıcaklığını üzerimde hissediyordum, beklentiyle zaten titriyor. O yavaşça bana doğru itilirken başımı ona dayıyorum, her lezzetli santimetreyle beni sarıyor. Gözleri çok yoğun. Onu doldururken, gözlerini dolduran zevkten gözlerimi ayıramıyorum. Benim gidebileceğim en uzağa kadar bana doğru çöküyor. Ancak o zaman gözlerini kapatıp başını geriye atıyor.

Öne eğilip göğüslerini ağızıma alıyorum, o bana karşı yavaşça hareket ederken onları emiyordum. Hareketleri daha ritmik hale geldikçe kalçalarını tutuyordum. Dişlerimle meme ucunu ısıırıyordum ve o zevkten küçük bir çığlık atıyor. Yatağa geri düşüp onu izliyorum. Bana çok iyi geliyor ve ben tamamen ona kapılıyordum. Bu hayatımın en iyi seksi, ama daha fazlasına ihtiyacım var.

Kalçalarını kavrar ve onu benden çekerek onu şaşırtırım. Onu yüzüstü önüme yatırırım. Ona duyduğum açlık karşısında dudaklarımı yalarım, o benim için hazırdır. Parmak uçları kalçalarına batarken onları kendime doğru çekerim. O isteyerek uyum sağlar ve ellerinin, sanki olacıklara kendini hazırlar gibi yorgana batırdığını görürüm. Kendimi ona doğru konumlandırıyorum ve ona dalmadan önce nefesini tuttuğunu duyuyordum.

Ben çekilip tekrar girerken o inliyor. Onun etrafımın ısındığını ve ıslandığını hissedince başımı geriye atıyorum. Daha hızlı, daha çaresizce hareket etmeye başlıyorum, vücutlarımızın birbirine çarpma sesleri zevk inlemelerimizle iç içe geçiyor. Ona bir kez daha dalıyorum, onu dolduruyorum, sonra yatakta bir yığın halinde yere yığılıyoruz.

Bölüm 6

ERICA

Uzaktan gelen trafik sesleriyle uyanıyorum. Sıkıcı bir baş ağrısı zonkluyor, beni tamamen ele geçirecekmiş gibi. Lanet olası tekila. Lanet olası şampanya. Lanet olası ikisinin karışımı. Gözlerimi yavaşça açıyorum ve sabah olduğunu bilmeme rağmen şaşırtıcı bir şekilde karanlıkla karşılaşıyorum. Potansiyel akşamdan kalmalığımı daha da kötüleştirecek güneşi engelleyen, indirilmiş karartma perdelerine sessizce teşekkür ediyorum.

Birkaç kez gözlerimi kırptırıp, gözlerimin etrafımdaki loş odaya alışmasını sağlıyorum. Büyük kemerli pencerelerin yanında, kitaplarla dolu küçük yuvarlak bir masayı çevreleyen iki adet krem rengi, yumuşak koltuktan oluşan rahat bir oturma alanı var. Odanın köşesinde büyük, süslü bir ayna duruyor. Birkaç saat önce aynada gördüğüm yansımaları düşününce hafifçe kızarıyorum. Gergin kaslar. Zevkten çarpılmış yüz ifadeleri. Dağınık saçlar. Oda, önceki geceden hatırladığımdan daha da büyük, ama ben Marco'dan başka hiçbir şeye bakmamıştım.

Marco. Yatakta dönüp ona uzanıyorum, ama elim sadece yanımdaki soğuk, boş çarşaflara dokunuyor. Şaşkınlıkla dirseğimin üzerine yaslanıp

boş bir yatakta yattığım gerçeğine hafifçe kaşlarımı çattım. Yatak bile doğru kelime değil. Bu bir bulut ve bana hayatımın en iyi uykularından birini yaşattı. Marco'nun kolunun altında, kaslı vücuduna sarılmış, onun düzenli nefes sesiyle uykuya dalarken hiç rahatsız olmadım. Çıplak vücudunun benimkine bastırıldığını hissederken uykuya dalmak kolay olmadı. Şimdi nerede olduğunu merak ediyorum.

O benim için hala bir gizem. Dün gece, sağduyuma rağmen eve gittiğim bir gizem. Beni evine davet ettiğinde pek sağduyulu davranmamıştım. Kulüpte bana dans etmeyi teklif ettiğinde her şey bitti. Dokunuşu, ona ihtiyacım olduğuna beni ikna etmeye yetti. Onu öpmem gerektiğine. Onu hissetmem gerektiğine.

Hiç tanımadığım birine bu kadar kapılmak bana hiç yakışmıyordu. Eğlenmeyi seven biriyim, ama yabancılarla tek gecelik ilişkiler kurmaktan kaçınırım. O da öyle birisi. Adını ve dilini nasıl kullandığını bilmekten başka, onu hiç tanımıyorum. Ama onda bir şey var. Onu tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Yine de sorulacak çok soru var. Soyadının ne olduğu ile başlayıp, *gerçek* mesleğinin ne olduğu ile biten sorular. Gazeteciliğe yeni başlıyorsan, Manhattan'ın en zengin bölgelerinden birinde, benim dairemi dolap gibi gösteren bir çatı katında bulamazsın kendini. Kafamda birikmeye başlayan soru listesini düşünmemeye çalışıyorum.

California King boy yatakta oturup yanımdaki koyu renkli ahşap komodine bakıyorum. Saat neredeyse 9. Yataktan kalkıp kapıya doğru yürüyorum. Elbisem hala yanındaki yığının içinde buruşuk bir şekilde duruyor. Onun önünde diz çökmüş halde durduğum anı hatırlıyorum ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Kafamı koridora uzatıyorum ve hiçbir yaşam belirtisi görmüyorum. Hiçbir yaşam belirtisi duymuyorum.

"Marco?" diye sesleniyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek, ama nedense koridorda yankılanıyor ve yalnız olduğumu doğruluyor.

Yatak odasına geri dönerken kaşlarım çatılır. Acaba nereye gitmiş olabilir? O benim için bir yabancı, ama ben de onun için bir yabancı olduğum için beni burada, onun dairesinde bırakmış. Bu, özellikle böyle bir yerde, oldukça fazla güven gerektirir. Belki kahvaltı ya da kahve almaya gitmiştir. İkisi de şu anda kulağa çok iyi geliyor.

Başımdaki sönük zonklama artıyor ve bu kaçınılmaz akşamdan kalmalığı atlatmak için yiyecek ve kafeinden daha fazlasına ihtiyacım olduğunu anlıyorum. Tüylü halının üzerinde parmak uçlarımda yürüyerek, banyoya çıktığını düşündüğüm kemerli kapıya doğru ilerliyorum. Işık anahtarını bulup açıyorum ve önümdeki manzarayı görünce nefesimi tutuyorum.

Önümde, altın musluk ve armatürleri olan büyük bir pençeli küvete giden mermer desenli gri ve beyaz zeminler uzanıyor. Hemen arkasında, on kişinin rahatlıkla sığabileceği cam duvarlarla çevrili bir yağmur duşu var. Üzerimde, taupe renkli duvarlara ışık prizmaları yansıtan altın ve kristal bir avize asılı. Dönüp baktığımda, iki lavabo ve üzerinde geniş bir ayna bulunan geniş beyaz bir kuvars tezgah görüyorum.

Dolapları karıştırıyorum ve tam da aradığım şeyi buluyorum. Ağrı kesici şişesini açıyorum ve iki tane ağzıma atıp lavabodan bir yudum su içiyorum. O dönmeden önce biraz temizlik yapmaya karar veriyorum. Tertemiz küvetten lüks duşa bakıyorum ve duşu tercih ediyorum. Biraz buhar baş ağrımı hafifletebilir ve o yağmur duşu çok güzel görünüyor, kaçırmak istemedim. Daha önce aradığım dolaptan yumuşak, büyük bir havlu alıp duşa giriyorum. Musluğu açıp suyun ısınmasını bekliyorum. Buharın tavana doğru yükselmeye başlaması uzun sürmüyor.

Su üzerime akarken çok iyi geliyor. Buharı ve hala üzerimde kalan onun kokusunu, yıkanıp gitmeden önce içime çekiyorum. Ailemin malikanesinde kullandığım pahalı şampuanını ve vücut sabununu kullanıyorum, bu yüzden bunun lüks olduğunu biliyorum.

lüks olduğunu biliyorum. Temizlenip sandal ağacı ve menekşe kokusu karışımı gibi kokmaya başladığımda, dışarı çıkıp yumuşak havluya sarınıyorum.

Büyük aynanın önünde durup saçlarımı parmaklarımla tarıyorum, ıslak sırtıma düşen bir örgü haline getiriyorum. Yansımama ve bu halime bakıyorum. Dün geceki makyajlı yüzüm ve kıvrılmış saçlarımdan çok farklı. O daha çok *ben*. Havluyu sıkıca tutarak yatak odasına çıkmadan önce kendime olan güvenimin biraz sarsıldığını hissediyorum.

Oda hala boş ve bu boşluk midemde bir çukur oluşturmaya başlıyor. Yine komodinin üzerindeki saate bakıyorum ve saatin ondan biraz geçtiğini görüyorum. Onun şık banyosunda bir süre vakit geçirdim, çıktığımda onun burada olmasını umuyordum. Ama hala yalnızım. Yanağımın içini ısııyorum, sonra yerden elbise ve külotumu alıyorum. Hızlıca giyiniyorum, giyecek başka bir şeyim olmadığı için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Odanın ortasında durup, ne yapmam gerektiğini düşünürken ellerimi elbisenin üzerinde gezdiriyorum. Hâlâ dönmedi ve geri dönecek mi diye merak ederek giderek daha fazla endişeleniyorum. Yani, eninde sonunda dönmesi gerektiğini biliyorum. Burada yaşıyor. Belki de ben gitmeden dönmek için bekliyordur. Bütün gün burada kalamam ki.

Odanın köşesinde, kağıt ve kalemlerle özenle süslenmiş küçük bir masa görüyorum. Küçük bir bloktan bir kağıt çıkarıp bir kalem alıyorum. Çok çaresiz görünmemesi umuduyla üzerine telefon numaramı yazıyorum. İtiraf etmek istemediğim kadar umutla notu yastığının üzerine koyuyorum.

Sonra koridordan geçip oturma odasına giderim ve giriş masasında küçük boncuklu çantamı bulurum. Onu alıp, kapıdan çıkmadan önce nereye gitmiş olabileceğine dair bir ipucu bulmak için evine bir kez daha bakarım. Kapıyı arkamdan kapatıp asansöre doğru yürürüm.

Birkaç saniye sonra kapılar açılır ve dün gece giydiğim, yeni yıkadığım saçlarımdan dolayı arkası ıslak olan elbiseyle lobide bulurum kendimi. Sanki çıplakmışım gibi hissediyorum. Kapıcı bana nazikçe başını sallar ve ben bu kıyafetin "utanç yürüyüşü" olduğunu gösteren gerçeğini görmezden gelirim. Kapılardan geçip sıcak yaz havasına çıkarım ve daha fazla sergilenmek istemediğim için hemen bir taksi çağırırım. Neyse ki, sarı bir taksi hızla yanaşır ve ben içine atlarım.

Araba kaldırımdan ve yüksek taş binadan uzaklaşırken, yenilgiyi kabul ederek başımı koltuğa yasladım. Kendimi bu duruma düşürdüğüm için içimden kendime kızdım. Tamamen yabancı biriyle eve gitmenin bir şeye dönüşeceğini düşünmek ne kadar aptalcaydı. Ya düşündüğümde daha sarhoş olmalıyım ya da o, bir geceden daha fazlası olacağını düşünmemi sağlayacak kadar iyi bir çapkın.

Yine de bana bakışını hatırlıyorum. Beni dinleyişini. Bana dokunuşunu. Ona şans vermek için elimden geleni yapıyorum. Benim güvensiz düşüncelerimin yanlış olduğunu kanıtlayacak. Kanıtlamak zorunda.

Ama aramıyor. Paniklemeye başlamadan önce üç gün bekledim. Kendimi ağlamaya bırakmadan önce bir hafta bekledim.

Ertesi Cumartesi akşamı kanepemde otururken, telefonum yanımda duruyor, karanlık ve hareketsiz. Gözlerim yanaklarımdan akan tuzlu gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor. Onları silip, kendimi aptal hissediyorum. Ben böyle bir kız değilim. Erkekler için ağlamam.

Telefonuma uzanıp en iyi arkadaşım Sadie'ye mesaj

attım. Ben: *Dışarı çıkabilir miyiz?*

Sadie: *Şimdi mi?*

Ben: *Son dakika olduğunu biliyorum ama kızlar gecesi yapmam lazım.*

Sadie: *Daha fazla söze gerek yok. Beth'e de mesaj atarım.*

Ben: *Teşekkürler <3*

Bir saat sonra, üçümüz taksinin arka koltuğunda, West Village'daki en sevdiğimiz barlardan birine gidiyoruz. Yolda, Sadie muhasebe firmasında geçirdiği haftayı anlatıyor ve Beth, dün çiçek aranjmanları yapmak için tutulan düğünün korkunç hikayesini anlatıyor. Ruh halimin şimdiden hafiflediğini hissedebiliyorum ve en iyi iki arkadaşşıma minnettarım.

"Erica..." diyor Sadie biraz temkinli bir şekilde. "Gizemli adam aradı mı?"

"Hayır," diye kısa bir cevap veriyorum.

"Adi herif," diye

mırıldanır Beth. Ciddiyetle

başımı sallarım.

"Kendimi çok aptal hissediyorum. Belki olanların özel bir şey olduğunu düşünmüştüm. Onun farklı olduğunu."

"Bize anlattıklarına bakılırsa, ben de öyle düşünürdüm," diyor Sadie.

"Kendime kızgıyım. Daha iyi bilmeliydim. Bütün erkeklerin aynı olduğunu bilmeliydim..."

"Onlar köpek," diyor Beth.

"Yalamayı bilen köpekler," diyorum sinsi bir gülümsemeyle.

Arka koltukta kıkırdamaya başlıyoruz, şoför duyduklarına şaşırarak bize dönüyor, yanakları kızarıyor. Geçirdiğim haftadan sonra gülmek iyi geliyor. Gelmeyen bir telefon bekleyerek geçirdiğim bir hafta. İş yerinde de tamamen dikkatim dağılmıştı. Her zamankinden daha fazla yazım hatası yaptım ve bir teslim tarihini kaçırdım. Terfimin siyah beyaz bir kağıt uçağın kanatlarında uçup gittiğini görebiliyordum.

Taksi barın önüne geldiğinde, Sadie elimi tutar ve bana bakar. "Onu unut, tamam mı? Bu gece eğleneceğiz!"

Başımı sallayıp elini sıktım. "O unuttu," diye yalan söyledim.

O geceyi, aklımı başımdan alan o geceyi hiç unutabilecek miyim acaba? En azından bu geceyi birkaç içki içip arkadaşlarımla dans ederek unutmaya çalışabilirim. Yaklaşan hiçbir erkekle konuşmaya niyetim yok. Onları şimdilik hayatımdan çıkardım. Ve bir daha asla yabancılarla eve gitmeyeceğime yemin ettim.

Bölüm 7

ERICA

Altı Hafta Sonra

Bebek mavisi duvarlar, bekleme odasında sert bir sandalyede oturup adımın çağrılmasını beklerken pek rahatlık vermiyor. Resepsiyondan aldığım formları doldurmak biraz zamanımı aldığı için, yirmi dakikadır burada bekliyorum. Beyaz sayfalarda siyah mürekkeple yazılmış soruların cevaplarını vermekte zorlandım. Çoğunu tahmin ettim, ama kesin olan bir şey var, adet dönemim çok gecikti.

Ayaklarımla endişeyle karo zemine vuruyorum, etrafımdaki diğer kadınların hepsinin pembe önlüklü hemşireler tarafından çağrıldığını izliyorum. Acaba aralarında benimle aynı durumda olan var mı? Yani, bir yabancıнын bebeğine hamile kalmış olabileceği düşüncesiyle dehşete kapılmış olanlar. Bu o kadar saçma ki, hamilelik testi yapmaya bile cesaret edemedim. Birkaç tane satın almıştım, ama kutular banyomun tezgahında açılmadan duruyordu. Günlerce beni alay ediyorlardı, ta ki sonunda arayıp doktor randevusu alana kadar. Bu konuda kesinlikle emin olmak istiyorum.

Marco'nun boş dairesinden ayrılalı neredeyse iki ay oldu, oraya gittiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Neredeyse iki aydır, yakışıklı yabancıyı ve çatı partisinde tanıştığımız o kader gecesini düşünmemeye çalışıyorum. Keşke nereye gittiğime dikkat etseydim, o zaman ona rastlamazdım ve işler bu noktaya gelmezdi. Onun varlığından bile habersiz, mutlu bir şekilde yaşardım, onun çarşaflarına dolanmış olduğum canlı rüyalarla uyanmak yerine.

Dün gece gördüğüm rüyayı kafamdan silip telefonumdan saati kontrol ediyorum. Saat 10'a yaklaşıyor. Şimdiye kadar muayeneye gitmiş olmam gerekirdi. 11'de işte olacağımı düşünmüştüm, ama şimdi geç kalacağımı arayıp bildirmem gerekecek gibi görünüyor. Bunun o kadar da ciddi bir şey olmadığını ve muhtemelen kimsenin beni özlemediğini biliyorum. Geçmişte birkaç kez uzaktan çalıştığım olmuştu, ama son zamanlarda gerçekten yüzümü göstermeye çalışıyorum. George'un beni fark etmesini ve belki de parti gecesi vermek üzere olduğu terfiyi hatırlamasını istiyorum.

Ama son zamanlarda dalgın görünüyor. Acaba Shark'ın partide olduğu söylentileri doğru mu ve o bununla uğraşüyor mu diye merak ediyorum. Düşündüm de, son zamanlarda ofisteki herkes biraz gergin, sanki bir şeylerin olacağını biliyorlarmış gibi. Eğer bu doğruysa, terfi için yaptığım çabalar boşa gidecek. İşimi korumak bile zor olacak. Bu düşünce midemi bulandırıyor, özellikle de bugün adet gecikmemin hesaplamaları doğrulanırsa. İşsiz, bekar bir anne olacağım. Bu düşünceyle boğazımı yutuyorum.

Başka bir kadın çağrıldığında, iç çekip koltuğumda olabildiğince rahat bir pozisyon alıyorum ve zaman geçirmek için televizyona bakıyorum. Bebek bezi reklamı izliyorum. Ne kadar da uygun. Ama sonra televizyon tekrar haberlere dönüyor ve ben biraz daha dik oturuyorum. Ekranın üzerinde rakip gazetemizin adını kalın harflerle görüyorum. Gazete, bizzat The Shark'a satılmış. Satış olabileceğine dair söylentiler dolaşıyordu, ama sahibinin gazeteyi elinden bırakacağını hiç düşünmemiştim. Sanırım para çok cazipti. Bir tane daha yok oldu.

Haber spikeri haberi okurken kulaklarımı dikip dinliyorum.

"New York Voice, Doğu Kıyısı ve yurtdışında tanınmış bir iş adamı olan Marco Vallejo ile satış anlaşmasını tamamladı. Yıllar boyunca yüzlerce işletmeye ortak olan ve son olarak basına ilgi duyan Vallejo, bazıları tarafından 'Monopoly Bey' olarak adlandırılıyor."

Televizyon ekranındaki görüntü bana bağırırken, sesini duymaya çalışıyorum. Görüntüde Marco Vallejo var ve o, partide aradığım altmışlı yaşlarındaki yılan değil. Aslında, ondan çok uzak. Daha genç, bronz tenli, koyu saçlı ve gözleri her yerde tanıyabileceğim bir adam. Ayağa kalkıp duvara asılı televizyona yaklaşıyorum. Gözlerimi birkaç kez kırıp, doğru gördüğümde emin olmak için ekrana bakıyorum.

Nefesimi tutuyorum. Olamaz. Doktorun muayenehanesinde aklımı kaçırmak üzereymişim gibi hissediyorum. Marco Vallejo, Köpekbalığı, içimde büyüyen bebeğin babası olabilir. Gözlerim hala ekranda, yavaşça geriye doğru bir adım atarken karnımı tutuyorum. Gerçekten o. Merak ettiğim gizemli adam, televizyon ekranının parlak ışığında bana gülümsüyor.

Midem bulanıyor ve bunun olası hamilelik belirtileriyle hiçbir ilgisi yok.

"Affedersiniz," diyorum resepsiyondaki kadına. "Tuvaletiniz nerede?"

Bana anlamlı bir şekilde bakıyor, sanki yüzümün renginin solması ve ağzımın sıkıca kapanması her gün gördüğü bir şeymiş gibi.

"Koridorun sonunda, tatlım," diyor ve solunu işaret ediyor.

Minnettarlıkla başımı sallayıp, işaret ettiği yöne doğru koşmaya başladım. Tuvalete kilitlenir ve tam zamanında tuvalete ulaşır, içimi kusarım. Tuvalete sıkıca tutunurken, alnımda soğuk ter damlaları oluşmaya başlar. Onları silip, tuvaletin yanındaki serin karo zemine çöküyorum. Başımı dizlerime koyup derin nefesler alıyorum, mide bulantımı ve korkunç düşüncelerimi bastırmaya çalışıyorum.

Son iki aydır Marco'yu düşündüm, onun kim olduğunu fark etmeden. Arkadaşlarıma yalan söyleyip, hayatıma devam ettiğimi söyleyerek inkar etsem de, birlikte geçirdiğimiz geceyi defalarca tekrar tekrar düşündüm. Bana olan etkisi utanç verici, özellikle de hiç aramadığı halde. Şimdi nedenini biliyorum. Milyarder olmakla, şirketleri ele geçirmekle ve muhtemelen çekiciliğini ve parasını kullanarak diğer kadınları baştan çıkarmakla meşgul. Bu düşünce boğazıma safra yükselmesine neden oluyor. Tuvalete eğilip tekrar kusuyorum.

İçimde hiçbir şey kalmadığını hissettiğimde, yerden kalkıp lavaboda temizleniyorum. Yansımasına bakarken, o gece onunla paylaştıklarımı düşünüyorum. Yüzümdeki azıcık renk de kayboluyor. Ona George için çalıştığımı ve *NY Daily News'un* içyüzünü anlatmıştım. Söylediklerime çok ilgi göstermiş, her kelimemi dinlemiş gibi görünüyordu. Çok soru sordu, ama kendisi hakkında pek bir şey söylemedi. Şimdi nedenini biliyorum.

Herhangi bir konuda açıkça yalan söylememiş olsa da, kim olduğu hakkında bazı önemli gerçekleri atlamıştı. Evet, gazetecilik dünyasına girmeye çalışıyordu, ama benim düşündüğüm şekilde değil. Hepsini satın almaya çalışıyordu ve şimdi beni, bizim gazeteyi satın almanın bir yolunu bulmak için baştan çıkarmış mı diye merak ediyorum. Bu düşünce beni ürpertiyor. Kim olduğunu öğrenmeden önce olduğundan daha fazla kullanılmış hissediyorum.

Kapıda bir vuruş duyuyorum.

"Evet?" diye sesleniyorum.

"Bayan Gunner, hazırız. Orada her şey yolunda mı?" Derin bir nefes

alıyorum. Hiç de yolunda değil.

"Hemen geliyorum," diye sesleniyorum.

Tuvaletten çıkmadan önce yüzüme su serpiştiriyorum ve bekleyen bir hemşire görüyorum. Bana gülümsüyor.

"İlk üç aylık dönem her zaman zordur," diyor ve beni takip etmem için başını sallıyor.

Onun yanıldığını ve tüm bunların bir karışıklık olduğunu umuyorum, ama hayati organlarımın ölçümleri yapıldıktan ve beyaz leylek desenli bir önlük giyip muayene masasına uzandıktan sonra, durumumun ciddiyetini anlamaya başlıyorum. Hemşirenin sözleri sanki su altında hareket ediyor gibi, yavaş ve bozuk bir şekilde bana ulaşıyor. Şimdi bana gülümsüyor ve soğuk probunu karnımın üzerinde gezdirirken ekrana işaret ediyor. Ekranı takip ederken yüzümü hissedemiyorum, gülümsüyor muyum yoksa ağlıyor muyum bilemiyorum. Küçük beyaz bir lekeyi işaret ediyor ve ben çok şaşkınım, hiçbir şey hissedemiyorum.

Elini koluma koyup hafifçe sıktığını hissediyorum ve ancak o anda sersemliğimden biraz uyanabiliyorum.

"Bunun çok zor olduğunu biliyorum..." diyor yumuşak bir sesle ve bir kutu mendil alıyor.

Ağladığımı fark ediyorum ve minnetle bir mendil alıp gözlerimin altını siliyorum ve ekrandaki bebeğe bir kez daha bakıyorum. Benim bebeğim. Marco'nun bebeği.

"Seni temizleyeceğim, sonra doktorla görüşeceksin. Doktor tüm sorularını yanıtlayacaktır." Hemşire bana güven verici bir şekilde gülümsüyor ve karnımdaki şeffaf sıvıyı temizlemek için bir rulo kağıt havlu alıyor.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Randevumun geri kalanında kendimi uyurgezer gibi hissediyorum. Bu bir rüya olmalı. Doktor bana altı haftadan biraz fazla hamile olduğumu ve ilk üç aylık dönemde beni nelerin beklediğini anlatıyor. Bana kalırsa, başka bir dilde konuşuyor olabilir. Kafamda tek dönen şey Marcos'un yüzü, özellikle de onu az önce televizyonda gördüğüm için, görüntüsü şaşırtıcı derecede net.

Randevumdan, parlak ultrason fotoğraflarını elimde, çantama dikkatlice koyarak ayrılıyorum. Gözden uzak, akıldan uzak. Aslında işe gitmemem gerekirdi. Kendimi o kadar hasta hissediyorum ki, bu inandırıcı olurdu, ama artık hamile olduğumu bildiğim için, bu terfi benim için daha da önemli hale geldi. Artık sadece kendimi değil, yakın gelecekte doğacak bebeğimi de geçindirmem gerekecek. Hala tam olarak kafamda oturtamadım, ama bir taksi çağırıp işe gidiyorum, çantamdaki parlak fotoğrafları parmağımla okşuyorum.

Yukarı çıktığımda, tam da beklediğim gibi. Kimse üç saat geç geldiğimi fark etmiyor bile. Yine de George'un ofisinin önünden geçerken dikkatli davranıyorum, ama o telefonla meşgul görünüyor ve sırtı kapıya dönük. Rahat bir nefes alıp, fark edilmeden masama ulaşıyorum. Koltuğuma çöküyorum ve midem hemen guruldamaya başlıyor. Yediğim kahvaltının hepsinin doktorun muayenehanesindeki tualete gittiğini anlıyorum. Çantamdan bir granola bar çıkarıp küçük ısırıklar alıyorum. Ne kadar aç olsam da, her ısırık midemi bulandırıyor. Hamilelik acımasız bir şey, bunu anlıyorum.

İş arkadaşımın yaklaştığını görüyorum, elinde "tebrikler" yazan küçük mavi bir balonla bir buket çiçek tutuyor. Merakla başımı eğiyorum, o da yakındaki masasına oturuyor.

"Hey, Sarah. Bu ne demek oluyor?" diye soruyorum, çiçeklere ve balona işaret ederek.

"Oh, duymadın mı?" diye gülümsüyor. "Bu sabah terfi aldım. Karşımda yeni takım lideri duruyor."

Yutkunuyorum. Terfim. Artık onun terfisi. Parmaklarımın arasından kayıp, masamdaki kalemle patlatmak istediğim büyük bir vazo dolusu çiçek ve balon şeklinde masasına düştüğünü hissediyorum. Ona elimden gelen en güzel gülümsemeyi gösterip tebrik ediyorum, ama bugün dünyanın neden bana bu kadar düşman olduğunu merak ediyorum.

Bölüm 8

MARCO

Bir Yıl Sonra

"Marco'ya Americano," diye seslenir barista tezgahın ucundan, içkimi koyu renkli tezgahın üzerine koyarken. Çilek sarısı saçları iki Fransız örgüsü şeklinde toplanmış ve burnunun köprüsündeki çiller, ön camdan içeri süzülen güneş ışığıyla parıldıyor.

Kalkıp ona teşekkür ettikten sonra, beyaz yalıtımlı bardağı bu sabah çalıştığım köşe masasına götürdüm. Ben masama otururken, tezgahın arkasından bana gülümsedi. Bu kahve dükkanını "mekanım" haline getirdiğimden beri, son birkaç yıldır onu neredeyse her sabah görüyorum. Her zaman utangaç bir göz teması oyunu oldu, ama hiçbir zaman bir yere varmadı. O genç, muhtemelen yirmili yaşlarında ve ona bir iki şey öğretebileceğimi biliyorum.

Ama bugün bunu düşünemem. Ona başımı sallayıp önümdeki evrak işlerine geri dönüyorum. Elimde, New York'un bağımsız gazetelerinin sayfaları var.

satışları, satın aldıklarım ve henüz elimde olmayanlar. Kanıtlar açık. Onların işlerine karışmam satışları artırıyor, bu sabahki toplantıda bunu kanıtlamaya çalışacağım.

Bugün nihayet satacakları gün olmasını umarak, yine *NY News Daily* ile görüşeceğim. Neredeyse bir yıldır peşlerindeyim, ama henüz pes etmediler. Sanırım bu kedi fare oyunundan hoşlanıyorlar, yoksa şimdiye kadar sürekli toplantılara katılmak yerine bana kesin bir "hayır" derlerdi. Her toplantıda teklifimi artırdım, ama nafile. Hayal kırıklığına uğradım, ama zorlukları severim.

Americano'mu yudumlarken önümdeki en son satış rakamlarını ve sayıları gözden geçiriyorum, her detayın doğru olduğundan emin olmak ve her birini ele almaya hazır olmak için. Saatiye bakıyorum ve toplantı saati olan 10'a yaklaştığını görüyorum. Bu sefer avukatımın ofisinde buluşmaya karar verdik, ilerlersek tüm işlemleri onlar yürütecekleri için bu umut verici görünüyor.

"Bugün çok ciddisin," diyor bir ses.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve barista yakınımdaki bir masayı siliyor, yeşil önlüğünün altından bol dekoltesi görünüyor.

"Bugün önemli bir toplantı var," diyerek masamdaki kağıt yığınına işaret

ediyorum. "Gergin misin?"

"Hiç de değil."

"Gergin olan birine benzemiyorsun," diyor düşünceli bir şekilde.

Haklı. En azından genelde değil.

"Ne yaptığımı biliyorum." Kendinden emin bir şekilde omuz silkiyorum.

"Her şey yolunda giderse, belki kutlama yapabiliriz." Masaya yaslanıp, omzunun üzerinden bulaşık bezini atarken bana meydan okur gibi bir gülümsemeyle bakar.

"Öyle mi? Aklında ne var?" diye soruyorum, koltuğuma yaslanıp kollarımı çaprazlayarak ilgiyle.

Etrafına bakındıktan sonra masama doğru yürüdü ve eğilerek yaklaştı.

"Söylemektense göstermeyi tercih ederim," diyor, sesi kısık. O kadar yakın ki, pembe, dolgun dudaklarında kiraz vanilyalı dudak parlaticısının kokusunu alabiliyorum.

Geri çekilip tezgahın arkasına yürüdü ve beni daha fazlasını istemeye bırakarak. Odaklanmak için başımı salladım, kağıtlarımı topladım ve düzgünce istifledikten sonra çantama koydum. *Odaklan Marco*, diye kendime hatırlattım ve koltuğumdan kalktım.

"Nasıl gittiğini sana haber veririm," diye sırtarak sesleniyorum ve kahve dükkanının giriş kapısından çıkıyorum.

Kaldırımında bir taksi çağırıp avukatımın ofisine kısa bir yolculuk yapıyorum. Gazeteden kimse gelmeden önce oraya erken varmak istiyorum. Asansörle

Asansörle beşinci kata çıkıyorum ve avukatımın konferans odasında hazırlık yaptığını görüyorum.

"Elliott." Odaya girerken başımı sallıyorum.

"Bay Vallejo. Büyük gün," diyor, büyük ahşap masanın üzerinde kendi kağıtlarını düzenlerken.

"Her seferinde aynı şeyi söylüyorsun." Gülerek cevap veriyorum.

"Eninde sonunda alacaksın." Omuzlarını silkiyor. "Belki de bugün."

"Belki," diyorum, oturup çantamı açarak.

Kısa süre sonra, Elliot'un asistanı kafasını içeri sokmadan önce koridorda yaklaşan ayak sesleri duyuyorum.

"Saat 10'daki randevunuz geldi," diyor gergin bir şekilde.

Görünüşe göre onlar da erken gelmeye karar vermişler. Neyse ki ben hazırlıklıyım.

"İçeri al," diyor Elliott başını sallayarak.

İlk olarak *NY Daily News*'in sahibi George Walsh'un girdiğini görüyorum. Gri saçlı, tepesinde kel bir bölgesi olan yaşlı bir adam ve muhtemelen benim yüzümden her geçen gün daha fazla saçını kaybediyor. Bu düşünce beni gülümsetiyor. Bana tek bir selamlama hareketiyle selam verdikten sonra masayı dolaşıp karşımda oturuyor. Onu iş ortağı ve avukatı takip ediyor.

"Bay Walsh. Bugün benimle görüşmeye geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum, her toplantıda yaptığım gibi.

"Bu sefer benimle ne paylaşacağınızı merak ediyorum," diyor ve sesinde hafif bir alaycılık hissediyorum.

Ama ilgilenmeseydi buraya gelmezdi. Daha fazlasını öğrenmek için geri gelmeye devam ediyor.

"Eminim aydınlatıcı bulacaksınız," diyorum.

Elliott'un asistanı, kopyasını çekmesi için bu sabah gönderdiğim belgeleri dağıtır ve herkesin aynı paketi inceleyebildiğinden emin olur.

"Bu ne?" diye soruyor Bay Walsh, kaşlarını çatarak kağıtları eline alıyor.

"Rakamlar," diyorum kendinden emin bir gülümsemeyle. "New York'taki her bağımsız gazetenin son birkaç aydaki rakamları."

"Peki bunlarla ne yapmamı istiyorsunuz?" diye homurdanır.

"The New York Voice'un rakamlarının yükseldiği sizi şaşırtmayacaktır. Aslında, satışlar son birkaç hafta içinde neredeyse üç katına çıktı. Ve bununla da kalmadı. Çevrimiçi trafiğe, abonelik için kaydolan yeni okuyucular akın ediyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Bay Walsh, sanki durum net

değilmiş gibi. "Demek istediğim, onlar sizden daha fazla satış

yapıyor."

Ona zaten bildiği bir şeyi söylediğimi biliyorum. Haberlerde, basında her yerde bu konu var ve her gazete sahibi rakiplerinin rakamlarına çok dikkat ediyor. Yine de bunu onun yüzüne vurmak çok iyi geliyor.

"Ve bununla da bitmiyor. Geçen yıl satın aldığım tüm bağımsız gazeteler rakamlarında büyük bir dönüşüm yaşadı. *New York Voice* benim en yeni kazanımım ve sizin en büyük rakibiniz.

"Eskiden şehirdeki bir numaralı bağımsız gazeteydiniz, ama ben görevi devraldığımdan beri durum artık böyle değil."

"Sadece birkaç ay şanslıydık," diyor Bay Walsh.

"şansın bununla hiçbir ilgisi yok ve bence bunu biliyorsunuz. Yeniden yapılanma. Yeni web tasarımları. Yeni köşeler. Sebep *bu*. Ve sizin gazeteniz için de aynısını yapabilirim."

George, önündeki kağıtlara göz gezdirirken sessiz kalıyor, ama onun dikkatinin rakamlarda olmadığını biliyorum. Dikkatini çeken, işinin kötü gitmesi ve bunun sebebinin ben olmam, önündeki rakamların ona yeni bir şey söylememesi. Onlar sadece yaraya tuz basmak gibi.

"Bakın, gazetenizi New York'a yeni bir ses getirmek için kurduğunuzu biliyorum. Tutkunuzu takdir ediyorum. Kendi işimde de aynı şeyi hissediyorum."

"Bundan şüpheliyim," diyor Bay Walsh, ağzını buruşturarak. "Kâr dışında gerçek bir tutkunuz yok. Siz bir kpekbalığısınız. Bunu herkes biliyor."

"Para benim tutkum, Bay Walsh," diyorum. "Ve biliyorum ki bu, sizin tükenmekte olan bir şey."

Devam etmeden önce yüzünün hafifçe sarsıldığını görüyorum.

"Gazetenizin başarılı olması için her şeyi denediğinizi de biliyorum, o yazarı kısa öyküler yazması için getirmenizi de dahil, ama artık o bile size yardım edemez. Yolculuk engibeli geçti, inişler çıkışlardan daha fazlaydı. İnanın bana, biliyorum. Yıllardır rakamları takip ediyorum. Bunca zaman sonra, başarısını görmek istemiyor musunuz?" diye soruyorum.

"Tabii ki istiyorum," diye

tersler. "O zaman gazetenizi

satın almama izin verin."

Avukatlarımız sessizce oturuyorlar, konferans masasının üzerinde bizim proverbial tenis maçımızı izliyorlar, benim servislerim Bay Walsh'un karşılayamayacağı kadar hızlı. Onlar da bizimle birlikte bu uzun oyunda yer aldılar ve eminim ki, saatlik ücretleri ne kadar olursa olsun, benim kadar onlar da bu oyundan çıkmaya hazırlar.

"Gazetelere ne yaptığını biliyorum..." diyor Bay Walsh, kaşlarını çatarak.

"Neymiş o?" diye soruyorum, hafifçe gülümseyerek.

"Onları dijitalleştirerek yok ediyorsunuz. Nostaljik bir şeyi alıp, insanların artık ulaşamayacağı bir şeye dönüştürüyorsunuz."

"Ben sadece zamana ayak uyduruyorum, Bay Walsh. Belki de sizin de bunu yapmanın zamanı gelmiştir."

"Peki ya yeniden yapılandırma yöntemleriniz? İşten çıkarmalar ve küçülme konusunda en ufak bir pişmanlık duymuyor musunuz?"

"Bu sadece iş. Kişisel bir şey değil."

"Ben işleri öyle yürütmem. Çalışanlarımı gerçekten önemsiyorum." Çenesini kaldırır.

Omuz silkiyorum. "Belki de bu yüzden ben buradayım, sen de oradasın."

Bir an düşünceli görünüyor.

"Son teklifimi iki katına çıkarmaya hazırım," derim, sanki milyonlarca dolarlık bir anlaşma söz konusu değilmiş gibi. Bu, değerinden çok daha fazla, ama elime geçirebilirsem, onu çevirip cömert bir kâr elde edebilirim.

Bay Walsh'un avukatı, ortağının kulağına bir şeyler fısıldadı. Sanırım bu kadar. Sonunda kararlarından vazgeçtiler ve istediğimi verecekler. Ama George'un yüzündeki ifade, onun geçen bir yıl boyunca olduğu gibi hala aynı inatçı adam olduğunu doğruluyor.

"Teklifinizi değerlendirmek için daha fazla zamana ihtiyacımız var," diyor avukatı.

İçimde kabaran hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak ona kısa bir baş sallama yapıyorum ve Bay Walsh'a bakıyorum.

"İstedığınız kadar zaman ayırın," diyorum zoraki bir nezaketle, sonra da biraz zehirli bir söz ekliyorum. "Ama karar verdiğinizde hala satın alabileceğiniz bir gazete olmasını umuyorum."

Endişe dolu bir bakış atıyor ve koltuğundan kalkıyor, ortağı ve avukatı da onu takip ediyor. Elliott'un asistanı onları uğurluyor

ben de koltuğumdan sakın bir şekilde izledim. Onların gittiğinden emin olduktan sonra, ellerimi masaya vurdum ve kağıtlar yere düştü.

"Lanet olsun. Bu adamın nesi var?" diye soruyorum.

"Çok gururlu. O gazete onun bebeği gibi. Böyle bir şeyi bırakmak zor," diyor Elliott omuz silkerek.

"Evet, ama bu gurur ne zaman aptallığa dönüşüyor?"

"Bence o noktaya yaklaşıyor. Gazetesi batıyor. Buna kör olamaz. Sen de paketlerinde bunu nazikçe belirtmişsin." Elliott sırtıyor.

"Tabii ki işi batıyor. Rakiplerini satın almaya başladığımda bunu sağladım. Bu her zaman benim stratejim olmuştur. Bu noktada pes edeceğini düşünmüştüm. Bu gel-git saçmalığından bıktım. Bir yıl oldu."

"Yakında. Bundan eminim," diyor Elliot kendinden emin bir şekilde.

Keşke ona inanabilsem, ama umudumu kaybetmeye başlıyorum. Belki de vazgeçip başka bir girişime geçme zamanı gelmiştir. New York'ta başka herhangi bir gazeteyi alabilirim, bu yüzden neden zamanımı bununla harcadığımı bilmiyorum. Vazgeçmeliyim, ama gururum buna izin vermiyor. Belki de Bay Walsh ve ben sandığımızdan daha çok benziyoruz.

Eşyalarımı topluyorum ve Elliott'a teşekkür edip vedalaşıyorum, yakında başka bir toplantıda tekrar görüşeceğimizden eminim. Asansörle birinci kata inerken hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Görünüşe göre bu gece güzel barista ile kutlama olmayacak.

Bölüm 9

ERICA

Masamda oturmuş, gün sonuna kadar teslim etmem gereken makalemin son dakika değişikliklerini gözden geçiriyorum, ama konsantre olmak zor. Kızım Josie'yi doğurduktan sonra işe döndüğümünden beri, onunla birlikte olmadığım gerçeğinden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. İşe döneli iki hafta oldu, ama ondan ayrı olmaya bir türlü alışamıyorum. O benim her şeyim oldu ve hayatım tamamen değişti.

Dairem, benim bile zorlukla girebildiğim dolaplar ve sehpanın kenarlarına takılan tamponlarla bebek güvenliği için donatıldı. Yatağımın yanında artık bir beşik var ve onun nefesini dinleyerek uykuya dalıyorum. Geceler, onu emzirmek ve tekrar uyutmak için sallamakla geçiyor. Artık geceleri dışarı çıkmıyorum, Beth ve Sadie pizza getiriyor ve Josie karın üstü yatarken onu hayranlıkla izleyip, ooh ve ahh diye sesler çıkarıyoruz. Marco'nun babası olduğunu bilen tek iki kişi onlar.

Onlara söylediğimde şok oldular, ama beni yargılamadılar. Hemen yardıma koştular ve ihtiyacım olan her şeyi yaptılar. Onlar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Sadie

Ben istemediğimi söylediğim ama yine de çok sevdiğim küçük bir bebek partisi düzenledi. Beth, iekisinin karşısındaki bir kreş bulmama yardım etti. Ben yanında olamadığımda Josie'nin ona yakın olduğunu bilmek çok güzel.

Josie'yi ne kadar özlediğimi düşünerek gülümsüyorum ve her hareketimi takip eden kalp şeklindeki yüzünü ve büyük kahverengi gözlerini düşünerek gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Onunla göz göze geldiğimde Marco'yu düşünmemeye çalışıyorum, ama o tamamen ona benziyor. Bronz teni ve koyu saçları da yle. Ona bu kadar çok benzemesi ve bana bu kadar az benzemesi biraz haksızlık, ama o kadar güzel ki umurumda değil. Babası kim olursa olsun, o mkemmел. Telefonumu alıp kilit ekranına bakıyorum, göğsümde uyurken çekilmiş bir fotoğrafı var ve işe dönmeden önce ihtiyaımı gideriyorum.

Bilgisayar ekranında yanıp sönen imleci izliyorum, bir şeyler yazmamı beklediğini hatırlatan sinir bozucu bir hatırlatma. Son yazıma yakın bir şey bulamadım ve aklıma yeni fikirler gelmiyor. Çenemi elime dayayıp önümdeki bembeyaz ekrana bakarken inliyorum. Aniden, iş arkadaşlarımın masalarına koşarak koridora bakıp fısıldaşarak sessiz bir kargaşa çıkması dikkatimi dağtır. Yönetici asistanı Myrna'yı çağırırım. O da omzunun üzerinden dikkatle bakarak yanıma koşar.

"Ne oluyor?" diye fısıldayarak soruyorum.

"Köpekbalığı geldi."

"şimdi mi?" diye soruyorum, midemin ayaklarıma kadar indiğini hissederek.

"Evet. Az önce geldi. Konferans odasında." Koridoru işaret ederek başını salladı.
"Durum bizim için iyi görünmüyor, ama bunu benden duymadın."

O uzaklaşırken, ben ağızım açık kalmış bir şekilde kalıyorum, kısmen sormak istediğim sorular yüzünden, kısmen de az önce verdiğı haberin şokundan dolayı. Köpekbalığı burada. Marco Vallejo burada. Kızımın babası burada. Oda kendi eksenini etrafında dönüyor gibi geliyor ve ben dengemi sağılamak için masamın kenarına tutunuyorum.

Çalışma arkadaşlarıma bakıyorum, hepsi masalarında meşgul görünüyorlar, ama bunun bir maske olduğunu görebiliyorum. Onlar da benim kadar korkmuşlar, hepimizin hayatını değıştirebilecek bir toplantı gerçekleşirken kendilerini toplamaya çalışıyorlar. Koltuğumda öne eğilip masamın üzerinden koridorun sonundaki konferans odasına bakıyorum. Perdeler çekilmiş ve kapı kapalı, ama onun orada olduğunu biliyorum.

Orada George ve üst düzey yöneticilerle ne hakkında konuştuğunu tahmin edebiliyorum. Neredeyse bir yıldır gazetemizin peşinde olduğunu biliyorum ve akşam birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca ona şirketin bazı iç işlerini anlatarak ona bir tür avantaj sağladığımı düşünmeden edemiyorum. Bu düşünce beni suçluluk ve öfkeyle dolduruyor. Kendime bu kadar aptal olduğum için öfkeleniyorum ve Marco'ya beni birçok yönden kendi çıkarları için kullandığı için öfkeleniyorum.

Gazetemizin iyi gitmemesi de durumu daha da kötüleştiriyor. Satış rakamlarımızın düştüğünü duydum ve aylardır Marco'nun elinde olan en büyük rakibimiz *The New York Voice*'un başarısını gördüm. Acaba bizim rakamlarımızı düşürmek ve bu karmaşadan kurtulmamızın tek yolunun kendisi olduğunu göstermek için mi bu gazeteyi ele geçirdi? Bu hafta George'un onunla ikinci kez görüşmesi, bu planın işe yaradığını gösteriyor. Marco onu yavaş yavaş yıpratıyor. Onu nefret etmek istiyorum, ama yapamıyorum.

Bir parçam hala parti gecesi tanıştığım adama bağılı kalıyor. O gece bana odadaki tek kadınmışım gibi hissettiren adam. Beni daha önce hiç öpülmediğim bir şekilde öpen adam. Beni yüzlerce parçaya ayırıp, sonra tekrar bir araya getiren adam.

Bana dokunma şekliyle. Böyle birini unutmak zor, artık kim olduğunu bilsem bile. Her şeyi mahvedebilecek biri olduğunu bilsem bile.

Marco, *NY News Daily*'yi ele geçirirse, ki öyle görünüyor, işimi kaybedeceğim. Sıfırdan başlamak için param yok. Zaten geçinmek yeterince zor. Josie doğduğundan beri zar zor geçiniyorum. Tüm param bebek bezlerine, kıyafetlere ve oyuncaklara gidiyor. O büyüdükçe ve daha fazla şeye ihtiyaç duydukça işler daha da zorlaşacak. Ona istediğim hayatı sunmam imkansız olacak.

Zaten başka bir iş arıyorum, piyasada neler var diye bakıyorum ama seçenekler çok az. Bağımsız gazetelerin çoğu Marco tarafından kapılmış gibi görünüyor ve ben ondan uzak durmaya çalışıyorum. Gazetecilikten başka bir alanda deneyimim yok. Başka bir yerde iş bulmak zor olacak, özellikle de yeni anne olduğum için bana uygun bir iş bulmak.

En kötü ihtimalle, sık sık yardım teklif eden kardeşim Troy'a başvurmak zorunda kalabilirim. Bu düşünce midemi bulandırıyor, hamileliğimin başındaki sabah bulantılarından bile daha kötü. Bunun için maddi gücü olduğunu biliyorum. Ben anne olmadan ve o küçük yeğenine aşık olmadan çok önce bana yardım etmek istediğini biliyorum. Kızımın nasıl dünyaya geldiği hakkında hiçbir şey bilmiyor ve o konuyu her sorduğunda onu hayatımdan çıkarmakla tehdit ettiğimden beri bu konuda her zaman temkinli davranıyor. Bilmek istemesini ona yakıştırmıyorum, ama ona gerçeği söylemeye kendimi ikna edemiyorum. Ancak, bana yardım ederse, bunu yapmak zorunda kalabilirim. Ona bu kadar borçlu kalırım.

Ailemden yardım istememekle her zaman gurur duymuşumdur. Bu konuda aşırı derecede inatçı davrandım. Onların sadece yardım etmek istediklerini biliyorum. En azından Troy öyle. Babam ise bunu bana karşı kullanmanın bir yolunu bulur ve bir şekilde onun için çalışmam için beni ikna ederdi. Hiçbir zaman multimilyarder CEO'nun kızı Erica Gunner olarak tanınmak istemedim. Kendi adımları yapmak, kendi yolumu çizmek istedim. Şimdi işimi kaybetmek üzereyim ve neredeyse üç aylık bir bebeğim var, seçeneklerim tükenmiş gibi görünüyor.

Marco devralırsa ve ben bir şekilde işimi burada tutarsam bile, her zaman gergin olacağım. Josie'yi öğrenebilir ve ben bunun olmaması için şimdiye kadar her şeyi yaptım. Onun altında çalışırsam, iki ile ikiyi birleştirip gerçeği anlaması daha olası hale gelir. Uzun zaman önce, kızımın babasının kim olduğunu bilmesini istemediğime karar verdim. O, kızımı tanımayı hak etmiyor.

George'un koridorda konferans odasına doğru yürüdüğünü görüyorum ve masamdaki sandalyeden hızla kalkıyorum, sandalye geriye devriliyor. Düşüncelerinden koparan gürültüden rahatsız olmuş gibi bana bakıyor. Hızla sandalyemi kaldırıp ona yetişiyorum, onun hızına ayak uydurmaya çalışıyorum.

"George. Lütfen, oraya girmeden önce..." "Ne

var, Erica?" Diye iç geçirir.

"Lütfen, beni dinle."

Durur ve bana döner, ama onu beklettiğim için sabırsız ve sinirli olduğunu görebiliyorum. Sessizce soru sorar gibi kaşlarını kaldırır.

"Şu anda Bay Vallejo ile bir toplantınız olduğunu biliyorum, ama lütfen beni dinleyin."

"Erica, bu konuyu sana defalarca dinledim." "Biliyorum,

ama..."

"Neden masana dönüp en iyi yaptığın şeyi yapmıyorsun? Yaz. İşi bana bırak."

Sözlerinin beni incitmesine izin vermemeye çalışıyorum, ama içimden yüzümü buruşturuyorum. En başından beri onunla birlikteyim ve şimdi sanki işin ticari tarafında hiç parmağım olmamış gibi davranıyor. Gazete para kaybetmeye başladığından beri bambaşka bir adam, bambaşka bir patron oldu. Hepsi Marco sayesinde. Bu düşünceye kaşlarımı çatıyorum, ama onun küçümseyen ses tonuyla birlikte bunu da kafamdan silmeye çalışıyorum.

"Senin kurduğun her şeyi değiştirecek," diye yalvarıyorum.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" George, her kelimeyi duydukları halde masalarından kafalarını kaldırmaya cesaret edemeyen ofisteki diğer çalışanlara bakmadan önce sertçe cevap verdi.

"Başarabiliriz," diyorum.

"Rakamları gördüm. Başaramayız."

O yenilgiye uğramış bir adım atmaya başlar, ama ben kolunu tutarım. "Kardeşime sat" diyorum.

"Anlamadım?" diye şaşkınlıkla soruyor.

Ben de ne dediğimi tam olarak bilmiyorum, ama çaresizim. Troy ile bu konuyu hiç konuşmadım, ama o benim son umudum. Her zaman bana yardım edeceğini söyler. Bu gazetenin benim için ne kadar önemli olduğunu ve hayatımın ne kadarını ona adadığımı bilir. Anlamasa bile, beni ve kararlarımı saygıyla karşılar. Bu karmaşadan kurtulmamızın yolu o olabilir.

"Kardeşim. Troy Gunner," diyorum.

"O gazete *işinde* değil."

"Ama yatırımcı olabilir. Perde arkasında çalışan biri. Onunla konuşmama izin ver."

George, benim için üzölmüş gibi başını sallar. Elini omzuma koyar ve hafifçe sıkır. Eskiden olduğu adamı, hayallerle ve hırslarla dolu adamı neredeyse görebiliyorum.

Ama sonra yavaşça başını sallar. "Üzgünüm, Erica. Ama şimdi gitmeliyim."

"Bay Vallejo ile iş yapamazsınız!" Sesim neredeyse tiz çıkıyor ve çaresizliğimden utanıyorum. Ama ben buyum. Çaresizim.

"Belki de bugün izin almalısın. Belki de doğumdan sonra çok erken işe döndün..." diyor, beni baştan aşağı süzerken. Bana deliymişim gibi, her an çökebilirmişim gibi bakıyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ama hiçbir şey çıkmıyor. İncindim. Korkuyorum. Kızgınım. George beni sudan çıkmış balık gibi, nefes nefese bırakıyor. Koridorda ilerlerken onu çaresizce izliyorum, iş arkadaşlarımlın dikkatli bakışlarını hissediyorum. Onların kaybedecekleri benim kadar fazla değil. George'un konferans odasına girip, kapıyı arkasında kapatarak kendini Köpekbalığı ile baş başa bıraktığını izliyorum.

Bölüm 10

MARCO

Bay Walsh'un yüzündeki işkenceyi görüyorum, avukatı ve ortağı gergin ifadelerle onu izlerken, önündeki sözleşmeyi imzalıyor. Her şey bitti. Sonunda kazandım. Artık *NY Daily News*'un sahibiyim. İki inatçı adam arasında, ben ve o arasında zorlu bir savaştı, ama sonunda para kazandı. Her zaman olduğu gibi.

Bu sabah ofisime vardığımda avukatımdan bir telefon aldım. Elliott, Bay Walsh'un bir toplantı daha yapmak istediğini söylerken sesinde umut vardı. Toplantının *NY Daily News* ofisinde yapılacağını söylediğinde biraz endişelendim, ama onun işleyişini yakından görmek beni meraklandırdı. Daha önce hiç gitmemiştim. Bugüne kadar tüm toplantılarımız benim ofisimde veya Elliott'un ofisinde yapılmıştı.

Bu sabah konferans odasına doğru yürürken, gözlerimle ortamı taradım. Bağımsız bir gazete için düşündüğümünden daha büyük bir operasyondur, ama bu, gazetenin başarısını gösteriyordu. Ya da bir zamanlar başarılı olduğunu. Bunun benim olabileceğini bilerek, kafamda değişiklikler yapmaya başlamıştım bile.

Şimdi, Bay Walsh siyah mürekkeple imzasını atarken, bu değişiklikler hayata geçecek. Bay Walsh kağıdı Elliott'a inceleyebilmesi için uzatırken, yüzüme kendini beğenmiş bir ifade yayılmasın diye uğraşıyorum. Elliott, hiçbir şeyi kaçırmamak için gözlerini hızlı ve dikkatli bir şekilde hareket ettirerek her sayfadaki satırları ve tarihleri titizlikle inceliyor. Bay Walsh'u en değerli varlığını satmaya ikna etmek için geçirdiğimiz bir yılın ardından, onun bir daha bu tür toplantılara katılmak istemediğini biliyorum.

"Her şey yolunda görünüyor," diyor Elliott birkaç dakikalık sessizliğin ardından.

"O zaman karar verildi," diye başımı sallayarak söylüyorum. "Asistanıma kopyalarını hazırlatıp gün sonuna kadar hepinize göndereceğim."

Bay Walsh'ın yüzü gergin ve onun böyle hissetmesini suçlayamam. Bu kadar çok emek verdiğiniz bir şeyi bırakmak kolay değildir. Şirketleri satın alırken bu tür anlaşmalar yaptığımda bunu her zaman görüyorum. Eskiden pişmanlık duyardım, ama zaman geçtikçe ve imparatorluğum büyüdükçe, duygularımı hissetmek zorlaştı. İş ve duyguları karıştırmamak için kendimi eğittim. Bu yüzden Doğu Kıyısı'nın en başarılı milyarderlerinden biriyim.

Ayağa kalkıp Bay Walsh'a elimi uzattım. Bir an uzattığım elime baktı ve reddedip reddetmeyeceğini merak ettim. Ama pes etti, koltuğundan kalkıp elimi sıkıca sıkı.

"Siz inatçı birisiniz, Bay Vallejo," diyor ve yemin ederim ki dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim," diyorum gülerek ve elini bırakıyorum.

Avukatlarımız da masadan kalktılar, hiç kimse gereğinden fazla birbirinin yanında kalmak istemiyordu. Yeterince zaman geçirmiştik. Elliott belgeleri bana vermeden önce onları istiflerken, ben de takım elbisenin önünü düzelttim.

. Onları dikkatlice çantama koyup sessizce nefes alıyorum.

Muhtemelen benden nefret eden ve bu sabah binaya girdiğimden beri beni dikkatle izleyen insanların olduğu bir odaya girmek üzere olduğumu biliyorum. Gazeteyi ele geçirmeye çalıştığım için şaşırmamalı. Onların ilk tercihi olmadığını biliyorum, ama bu iş. Anlamaları gerekiyor.

Bu haberi veren kişi olmak istemiyorum. Bay Walsh bunu uygun gördüğü şekilde yapabilir. Ben o yapmadan önce gitmeyi tercih ederim. The Shark binadan ayrıldığında, kan kokusunu alacaklarından eminim. Bana boşuna bu lakabı takmadılar. Bugün, kazandığım ünün kanıtı olacak.

Elliott'ın ardından odadan çıkmadan önce, geri oturan Bay Walsh'a dönüp bakıyorum. Bu sabah içeri girdiğimde olduğundan daha yaşlı görünüyor.

"Şimdi ne yapacaksınız?" diye soruyorum, merakım galip geliyor.

Bir an bekler, düşünceli görünür. "Muhtemelen emekli olacağım, senin sayende. Belki torunlarıma daha yakın bir yere taşınırım," der, gözlerinde yenilginin en ufak bir parıltısı vardır.

"Aferin sana," diyorum. "Aile önemlidir."

Sanki bir espri yapmışım gibi burnundan bir kahkaha attı.

"İyi günler beyler," diyorum, kapıdan çıkıp arkamdan kapıyı kapatıyorum.

Elliott ve ben koridordan asansöre doğru yürüdük. Odadaki herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissettim, ama hiçbir şey belli etmemeye çalıştım. Asansöre ifadesiz bir şekilde girdim ve kapılar kapanana kadar Elliott'ın sırtını okşamadım.

"Sonunda başardık," diye rahat bir nefes alarak

söylüyorum. "Olacağını söylemiştim." O gülümsüyor.

"Sanırım birkaç milyon doları reddetmek zor." Omuz silkiyorum.

"*NY Daily News*'un yeni sahibi olmak nasıl bir duygu?"

"Harika bir duygu."

"Kutlama yapalım mı?" diye sorar Elliott, saatine bakarak yaramazca. Öğlen vakti geçmemiş olmalı. Öğle yemeğinde birkaç bardak burbon içme teklifi cazip geliyor, kahve dükkanına gidip kızıl saçlı baristayı uzun bir mola vermeye ikna etme fikri de öyle.

"Yakında," diyorum, her iki fikrin de beklemesi gerektiğini bilerek.

"Her zaman çalışkan," diyor Elliott bilgece.

"Her zaman."

Yapılacak çok iş var. Bir şirketi satın almak kolay bir iş değildir. Onunla ne yapacağına karar vermek ise daha da zordur, ancak Bay Walsh beni çok uğraştırdı.

Elliott'a veda ettikten sonra ofisime geri dönüyorum ve yeni imzalanmış sözleşmeleri masama koyuyorum. Onları sanki birer kupa gibi önüme koyuyorum ve kağıt artık benim olduğuna göre yapmam gerekenlerin bir listesini yapmaya başlıyorum.

Gazeteyi daha sanal bir yöne doğru taşıma sürecini başlatmam gerekiyor. Web siteleri, fiziksel gazeteleri yayınlamaktan daha kolay ve ucuzdur. Bu yüzden gazetecilik faaliyetlerim bu kadar başarılı oldu. Maliyetleri düşürdüm, ancak insanlara haberleri çağa uygun bir şekilde ulaştırmaya devam ediyorum. Artık her şey ekranlarda. Bilgisayarlar. Telefonlar. iPad'ler. Artık neredeyse hiç kimsenin elinde gazete tuttuğunu görmüyorum. Yine de, nostaljiye tutunmak isteyenler için bunun cazibesini anlıyorum. Gazeteleri tamamen ortadan kaldırmayacağım, ancak karlı bir kâr elde etmek için baskı maliyetlerini azaltmak gerekiyor.

Ayrıca, tüm operasyonu diğer gazetecilik faaliyetlerimin de bulunduğu bu binaya taşımam gerekiyor. Her şeyi tek bir yerde tutmak, işleri denetlememi kolaylaştırıyor. Her gazete kendi katında, birbirinden ayrı ama tek bir yerden yönetebileceğim kadar yakın. Birbiriyle rekabet eden birden fazla gazeteyi yönetmek zor bir iş, ama her birinin sadık okuyucu kitlesini bularak onları birbirine rakip hale getirmeyi başardım.

Ayrıca işten çıkarmalara da başlamam gerekiyor. Başarısız bir gazeteden kar elde etmek istiyorsam, küçülme şart. Ofisime dönerken asistanımı aradım ve insan kaynakları departmanı ile iletişime geçip çalışanların belgelerini almasını istedim. Hangilerinin kalması gerektiğini, hangilerinin işten çıkarılması gerektiğini görmem gerekiyor.

Bu sefer şirketin altyapısını tamamen yok ederek bu kadar sert davranmayı planlamıyorum. Geçen yılki partide Erica adındaki o kadınla tanıştığım beri, içimi kemiren küçük bir suçluluk duygusuyla mücadele edemiyorum. Gazete ve ofisin ailevi ortamı hakkında konuşma şekli, her zamanki gibi neredeyse herkesi kovmaya içim el vermiyor. Yine de kararlar alınmalı.

Onun yüzü zihnime her zamanki gibi taze bir Şekilde girerken sandalyemde geriye yaslanıyorum. Sanki onu dn tanışmışım gibi, oysa çok daha uzun zaman önceydi. Hafızam, yeşil gözlerinin görüntülerini sık sık zihnime getirerek onu hayatta tutmakta ısırarcı. Onu bir gecelik bir ilişkimiz olmasına rağmen aklımdan çıkaramıyorum. Bazen rüyamda gördüğüm bir gece.

Hayatımda yaşadığım en iyi seksti. Kesinlikle. Kontrolü ele alış Şekliyle beni Şaşırttı. Ne kadar güzel olduğnı bilmeyen kadından çok farklıydı. Belki içkilerin etkisiydi, belki de arzuları onu ele geçirmişti. Her neyse, ben tamamen onun yanındaydım. Genelde kontrolü ele alan taraf benimdir, ama o vücudunu hareket ettirme Şekliyle bana emir verdi ve ne zaman vereceğini, ne zaman alacağını biliyordu. Beni tetikte tuttu ve ben de onun ayak parmaklarını zevkten kıvırmaktan zevk aldım. Hâlâ boğuk inlemelerinin yankısı kulaklarımda çınlıyor.

Evet, seks hakkında sık sık düşündüm, ama ona giden entelektüel n sevişme de beni çok etkilemişti. Tutkularından ve kariyerinden bahsetmesini dinlemek, onun giydiğı Şampanya rengi elbiseden neredeyse daha fazla tahrik etti beni. Tabii ki, ağız ve onunla yaptıkları en önemli Şeydi, ama seks dışında da aklımda kalan bir Şey vardı. O gerçekti. alışkandı. Kim olduğmdan mutlu bir Şekilde habersizdi.

Eğer kalmış olsaydım, ertesı sabah ne olacağını merak etmemek elde değıl. Muhtemelen daha fazla seks. Çok daha fazla. Sanırım yataktan hiç ıkmazdık. O sabah uyandığımda, çıplak vücudu çarşafların altında yanımda kıvrılmış, koyu renk saçları yastığın üzerine dökülmüş halde yatarken, neredeyse gitmeyecektim. Düzenli nefes alırken, beyaz ince kumaşın üzerinde göğüslerinin hatları yükselip alçalırken, o lanet olası bir görüntüydü. Onu uyandırıp ona ne düşündüğümü göstermeye çok yakındım, ama sonra telefonum çaldı ve onu orada bırakmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Bay Vallejo," bir ses düşüncelerimi böldü.

Başımı kaldırıp baktığımda, asistanım kapıda durmuş, beni rahatsız etmiş gibi tedirgin bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Evet, Jessica?"

"*NY Daily News* çalışanlarının dosyalarını aldım. İnsan kaynakları departmanı kuryelerle gönderdi."

"Vay canına. Çok hızlı olmuş," diyorum şaşkınlıkla. Sonra kendime, muhtemelen işlerini kaybetmemek için bu kadar hızlı davrandıklarını hatırlatıyorum. Bunu not alacağım.

"Kutuları içeri getireyim mi?"

"Evet, lütfen."

Başını sallayıp odadan çıktı. Beklerken, yapılacaklar listeme bir şey daha ekledim. Erica adında bir kadının *NY Daily News*'te çalışıp çalışmadığını öğrenmek. Şimdiye kadar bunu düşünmemiş olmama şaşırdım. Onu bulmak, yeniden bir şeyler başlatmak çok kolay olurdu. Hala orada mı acaba?

Belki de onun çok sevdiği bir şeyi devraldığım için içimde şu anda o rahatsız edici suçluluk duygusunu hissetmemin sebebi odur. Eğer bakmayı akıl etseydim, bugün ofiste olabilirdi. Neden olmasın ki? Konuştuğumuzda, ayrılmak istediğine dair hiçbir işaret yoktu. Ama bir yılda çok şey değişebilir.

Öğleden sonrasını, çalışanların listesini ve dosyalarını inceleyerek, hangilerini tutacağımı belirleyerek geçirmeyi planlıyorum. Şirketi nasıl yeniden yapılandıracağımı planlarken

şirketi yeniden yapılandırmayı planlarken, Erica'nın hala orada çalışıp çalışmadığını da göreceğim. Bu düşünceyle gazeteyi devralmak biraz daha tatlı hale geldi.

Bölüm 11

ERICA

Sarah'nın masasını karton bir kutuya toplamasını izliyorum, burada geçirdiği yılların bir şekilde bu dört ince duvarın içine sığmasına şaşıyorum. Masasından son eşyayı, nişanlısıyla birlikte çekilmiş bir fotoğrafın bulunduğu resim çerçevesini alıyor ve kutunun içindekilere dikkatlice yerleştiriyor. Bakışlarımı fark ediyor ve bana uysal bir gülümseme atıyor.

"Terfi gerçek olamayacak kadar iyiydi, sanırım." Omuzlarını silkiyor. "Zaten senin olmalıydı."

Bir hafta önce, şirkette terfi ettikten sonra gururla çiçekler ve tebrik balonları taşıdığını görünce ne kadar kıskandığımı düşününce yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Şimdi, kutuyu alıp asansöre doğru yürürken bana sarılınca, bu ofisteki son yürüyüşünde, kendimi çok kötü hissediyorum.

Geçen hafta, birçok iş arkadaşımın ve arkadaşımın aynı yürüyüşü yaptığını, kutularını taşıyarak son vedalarını ettiklerini gördüm. Yüzlerindeki tam bir inanamama hali, benim kaderimi öğrenmeyi beklerken

kaderimi öğrenmek için beklerken, yüzlerindeki tam bir inanamama hali yürek parçalayıcı ve korkutucuydu. Zamanımın sona ereceğini biliyorum ve bu, Köpekbalığı'nın elinden olacak. Marco Vallejo. Kızımın babası.

Neden beni kovmak için ofisine çağırması bu kadar uzun sürdü acaba? Asistanının adımı çağırmasını beklerken diken üstündeydim. Aslında, koridorun sonundaki ofisine taşındığından beri onu hiç görmedim. Marco'nun ofisinin görüş alanından uzak, iş arkadaşlarımdan birinin eski çalışma odasına taşınmakla stratejik bir hamle yaptım. Onunla karşılaşmamak için erken gelip geç çıkıyorum, ama bu kaçınılmaz. Artık o benim patronum.

Hiçbirimize kendini tanıtmaya bile tenezzül etmemesi beni çok rahatsız ediyor, sanki bizim için hiç önemi yokmuş gibi. Muhtemelen tanıtmanın bir anlamı olmadığını düşünüyor, çünkü yakında hepimiz işten çıkacağız. Bu düşünce beni çok üzüyor. İşsiz kalıp kendimi ve Josie'yi geçindirmek zorunda kalacağım düşüncesi çoğu geceleri uykumu kaçırıyor. İnternette iş aramaya devam ettim, ama görüşme için geri aranmadım. Yakında, çaresizlik ve kızıma olan sevgimden dolayı kardeşim Troy'a gitmek zorunda kalacağımı biliyorum.

Bilgisayarımın faresini elime alıp ekranı uyandırıyorum, bu kadar uzun süre hareketsiz kaldığımı fark etmemişim. Bir anlamı olup olmadığını merak etsem de, köşe yazımı normal şekilde sürdürüyorum. Düzenlemeler için gözden geçirmem gereken sadece birkaç paragraf kaldı. Son seçimlerle ilgili araştırma yapmak için bilgisayarımdaki sekmeleri tıklıyorum ve düşüncelerimi yazmaya başlamak üzereyken, Marco'nun asistanı kafasını bölmemin köşesinden uzatıyor. Hafifçe irkiliyorum.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor dikkatli bir şekilde. "Ama Bay Vallejos sizi ofisinde görmek istiyor."

Ağlamaktan korktuğum için hiçbir cevap veremedim ona başımı sallıyorum. O da bana zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve ofisimin duvarlarının arkasında kayboluyor. Derin bir nefes alıp ayağa kalkıyorum ve bugün giymek için seçtiğim siyah kılıf elbiseyi düzeltiyorum.

Bu kıyafet uygun görünüyor, çünkü bugün büyük olasılıkla işimi kaybedeceğim. Neredeyse bir cenaze töreni gibi.

Kalan iş arkadaşlarımdan dikkatli bakışlarını hissederek koridorda yürüyorum. Ya henüz çağrılmamışlar ya da kalma fırsatı verilmiş. Benim aynı fırsatı yakalayamayacağımı biliyorum. Marco bana bir bakış atıp kovacak. Birlikte geçirdiğimiz gece işleri daha da karmaşık hale getiriyor. Onun patronum olacağını bilseydim, her şeyi çok farklı yapardım.

Onun önümde diz çökmüş halini ve en mahrem yerlerime dokunduğunda titrediğimi düşününce yüzüm kızarıyor. Hâlâ bazen onu rüyamda görüyorum, birlikte geçirdiğimiz gece bir tür bilinçaltı döngüsü gibi. Bazen onun Josie'nin babası olduğunu unutuyorum, ama şu anda ofisinin kapısına yaklaşırken bu gerçek yüzüme çarpıyor.

Sakin ol, diyorum kendime. Belki beni hatırlamıyordur bile. Onun gibi erkekler muhtemelen sürekli tek gecelik ilişkiler yaşıyorlardır. Ben özel biri değilim. Muhtemelen onu kaybettim. Birlikte geçirdiğimiz geceden bu yana bir yıl geçti. O süre içinde ne yaptığını veya kiminle birlikte olduğunu kim bilir. Ancak, kendime yalan söylediğimi, vücudumun her hücresinden kaçmaya çalışan sinirlerimi yatıştırmaya çalıştığımı biliyorum.

Kapıyı çaldım ve onun "Girin" dediğini duydum.

Kapıyı açıp içeri giriyorum, bacaklarım titriyor. Onu masasının arkasında otururken görüyorum, George'un eski masası, tanıştığımız geceden daha da yakışıklı görünüyor. Yüzüme yansıtmamaya çalışıyorum.

"Lütfen kapıyı kapat," diyor yumuşak bir gülümsemeyle.

Onunla bu odada mahsur kalmaktansa başka herhangi bir şeyi yapmayı tercih ederim. Sanki tüm hava odadan çekilmiş gibi hissediyorum, ama onun dediğini yapıyorum ve arkamdan kapıyı nazikçe kapatıyorum.

"Lütfen, oturun," diyor, karşısındaki sandalyeyi işaret ederek.

Oturuyorum, aramızda sadece bir masa olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum ve onun kolonyasının tanıdık kokusu, çıplak teninde ne kadar güzel koktuğunu acımasızca hatırlatırcasına bana doğru geliyor. Kendimi zorlayarak ona bakıyorum ve onun da bana baktığını görüyorum, kahverengi gözleri heyecanla parıldıyor ve ağzı bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmış.

Kahretsin. Hatırlıyor. Tabii ki hatırlıyor. Aksi düşünmek aptallıktı. Birlikte geçirdiğimiz gece onun üzerinde de benim üzerimde olduğu kadar etki bırakmış mı acaba? Öyle olsaydı, ertesi sabah beni dairesinde yalnız bırakmazdı. Bu düşünce beni kaşlarımı çatmaya itti ve sanki eski dostlarmışız gibi bana gülümsemesine karşılık vermedim.

Gülümsemesi, gözleri ağzıma düştüğünde sönüyor. Bir an orada kalıyor ve sanki uzun parmaklarından birini omurgamda gezdiriyormuş gibi hissediyorum.

"Seni görmek güzel," diyor. "Seninle daha önce konuşmadığım için özür dilemek istedim. O zamandan beri biraz yoğunum..."

"George'u kovduğundan beri," diye sözünü kesiyorum.

Cesaretim beni şaşırttı, ama kovulacaksam, en azından aklımdan geçenleri ona söylemeliyim. Birisi söylemeli.

"George kendi isteğiyle ayrıldı," diyor Marco, sandalyesine yaslanarak. Kızgın görünmüyor, daha çok eğlenmiş gibi.

"Sadece sen bir köpekbalığı gibi peşini bırakmadığın için." "Yaşlı adam emekli olmak istiyordu. Ben sadece ona hafifçe bir itekledim."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bak, aramızda olanlar için özür dilemek istiyorum. O sabah seni bırakmamalıydım, ama..."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama vazgeçiyor. Belki aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranırsam, o da öyle yapar. Bu garip durumu atlatıp, beni kovduğu kısma geçmeyi tercih ederim.

Marco önündeki bir dosyayı alır, açar ve birkaç şeyi okur. Gözlerimi bir anlığına onun aptalca mükemmel yüzünde gezdiririm. Ben sabırsızlıkla halıya ayağımı vururken, acaba bu yavaş işkenceyi zevk alıyor mu diye merak ederim. O başını kaldırır ve ben hızla bakışlarımı başka yöne çeviririm, sanki o bu odadaki, hatta tüm Manhattan'daki en güzel şey değilmiş gibi.

"Dosyanızdan çok etkilendim," diyor, önündeki dosyayı okşayarak. "Beni takip mi ediyordunuz?" diye soruyorum keskin bir sesle.

"Buradaki tüm çalışanları takip etmek

zorundayım." "Kalanları..." diye

mırıldandım.

Yorumumu görmezden geldi.

"Bu gazeteye çok değer verdiğini biliyorum ve en başından beri buradasın." Sanki bunları tanıştığımız gece ona anlatmamışım gibi klasörden okuyor.

"İnsan kaynakları senin hakkında sadece olumlu şeyler söylüyor," diye devam ediyor. "Bu yüzden benimle birlikte çalışmanı istiyorum."

Şok içinde ona bakarken ağzım açık kalır. Bu küçük toplantının böyle geçeceğini düşünmemiştim. Karton kutumu hazırlamıştım bile. Ne diyeceğimi bilemiyorum ve ona ağzı açık bir balık gibi bakmaya devam ediyorum, ama o neyse ki bunu görmezden geliyor.

"Satın alma konusunda bana yardım edecek biri istiyorum. Gazetenin içini dışını bilen biri. Sağ kolum olabilecek biri... yani kadın." Bana gülümsüyor.

"Ama benim köşe yazım var," diyorum, reddetmek için bir bahane uydurarak.

"Oh, her hafta yazmaya devam edeceksin. Seni teşvik ediyorum ve yazını yazmak için zamanın olmasını sağlayacağım."

"A-ama," diye kekeliyorum, bir sonraki bahanemi ne yapacağımı bilemeden.

"Bu sadece geçici bir durum." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi eliyle beni uzaklaştırır. "Sadece bu geçiş aşamasında sana ihtiyacım var."

Koltuğuma yaslanıp başımı sallıyorum, hala söylediklerini tam olarak anlayamıyorum. Kalmamı istiyor ve üstüne üstlük onunla birlikte çalışmamı

onunla birlikte çalışmamı istiyor. Geçen haftayı onu dikkatlice kaçınarak geçirdim ve şimdi bunu yapamayacağım. Onun dediği gibi geçici olsa bile, bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum.

"Maaşında artış olacağını söylesem yardımcı olur mu?"

Bunu duyunca kulaklarım dikildi. Josie'ye daha iyi bakabilir, hatta belki biraz para biriktirebilirdim. Gönderdiğim ve cevaplanmayan tüm özgeçmişlerimi ve telefonumdaki boş arama kaydını düşündüm. Başka bir işim yoktu.

Ama buna değer mi? Onun temsil ettiği her şeyi hor gördüğüm bir adamla çalışmak. Bana hayatımın en güzel gecesini yaşattıktan sonra beni dairesinde terk eden adam. Kızımın babası olan ve bunun farkında bile olmayan adam. Midem düğüm düğüm oluyor.

Marco'nun bir kalem alıp bir kağıda bir şeyler yazdığını izliyorum. Kağıdı rahatça bana doğru kaydırıyor.

"Yeni pozisyonu kabul ederseniz, yeni maaşınız."

Kağıdı alıp açmadan önce tereddüt ediyorum. Şu anki maaşımın neredeyse dört katı olan rakamı görünce şokumu gizlemeye çalışıyorum. Bu teklifi kabul etmemek aptallık olur, ama bir yandan da benden önce bu adamın elinde işlerini kaybeden arkadaşlarım için çok üzülüyorum. Neden benim için bunu yapıyor?

Josie'yi biliyor ve gizli bir şekilde yardım etmeye çalışıyor olabilir diye paranoyaklaşmaya başlıyorum. Ama sonra, bir kızı olduğunu bilmesinin imkânsız olduğunu düşünüyorum. Sırrımı saklı tutmuşumdur. Yine de, bu terfinin tuhaf olduğunu hissediyorum, sanki bana özel muamele ediyor gibi, ama nedenini bilmiyorum. Bir geceyi birlikte geçirdiğimiz için olamaz. Ya da

belki de bu, beni sessiz tutmak için kullandığı bir yöntemdir. Her halükarda, bu işi kabul etmeliyim.

Kağıdı tekrar katlayıp kucağıma sıkıca tutuyorum. Onun sorgulayan bakışlarıyla karşılaşmadan önce derin bir nefes alıyorum.

"Yapacağım," diyorum yumuşak bir sesle.

Josie için olduğunu kendime hatırlatıyorum. Bütün bunlar onun için.

Bölüm 12

MARCO

"Günün sonuna kadar yeni sözleşmeni hazırlayacağım," diyorum, Erica'nın dikkatlice bakışlarını kaçırdığını izlerken. O başını sallayıp sandalyesinden kalkarak konuşmanın bittiğini belli ederken, kaşlarım çatılıyor. O kapıdan çıkıp gitmeden önce zar zor bir veda edebiliyorum, ama o beni duymuyor bile.

Koltuğuma geri yaslanıyorum. O, az önce çıktığı kapalı kapıya bakarken, parfümünün kokusu hala havada asılı kalıyor. O siyah elbisesiyle ustaca hareket ederken, gözlerim istemeden onun arkasına kayıyor. Her şeyi güzel gösterebileceğini fark ettim ve bu dikkatimi dağıtabilir. Hoş bir dikkat dağınıklığı.

Karşılaşmamız sırasında dikkatlice göstermeye çalışmadığım hayal kırıklığı, son birkaç dakikayı tekrar tekrar düşünürken içime sızıyor. Yeniden buluşmamızın çok daha farklı geçeceğini ummuştum. Aslında, kendi gerginliğim ve beklentilerim nedeniyle onu buraya getirmek için bütün hafta beklemiştim.

Bir yıl önce kaldığımız yerden devam edebileceğimizi düşünmekle aptallık ettim, ama bir yanımda onun beni gördüğüne sevineceğini umuyordum. Beni tanımıyor gibi davranması, sert bir uyanış oldu. Onun yüzüne ve yüzündeki tüm ifadeler bu kadar aşına olmasaydım

ve yüzündeki tüm ifadeleri (kahkaha, zevk, sakinlik) bu kadar iyi tanımıyor olsaydım, bana karşı davranışlarından dolayı onu hiç tanışmış mıyım diye şüpheyi düşerdim.

Neden bahsettiğini bilmiyorum.

Sanki dudaklarımı dudaklarına hiç değdirmediğim ya da onun beni zevk dalgalarıyla tamamen sardığını hiç hissetmediğim gibi, çok emin bir şekilde konuşuyordu. Belki o sabah onu terk ettiğim için kızgındı, ya da gerçekten hatırlamıyordu. Ucuz şampanya içtikten sonra caz barda pahalı kokteyller içmiştik, ama o sarhoş olmamıştı. Randevularımın bilinçli ve tutarlı olmasını severim ve o gece vücuduyla bana emrettiği gibi olduğunu kanıtladı.

Parmak uçlarımla dosyasına vuruyorum, dosya sekmesinde *Erica Gunner* yazıyor. Beni birçok yönden şaşırttı. Geçen hafta soyadını öğrendikten sonra, bu ismi daha önce duyduğumu hatırladım. Google'da hızlı bir arama yaptıktan sonra, onun benden daha barbar bir CEO olan Bryce Gunner'ın kızı olduğunu anladım. Onun kızı olduğuna inanmak zor. Bu gazetede çalışıp babasının şirketinde çalışmadığına inanmak ise daha da zor. Ya da kardeşinin şirketinde. Troy Gunner da tanıdığım bir isim.

Tanıştığımızda ailesinden hiç bahsetmemişti. Ama ben de kendim bazı bilgileri saklamıştım. Bu açıdan onun da benim gibi gerçek kimliğini sakladığını düşünmeden edemiyorum. Onun hikayesinin ne olduğunu merak ediyorum ve ona karşı duyduğum ilgiden nefret ediyorum.

Kafamı sallayarak düşüncelerimi bir kenara bırakıp önümdeki dosya yığınının geri dönüyorum. İşletmem var. Şu anda bir kadına dikkatimi vermemem gerekiyor, her ne kadar onun yakınlarda olduğunu ve onu benimle birlikte çalışması için terfi ettirdiğim için artık daha da yakın olacağını bilsem de.

Terfisi hak etti ve önceki cinsel geçmişimizle hiçbir ilgisi yok. Onun ne kadar tutkulu olduğunu bildiğim için doğru bir seçimdi.

Kağıt. Dosyasından görebiliyorum. Kusursuz bir sicili var ve caz barında içki içerken işinden bahsederkenki tavırlarından hırslı olduğu belli oluyordu. Bu stratejik bir seçim de olabilir, ama ona yakınlaşmak için yaptığım planın şimdiden başarısızlığa uğradığını görüyorum.

Önümdeki iki yığından, atılacaklar ve saklanacaklar yığınının bir başka dosya alırken iç çekiyorum. *Atılacaklar* yığını çok daha yüksek, ancak bu hafta onu epey azalttım. Neredeyse bitirdim. Her toplantı aynı şekilde sona erdi, her çalışanın yüzünde korku, öfke ve üzüntü ifadeleri vardı. Artık buna alıştım. En azından her biri makul bir tazminat paketi aldı. Tamamen barbar değilim.

Masadaki telefonun interkom düğmesine basarken, yeni ofisim için yeni bir tane almam gerektiğini hatırlıyorum. George'un tarzı, kendisi kadar eski.

"Jessica, sıradakini içeri alabilir misin lütfen?" "Evet,

efendim," diye cevaplar.

Koltuğuma yaslanıp beklerken, kovduğum her kişi ile Erica'nın bana olan öfkesi daha da artıyor. Neden bunun beni bu kadar rahatsız ettiğini merak ediyorum.

Günün sonunda, yorgunluktan bitkin düşünüyorum. Şirket tahmin ettiğimden daha büyük ve çalışanların listesini incelemek bütün haftamı aldı, ama listemdeki ana görevlerden birini tamamladım: İşten çıkarmalar. İşimi bitirdiğimde, güneş çoktan batmış ve Erica dahil ofisin çoğu boşalmıştı. Şu anda sert bir içkiye ihtiyacım var.

Asansöre doğru yürürken, Jessica'nın masasında duruyorum. O da eşyalarını topluyor ve benim kadar yorgun görünüyor.

"Erica Gunner'a sözleşmeyi gönderdin mi?" diye soruyorum.

"Evet, Bay Vallejo. Birkaç saat önce gönderdim."

"Teşekkürler. İyi geceler." Başımı sallayıp çıkıyorum, elimde bir burbonla bir barda son bulmayı planlıyorum. Ve öyle de oluyor. İyi arkadaşım Jacob'la Bemelman's'ta buluşuyorum.

"Nasıl gitti?" diye soruyor, eski moda kokteylinden bir yudum

alarak. "Zordu," diyorum, kravatımı gevşeterek.

"Vay canına." Şaşırmış

görünüyor. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Genelde bir şirketi devraldığında daha neşeli olursun."

"Karmaşık bir durum."

Bana merakla bakar ve ben de bu bardan bir açıklama yapmadan çıkamayacağımı anlarım. Erica'yı, bir yıl önce birlikte geçirdiğimiz geceyi ve şimdi benim için çalıştığını anlatırken iç geçiririm.

"Kahretsin. Bu *gerçekten* karmaşık," diyor Jacob, başını sallayarak. "Neden onu kovmadın? Hayatın daha kolay olurdu."

"İşini seviyor. Ayrıca, işinde de çok iyi. Bu satın almayı kolaylaştıracak."

"Onu tekrar yatağına atmak için yanında tutmadığından emin misin?" Bana sinsi bir gülümseme atıyor.

"Kapa çeneni." Gözlerimi deviriyorum.

İkinci içkimi içerken, tek düşünebildiğim Erica. Barda hiçbir kadın ilgimi çekmiyor ve o bardaki kadınlar genellikle yüksek profilli işadamlarının ilgisini çekmek için oraya gidiyorlar, daracık elbiseler ve çok yüksek topuklu ayakkabılar giyiyorlar. Hepsi aynı. Genellikle onlardan hoşlanırım. Şu anda dikkatimi başka bir şeye vermek iyi gelebilir, ama aklım başka bir kadınla meşgulken bu doğru gelmiyor.

Pazartesi sabahı ofise erken vardığımda, tüm hafta sonu beklediğim e-postayı aramak için e-postalarımı taradım. Listenin en başında gördüm. Erica'nın imzaladığı sözleşme. Görünüşe göre bu sabah imzalamış. Hafta sonu işi kabul edip etmemeyi tartışarak geçirmiş mi acaba? Her halükarda, kabul etmiş, yani bundan sonra benimle çalışacak.

Sanki işaret almış gibi, kapım çalınır ve asistanım Jessica kafasını içeri sokar.

"Bayan Gunner sizi görmek istiyor, Bay Vallejo," diyor.

"Lütfen onu içeri alın." Başımı sallıyorum.

Jessica kapıyı tamamen açar ve arkasında Erica'yı görürüm. Beyaz düğmeli bluz ve

krem rengi etek giymiş, saçları topuz yapılmış, ancak yüzünün iki yanında kaçmış ve sarkan saç telleri var. Onun güzelliği beni şaşırtıyor, ama nefesimin kesildiğini belli etmemeye çalışıyorum.

"Günaydın," diyorum neşeyle.

"Günaydın," diyor soğuk bir sesle içeri girerken, Jessica bizi yalnız bırakmak için kapıyı kapatıyor.

"Bir dahaki sefere asistanıma haber vermen gerekmez."

"Tamam. Peki." Bir an tereddüt ettikten sonra karşımda oturdu.

"Hafta sonun iyi geçti mi?" diye soruyorum, iş gününe rahat girmek için ve ayrıca meraktan küçük bir sohbet başlatmaya çalışıyorum. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

"İyiymi." Sesi kesik kesik, tonu soğuk.

Ondan alabileceğim tek şeyin bu olduğunu fark edince yanağımın içini ısıtıyorum. O gece çatı katında tanıştığım kadına hiç benzemiyor. O kadın sıcakkanlı ve coşkulu biriydi. Bu kadın ise soğuk ve mesafeli. O gece gerçekten yaşandı mı diye merak etmeye başlıyorum. Ama yaşandı.

Sonra aklıma bir düşünce geliyor. Belki de beni gerçekten hatırlamıyordur. Sonuçta, onu gerçekten tanımıyorum. İnsan kaynaklarının övgüleriyle dolu dosyası ve milyarderin kızı olduğu gerçeği dışında, başka pek bir şey bilmiyorum. Belki de sürekli geçici ilişkiler yaşıyordur. Başka bir erkeğin ellerinin onun üzerinde olduğunu düşününce hafif bir kıskançlık duyuyorum.

Başka bir erkeğin ellerinin ona dokunduğunu düşününce hafif bir kıskançlık duyuyorum. Bildiğim kadarıyla dün gece başka biriyle birlikte olmuş olabilir.

Sonuçta bir yıl geçti ve ben de aziz değildim. Aslında, geçen hafta, kağıdı aldıktan birkaç gün sonra, onun kutlama teklifini kabul ettim. Kahve dükkanının arkasında eğlenceli bir kaçamaktı, ama akıllara durgunluk verecek bir şey değildi. Sadece stresimi atmak için bir yoldu. Erica ile geçirdiğim gece daha çok akılda kalıyor ve o da çok uzun zaman önceydi. Bu bir şey ifade ediyor. Onun hafızasının benimki kadar iyi olmadığını düşünmek hayal kırıcı.

Şimdi ona bakıyorum, koyu yeşil gözlerini okumaya çalışıyorum, o da bana bakmaya zorluyor. Sanki bunu yapmak ona acı veriyor gibi. Kendimi sinirli hissetmekten alıkoyamıyorum. Onu bu işe terfi ettirmek iyi bir fikir miydi diye merak etmeye başlıyorum. Yeni bir şirketi devralırken, bu kadar büyük bir dikkat dağınıklığına ihtiyacım yok. Bunun geçici olduğunu kendime hatırlatıyorum. Ayrıca, bana karşı tavrının yumuşayacağı umudunu hala taşıyorum.

"Doğru. Önümüzde yoğun bir hafta var," diyorum. "Personelde gerekli düzenlemeleri yaptığım için, artık üst doğu yakasındaki binama taşınıyoruz."

"Ne yapıyoruz?" diye soruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"İşlerimin çoğu orada yürütülüyor, bu da öyle olacak. İşleri denetlemem daha kolay olacak."

Sanki söylediklerime inanamıyormuş gibi başını sallar. Bildiği her şeyin elinden alındığını bilerek ona empati kurmaya çalışırım. Patronu. İş arkadaşları. Bu ofis. Ama bu iş. Her şeyin aynı kalmasını bekleyemez.

"Bak, bunun senin için kolay olmadığını biliyorum, ama umarım aynı fikirde olabiliriz. Bu gazete için en iyisi bu. Göreceksin," diyorum.

Bana şüpheyile bakıyor, ama ben bu hafta yapmamız gereken her şeyi sıralamaya devam ediyorum. Hiçbir şeyi kaçırmadan her şeyi bir kağıda yazıyor. Konsantre olduğu halini izliyorum, kaşları çatılmış, dudakları konsantrasyonla büzülmüş. Bütün gün onun liste yazmasını izleyebilirim. Her şeyi sıralamayı bitirdiğimde, bana yorgun bir şekilde bakıyor. Listenin ürkütücü olduğunu biliyorum.

"Peki ya köşe yazım?" diye soruyor.

"İhtiyacın olan zamanı ayır. Sen yapamadığında Jessica'ya yaptırırım," diye onu temin ediyorum. Yazmanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

"Teşekkür ederim," diyor. Uzun zamandır bana söylediği ilk nazik söz olduğunu fark ediyorum.

O anda, ona karşı tavrını yumuşatmaya karar veriyorum. Acaba bu, gazeteyi satın almaktan daha büyük bir hedef haline gelmiş mi?

Bölüm 13

ERICA

Marco'nun ofisinden çıkarken, üzerimde gözler hissediyorum. Ofisimizde kalan çalışanlar, az önce bana verilen uzun yapılacaklar listesine başlamak için kübikime doğru yürürken bana meraklı bakışlar atıyorlar. Sanki George'a işleri yoluna koyması için yardım ederek yeniden başlıyormuşum gibi hissediyorum, ancak bu sefer Marco ve çok daha cömert bir maaşla.

Kimse bana soru sormadan, işten çıkarılmadığımı bildikleri halde, çalışma odama başarıyla ulaştım. Geçen hafta çalışanların yarısı işten çıkarıldığı için, terfime nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum. Artık her gün işe geldiğim yerin burası olmayacağını bilerek, boşalmış ofise bakınca üzülüyorum. Her şey değişiyor ve bunun sebebi, aptalca tanıdığımı sandığım Marco.

Bu sabah sözleşmeyi imzalamakla doğru kararı vermiş miyim acaba? Tüm hafta sonu sözleşmeyi inceleyerek, doğru bir karar olup olmadığını tartışarak geçirdim. İmzalarsam, her zaman istediğini elde eden Shark'a boyun eğmiş olacaktım. George'a, kendime ve sevdiğim her şeye ihanet ediyor gibi hissettim. Ama sonra, iş teklifim ya da görüşmem olmadığını bilerek, boş gelen

gelen kutuma baktım ve iş teklifi ya da mülakatım olmadığını fark ettim. Başka seçeneğim yoktu ve bu sabah Josie kucağıma tırmanıp büyük kahverengi gözleriyle bana baktığında, cevabın açık olduğunu anladım. İmzaladım.

Küçük odamın duvarına bir vuruş duyuldu ve editörlerden biri olan Jose kafasını içeri soktu.

"Selam, Erica," diyor ve bana zayıf bir gülümseme atıyor.

"Selam Jose," diyorum, yapılacaklar listesini masamdaki bazı kağıtların altına

sıkıştırarak. "Burası biraz tuhaf, değil mi?" diye soruyor, etrafına bakarak.

"İnsanlar yokken burası adeta yankılanıyor," diye mırıldanıyorum.

"Sen kalmışsın ama."

"Sen de." Bir gülümseme zorluyorum.

"Köşenizi koruyabilecek misiniz?" diye soruyor.

Bu sabah Marco ile yaptığım toplantının ne hakkında olduğunu öğrenmek için meraklı olduğunu biliyorum. Rahatsızlık hissi içimi kaplıyor, bu konuşmaya hazır olduğumdan emin değilim ve içinde bulunduğumuz cehennemin ortasında bir terfiyi açıklamak zorunda kalacağım.

"Mhmm," diyorum, meşgul görünmek için masamdaki kağıtlara bakarak.

"Söylentilere göre artık onun asistanı falan olmuşsun..." diyor, kaşlarını kaldırarak.

Yani ofis zaten biliyor ve o sadece bunu onaylıyor.

"Ben onun asistanı değilim. Sadece satın alma konusunda ona yardım etmemi istedi. Gerçekten önemli bir şey değil." Omuz silkiyorum.

Jose bana ihanet ve şaşkınlık karışımı bir bakış attı. Ben de bunu görmezden gelmeye çalıştım, çünkü içimde de aynı duygular dolaşıyordu.

"İşime dönmeliyim," diyorum.

O da başını sallar ve kabinimin duvarına parmaklarıyla vurur, sonra ortadan kaybolur. Bu haberi ofisteki diğerlerine anlatmaya gittiğini biliyorum. Jose, ofiste dedikoducu olarak bilinir. Herkesin neler olup bittiğini öğrenmek için onu göndermesi şaşırtıcı değil. Zaten yakında öğreneceklerdi. Bu konuda suçluluk duymamaya çalışıyorum. Bu işi hak ettiğim için aldığımı kendime söylüyorum. Bir yıl önce umduğum terfiyi aldım ve bunu hak ettiğimi herkese kanıtlamayı planlıyorum.

Kağıt yığınının yapılacaklar listesini çıkarıyorum ve üzerinde çalışmaya başlıyorum. Binanın kiralama acentesiyle iletişime geçip kira sözleşmemizi feshetmek için bir toplantı ayarlıyorum. Nakliye şirketini arıyorum ve onlara gazetede bir aylık ücretsiz reklam alanı teklif ederek yarın işe başlamaları için ikna ediyorum. Taşınmadan sonra temizlikçilerin gelip bir sonraki kiracı için alanı hazırlamalarını planlıyorum. İşimi bitirdiğimde öğle vakti olmuş ve başım dönüyor.

Çantamı alıp asansörlere doğru yöneliyorum, Marco'nun ofisinin önünden geçerken beni fark etmemesini umuyorum. Ama sanki beni bekliyormuş gibi, kapısından ilk adımımı attığım anda adımı sesleniyor.

"Evet?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak.

"Ögle yemeğine mi gidiyorsun?" diye soruyor.

"Evet, sorun olmazsa. Bana verdiğin listeyi neredeyse bitirdim..."

Kahvesinden bir yudum alırken eliyle beni uzaklaştırır.

"Şüphesiz. Ben de sana katılayım dedim." Masasından kalkar.

"Ö-ögle yemeğine mi?" diye kekeliyorum.

"Evet, konuşmak istediğim birkaç şey daha var. Ocean Club nasıl? Ben ısmarlıyorum."

Arkasındaki sandalyeden ceketini alır ve giyer. Hoşuma gitse de gitmese de benimle geleceğini anlarım. Buna hazır olduğumdan emin değilim.

"Tabii," diyorum, kendinden eminmiş gibi davranarak.

Restorana taksiyle gidiyoruz, yolculuk boyunca sessizce oturuyoruz, ben pencereden taze yeşil yapraklar açan ağaçları seyrediyorum. Çok sevdiğim bir şeyin sona erdiği hissi varken yeni bir hayatın başlaması çok garip geliyor. Bu yeni başlangıcı bir lütuf olarak görmeye çalışıyorum. Belki benim konumum sayesinde Marco'yu gazetenin bazı bölümlerini devam ettirmeye ikna edebilirim. Tamamen değişmesini hiç istemem.

Restoran tıklım tıklım dolu olmasına rağmen hemen yerimize oturuyoruz. Garson Marco'yu tanıyor ve bize diğerlerinden izole edilmiş bir köşe masası buluyor. Karşısına otururken bunu fark etmemeye çalışıyorum. Garsonun ona bakışlarını da fark etmemeye çalışıyorum

. Gözleri onu adeta yutuyor, ama onu suçlayamam. Ondan nefret etsem de, o hala gördüğüm en yakışıklı erkek.

O, kadına teşekkür edip elini saçlarının arasından geçiriyor ve kadın, isteksizce uzakla madan önce gergin bir kahkaha atıyor. Bunu kasten mi yaptı, yoksa doğal olarak mı bu kadar rahat davranıyor, merak ediyorum. Kendi parmaklarımın onun saçlarında kaybolduğunu hatırlıyorum ve bu anı hatırlayınca yanaklarımın yandığını hissediyorum. O, masanın kar ısından bana merakla bakıyor, m kemmел kaşlarını kaldırmış, ama ben onu görmezden gelip menünün arkasına saklanıyorum.

Sipari lerimizi verdikten sonra saklanacak yer kalmaz ve kendimi profesyonel davranmaya zorlarım. Bu bir i  yemeği, diye kendime söylüyorum. Bu benim i im.

"Ee, nasıl gidiyor?" diye soruyor, ıstakoz  orbasıdan bir ka ık alıyor.

"Nakliyeciler ve temizlik iler ayarlandı. Ta ınmadan sonra telefon hatlarının kurulmasını ayarlıyorum. Tek zorlanaca ımız şey kira acentesi olacak gibi görünüyor.  deme yapmadan ve ceza  creti ödemedenden kira sözleşmesinden çıkmanın bir yolu yok."

"Kira acentesini merak etme. Onunla ben hallederim."

O bunu çok rahat bir şekilde söylüyor. Sanki on binlerce dolar onun için hiçbir şey de ilmi  gibi, ve sanırım öyle de. Ne de olsa o bir milyarder. Annemin gözünü dikt i antika mücevher koleksiyonu için babamın yüz binlerce dolar  dedi ini hatırlıyorum, gözünü bile kırpmadan.

Salatamdan bir lokma alırken, hoparlörlerden tanıdık bir  arkı yumuşak bir şekilde geliyor. Nereden tanıdığımı tam olarak bilemiyorum, ama sanki melodi içimde ya ıyor gibi. Nereden tanıdığımı bulmaya çalışırken ka larım  atılıyor.

"Kulüpte dans ettiğimiz şarkı..." diyor Marco gülümseyerek.

"Anlamadım?"

"Bu şarkı. Sana dans etmeyi teklif ettiğimde çalan şarkı."

Sanki bir anda, loş altın ışıklar ve küçük kadife koltukların olduğu o samimi odaya geri dönmüşüm gibi. Yavaş melodiyle sallanırken eli nazikçe belime dokunuyor, yanağım omzuna yaslanıyor. Rüya gibi geliyor. Kendimi bu rüyaya kaptırmamaya çalışıyorum, özellikle de şimdiye kadar o gece hiç olmamış gibi davranmış olduğum için.

Sessiz kalıp salatadan bir lokma daha alıyorum, şu anda bana bakışını görmezden gelmeye çalışıyorum. Ben bir şey söylemeyince, hayal kırıklığıyla gözlerini kaçırıyor. Bu işi kabul etmenin sandığımdan daha zor olacağını anlıyorum.

Günün geri kalanında Marco'dan olabildiğince uzak durmaya çalışıyorum. İkimiz de çok meşgul olduğumuz için bu oldukça kolay oluyor.

Ertesi sabah, nakliyeciler ofisi büyük kamyonlara yükleyip her şeyi yeni merkeze taşıırken, onu hiç görmüyorum.

Nakliyecilerden önce yeni ofis binasına vardığımda, büyük lobide içeri girip nefesimi tutuyorum. Burası, arka tarafta resepsiyonun bulunduğu iki siyah şelale masanın ortada durduğu, tavanda devasa bir kristal avize asılı olan, beyaz mermer zeminli geniş bir oda. Yerden tavana kadar uzanan büyük pencereler siyah kadife perdelerle süslenmiş. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en lüks lobi.

Asansörle yeni genel merkezimizin bulunduğu¹¹ kata çıkıyorum. Marco, nakliyeciler her şeyi içeri taşıırken yardımcı olmak için burada benimle buluşacağını söylemişti. Sabah boyunca onu görmedim çünkü toplantılarda idi. Yönetmesi gereken başka şirketler olduğu için ondan kaçınmak kolay. Belki de bu işi yapabilirim.

Asansör kapıları açılıyor ve geniş, boş odaya adımımı atıyorum. Burası önceki ofisimizin iki katı büyüklüğünde ve taze boyanmış krem rengi duvarları ve koyu renkli ahşap zeminleriyle etkileyici bir alan. Duvarları çevreleyen kubbeli pencereler Central Park'a bakıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum kendi kendime.

"Beğendin mi?" diye sağımdan gelen bir ses beni irkiltir.

Dönüp Marco'nun orada durduğunu, duvara yaslanmış beni izlediğini görüyorum.

"Güzel olmuş," diyorum, gerçekten etkilendiğimi gizlemeye çalışarak. "İyi,"

diyor, gülümsemesini zorlukla bastırarak.

"Nakliyeciler her an gelebilir. Diğerleri öğle yemeğinden sonra gelecek. Bu sabah onlara evden çalışmalarını gerektiğini söyledim. Ayak altında olmamaları daha iyi." Omuz silkiyorum.

"Gördün mü, bu iş için doğru kişiyi işe aldığımı biliyordum," diyor,

etkilenmiş bir şekilde. Sözlerinin ne kadar hoş geldiğini görmezden

gelmeye çalışıyorum.

"Ofisini görmek ister misin?" diye soruyor.

"Ofisimi mi?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Sonsuza kadar kübik bir odada çalışacağını mı sanıyorsun?" Yumuşak bir kahkaha atar. "Hak ettiğin terfi, bir ofisi hak ediyor. Gel. Sana göstereyim."

Yankı yapan odadan geçerken beni onu takip etmem için işaret eder. Ona çok yakışan lacivert takım elbisesiyle, soğukkanlı bir özgüvenle yürüdüğünü izlerim. Burası onunmuş gibi yürür, ki öyledir de. Altmış katın hepsi.

Pencerelerle çevrili büyük, boş bir ofisin önünde durur.

"Burası benim ofisim," diyor ve hemen yanındaki neredeyse aynı ofise doğru devam ediyor. "Ve burası da seninki."

Odaya bakarken gözlerim fal taşı gibi açılır. Kendi ofisim olduğuna inanamıyorum.

"İstedığın gibi dekore edebilirsin," diyor. "Sana şirket kartını vereceğim."

Geçici bir pozisyon olmasına rağmen, bu kesinlikle kalıcı gibi geliyor. Ve samimi. Onu kaçınma planım, şimdi düşündüğümde gülünç geliyor. Gerçekten kendi patronumdan kaçabileceğimi mi sandım? Odaya adımımı attığımda, ona karşı olan soğukluğumun biraz azaldığını hissediyorum, odanın nasıl görünebileceğini hayal etmeye başlıyorum. Ondan nefret etmek istiyorum, ama şu anda tek hissettiğim şey minnettarlık. Yerimde dönüp her şeyi içime çekerken, onun beni izlediğini hissediyorum.

"Bu yeterli," diyorum başımı sallayarak.

Uzaklaşırken hafifçe kıkırdadığını duyuyorum. Ayak sesleri uzaklaşırken gülümsemeyi zorla bastırıyorum. Heyecanımın yanı sıra, biraz da korku hissediyorum. Ona bu kadar yakın olmak, gerçeği saklamayı zorlaştıracak demek.

Bölüm 14

MARCO

Saatime bakıyorum. Saat neredeyse 7. İki teslimatçı, Erica'nın ofisine büyük bir orta yüzyıl masası taşıırken, ben sabırsızlıkla ayağımı yere vuruyorum. Erica, aynı zamanda teslim edilen yeni kitap raflarını dolduruyor. Dudaklarını sıkı tutarak gülümsediği yüzünden gözlerimi alamıyorum. Mutlu görünüyor, ofisime ilk geldiğinden beri hiç bu kadar mutlu görünmemiştir.

Onu baştan aşağı süzerken bu anın tadını çıkarıyorum. Saçları iki kalemle tutturulmuş dağınık bir topuz halinde ve siyah kalem etek, yumuşak beyaz bir gömlek ve siyah rugan topuklu ayakkabılar giyiyor. Sanırım ofisi için mobilya alırken, gardırobuna da yeni parçalar almayı teklif ettiğimde beni dinlemiş. İş içinmiş gibi davranmak zorunda kalsam da onu şımartmayı seviyorum.

Teslimatçılar çok yavaş çalışıyorlar ve keşke sadece ikimiz olsaydık diyorum. Geç kalacaklarını haber vermek için aramışlardı, bu yüzden diğer çalışanlar çoktan evlerine gitmişken biz hâlâ buradayız. En azından bu küçük aksaklık bizi baş başa kalmaya zorladı. Yani, neredeyse.

Erica benim de gelmemde ısrar etti, ama ben geç saatlere kadar çalışmam gerektiğini söyleyerek kalmak için bir bahane uydurdum. O teslimatıları denetlerken, ben de çoğunlukla dizüstü bilgisayarımda anlamsız şeyler yazarak meşgul görünmeye çalışıyordum. Dün günün çoğunu yeni ofisi için alışveriş yaparak geçirmişti ve ona sürpriz yapmak çok tatmin edici olmuştu. Etkilenmemiş gibi davranırken gülmemek zordu.

Teslimatıların kamyonndan bir sonraki yükü almaya gittiğini görünce, kapısını aldım. Kafasını kaldırıp bana hafif bir gülümseme attı. Gerçek bir gülümseme. Nefesim kesildi, ama bu sadece bir an sürdü, çünkü kararlılığının geçici olarak zayıfladığını fark etti ve soğukkanlı dış görünüşüne geri döndü.

"Evet?" diye sordu, kitaplığa dönüp başladığı sıraya bir kitap koydu.

"Burası güzel görünüyor," derim, odaya bakarak.

"Yavaş yavaş tamamlanıyor. Sanırım bir yük daha var. Ofis koltuğum ve bir lamba."

"Güzel, güzel."

"Geç oldu," diyor, neredeyse neden hala burada olduğumu sorgularcasına, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Biliyorum. İşimi neredeyse bitirdim," diye yalan

söylüyorum. "Mmm."

Bunu yedi mi acaba?

"Ama ben açım. Sen aç mısın? Pizza sipariş edebilirim." Tereddüt ediyor.

"Madem burada sıkışıp kaldık, yemek yiyelim bari," diyorum omuz

silkerek. "Tamam. Olur."

Bana bakmadan cevap veriyor, ama en azından daveti kabul etti.

"Pizzanda ne seviyorsun?" "Her şeyi

severim."

"Yani sardalya ve ananas da olur mu?" diye şaka yapıyorum, kapıya yaslanıp kollarımı kavuşturarak onun tepkisini bekliyorum.

Kafasını kaldırıp bana tiksintiyle bakar. "İğrenç." Dilini çıkarır.

"Her şeyi sevdiğini söyledin." Gülerek.

"Tamam. Pepperoni ve jalapeno lütfen."

"Tamamdır."

Sokağın aşağısındaki pizzacıya telefon ettiğimde, teslimatçılar son siparişi getiriyorlar. İşlerini bitirdiklerinde, cüzdanımdan biraz para çıkarıp onlara bahşiş veriyorum, Erica ile baş başa kalabilmek için bir an önce gitmelerini istiyorum. Onunla vakit geçirmek çok zor. Aslında, neredeyse hiç baş başa kalmadık. Hafta başında birlikte yediğimiz öğle yemeğinden beri, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranarak benden kaçıyor gibi görünüyor. Çalan caz şarkısını hemen tanıdım ve onun da tanıdığını biliyordum, ama o hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

"Yardım ister misin?" diye soruyorum, yüksek rafa bir resim çerçevesi yerleştirmeye çalışırken onu izlerken. Parmak uçlarında dururken, topukları ayakkabılarından çıkarken, eteğinin kenarının üst bacaklarının arkasını sıyrmasını fark etmemeye çalışıyorum.

"Tabii." Yenilgiyi kabul edercesine içini çekti.

Çerçeveyi ondan alıp baktığımda, içinde onun ve ailesinin fotoğrafı olduğunu gördüm. Bryce Gunner'ın acı bir gülümsemeye bana bakıyordu.

"Babanla bir kez tanışmıştım,"

diyorum. "Öyle mi?" diye

soruyor.

"Yıllar önce bir konferansta. O korkutucu bir adam." "Evet,

öyledir." Yumuşak bir kahkaha attı.

"Biliyor musun... burada olmana şaşırdım," derim ve çerçeveyi nazikçe rafa koyarım.

"Neden?"

"Çünkü sen Bryce Gunner'ın kızıydın." Dönüp ona bakıyorum. "Ee?"

Dikkatli görünüyor.

"Senin konumundaki çoğu insan, böyle bir aile şirketine çalışma fırsatını hemen değerlendirirdi. Ama sen, batmak üzere olan bir gazetede çalışıyorsun..."

"Ben çoğu insan gibi

değilim." Bu konuda

haklıydı. Asansör kapıları

çaldı.

"Pizzanız geldi," diye bir ses duyulur.

Bu kesinti beni rahatsız ediyor. Bir sonuca varmak üzereydik ama aynı zamanda açlıktan ölüyorum. Erica'yı ofisinde bırakıp pizza teslimatçısını karşılamaya gidiyorum. Ödemeyi yaptıktan sonra büyük pizza kutusunu ofisime taşıyıp büyük ahşap masamın üzerine koyuyorum. O da dinlenme odasından kağıt tabaklar ve peçeteler getiriyor. İkimiz de kendimize birkaç dilim pizza alıp açlıktan sessizce yiyoruz.

Karnım artık yemek için çılglık atmıyor, peçeteyle ağzımı silerim ve sandalyeme yaslanırım. O, dikkatlice bakışlarımı kaçırıyor. Odadaki gerginlik artıyor ve artık dayanamıyorum. Patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Ne oldu sana?" diye soruyorum, hayal kırıklığıyla başımı sallayarak.

"Anlamadım?" diye soruyor, şaşkın bir ifadeyle.

"Bana kızgınsın, ama nedenini bilmiyorum. Gazeteyi satın aldığım için mi, yoksa aramızda olanlar yüzünden mi..."

Bana bakarken dudaklarını sıkıca kapatıyor. Eminim ikisi için de bana kızgın, ama ikincisi için bana kin beslediğini düşünmeden edemiyorum. Olanlar için kendimi kötü hissediyorum. Kim olduğum konusunda kasten yalan söyledim ve bu muhtemelen onda kötü bir izlenim bıraktı. Şimdi düşününce, muhtemelen benden bilgi almak için yalan söylediğimi düşünüyor. Gazeteyi devraldığım için şimdi öyle görünüyor.

Ona yalan söylediğimi, çünkü her zaman böyle yaptığımı anlayabilir mi acaba? İnsanlar kim olduğumu bilmediğinde işler daha kolay oluyor. İnsanların yanlış nedenlerle peşine düştüğü biri olmak yerine, normal bir adam olabilirim. O da bunun nasıl bir his olduğunu bilmeli. O da soyadını dikkatlice gizlemişti. Dosyasından onun Bryce Gunner'ın kızı olduğunu öğrenmek zorunda kalmam, bu konuda aynı olduğumuzu düşündürüyor.

Bu, o geceyi paylaştıktan sonra, o sabah onu terk ettiğim için daha da pişman olmamı sağlıyor. Hâlâ aklımdan çıkaramadığım ve onu neredeyse her gün gördüğüm için daha da canlı hale gelen gece. Onun giysilerinin altında ne olduğunu gördüğümü bilmek en iyi türden bir işkence. Onu hissettim. Onu öptüm.

Onun yanında uyandığımda, ona gerçeği söyleyip kim olduğumu açıklamayı planladım. Onda beni dürüst olmak isteyen bir şey vardı. Onun kalmasını istedim, ama daha önce yattığım kadınlarda bunu hiç istememiştim. Tek gecelik ilişkilerim neredeyse hiç sabaha kadar sürmezdi. Genellikle erken işe gitmem gerektiği ya da iş seyahati için gece uçağına yetişmem gerektiği gibi bahaneler uydururdum. Onunla durum farklıydı.

Bu yüzden ondan ayrılmak çok zordu, ama hastaneden o telefonu aldığımda, başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Annem kalp krizi geçirmişti ve

ameliyata alınıyordu. Veda etmek bir yana, düşünmeye bile vaktim olmadan kapıdan çıkıp ona doğru yola koyuldum. Günün çoğunu mide ağrısıyla bekleme odasında geçirdikten sonra, annemin yanına, iyileşme odasına girebildim ve saatlerce elini tuttum.

Akşam saat 9 civarında nihayet penthouse daireme döndüğümde, evi boş buldum. Aptalca bir hayal kırıklığı hissettim, ama yatakta uyandığında yalnız kalınca kadının gitmiş olmasına şaşırmadım. Onunla ilgili herhangi bir iz, belki bir telefon numarası veya e-posta adresi aradım, ama hiçbir şey bulamadım. Muhtemelen veda etmeden gittiğim için bana çok kızmıştı. Onu suçlamadım, ama bir yıl sonra hala o öfkeyi içinde tutacağını düşünmemiştim.

Orada sessizce oturuyor, güzel ve şaşkın görünüyor ve ben sadece bir şey söylemesini istiyorum. Herhangi bir şey.

"Bak, o sabah seni dairemde bıraktığım için özür dilerim. Seninle geçirdiğim gece inanılmazdı. Lanet olası kafamdan çıkaramıyorum. Sanki beni tüketiyor. Ve ya hatırlamaman ya da beni hiç tanımamış gibi davranman beni delirtiyor."

Yeşil gözleri benimkilere bakıyor. "Hatırlıyorum," diyor fısıldayarak.

Kalbim bir an durur. Beni unuttuğuna dair tüm şüphelerim yok olur.

"Kim olduğun hakkında yalan söylediğini hatırlıyorum," diyor, sesi tiz.

Midemde bir düğüm hissediyorum.

"Senin düşündüğün gibi değildi. Dikkat çekmemeye çalışıyorum. Böylesi daha kolay."

"İş hayatında başarıya ulaşmak için bilgi toplamak daha kolay olur."

"Sebep o *değil*." Başımı sallıyorum. "İnsanlara, onlara sunabileceğin bir şey olduğunu bildiklerinde güvenmek zor."

Bana sessizce bakar.

"Anlıyorum," diyor yumuşak bir sesle, gözleri rafta duran çerçeveli aile fotoğrafına kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "O sabah neden gittin?"

"Ailemizde acil bir durum vardı. Başka seçeneğim yoktu."

Burnundan bir kahkaha atıyor ve bana inanmadığını anlıyorum. Kötü bir bahane gibi geliyor, ama gerçekte ne olduğunu anlatmak istemiyorum. Annem Rose, bana çok yakın biridir. Onun sağlık sorunları hakkında konuşmak çok kişisel. Çok acı verici.

"Doğru," dedim kararlı bir şekilde.

"Peki, neden aramadın?" Kollarını kavuşturup koltuğuna yaslanarak bir açıklama bekledi.

"Aramak mı?" diye

şaşkınlıkla soruyorum.

"Numaramı bıraktım."

"Öyle mi?"

Geri döndüğüm geceyi hatırlıyorum. Hiçbir numara bulamadım ve onun izini bulmak için daireyi birkaç kez aradım.

"Yastığının üzerine bıraktım." Bana aptalmışım gibi bakıyor.

"Hiç bir numara görmedim." Nasıl ortadan kaybolmuş olabileceğini düşünerek kaşlarımı çatıyorum, ama sonra aklıma bir şey geliyor. O gün, her cumartesi olduğu gibi hizmetçiler gelmişti. Yanlışlıkla atmış ya da çamaşırların arasına koymuş olmalılar.

"Tabii," diyor Erica, ikna olmamış bir şekilde.

"Yemin ederim. Hizmetçi atmış olmalı. İnan bana, arardım. Ve seni aramalıydım. Bu satın alma işlemiyle çok meşguldüm. Eski patronun bana çok zorluk çıkardı. İşler çok yoğunlaştı..."

Hayal kırıklığıyla iç çekip saçlarımı elime alıyorum. Muhtemelen bahaneler uyduruyormuşum gibi geldiğini biliyorum. Keşke o gece benim için ne kadar önemli olduğunu anlayabilseydi.

"Unutalım gitsin," diyor. "Sen

de bunu mu istiyorsun?" diye

soruyorum.

"Artık önemi yok," der omuz silkerek. "Geçmiş geçmişte kaldı. En iyisi orada bırakalım."

Bölüm 15

ERICA

Kutudan bir dilim pizza daha alıyorum, Marco'nun artık geçmiş hakkında konuşmak istemediğimi anlamasını umuyorum. Her şeyin bir yıl önceki gibi kalmasını istiyorum. Onun karşısında otururken, onun yeni patronum olduğunu fark ettiğimden beri ilk kez yalnız başıma, birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlamamak zor. Bana bakışından, kahverengi gözlerinin dikkatli ama ısrarcı bakışından bunu anlıyorum. Onların içinde, süslü bir fincan kapuçino gibi kaybolmamak zor.

Gülümsemesinden bahsetmiyorum bile, sanki beni yavaşça eritiyor gibi. Onun da pek çok versiyonu var. Benim bakmadığımı sandığında bana attığı bakış. Bir şeyden heyecanlandığında bana attığı bakış. Zorla attığı bakış. Her birinin ne anlama geldiğini tahmin ederken, gözlerim her seferinde ona çekiliyor. Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken, kendimi giderek daha fazla merak içinde buluyorum.

Tehlikeli bir çizgide yürüyorum. Geçmiş ile şimdiki zaman arasında. Gerçek ile yalan arasında. Ama hepsini Josie için yapıyorum. Şimdi Marco'ya baktığımda, yüzünde sadece onu görebiliyorum ve sakladığım sırrın ağırlığı altında bu muhteşem binanın en alt katına batacakmışım gibi hissediyorum. Ona

ona çok benziyor. Bunu onu korumak için yaptığımı kendime hatırlatıyorum. Bu adamın beni hayal kırıklığına uğrattığı gibi onu da hayal kırıklığına uğratmasına izin veremem. Benimle daha güvende.

Pizzamı bitirip kağıt tabakları istiflemeye, peçeteleri toplamaya ve masayı temizlemeye başlıyorum. Marco bana yardım etmek için ayağa kalkıyor ve aynı anda pizza kutusuna uzanıyor. Parmaklarımız bir saniye birbirine değiyor ve sanki tüm sinirlerim parmak uçlarımda toplanmış, bana uyarı sinyalleri gönderiyor. Hızla çekiliyorum ve kutuyu almasına izin veriyorum, benimle aynı şoku hissedip hissetmediğini anlamak için ona bakmamaya dikkat ediyorum.

"Gitmeliyim," diyorum yumuşak bir

sesle. "Evet. Ben de," diyor.

Hızla odadan çıkıyorum, molada çöpü atıp ofisimden çantamı alıyorum. Hâlâ bunu söylediğime inanamıyorum. Bir an için odaya sevgiyle bakıyorum. Masadan, koltuğa, köşedeki modern altın lambaya kadar her şey birbirine uyumlu. Hala her şeyi kendim seçip, kendime ait hale getirdiğime inanamıyorum. Bu gerçek bir terfi gibi geliyor ve bunun için Marco'ya minnettarım, ancak bir yanım bunu gerçekten hak edip etmediğimi merak ediyor.

Acaba bu, olanlar için özür dileme şekli mi? Bu gece her şeyi açıkladıktan sonra, ona inanmaktan başka çarem yoktu. Ailevi acil durumdan, hizmetçinin numaramı kaybetmesine, işinin çok yoğun olmasına kadar, söylediği her şey mazeret gibi gelse de. Akli başında herhangi biri, inanamayıp gözlerini devirebilirdi, ama konuşma tarzında çok samimi bir şey vardı.

Kim olduğu hakkında neden yalan söylediğini anlattığında bile. Bunca zaman, herkesin korktuğu Shark olduğunu gizleyerek benden bilgi almak için yalan söylediğini düşünmüştüm.

suçluluk duygusu içimi kemiriyordu, tuzağına düşerek onun istediğı her şeyi ona vermiş olmaktan korkuyordum. Belki de hiç de öyle olmadığına inanmaya başlıyorum.

Kim olduğunu saklamanın neden daha kolay olduğunu anlayabiliyorum. Geçmişte, özel muamele görmekten kaçınmak ya da benden, daha doğrusu babamdan bir şeyler elde etmek için yanlış nedenlerle beni sevdiğini iddia eden birinden kaçınmak için bunu yaptım. Kime güvenebileceğimi bilmediğim için ilişkiler benim için her zaman zor olmuştur. Üniversitedeki ilk erkek arkadaşım, babamla ilk tanıştığında adeta hayranı oldu ve onu etkilemek için elinden geleni yaptı. Bir ara onunla mı yoksa babamla mı çıktığını merak ettim. Evet, soyadlarını vermemenin neden daha kolay olduğunu anlıyorum.

"Peki, haftaya görüşürüz," diyorum, Marco'nun ofisinin önünden geçerken çantamı sıkıca tutuyorum. Hâlâ masasında oturuyor ve dalgın görünüyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum, ama bunun beni ilgilendirmedğini kendime hatırlatıyorum.

"Seni dışarıya kadar geçirmemi ister misin?" diye soruyor.

"Geç oldu." "Saat daha sekiz." Gülüyorum.

"Oh, haklısın. Yine de eşlik edeceğim. Ben de eve gitmem lazım.

Yorgunluktan bitkinim." "Uzun bir hafta oldu," diyorum, birlikte yürümeye başlarken.

"Sen olmasan başaramazdım."

"Evet, yapabilirdin. Bu senin ilk deneyimin değil ki."

"Sen kesinlikle işimi kolaylaştırdın."

Asansör düğmesine basar ve beklerken, ona sormak için can attığım soru ağzımdan dökülür.

"Bana terfi verdin çünkü bana acımış mıydın?" diye patladım.

Şaşkınlıkla bana bakar ve bir şey söylemeden önce tereddüt eder.

"Sana terfi verdim çünkü bunu hak ettin. O gece, ben her şeyi mahvetmeden önce, çatı katında hak etmiştin bunu. Herkesin dosyasını inceledim ve en uzun süreli çalışan sensin. En azimli olan. En tutkulu olan."

Derin bir nefes alıyorum, içimde gurur duyuyorum.

"Buradaki insanlar sana güveniyor. Bana güvendiklerinden daha fazla. *Ben de* sana güveniyorum. *Bu* yüzden terfi ettim," diyor ciddi bir şekilde.

Bana güveniyor. Sakladığım sır, eskisinden daha da ağır geliyor.

Asansör kapıları açılırken zil sesi duyulur. İkimiz de içeri gireriz, ama asansörün zıt taraflarında dururuz. Aşağı inerken her katı geçerken sessiz kalırım. Bir şey söylemem gerektiğini biliyorum, ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Bunun nedeni, bu gazetede uzun süredir çok çalıştıktan sonra duymak istediğim her şeyi bana söylemiş olması mı, yoksa bana öyle bakması mı, bilmiyorum. Çatıda, caz barında, yatak odasında yaptığı gibi.

Asansör kapıları bizi geniş lobide açıyor ve sessizce büyük cam kapılara doğru yürüyoruz. Kaldırıma çıkıp zıt yönlere gitmek üzereyken ancak bir şey söyleyebiliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, gözlerine bakarak.

Tek bir baş sallama ile cevap veriyor ve kaldırıma çıkıp taksi çağırmak için elini kaldırıyor. Sarı bir taksi hemen geliyor ve benim için kapıyı açıyor. İçeri giriyorum ve o da kapıyı kapatıp bana yeni bir gülümseme atıyor, hüzünlü bir gülümseme. Şoföre adresimi veriyorum ve o da yola çıkıyor, Marco'yu kaldırımda yalnız bırakıyor.

Daireme giderken, kafam dönüyor ve tek istediğim Josie'yi kucaklamak ve kahkahasını duymak. Ama eve vardığımda, Sadie kapıyı açar ve parmağını ağzına götürür.

"Uyuyor," diyor yumuşak bir sesle.

Yüzüm hayal kırıklığımı gizleyemiyor.

"Senin için onu uyandırmaya çalıştık," diyor Beth, mutfaktan kafasını çıkararak.

"Bu, kanepenin arkasından kukla gösterisi yapıyordu," der Sadie gülerek, başparmağıyla Beth'i gösterir.

"Bunu görmek isterdim," diyorum gülümseyerek.

İkisini birbirine bakarak, benim ve Josie için yaptıkları her şey için onlara minnettar olduğumu hissediyorum. Onu kendi çocukları gibi seviyorlar. Geçen hafta, ben uzun saatler çalışırken onu kreşten alıp eve getirerek bana yardım ettiler. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum. Sadece bu hafta taşınma işleriyle çok meşguldüm. Umarım işler yakında yoluna girer, çünkü kızımı özlüyorum.

Çantamı küçük giriş masasının üzerine bırakıp Josie'nin odasına doğru yürüyorum. Dikkatlice kapıyı açıp içeriye parmak uçlarımda giriyorum. Beşiğinde huzurla uyuyor, güzel bir melek gibi görünüyor. Beşiğine uzanıp başını okşuyorum, düzenli nefes alıp verişini dinliyorum.

"Seni seviyorum, Jojo," diye fısıldıyorum ve eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. Hafifçe kıpırdanıyor, sonra tekrar derin bir uykuya dalıyor.

Odasından çıkıp kapıyı kapatıyorum ve mutfığa gidip bir şişe şarap ve üç kadeh alıyorum. Her birini doldurup ellerimde dengede tutarak Beth ve Sadie'nin oturduğu kanepeye doğru yürüyorum. Her birine bir kadeh verip yorgunluktan kanepeye yığılıyorum. Beni yoran uzun bir iş günü değil. Marco ve hissettiğim duygusal iniş çıkışlar. Şaraptan uzun bir yudum alıp başımı kanepenin arkasına yasladım.

"Zor bir gün müydü?" diye soruyor Beth.

"Sadece uzun. Bu taşınma düşündüğümünden daha zor

oldu." "Yeni ofisin nasıl?" diye soruyor Sadie.

"Çok güzel. Her şey bittiğinde size fotoğraflarını gösteririm. Mobilya şirketi bugün her şeyi teslim etti."

"Umarım en pahalı parçaları seçmişsinizdir," diyor Beth, şaraptan bir yudum alırken gülümsüyor. "Sana bunu borçlu."

"Beth!" diyorum ve onu şakacı bir şekilde itiyorum.

"Hey! Burada kırmızı şarap var!" diye gülüyor.

Gözlerimi devirip Josie ile geçirdikleri geceyi soruyorum. Neredeyse her zaman aynı olan kreş raporunu anlatıyorlar. Oynadı. Yemek yedi. Uyudu. Sadie onu aldı ve buraya getirdi, burada en sevdiği yemekleri, makarna ve peynir ile elma püresi yaptı. Birkaç kitap okudular ve sonra Beth çiçekçisini kapatır kapatmaz buraya geldi, ertesi sabah için biraz unlu mamul almak için uğradı.

"Teşekkür ederim," diyorum, ikisine de içtenlikle bakarak. "Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

"Tabii ki," diyorlar aynı anda.

Sadie bir yudum şarap içtikten sonra bana dikkatle baktı.

"Ne?" diye sordum.

"Milyarder Bey ile yeni bir gelişme var mı?" Kaşlarını

kaldırdı. "Adı Marco ve hayır. O benim *patronum*."

"Aynı zamanda Josie'nin babası..." Beth bana hatırlatır.

"O bunu bilmiyor. Asla da bilmeyecek."

"Belki ikiniz..." diye başlar Beth, ama ben ona bir bakış atarım. Devam etmeden önce elimi tutar. "Sadece, ikinizin eskiden bir şeyleri vardı diyorum. Belki de tüm bu olay sizi tekrar bir araya getirmek içindir."

Tabii ki, bizim çılgın bir mutlu sonumuz olabileceğini düşün en Beth. O umutsuz bir romantik. Yemin ederim, kendi çiçekçisini işletmek için m kemm l bir insan. Bu role çok yakışıyor, her bir aran mana kendini adıyor, ister düğün olsun, ister sadece bir erkek arkadaşın kız arkadaşını şaşırtmak için olsun. Birinin mutlu sonunun parçası olmayı seviyor.

"Sadece aptalca bir gece geçirdik. Hiçbir anlamı yoktu." Arkadaşlarıma ve kendime yalan söylediğimi bilerek başımı sallıyorum.

"Sadece dikkatli ol," diyor Sadie ciddiyle. "İncinmeni istemiyorum."

O ve Beth birbirlerinin tam zıttı. İkiisi arasında daha mantıklı olanı o. Her şeyi mantıklı bir şekilde ele alan, hayatında ya da rakamlarda olsun her durumun sonucunu hesaplayan muhasebeci kişiliğ-i olmalı.

"Ben iyiyim," diyorum. "Her şey kontrolüm altında."

Onlara kısa ve öz bir şekilde bakarak, yeterince ikna edici olduğumu umuyorum. İkiisi de başlarını sallıyor ve neyse ki konuyu kapattıklarını anlıyorum. Niyetleri iyi, ama Marco hakkında daha fazla konuşacak kadar yorgunum. Onunla birlikte çalışacağım bir hafta daha başlamadan önce, hafta sonu dinlenip toparlanabileceğim için mutluyum. Umarım bir şekilde daha kolay hale gelir.

Bölüm 16

MARCO

E-postalarımı incelerken kapım çalınır. Erica olmasını umarak koltuğumda biraz dikleşirim. Sabah boyunca onu neredeyse hiç görmedim. Köşe yazısı üzerinde çalışması gerektiğini söyledi ve ben de ona zaman ayıracağıma söz verdiğim için, yapılacaklar listesini tek başıma üstlenerek ona yardımcı oldum. Ofisimde baş başa geçirdiğimiz ve nihayet birlikte geçirdiğimiz geceyi konuştuğumuz geceden sonra benden kaçınıyor mu acaba diye merak ediyorum. Deli olmadığımı bilmek güzel.

"Girin," derim, hızla saçımı elime geçiririm, ama asistanım kafasını içeri sokunca hayal kırıklığına uğrarım.

"Posta günü," diyor ve bir yığın zarf tutuyor.

"Teşekkürler Jessica," diyorum ve masamdaki boş bir yeri işaret ediyorum.

Her zamanki gibi postaları ayırmaya başlar, acil olanları en üste koyar.

"Hmm, bu iki hafta önce postalanmış. Kaybolmuş olmalı." Zarfı yığından çıkarır ve bana uzatır. Düzgün bir el yazısıyla yazılmış ismimden ne olduğunu zaten biliyorum.

"Bunu merak ediyordum," diyorum, başparmağımı zarfın mührünün altına kaydırıp açıyorum.

Zarfin içinden altın rengi kartonu çıkarır ve bu yılki Konservatuvar Balosu'nun ayrıntılarını okurum. Bu, yılın en büyük hayırseverlik etkinliklerinden biridir ve Manhattan'ın seçkinlerinden herkes katılır. Potansiyel iş ortaklarıyla sohbet etmek için mükemmel bir yer ve Erica'yı sahte bir randevuya çıkarmak için de mükemmel bir yer. Onu bir şekilde benimle gelmeye ikna edebilmek için haftalardır bu davetiyeyi bekliyordum.

"Senin için cevap vereyim mi?" diye soruyor Jessica.

"Evet, lütfen. İki kişilik." O da başını salladı ve kapıyı kapatarak dışarı çıktı.

Davetiyeyi tekrar okudum. Baloya dört gün var. Erica'yı benimle gelmeye ikna etmek için dört günüm var. Kolay olmayacağını biliyorum, ama ben onun patronuyum ve işi gereği bazı etkinliklere benimle birlikte gelmesi gerekiyor. Bu baloyu, gerçekte olduğu gibi abartılı bir etkinlik olarak değil, bir iş etkinliği olarak sunmam gerekiyor. Balo elbiseleri. Smokinler. Her şeyiyle. Aramızda hâlâ bir şeyler olup olmadığını görmek için mükemmel bir yer. Geçmiş geçmişte bırakmak istediğini söyledi, ama onu aklımdan çıkaramıyorum.

Daveti kabul edip yan odadaki ofisine giderim ve kapıyı çalarım. "Girin"

dediğini duyarım.

Kapıyı açtım ve beni görünce gülümsemesinin hafifçe sönükleştiğini gördüm.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyerek içeri giriyorum. Ofisi artık tamamlanmış ve ona çok yakışıyor. Seçtiği her şeyde ondan bir parça var. Güzelliği, sadeliği, zekası. O, odanın ortasındaki büyük masanın arkasında oturmak için yaratılmış.

"Yazma işi nasıl gidiyor?" diye

soruyorum. "Gidiyor..." diyor dalgın

bir şekilde.

"Yazmaya devam et, ama seninle bir şey konuşmak istiyorum." "Öyle mi?" diye

soruyor, ihtiyatlı bir şekilde.

"Bu Cuma bir etkinlik var. Konservatuvar Balosu. En büyük hayır etkinliklerinden biri. Her yıl giderim..."

Sözlerimi bitirmemi beklerken bana merakla bakıyor. Neden bu kadar gergin hissettiğimi, neden onun beni böyle hissettirdiğini bilmiyorum. Kravatımı hafifçe çekerek gevşetiyorum.

"Bana eşlik etmeni istiyorum," diyorum.

"Emin değilim..." diye başlıyor.

"Bu iş için," diye onu rahatlatıyorum, ama aslında öyle olmasını istemiyorum. "Yapmaya çalıştığım bazı iş anlaşmaları var ve burası potansiyel ortaklarla durumu yoklamak için uygun bir yer."

Bir an düşünceli görünüyor ve anlaşılmayı imzalamam gerektiğini biliyorum.

"Orada New York'un geçmişteki ve şimdiki en iyi politikacıları olacak. Köşen için özel bir haber yapma fırsatın olacak."

Onun için bu teklifi reddetmenin zor olduğunu

biliyorum. "Tamam," diyor isteksizce.

"Harika. Bu harika," diyorum biraz fazla hevesli bir şekilde. "Evet, cuma akşamı. Saat yedi. Kıyafet kuralı var. Bir şey almanız gerekirse şirket kartını kullanabilirsiniz."

Ceketimin cebinden cüzdanımı çıkarıp kartı uzatıyorum. Fikrini değiştirmesin diye daha fazla kalmak istemiyorum.

"Sizi işinize bırakayım." Odadan çıkmadan önce masasına parmaklarımla vuruyorum ve o, sanki itiraz edecekmiş gibi ağzı yarı açık halde kalıyor.

Onu ikna etmek için dört güne ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı. Ama şimdi, fikrini değiştirmeyeceğini umarak dört gün geçireceğim.

Ama fikrini değiştirmiyor. Limuzin Greenwich Village'daki dairesinin önüne geldiğinde, onu göreceğimi bildiğimde her zaman olduğu gibi sinirlerim yine gerilmeye başlıyor. Sabahları ofise geldiğimde de oluyor. Her öğle molasında, molaya çıktığını bana bildirdiğinde de oluyor. Ofisinin önünden geçerken kapılar açıldığında da oluyor. Bu duyguya alışkın değilim.

Limuzinden inip apartmanın girişine doğru yürüyorum. İnterkomu bakıp onun adını arıyorum. Sadece Erica G. yazıyor. Tam adı yok, muhtemelen güvenlik nedeniyle. Düğmeye basıp bekliyorum.

"Hemen iniyorum," diyor.

Gece geldi ve o vazgeçemediğini bilmek içimi rahatlatıyor. Limuzinin yanına gidip sırtımı ona dayayarak bekliyorum. Kalbim normalden daha hızlı atıyor. Sonra kapının zili çalıyor. Kafamı kaldırıp onu kapıda dururken görüyorum ve elim içgüdüsel olarak göğsüme gidiyor. Onu gördüğümde nefes almakta zorlanıyorum sanki.

Zeytin rengi tenine dökülen, belinden itibaren eteği genişleyen, straplez, yere kadar uzanan bir elbise giyiyor. Elbisenin renginin gri mi mavi mi olduğunu ayırt edemiyorum. Bana doğru yürürken, ipeksi kumaş ışığı yakalıyor ve renkler arasında ince bir çizgi üzerinde dans etmeye devam ediyor, ama ona her renk yakışır. Saçları başının üstünde topuz şeklinde toplanmış, koyu renkli, dalgalı bukleler yüzünün iki yanını çerçeveleyiyor ve basit bir çift inci küpe görünüyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, daha çok kendime değil, ona.

Beni duymuş olmalı ki, sessizce "teşekkür ederim" diyor.

"Sen..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Güzel."

Onun güzelliği için bu kelime çok basit kalıyor ama yine de söylüyorum ve bu iltifattan dolayı yanaklarının daha da kızardığını görüyorum.

Limuzinin şoförü sessizce arabanın yanına gelip bizim için kapıyı açıyor. Elimi uzatıyorum ve o tereddüt ettikten sonra elimi tutuyor, böylece

arabaya binmesine yardım etmeme izin verdi. Onun arkasından arabaya biniyorum ve geniş, boş iç mekanda hangi koltuğa oturacağımı merak ediyorum. Şansımı deniyorum ve onun yanına oturuyorum. Gergin olduğunu hissediyorum ve bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Beni bir daha içeri alıp almayacağını merak ediyorum.

"Şampanya ister misin?" diye soruyorum ve yanımdaki buz kovaşından bir

şişe çıkarıyorum. "Tabii," diyor.

Umarım köpükler gerginliği azaltır.

İki kadeh doldurup birini ona uzattım. Bir yudum aldı, gözlerim onun mükemmel dudaklarına sürülen pembe rujun tonuna takıldı. Onları tekrar öpmek istiyorum. Onu evime götürmek istiyorum. Bu duyguları inkar etmeye çalıştım, ama şimdi burada otururken, o burada oturmuş, kesinlikle çok çekici görünürken, onu ne kadar çok istediğimi inkar edemem.

Bana baktığını fark eder ve gergin bir şekilde boğazını temizler.

"Bu gece odaklanmamı istediğin bir şey var mı?" diye soruyor. Ona

şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Köşe yazım için..."

"Oh, sadece tüm etkinliği haber yapman yeterli. Kimler var. Konuşmalar. New York'un önemli isimlerinden alıntılar. Ne istersen."

O başını sallar ve şampanyasından bir yudum daha alır. Benimkini bir dikişte içerim, bu gecenin onun yanında durmak işkence olacağını ve ona sahip olamayacağımı bilerek.

O. Belki de bu kötü bir fikirdi.

Etkinliğe girdiğimizde durum daha da işkenceye dönüştü, çünkü tüm gözler Erica'nın üzerindeydi. O odaya girdiğinde erkeklerin gözleri onu takip ediyordu. Sanki tavandan sarkan taze çiçekler ve kristal güllerle süslenmiş avizeler onun varlığında yokmuş gibiydiler. Ona bakan herkesi kıskanıyorum ve onun benimmiş gibi davranmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Partide yürürken elim onun belini okşamak istiyor, ama elimi cebimde sıkıca tutuyorum.

Gece boyunca çoğunlukla yanımda kalıyor, işlerim ve son satın aldığım şey hakkında konuşuyorum. Konuşmalarına ayak uyduruyor, zekası ve akıllılığı onu benim ve konuştuğum erkekler için daha çekici hale getiriyor. Ara sıra küçük çantasındaki deftere notlar aldığını görüyorum. Onun bu kadar odaklanmış halini izleyerek gülümsüyorum. İşine her zaman çok ciddi yaklaşıyor. Onun bu yönünü seviyorum.

Gecenin sonuna doğru, babası aracılığıyla tanıdığını söylediği birkaç tanıdığıyla konuşmak için izin istiyor. Onun gitmesini izledikten sonra oturmak için bir kokteyl masası buluyorum. Odanın diğer ucunda Jacob'ı görüyorum ve elinde iki kehribar rengi içkiyle buraya doğru geliyor. Bana birini uzatıyor ve bakışlarımın yöneldiği Erica'yı takip ediyor. Erica, odanın diğer ucunda başka bir kadınla konuşurken bir şeye gülüyor. Keşke onun kahkahasını tekrar duyabilsem. Keşke onu güldüren kişi ben olabilseydim.

"O kim?" diye merakla soruyor Jacob.

"Benim için çalışıyor."

"Hepsi bu mu?" diye soruyor.

"Satın alma işleminde bana yardım ediyor."

"Ona öyle bakman için inanılmaz bir iş çıkarıyor olmalı." Gözlerimi

deviriyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Seni suçlamıyorum. Buradaki tüm erkekler ona gizlice bakıyor, ama *sen* dostum... sen ona aşık olmuşsun."

O haklı olsa da, onu görmezden gelmeye çalışarak içkimin bir yudumunu daha alıyorum. Ona bakışımdan ya da onun yanıdayken hissettiklerimden kendimi alamıyorum. Kendim değilim. Gergin ve kafam karışık. Çok kıskançım. O yanımda olduğunda ya da şu anda o elbiseyle odanın diğer ucunda durduğunda düzgün düşünemiyorum. Onu çok istiyorum ve bu özlem, etkinlikten ayrılıp gecenin neredeyse bittiğini simgeleyen limuzine binene kadar içimde kalıyor. Zamanım neredeyse doldu.

"Bu gece geldiğin için teşekkür ederim," diyorum, ona bakarak, geçen arabaların ışıkları onun mükemmel yüzünde parıltıyor. Sadece beni *görmesini*, benden nefret etmiyormuş gibi bana bakmasını istiyorum.

"Çok güzel bir etkinlikti," diyor, gözleri pencereden ayrılmadan şehri seyrediyor.

"*Sen* çok güzelsin," diyorum yumuşak bir sesle, yüzünü görebilmek için saçının bir tutamını geri çekiyorum.

Bana dönüp bakar ve ben kendimi tutamam. O burada, çok yakınımda. Eğilip gözlerinin kapanışını izlerim. Nefesinin dudaklarıma değdiğini hissederim, ama benim dudaklarımla temas etmeden önce, hızla ellerini göğsüme koyar ve beni iter. Ona şaşkın şaşkın bakarım.

"Bu olamaz," diyor, başını sallayarak. Ağlayacak ya da bana küfredecek gibi görünüyor. Ne olduğunu bilmiyorum. İkimiz de az önce bir şey hissettik. Öyle değil mi? Ama o kadar üzgün görünüyor ki, belki de ben hayal ettim.

"Şoför, beni burada indir!" diyor yüksek sesle.

"Erica!" diye onu durdurmaya çalışıyorum. Onun evine daha çok var.

"Yapma!" diye bağırır, limuzin dururken bana olduğum yerde kalmamı işaret eder.

Kapıya doğru tırmanıyor, elbisesini arkasına çekerek kaldırıma çıkıyor ve kapıyı arkasında çarpıyor. Onu durdurmanın boşuna olduğunu biliyorum, ama saat geç oldu ve taksiye bindiğinden emin olmak için limuzinde bekliyorum.

Arabayla uzaklaşmasını izlerken, her şeyi mahvettiğimi düşünüyorum.

Bölüm 17

ERICA

Taksi, neredeyse yapacağım hatadan uzaklaşırken nefesimi tutmaya çalışıyorum. Marco'nun nefesini hala üzerimde hissedebiliyorum, dudakları yaklaşırken boğazında takılıp kalıyor, sanki o da benim kadar gerginmiş gibi. Bunu istediğim, gözlerimi kapattığım ve bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. "Sen çok güzelsin" sözleri hala kafamda bir balon demeti gibi dolaşıyor.

Bu geceki etkinliğe onunla gitmeyi kabul etmek kötü bir fikirdi, ama orada bana ihtiyacı olduğunu ve köşemde özel bir haber yapabileceğimi söyleyerek beni ikna etmişti. Dürüst olmak gerekirse, giyinip böylesine abartılı bir etkinliğe gitme fikri çekici geliyordu. O dünyaya adım atmaya çok uzun zaman olmuştu ve bunu onunla yapmak, itiraf etmek istediğimden daha heyecan vericiydi.

Gala'daki herkes ona bakıyor gibiydi, nasıl bakmasınlar ki? Şehrin en gözde bekarlarından biri, üstelik en zenginlerinden biri, odadaki diğer tüm erkekleri utandıracak siyah bir smokinle içeri giriyordu. O bu şekilde beni kucakladığında nefes alamadım. Onu gördüğüm anda

gelmekle hata yaptığımı anladım, ama geri dönüp daireme girmek için çok geçti. Onun ödediği bu saçma sapan pahalı elbiseyle kendimi güzel hissetmek çok iyi geldi. Şimdi ellerimi elbisenin üzerinde gezdirip, kendimi bu karmaşaya nasıl soktuğumu merak ederek iç çekiyorum. Pazartesi günü onunla nasıl yüzleşeceğim?

Taksi apartmanımın önüne geldiğinde, ona yolculuk ücreti ve bahşişi ödedikten sonra kaldırıma adımımı attım. Kendimi balodan eve dönen Sindirella gibi hissediyorum. Süslü bir arabayla çıkmıştım, şimdi ise yanlarında siyah kareler olan sarı bir balkabağıyla geri dönüyorum. Yenilgiye uğramış bir şekilde elbiseyi aldım ve binama girip asansörle katıma çıktım.

İçeride, Sadie'yi kanepede uyuklarken buluyorum, göğsünde açık bir kitap var. Kitabın arkadaşım Monica'nın kitaplarından biri olduğunu fark ediyorum. Bu, onun ilk romanlarından biri, bir araya gelmek için doğru zamanı bulamayan iki kişi hakkında bir aşk hikayesi. Geçen yıl okuduğumu hatırlıyorum. Marco ile farklı bir zamanda, farklı koşullarda tanışmış olsaydık, aramızda bir şeyler olabilirdi diye düşünüyorum. Tanıştığımız gece her şey o kadar gerçekçiydi ki, sanki bir aşk romanında okuduğunuz, çiftin bir araya gelmesini istediğiniz türden bir hikaye gibiydi.

Koridorda parmak uçlarında yürüdüm, geceliğim arkamda hışırdadı ve Josie'nin odasının kapısını açtım. Son zamanlarda bu yolu çok sık yürüdüm, bütün gün onu özledikten sonra uyurken onu ziyaret ettim. Elimle yumuşak saçlarını okşadım ve ona öpücük vermek için eğildim.

"Seni seviyorum, Josie," diye fısıldıyorum.

Onu uyandırıp beni gördüğünde gözlerinin parlamasını görmek istiyorum, ama uyumasına izin vermem gerektiğini biliyorum. Hafta sonu boyunca onunla birlikteyim, işten veya Marco'dan uzak. En azından bu var. Kapıdan çıkıp oturma odasına geri dönüyorum ve Sadie'nin parmaklarından kitabı dikkatlice alıp

parmaklarından dikkatlice kitabı alıp sehpayı koyuyorum. Üzerine bir battaniye örtüyorum. Neredeyse gece yarısı. Burada uyusa da olur.

Işıkları kapattıktan sonra odama gidip yatmak için yıkanırım. Elbiseyi dolabıma asarım, parmaklarım yumuşak kumaşı sevgiyle okşar. Çok güzel bir elbise. Marco'yu düşünerek seçtiğim bir elbise. Aramızda hiçbir şey olamayacağını bildiğim halde bu kadar uğraşmış olduğum için kendimi aptal hissediyorum. Sanki onun beni istemesi için uğraşıyorum, ama işin o kadar ileri gitmesine izin vermeyeceğim. Bu ona da bana da haksızlık. Onunla nasıl çalışmaya devam edeceğimi bilmiyorum. Hafta sonu kafamı boşaltabileceğim için mutluyum.

Aklımdan geçen onca düşünceye rağmen, şaşırtıcı bir şekilde çabucak derin bir uykuya dalıyorum. Bir sonraki hatırladığım şey, sabah güneşinin beyaz keten perdelerimden içeri süzülmesi. En sevdiğim flanel pijamalarımı giyip yatakta oturuyorum ve önceki gece gerçekten yaşandı mı diye merak ediyorum. Sanki bir rüya gibi geliyor. Pastel renkli bir gökyüzü gibi başımın üzerinde asılı duran taze çiçeklerin kokusuyla dolu cam kubbe binası ve loş ışıktaki titreyen yüksek mumlarla süslenmiş masalar. Gerçekten masaldan çıkmış bir balo gibiydi.

Mutfaktan dolapların açılıp kapanma sesleri geliyor ve Sadie'nin bizde kaldığını hatırlıyorum. Üzerimdeki battaniyeyi çekip koridora çıkıyorum ve Josie'yi kucağında tutarken kahve yaparken onu görüyorum.

"Günaydın," diyorum.

"Vay, uyuyan güzel gelmiş," diyor Sadie gülümseyerek. "Uyumama

izin verdiğin için teşekkürler."

"Tabii ki. Dün gece beni yatırdığına teşekkürler."

Josie'yi kucağıma alıyorum ve onu kollarımın arasına alıp mutfakta döndürürken o da kıkırdıyor.

"Anne," der gülerek bana sıkıca sarılır. "Seni özledim, kızım."

Kulağı ile boynu arasındaki boşluğu burnumla okşayarak kokusunu içime

çekiyorum. "Gecen nasıldı?" diye soruyor Sadie, iki fincan kahve

doldururken.

"İyiymi," diyorum, minnetle fincanlardan birini alırken. "Etkinlik çok güzeldi. Botanik bahçesindeydi. Beth çok sevecekti. Sanki gerçek bir masalda gibiydik."

"Ve dün gece gerçek bir prenses gibi görünüyordun," diyor Sadie.

Dün iş çıkışı saçımı ve makyajımı yapmama yardım etmiş, aynı zamanda çılgınca dans eden sinirlerimi yatıştırmıştı.

"Peki ya prensin?" diye sordu, kahvesinden bir yudum almadan önce beni merakla süzdü.

"*Patronum*," diye düzeltiyorum, "iyiydi."

"*Sadece* iyi mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Beni öpmeye çalışana kadar..." diyorum.

"Aman Tanrım, Erica!" diyor, sesi tizleşiyor.

"Olanlar olmadan onu durdurdum."

"Oh, neyse." Alnındaki hayali teri siler.

"Ama sanırım bir parçam bunu istiyordu..." diye itiraf ettim, pencereden dışarı bakarak, neredeyse öpüşeceğimizi hatırlayarak.

"Tabii ki. O yakışıklı bir milyarder ve yatakta çok iyi." "Sadie!"

Josie'ye bakarak gözlerimi genişleterek söylüyorum.

"Oh, hadi ama. O benim ne dediğimi bilmiyor." Başımı

sallayarak gülüyorum.

"Onun için çalışmaya devam etmenin iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Hayır. Muhtemelen değil."

"Ne yapacaksın?"

Dudaklarımı ısırıyorum. "Bilmiyorum..."

Hafta sonunun geri kalanını Josie ile vakit geçirirken, içinde bulunduğum zor durumu düşünerek ve seçeneklerimi değerlendirerek geçiriyorum. Gün batımında piknik yapmak ve ördekleri beslemek için Central Park'a gidiyoruz. Okumak için kütüphaneye gidiyoruz

. Kardeşim Troy ve onun küçük oğlunu ziyaret ediyoruz. İşe başladığımdan beri özlediğim mükemmel bir baş başa vakit geçiriyoruz. Bu arada, Marco ve neredeyse olanları düşünmeden edemiyorum.

Pazartesi sabahı erken uyanıyorum ve dizüstü bilgisayarımı yatağa getiriyorum, Josie de sabah çizgi filmlerini izliyor. Bugün işte Marco'ya vermek için istifa mektubumu yazıyorum. Dün gece geç saatlerde, duygularımın karıştığı bir durumda onun için çalışmaya devam edemeyeceğimi fark ettim. İşle ilgili çok karmaşık bir durum ve özellikle Josie olduğu için. Onun hakkında bir şey öğrenmesinden korktuğum için ona çok yaklaşmıyorum. Öpüşme fikrini düşünerek zaten çok ileri gittim.

Mektubu yazdırıp işe gitmek için hazırlanıyorum, yolda Josie'yi kreşe bırakıyorum. Ona veda öpücüğü veriyorum, dönüp giderken gözlerim doluyor, başka bir iş bulmadan güvenliğimizi elimizden alarak geleceğimizi mahvedeceğini biliyorum. Bir çare bulmam gerekecek. Önümüzdeki iki haftayı, *NY News Daily'deki* işimi bitirirken, internette ve gazetelerde iş ilanlarını tarayarak geçireceğim. Uzun süredir tanıdığım bir şeyi bırakmayı düşünmeye kendimi zorluyorum.

Ofise vardığımda, mektup çantamdan çıkıp herkese beni ifşa ediyor gibi hissediyorum. Marco'nun erken geldiğini görünce şaşırıyorum. Cesaretimi kaybetmeden mektubu ona vermeye karar veriyorum. Açık kapısını hafifçe çalıyorum ve beni görünce şaşkınlıkla başını kaldırıyor.

"Erica, lütfen içeri gir," diyor hafif bir gülümsemeyle.

Arkamdan kapıyı kapatıp karşısına oturuyorum. "Sadece..." diye

başlıyorum.

"Lütfen, önce ben konuşayım," der yalvarırcasına. "Cuma akşamı olanlar için özür dilemek istiyorum. Ne oldu bana bilmiyorum. Sana karşı hiçbir şey yapmamalıydım. Kendimi tutamadım. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum. Çok güzel görünüyordun. Aslında her zaman güzelsin. Belki tekrar deneyebiliriz diye düşündüm. Aptalcaydı."

Ona bakıyorum ve bunun onun ilk kez bu kadar kelimeleri karıştırdığı an olduğunu fark ediyorum. Sanki kelimeler üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi ağzından dökülüyorlar. Onun bu halini görmeye alışkın değilim. Bu beni alçakgönüllü yapıyor. Yine de buna kapılmamaya çalışıyorum, bu yüzden elimi kaldırıp konuşmasını durduruyorum.

"Olan oldu," diyorum.

O da başını sallar, biraz rahatlamış görünür, ama bundan sonra ne olacağını bilmez. Çantamdan zarfı çıkarır ve masasının üzerine kaydırırım.

"Bu ne?" diye soruyor, zarftan bana bakarak. Derin bir nefes

alıyorum. "İstifa mektubum."

"Hayır," diyor. "Bunu kabul edemem." Zarfı açmadan bana geri veriyor.

"Burada kalamam Marco. Senin için çalışmak çok karmaşık. Çok karışık. Anlamalısın."

"Hata yaptığımı biliyorum, tamam mı? Ama bunu yapma."

Beni terk ettiği sabahı mı, yoksa beni öpmeye çalıştığı anı mı kastettiğini bilmiyorum. İstifa etmem için bir neden daha. Çok fazla geçmişimiz var,

çok az olmasına rağmen.

"Nasıl kalabilirim bilmiyorum." Ellerime bakıyorum. "Ve

sensiz bu gazeteyi yönetemem."

"Daha önce de yaptın," diye hatırlatıyorum ona, onun kurduğu küçük gazetecilik imparatorluğunun farkında olarak.

"Ama bu önemli. *Daha* önemli." "Neden?"

Merakla ona bakıyorum.

"Çünkü bu senin için en önemli olan şey," diyor yumuşak bir sesle ve gözlerinde bunun samimi olduğunu görüyorum.

Sözleri, kurduğum zırhı delip geçiyor ve ben onlara ve şu anda bana bakışına karşı savunmasızım. Hiçbir yere gitmeyeceğimi anlıyorum.

"Tamam," diye fısıldar gibi söylüyorum.

"Gerçekten mi?" diye sordu, daha dik oturarak.

"Kalacağım. Ama cuma gecesi olanlar bir daha tekrarlanmayacak. Sen benim patronumsun. Senin için çalışıyorum. Hepsi bu. Bundan fazlası olmayacak. Anladın mı?"

Yutkunur ve ciddiyetle başını sallar. "Evet."

Zarfı kendime doğru çekip ayağa kalkıyorum ve aptal gibi hissederek ofisinden çıkıyorum. Oraya ayrılmaya kararlı bir şekilde girmiştim, ama o bir şekilde kalmam için beni ikna etti. Kendime gazetenin iyiliği için kaldığımı söylemeye çalışıyorum, ama başka bir neden olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Bölüm 18

MARCO

Erica ofisimden çıkıp kapıyı ve o mükemmel kalçalarını arkasında kapatırken onu izledim, sonra rahat bir nefes aldım. Cuma gecesi onu öpmeye çalıştığımda çıldırdığı için üzüleceğini biliyordum, ama bu yüzden istifa etmek isteyeceğini hiç tahmin etmemiştim. İlk başta ona yaklaşmış olduğum için kendimi kötü hissediyorum, ama birlikte geçirdiğimiz gecenin ardından limuzinin arkasında kendimi tutamadım.

Bir randevu olmasa da, Manhattan'ın en zenginleriyle sohbet ederken ve eski tanıdıklarıyla yeniden bir araya gelirken ona karşı bir çekim hissettim. O ortama çok yakışıyordu. Bryce Gunner'ın kızı olarak bu dünyadan geldiğini kendime hatırlatıyorum, ama uzun zamandır bu dünyanın bir parçası değilmiş gibi görünüyor. Yine de hemen ortama uyum sağladı ve bunu yaparken çok iyi görünüyor. Orada bulunan diğer tüm kadınları ve süslü balo salonunu gölgede bıraktı.

O da gecenin büyüüne kapılmış mıydı acaba, çünkü neredeyse öpücüğümü karşılayacaktı. Limuzinde aramızda bir şey vardı, ilk gecemizi hatırlatan bir şey. Gerginlik, şehvet, heyecan. Ben de hepsini hissettim. Ama bir şey onu durdurdu. Ne olduğunu merak ediyorum.

Acaba neydi? Acaba neydi ki, işinden ayrılmak isteyecek kadar zararlıydı?

Onu engelleyen şeyin ne olabileceğini zihnimde listelerken parmaklarımı birbirine bastırıyorum. Belki benim bilmediğim bir erkek arkadaşı vardır. Bu düşünce beni kıskançlıkla dolduruyor ve sinirlendiriyor. Hayatında başka biri olabilir. İkimiz bir araya geleli bir yıl oldu. Her gece başka birine gittiğini düşünmemeye çalışıyorum çünkü bu beni öfkeliyor, sanki kıskançlık hakkım varmış gibi.

Yine de, erkek arkadaşından bahsetmedi ve eğer varsa, benimle baloya gitmesinden ve o şekilde görünmesinden pek hoşnut olmayacağını sanıyorum. İş için olduğunu söyledim. O gerçekten destekleyici olabilir. Onun nasıl biri olduğunu ve aralarındaki ilişkinin nasıl olduğunu hayal etmeye çalışmaktan nefret ediyorum. Hayatında biri olduğunu hiç söylemedi, ama iş dışında pek konuşmuyoruz. Onun hakkında çok az şey bildiğimin farkındayım.

Erkek arkadaş fikrini kafamdan atıyorum ve belki de işinde çok profesyonel olduğu için sınırları bulanıklaştırmak istemiyordur diye düşünüyorum. Öyleyse, etik anlayışı takdire şayan ama sinir bozucu. Onun patronu olmak bizi bir şekilde yakınlaştıracak sanmıştım, ama görünüşe göre aramızdaki mesafeyi daha da artırıyor.

Ya da... olanlar yüzünden hala bana kızgın. Özürlerimi kabul ettiğini, hatta tamamen doğru olan bahanelerime inandığını sanıyordum. O gazeteyi satın almak için pozisyonumu güçlendirmek amacıyla ondan bilgi almaya çalışmak gibi bir niyetim hiç olmadı. Ona sadece hayran kalmıştım. Görünüşüne. Konuşma tarzına. Hareketlerine. Onu doyamıyordum. Onun yanında kendimi en az ilgi çekici kişi olarak gördüm, bu yüzden fazla konuşmadım. Ailevi bir acil durum bahanesi de tamamen doğrudu. Annem kalp krizi geçirdikten sonra şehirdeki en iyi bakımı almasını sağlamak için hala uğraşıyorum.

O gece beni uzaklaştırmasının sebebi ne olursa olsun, bu durumu aşmaya kararlıyım.

Ertesi gün, ofise erken gidiyorum ve Erica'nın fikrini değiştirip istifa etmiş olabileceği endişesiyle tedirginim. Ama sonra onu ofiste yürürken görüyorum ve rahatlıyorum. Hâlâ burada ve her zamanki gibi güzel. Yemin ederim, her gün onda yeni bir şey fark ediyorum ve her şey, onu kaybetmenin neden bu kadar zor olduğunu gösteren listeye ekleniyor.

Dün, burnunun üzerinde çillerin oluşturduğu köprüyü fark ettim ve geçen hafta sonu güneşte vakit geçirip geçirmediğini merak ettim. Yeşil gözlerinin hemen altında, güneşin rengini yansıtan mükemmel bir çil kümesi var. Gözlerinin renginin güne veya ruh haline göre değiştiğini fark ettim. Benim yanımda nadiren mutlu olduğu zamanlarda, bu çiller açık renkli, neredeyse deniz köpüğü rengindedir. Huysuz olduğu zamanlarda ise, alacakaranlıkta bir orman gibi koyu renklidir. Bu çilleri büyüleyici buluyorum. Bugün, pembe şifon bluzunun içinde göğüslerinin sallandığını fark ettim. O yaklaşırken, gözlerimi ondan ayırdım ve önümdeki kağıtlara baktım, onun varlığından acı verici bir şekilde haberdar değilmişim gibi davrandım.

"Oh, Erica," diyorum, kapımın önünden geçmek üzereyken. "Bir saniye buraya gelir misin?"

Kapımın önünde duruyor, ama içeri girmiyor. "Evet?" diye soruyor.

Hızlıca bir şey düşünmeye çalışıyorum çünkü ondan gerçekten hiçbir şey istemiyorum, sadece o yeşil gözlerinin bana bakmasını istiyorum. Bugün zümrüt rengindeler. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum.

"Bugün benimle birkaç iş için gelmeni istiyorum," diyorum.

"Tamam," diyor, gözlerinde şaşkın bir ifadeyle.

"Yeni mekan için birkaç şey daha seçmek istiyorum. Bir kadının gözüyle bakmak iyi olabilir."

"Ama internet şirketi bugün modemlerimizi güncellemek için gelecek." "Jessica halledebilir."

"Ulaşmam gereken bir kelime sayısı var..."

"Sabahı bunun için sana vereceğim."

Başka bir bahane uydurmaya çalıştığını görebiliyorum, ama bu tenis maçında ona aynı şekilde karşılık vermeye hazırım.

Derin bir nefes alıyor ve ben de onun mükemmel göğüslerinin yavaşça yükselip alçalmasını izlememeye çalışıyorum. Beni işkence etmek için mi bunları giyiyor? Keşke o kadar şanslı olsaydım.

"Peki. Tamam," diyor. "Bana bir saat verir

misin?" "Tabii ki." Başımı sallıyorum.

Oyun. Set. Maç.

Tam bir saat sonra, ofisimin kapısı çalınır. "Hazır mısınız?" diye

sorar.

"Gidelim," diyorum gülümseyerek.

Chelsea'ye taksiyle giderken, mobilya mağazaları arasında aradığım hayali bir şeyi bulmam gerektiğini fark ettim. Aslında sadece ofisten uzak, onunla vakit geçirmek istiyordum. Kaldırımında dolaşarak çeşitli mobilya mağazalarına girip çıktık. Onunla amaçsızca dolaşmayı, neyi sevip neyi sevmediğini görmeyi seviyorum.

"Tam olarak ne arıyorsun?" diye soruyor, başka bir mağazadan da eli boş çıkarken.

"Şey, masalar için yeni aydınlatma. Belki resepsiyon masası için birkaç çerçeve."

"Şu anda, bir satın alma işleminin ortasında, öncelikli olan *bu* mu?" diye soruyor, pek de eğlenceli görünmüyor.

"İnsanların kendilerini evlerinde hissetmelerini istiyorum." Omuz silkiyorum.

"O zaman belki de onları evlerinde hissettikleri yerde bırakmalıydın," diye mırıldanır.

Bana soğuk davranışıyla bunun boşuna bir uğraş olup olmadığını merak ediyorum. Hâlâ sevdiği gazeteyi devraldığım için bana kızgın. Acaba bunu hiç unutacak mı?

"Şunu deneyelim," diyorum, caddenin karşısını işaret ederek. "Sonra belki öğle yemeği yiyebiliriz?"

"Tabii," diyor, ama pek hevesli değil.

Mağazada, ofisteki masalar için orta yüzyıl modern pirinç lambalar seçmeme yardım ediyor. Ayrıca çerçeve koleksiyonunu daraltmama da yardım ediyor. Bunların hepsi ihtiyacım olmayan şeyler, ama onunla bu zamanı geçirebilmek için paraya değer, o başka bir yerde olmak istese bile.

Siparişimi verdikten ve teslimat tarihini belirledikten sonra, birkaç blok ötedeki tanıdığım bir İtalyan restoranına yürüyoruz. Küçük bir restoran, duvarları beyaz tuğla ve açık renkli ahşap masalarla kaplı, üstlerinde siyah çerçeveli aynalar var. Orman yeşili deri koltuklara oturuyoruz ve yaz sıcağından kurumuş boğazlarımızı buz gibi sularla ıslatıyoruz. Onun neredeyse hiç terlemediğini, ama cildinin parladığını fark ediyorum. Yaz ona yaklaşıyor. Gözlerinin yeşili, koltuğun rengine karışmaya başlıyor.

"Ne?" diye soruyor ve ben ona baktığımı fark ediyorum.

"Oh, hiçbir şey," diyorum, konsantre bir şekilde menüye bakarak. "Ne?"

diye tekrar soruyor ve başını eğerek bana bakıyor.

"Gözlerinin renginin değiştiğini fark ettim. Bugün ne renk olduklarını görmek istedim."

Yanaklarının renginin koyulaştığını görüyorum.

"Uygunsuz olduysa özür dilerim," diyorum çabucak, dün neredeyse istifa edeceğini düşünerek, ince bir çizgide yürüdüğümü kendime hatırlatıyorum.

"Sorun değil," diyor yumuşak bir sesle. "Küçüklüğümden beri hep böyleydi. Annem, yeşilin tonuna bakarak ruh halimi anlayabildiğini söylerdi."

Bunu kendim de fark ettiğimi söylemek istiyorum, ama kendimi

tutuyorum. "Ergenlik çağında çok yardımcı olmuştur."

Gülümsüyorum.

"Ha. Keşke öyle olsaydı." Anımsar gibi

görünüyor. "Sen de zor bir çocuk muydun?"

diye soruyorum.

"Hala öyleyim." Omuzlarını silkiyor.

"Yeni işin hakkında ne düşünüyorlar?" diye

soruyorum. "Sormadılar."

"Oh."

Menüye bakıyorum, daha fazlasını öğrenmek istiyorum ama onun hakkında daha fazla bilgi edinmek için çok istekli görünmek istemiyorum.

"Ailemle işim hakkında konuşmam. Onları hayal kırıklığına uğratan bir konu olduğu için ilgilerini çekmiyor."

"Ne? Neden?"

"Çünkü onlar benim için çizdikleri yolu izlemedim," diye cevaplar sessizce.

Onun söylediklerini sindirirken, sessiz bir durgunluk içinde oturuyoruz. Bu kağıdın onun için sandığımdan daha önemli olduğunu anlıyorum. Ailesinin beklentilerine karşı gelip, tamamen kendine ait bir şey bulmak, milyarderin kızı olmanın getirdiği parayı ve şöhreti unutmak, yaptığı işi gerçekten sevdiği anlamına geliyor olmalı. Onu bu yönüyle takdir ediyorum.

"Sipariş verelim mi?" diyor. "Verelim."

Ne sipariş edeceğimi bile bilmiyorum çünkü onun söylediklerini ve onun hakkında öğrendiğim bu yeni bilgileri düşünmekle meşgulüm. Onunla ilgilenmem için bir neden daha bulmuşum gibi. Jacob'un geçen hafta baloda söylediklerinde haklı olup olmadığını merak ediyorum. Belki de ona karşı kötü bir şey hissediyorum. Ona aşık oluyorum gibi hissediyorum ve bu benim alışık olduğum bir şey değil. Bu hissin ne olduğunu bile bilmiyorum, ama belki de budur.

Ve bu sadece görünüşü ya da bir gece boyunca onun her santimini keşfetmiş olmamdan kaynaklanmıyor. Hâlâ bazı kısımlarını ezberlemiş durumdayım. Göğüs uçlarının pembe rengi. Uyluk iç kısmındaki çil. Belinin alt kısmındaki çukurlar. Evet, onunla tekrar yatmak isterim. İşten, uykudan tamamen uzaklaşacak kadar bunu arzuluyorum.

Ama aynı zamanda düşüncelerini açıkça söylemesi de var. İnatçı kararlılığı. Tutkusu. Babasının kim olduğu ya da soyadından ne kazanabileceği umurunda olmaması. Onun gibi birini daha önce hiç tanımadım. Tanıdığım çoğu kadın, elde edebilecekleri şeylere odaklanır, bu yüzden yıllar boyunca anonimliğim bana fayda sağladı. Ama Erica, her şeye sahip olabilecek bir kadın, ama bunu istemiyor. Reddediyor.

Şimdi, onun kim olduğu hakkında bir katman daha ortaya çıkaran her kelimesine kulak kesilerek, daha fazla ve daha fazla şey bilmek istiyorum. Her ne kadar çok yavaş ilerliyor olsak da

yavaş ilerliyor olsak da, onunla bir yerlere vardığımızı hissediyorum. Umarım öyledir. Eğer arkadaşlık düzeyine ulaşabilirsek, belki biraz da fayda sağlayarak, bu benim için yeterli olur. En azından, öyle olacağını düşünüyorum.

Bölüm 19

ERICA

Marco öğle yemeğinin hesabını öderken, omuzlarımı geriye doğru uzatıp ona gizlice bir bakış attım. Uzun, ince parmaklarının platin rengi kartvizitini dikkatlice çıkarıp garsonun bıraktığı deri cüzdana koyduğunu fark etmeden edemedim. Onların tenimde bıraktığı izleri hatırlıyorum. Her şeyde çok sakın ve soğukkanlı, en sevdiğim takım elbiselerinden birini giymiş, yumuşak hareketlerle yürüyor. Çentikli yakalı lacivert takım elbise. Beyaz çizgili düğmeli gömleğin zıtlığıyla daha da bronz görünmesini sağlıyor.

Gözlerimi ondan ayırıp, çok dolu karnıma elimi koyuyorum. Çok fazla yedim, ama her şey çok lezzetliydi. Crostini'den risotto'ya, branzino'ya kadar. Marco, istediğim her şeyi almamda ısrar etti. Ne kadar çok yemek yersem, o kadar az konuşuruz ve onun her sözünü ilginç bulma fırsatım o kadar azalır diye düşündüm. Ama yanılmışım.

Bu kadar çok yemek, birlikte daha fazla zaman geçirmek anlamına geliyordu ve özenle inşa ettiğim duvarlarım yıkılmaya başladı. Öğle yemeğimiz neredeyse üç saat sürdü ve sohbet de yemekler kadar lezzetliydi.

bunu bilmeliydim. O çekici. İlginç. Aptalca yakışıklı. Bugünkü gezintiye hayır demem için tüm nedenler bunlardı, ama sonuçta o benim patronum. Bana asılmadıkça ona hayır diyemem.

Ama o yapmıyor. Masada dizlerimizin kazara bile değmesi yok ve ben bunun olmasını beklerken kendimi heyecanlanırken buluyorum. Sanırım istifa mektubumla onu korkuttum, ki bu beni rahatlattı çünkü bu samimi masada karşısına oturup, gözlerinin yüzümden bluzumun yakasına kadar kaymasını hissederken, sanki çıplakmışım gibi hissediyorum. Daha önce gördüğü bir şey. Beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde arzulandığımı hissettiriyor. Keşke bundan nefret etseydim, ama bir parçam bunu arzuluyor.

Ben de onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Öğle yemeğinde, şirketini nasıl kurduğunu ve şirketin nasıl tahmin ettiğinden çok daha büyük bir şeye dönüştüğünü anlatıyor. Çalışma ahlakı ve kararlılığıyla bana biraz babamı hatırlatıyor, ama soğuk ya da gürültücü biri değil. Kendimi daha fazla şey öğrenmek isterken buldum ve soru sormayı bırakamadım. Jazz kulübündeki gecemiz gibi hissettim, ama bu sefer konuşan oydu. O gece ikimiz de dürüst olsaydık, işler farklı olur muydu acaba? Ortak noktamız çok fazla.

Önemli değil, diye kendime hatırlatıyorum.

O benim patronum. Ben onun çalışanıyım. O benim kızımın babası ve bu gerçeğin farkında bile değil. Böyle kalması lazım. Bunu iş yemeği olarak kabul et ve buradan çık.

Ama o gözleri görmezden gelmek zor. Gözleri bana sabitlenmişken, karanlıklarında kayboluyormuşum gibi hissediyorum. Başka yere bakmam lazım. Çantama uzanıyorum.

"Geri dönmeliyiz," diyorum, zihnimde dolaşan bu düşüncelerin tehlikeli olduğunu bilerek, duvarlarımın yeniden yükseldiğini hissediyorum.

"Haklısın," diye ciddi bir şekilde başını sallayarak onaylıyor.

Ofise taksiyle dönüyoruz, sanki tüm sözlerimiz restorandaki masada kalmış gibi sessiz bir yolculuk. Yukarı çıktığımızda saat neredeyse 4 olmuş. İş günü neredeyse bitmiş ve kelime sayımı dışında hiçbir şey yapmamışım gibi hissediyorum. Bugün iş günümüş gibi bile gelmiyor, bu da Josie kreşteyken ondan uzak kaldığım için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor.

İşte buradayım, ondan ve ondan sakladığım bir adamla çok fazla zaman geçiriyorum. Yakın zamana kadar nefret ettiğim bir adamla. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, içimdeki buzlar o kadar eriyor. Belki de istifamı vermeliydim, ama ona karşı hissettiklerim konusunda bir türlü karar veremiyorum. Tamamen kayboldum. Ne tür bir anneyim ben? Sadece onun bana bakışları ya da geceleri yatakta yalnızken onun dokunuşunun hatırası yüzünden, kendi geleceğimi ve Josie'nin geleceğini tehlikeye atıyorum.

Saat beşte ofisten çıktığımda, Josie'yi almak için aceleyle kreşe gidiyorum. Uzun zamandır ilk kez onu almaya gelebiliyorum ve geç saatlere kadar çalıştığım için Beth veya Sadie'den yardım istemek zorunda kalmıyorum. Marco'ya bu gece geç saatlere kadar kalamayacağımı söyledim, bunun nedeni çoğunlukla Josie ve kısmen de birlikte geçirdiğimiz günün ardından, gereğinden fazla onun yanında olma riskini göze alamamamdı.

Josie beni görür görmez kreşin kapısına doğru emekleyerek gelir ve kollarını uzatır. Genç kreş çalışanı onu kucağına alıp bana verirken ona gülümserim. Onu sıkıca kucaklar ve alnına bir öpücük kondururum.

"Onu özleyeceğiz," diyor kreş çalışanı.

"Ziyarete geleceğiz," diye söz veriyorum.

Bir dadı bulduğum için Josie'nin kreşe gittiği son gün. Josie'nin hayatında sürekli birinin olması, kreşe gitmesi ve yardıma ihtiyacım olduğunda Beth veya Sadie'ye yük olması yerine daha iyi olacağını düşündüm. Onlar zaten çok şey yaptılar. Ayrıca, yeni maaşımla bir dadı tutabilirim. Yarın işe başlayacak. Öğretmen olmak için okuyan genç bir kadın. Neyse ki, çevrimiçi dersler alıyor ve benim dairemde Josie'ye bakarken derslerine çalışmasına hiç itirazım yok.

Josie ve ben metroyla eve gidiyoruz ve Josie'nin şu anda en sevdiği yemek olan makarna ve peyniri yapmaya başlıyorum. Mutfakta dans partisi yapıyoruz ve makarna pişerken nefes nefese yere yığılıyoruz. Ellerini yanaklarıma koyup gülümsüyor. Ona bakarken gözlerim doluyor. Bu küçük kızı hak ettiğimi bilmiyorum.

"Annen seni seviyor," diyorum ve burnuna bir öpücük konduruyorum. Marco'dan değil, benden aldığı tek özellik.

Marco.

Onunla daha fazla zaman geçirdikçe, Josie'de onu daha çok görüyorum. Bu da onu ondan uzak tutmakla doğru kararı verip vermediğimi sorgulamama neden oluyor. Bu büyük sır bana o kadar ağır geliyor ki, bazen boğulacakmışım gibi hissediyorum. Gerçeği söylersem o kadar kötü olur mu acaba diye merak ediyorum, ama artık bunun için çok geç. Josie yakında bir yaşına girecek ve ben bunca zamandır onun babası olduğunu biliyordum. Benden nefret ederdi. Hatta onu benden alarak hayatımı çekilmez hale getirmeye çalışabilirdi. Ya da daha kötüsü, ona fırsat veririmse onunla hiçbir ilgisi olmak istemeyecek ve ikimizi de incitecekti. Öyle birine benzemiyor, ama onu pek tanımadığımı kendime hatırlatıyorum. Bu riski göze alamam.

Kapım çalındı, ayağa kalktım ve Josie'yi de kaldırdım.

"Geliyorum," diyorum.

Kapıyı açtım ve Sadie ile Beth'in bir şişe şampanya ile orada durduklarını gördüm. Bu sürpriz kutlamaya şaşkınlıkla baktım.

"Bu ne demek oluyor?" diye soruyorum.

"İstifa partin!" diyor Beth, ellerini çırparak.

Kahretsin. Fikrimi değiştirdiğimi, daha doğrusu Marco'nun fikrimi değiştirdiğini söylemeyi unutmuşum.

"Oh... tamam," diyorum tereddütle.

Sadie şişeyi indirir ve ağız hafifçe büzölür. "Yapmadın, değil mi?" diye sorar.

"Yapamadım." Başımı sallarım.

"Erica!" diyor Sadie, ellerini beline koyarken, Beth ise eğlenerek izliyor.

Kapıyı açtım ve içeri girerken ikisi de Josie'nin yanağına birer öpücük kondurdu. Beth şampanyayı açtı ve üçümüze de birer kadeh doldurdu.

"Şimdi neyi kutluyoruz?" diye soruyorum, mutfak tezgahına yaslanarak.

"Kutlamıyoruz. Sadece şampanyayı seviyorum," diyor.

Kıkırdamaya başlarız, Josie de şampanya kadehime uzanırken bize katılır.

"Bu anne suyu," diyorum ve bardağı onun ulaşamayacağı bir yere koyuyorum.

"Peki, ne oldu?" diye sorar Sadie. "İstifa mektubunu hazırladığını sanıyordum."

"Hazırlamıştım..." diyorum, ayaklarıma bakarak.

"Ama?"

"Ama o beni gitmemem için ikna etti," diyorum utangaç

bir şekilde. "Eminim öyledir," diyor Beth, kaşlarını

oyunatarak.

"Beth!" diye bağırırım, gülmemek için elimi ağzıma koyarım.

"Sadece, belli ki bir nedenden dolayı kaldın diyorum. Belki de inkar ettiğin duygular vardır."

Tabii ki Beth, benim kalmamdan memnun, bir şekilde birlikte olacağımızı ve Josie'nin mutlu bir ailesi olacağını düşünüyor.

"Sebepler o değil," diyorum, arkadaşlarıma ve kendime ikna edici gelmeye çalışarak.

"O zaman neden?" diye soruyor Sadie, şampanyayı bırakıp kollarını kavuşturarak. Onun koruyucu anne moduna geçtiğini görüyorum.

"Bu gazete benim tek bildiğim şey. Onu bırakamam," diyorum.

Sadie bir an düşünceli görünüyor.

"En azından köşe yazın hala var," diyor sonunda.

"Aynen öyle. Ve eğer kalırsam, belki *NY Daily News* için umut ışığını canlı tutmaya çalışabilirim."

"Shark izin verirse tabii."

"Bence verecektir."

Onlara, istifa etmeye çalıştığım da bana söylediklerini, gazetenin benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğini anlatmaya devam ediyorum. Beth bana hayran hayran bakıyor, ama Sadie emin değil gibi görünüyor.

"Kıvrırcı birine benziyor," diyor, dudaklarını büzerek.

"Kimin umurunda?" diye araya girer Beth. "Bırak Erica biraz eğlensin. İkimiz de o zamandan beri kimseyle yatmadığını biliyoruz."

"Neyse," diyorum şarkı söyler gibi bir sesle, bu konuşmayı bitirmeye çalışarak. "Kim makarna ve peynir ister?"

"Makarna peynir," diyor Josie, ellerini çırparak.

Küçük yemek masamda birlikte akşam yemeği yiyoruz ve Marco konusu neyse ki bir daha gündeme gelmiyor. İşten, Sadie'nin muhasebe firmasındaki yeni, çekici müşterisinden ve Beth'in çiçeklerini hazırladığı yaklaşan etkinlikten bahsediyoruz. Yeni başlayacak olan dadı hakkında sorular soruyorlar ve bu konuda temkinli olduklarını görebiliyorum. Ben de kızımın hayatına yeni birini sokmak konusunda biraz gerginim. O neredeyse bir yabancı, ama ben onu iyice araştırdım. Mükemmel referansları vardı ve geçen hafta onunla kahve içtik. Josie için harika olacağını düşünüyorum. Tabii ki en iyisi benim yanımda olması olurdu, ama bu imkansız.

Bir an için Josie'nin benim çalıştığım yerdeki kreşe gelmesini düşündüm. Orada harika bir tesis var ve çoğu çalışan çocuklarını oraya getiriyor. Josie'nin gün içinde ziyaret edebileceğim kadar yakınımda olmasının ne kadar güzel olacağını düşünürken, birkaç kez gizlice bakmıştım bile. Duvarları pastel renklerle boyanmış, tavşan ve çiçeklerle süslenmiş, güneş ışığı alan güzel odadan çok etkilenmişim. Josie'nin ihtiyaç duyabileceği her şey vardı, ama onu oraya götürme riskini alamam.

Josie'nin Marco ile aynı binada olması bile beni korkutuyor. Marco, benim bir çocuğum olduğunu bilmiyor, onun çocuğu olduğunu ise hiç bilmiyor. Gazetede birlikte çalıştığım çoğu kişi bunu bilmiyordu ya da muhtemelen çok az bahsettiğim için unutmuşlardı. Onu şiddetle koruyorum. Yakın olduğum ve onu tanıyan iş arkadaşlarım artık hepsi gitti. Yine de onu işe getirmek çok riskli. Marco onun varlığını öğrenirse, hatta onu görürse, her şeyi anlar.

Bölüm 20

MARCO

"Konservatuvar Balosundaki kızla aranızda ne var?" diye soruyor Jacob, kulübün yüksek sesli müziğinin üstüne.

"Kim?" diye soruyorum masumca, ama kimi kastettiğini çok iyi biliyorum. Gözlerimi ondan ayıramadığım, straplez elbisesiyle göz kamaştıran kız.

"Hadi ama Marco. Aptal numarası yapma. Ona nasıl baktığını gördüm."

Old fashioned kokteylimden bir yudum alıp omuz silkiyorum. "Önemli bir şey değil," diyorum.

"Önemli değilse, neden bütün gece başka bir kadınla konuşmadığını, hatta bakmadığını görmedim?"

"Aklımda çok şey var. Az önce bir şirketi devraldım, biliyorsun."

"Bu yüzden kutlama yapıyoruz," diyor Jacob, içkisini kaldırarak yeni bir tur içki getiren kokteyl garsonuna gülümsüyor. Bütün gece ona bakıyor ve ne zaman harekete geçip numarasını isteyeceğini ya da onunla eve gelmesini isteyeceğini merak ediyorum.

"Perşembe gecesi hem de," diye mırıldanıyorum.

Neden bu gece onunla dışarı çıkmaya razı olduğumu merak ediyorum. Yarın yine çalışmam gerekiyor ve sabah *NY Daily News* sitesini tamamen yenilemek için bir web sitesi geliştiricisiyle önemli bir toplantım var. Ama bu Jacob. Israrcı olabilir ve uzun zamandır birlikte içki içmeye çıkmamıştık.

Ayrıca, işteki cinsel ve cinsel olmayan birikmiş hayal kırıklığım son birkaç gündür artıyor. Erica ile uydurma bir görev için yaptığım işler, neredeyse üç saat süren, sohbet ve dudaklarında samimi gülümsemelerle dolu bir öğle yemeği ile sona erdiğinde, onu düşünmeden duramıyorum. Eskisinden daha da fazla. Sanki küçük bir köşe masasında iyi bir İtalyan yemeği yiyerek bir dönüm noktasına gelmiştik, ama sonra duvarları tekrar yükseldi. Garson hesabı getirdiğinde, onun çığınca duvarlarını yeniden ördüğünü gözlerimle görebiliyordum sanki.

Son iki gün içinde her şey eski haline döndü. Soğuk tavırlarına geri döndü, yan yana çalışmamıza rağmen beni dikkatlice kaçınıyor. Aynı odada olduğumuzda veya sohbet ettiğimizde nasıl mesafesini koruduğu şaşırtıcı. Etkileyici, ama sonuçta sinir bozucu. Çok sinir bozucu.

Artık onu daha iyi tanıdığım için, daha fazlasını istiyorum. Sadece bir parça yetmez, bütün pastayı istiyorum ve tabağı yalayarak temizlemek istiyorum.

"Yine daldın," diyor Jacob, beni gerçeğe geri getiriyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

"Seni bu hale getiren sadece iş değil, Marco. Sana bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ama ben senin en iyi arkadaşınım ve seni kendinden daha iyi tanıyorum. Gerçi bu özlem dolu halin senin için yeni bir şey."

"Elimde değil," diyorum. "Aramızda bir geçmiş var. Erica, benim için çalışan kadın."

Jacob bana şaşkın bir şekilde bakar.

"Onunla bir yıl önce, *NY Daily News* için *düzenlenen* bir partide tanıştım, o zamanlar onları inceliyordum. Sahibini kaybettim, ama bir şekilde onu buldum ve geceyi konuşarak geçirdik, sonra dans etmeye başladık, sonra da..."

"Sikişmeye," diye Jacob sinsi bir gülümsemeyle cümleyi tamamlar.

"Ve akıllara durgunluk vericiydi," diyorum, koltuğa yaslanıp tavana bakarak. Renkli, yanıp sönen ışıklar kulübün karanlığına zıtlık oluşturuyor. Birkaç kez gözlerimi kırıp, bilmiş bir ifadeyle oturan Jacob'a doğru dik oturuyorum.

"İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum." "Hiçbir

şey yok," derim, başımı sallayarak.

"O gece *bana 'beni becer'* bakışları atan tek kişi sen değildin."

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum, gözlerimi devirerek.

"Onun da sana nasıl baktığını gördüm."

"Bakmadı ki."

"O zaman gözden kaçırmış olmalısın. Ama ikiniz de bana oldukça açık görünüyordunuz. Ee, ikinizin arasında ne var? Ofiste biraz eğleniyor musunuz?"

"Hayır. Hiç de değil," diye inledim.

"Tabii, tabii," diyor Jacob, inanamıyormuş gibi başını sallayarak.

"Ciddiyim. Sadece bir gece birlikte olduk, sonra birkaç hafta öncesine kadar birbirimizi görmedik."

"Peki, neden yeniden başlamıyorsunuz?"

"Denedim, ama gazeteyi devraldığım için bana kızgın. Sanırım çoğu zaman benden nefret ediyor."

"Vay canına. Bu senin için yeni bir durum. Kadınlar seninle tanıştıktan beş dakika sonra neredeyse dizlerinin üzerine çöküyorlar."

"Ha. Keşke öyle olsaydı. O etrafımdayken deliye dönüyor gibi hissediyorum. Bir çeşit rahatlamaya ihtiyacım var."

Jacob kulübe bakınıyor. Kulüp, dans pistinde dans eden ya da barda içki ısmarlayacak birini bekleyen genç kadınlarla dolu.

"Seç birini," diyor, odayı işaret ederek. "Aslında, sana yardım edeyim."

"Lütfen yapma," derim, ama çok geç. O, kokteyl masasında oturan iki kızı el sallamaya başlamıştır bile. Kızlar birbirlerine bir şeyler fısıldayıp kıkırdayarak içkilerini alıp buraya doğru gelirler.

"Merhaba," diyor sarışın olanı, ilk tanıştığımız halde şaşırtıcı derecede imalı bir gülümsemeyle bana bakarak.

"Selam," diyorum, içkimin bir yudumunu alıp Jacob'a sinirli bir bakış atıyorum. Ama o, sarışının arkadaşını tanımakla meşgul, onun yanına yanaşan uzun boylu, siyah saçlı bir güzellik. Hayal kırıklığıyla i çekip, sarışına yer açmak için koltukta yana kayıyorum.

"Ben Cassidy," der ve elini uzatır. "Marco." Elini

hafifçe sıkarım.

"Bu gece seni buraya getiren ne?" diye sorar.

"Sadece sıkıldım," diyorum, yüzümün de hissettiğim kadar sıkılmış olduğunu bilerek.

"Seni buralarda görmedim. Çok dışarı çıkar mısın?" diye soruyor.

"Pek değil," diyorum. En azından son zamanlarda, Erica hayatıma geri döndüğünden beri değil.

"Marco'nun kalbi kırık," diye araya giriyor Jacob.

Ona yine sinirli bir bakış atıyorum, ama o sadece gülüyor. "Biraz

sevgiye ihtiyacı var." Dudaklarını büzüyor.

Cassidy bana bakar, bu fırsatı kaçırmamak için hazırdır ve elini dizime koyar. Bana sempatik bir bakış atar.

"Bu doğru mu?" diye sorar, mavi gözleri parıldayarak.

Sadece içkimin bir yudumunu alıyorum. Parmak uçlarını yavaşça uyluğumda gezdiriyor.

"Biliyorsun, insanları teselli etmekte gerçekten iyiyim," diyor kulağıma eğilerek. "Neye ihtiyacın varsa."

Son zamanlarda o kadar bastırılmış durumdayım ki, neredeyse onun dokunuşuna teslim oluyorum. Bu, rahatlamamanın kolay bir yolu olurdu ve belki de işte bu kadar gergin olmazdım. Hatta yarınki toplantıda bile yardımcı olabilir. Kulağıma nefesini hissediyorum. Dönüp onu öpmek, tadına bakmak çok kolay olurdu. Onu eve götürüp istediğimi yapardım. Ama bunun yerine, başımı sallayıp ayağa kalkıyorum.

"Aslında gitmem gerek. Sabah işe gitmem lazım." Cassidy, Jacob'a

benim söylediklerime inanamıyormuş gibi bir bakış atar. "Tanıştığımıza

memnun oldum," derim. "Jake, sonra konuşuruz."

Dönüp masadan ayrılıyorum ve onun "Bana daha çok kalır" dediğini duyduğuma eminim.

Kulübün kalabalık dans pistinde ilerlerken hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. Terli insanlar, yüksek sesli müzik ve yanıp sönen ışıklar... Şu anda olmak istediğim son yer burası. Şu anda olmak istediğim tek yerin Erica'nın yanında olduğunu biliyorum. Şu anda ne yapıyor acaba, yanında biri var mı? Dışarıda bir taksi çağırıp eve gidiyorum ve bayılıyorum, bunun sabahın daha çabuk gelmesini sağlayacağını ve Erica'yı da beraberinde getireceğini biliyorum.

Ertesi sabah, Jacob'dan daha iyi hissederek uyanıyorum. Gece yarısı sarhoş bir sesli mesaj bırakmış, arka planda iki kız gülüyordu. Hiç kıskançlık ya da bir şey kaçırdığım hissi duymuyorum. İşe hazırlanıp, web sitesi geliştiricisiyle toplantıya hazırlanmak için erkenden ofise gidiyorum.

Erica'nın ofisinde bilgisayarında yazı yazdığını görüyorum. Beni görünce başını kaldırıyor, sonra sanki ben yokmuşum gibi tekrar bilgisayarına dönüyor. Harika. Yine o günlerden biri olacak. O kadar sıcak ve soğuk ki, artık dayanamıyorum. Derin ve sinirli bir nefes alıp ofisime giriyorum ve web sitesi için hazırlanan taslakları inceliyorum. *NY Daily News'un* şu anda kullandığı tasarım modası geçmiş ve kullanıcı dostu değil. Sanki haberleri almak için gazeteyi satın almanızı istiyorlar gibi. George eski kafalı ve inatçı biriydi.

Kapım çalınır ve Erica'nın kafasını içeri soktuğunu görürüm. Her zamanki gibi ona gülümserim, ama o sadece dudaklarını sıkı sıkı kapatır.

"Bugünkü toplantıdan önce bir şeye ihtiyacınız var mı diye bakmaya geldim,"

diyor. "Aslında var. İçeri gelebilir misin?"

Tereddütlü görünüyor.

"Kapıyı açık bırakabilirsin." Gözlerimi devirmekten kaçınıyorum. Biraz kendimi kontrol edebiliyorum.

Kafasını salladı ve web sitesi için hazırlanan taslakların bulunduğu masama doğru yürüdü. "Yeni web sitesi için bunlardan hangisini en çok beğendin?" diye sordum.

Her birini eline alıp dikkatle inceliyor, kaşları konsantrasyon mu yoksa öfke mi nedeniyle çatılmış, emin değilim. Bir şey söylemesini bekliyorum ama o sadece sayfaları çevirmeye devam ediyor. Sabırla bekliyorum, parmaklarımı bacağıma vurarak.

"Bunların hepsi şu anda sahip olduklarımızdan çok farklı," diyor sonunda.

Şimdi anlıyorum ki, maketleri incelerken öfkesi artıyordu. Sevdiği bir şeyi daha değiştirdiğim için öfkeleniyordu.

"Sadece zamana ayak uyduruyorum," diyorum.

"Bununla kimse artık gazete *almayacak*." "Çevrimiçi

abonelikler zarar vermez..."

"Ama aynı şey değil."

"Hiçbir şey aynı kalmaz. Kağıt gazetecilik ölmek üzere. En azından gazeteyi güncelleyerek kurtarmaya çalışıyorum. Başarılı olmasını istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum," diyor keskin bir

sesle. "O zaman en iyi yaptığım şeyi

yapmama izin ver."

"O da ne?" diye soruyor, kollarını kavuşturup bana rahatsız edici bir bakış atıyor. "Nostaljik bir şeyi alıp, tersine çevirip, tamamen farklı bir şeye dönüştürüyorsun, sırf başkasına satmak için."

"Bu tamamen doğru değil."

"Değil mi?"

"Kağıtla ne yapacağımdan henüz emin değilim." Erica

gözlerini devirdi.

"Senin için ne kadar önemli olduğunu söylediğimde

ciddiydim." "Sanki umurunda da."

Mockup'ları masanın üzerine koyar.

"Ne seçeceğin umurumda değil. Toplantıda görüşürüz," der ve ofisimden çıkıp kapıyı arkasına çarpar.

Bir saat sonra yapılan toplantıda, ben onun bildiği ve sevdiği gazeteye saygı gösterirken, aynı zamanda onu zamana uygun hale getirerek, en çok anımsatan maketi seçtiğimde, o neredeyse hiç konuşmaz. Bu seçimin onu mutlu edeceğini düşünmüştüm, ama toplantı bittiğinde bana neredeyse hiç ilgi göstermez. Henüz öğle vakti bile olmamıştır, ama ben oradan bir an önce çıkmak istiyorum.

Jessica'ya günün geri kalan toplantılarını iptal etmesini ve ofisten ayrılmasını söylüyorum, Erica'ya haber verme zahmetine girmiyorum. Zaten umurunda da değil. Bara gitmeyi düşünüyorum ama bunun yerine spor salonuna gidip sinirimi kum torbasına çıkarıyorum

Yumruk torbasına vururken, alnımdan terler akarken, her yumruğun verdiği acı iyi geliyor. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Uzun zaman olmuştu.

Annemin sağlığı kötü. Erica her konuda bana karşı soğuk davranıyor. Gazete. Geçmişimiz. Öpücük. Hepsini dışarı atmak iyi geliyor. Buraya daha sık gelmem gerektiğini söylüyorum kendime. En kaliteli burbon içmekten daha sağlıklı bir seçim. Bir çıkışa ihtiyacım vardı ve Erica ile olamayacağına göre, bunun yerine spor yapacağım. Antrenmanımdan sonra, eve gitmeden önce soğuk bir dalış yapıyorum. Hafta sonu için sabırsızlanıyorum. Erica'nın bana yaşattığı içsel cehennemi yaşamadan geçireceğim iki gün.

Bölüm 21

ERICA

Editörümün köşe yazımda yaptığı birkaç değişikliği incelerken, Marco'nun ofisinin boş olduğunu fark ettim. Buna şaşırمامam gerekirdi. O, çoğu bu binada bulunan birçok şirketi yönetiyor. Ancak son zamanlarda, şirketin satın alınmasıyla birlikte, neredeyse her zaman burada oluyor ya da en azından nerede olduğunu biliyorum. Onun ne yaptığını takip etmek benim işimin bir parçası. Nereye gitmiş olabileceğini merak ettiğim için kendimi aptal hissediyorum, bu yüzden editörümle yaptığım bu mini toplantıya odaklanmaya çalışıyorum.

Yine de gözlerim sürekli masasındaki boş deri koltuğa kayıyor. Bu sabahki konuşmamızı tekrar tekrar düşünüyorum ve ona karşı çok sert davranmış mıyım diye merak ediyorum. Artık gazete onun. İsteddiği her şeyi yapabilir ve dürüst olmak gerekirse, tüm o taslaklar şu anki web sitemizden çok daha iyiydi. Bunu itiraf etmekten nefret etsem de, ona asla söylemem. Şimdiye kadar yaptığı hemen hemen her şey, beni çok şaşırtacak şekilde *NY Daily News'u* iyileştirdi. Herkes onun kararlarından çok etkilenmiş görünüyor.

Yine de, onun gazeteyle ilgili olduğunu düşündüğü zaman, kaçınmaya çalıştığım duygularımdan ve ondan sakladığım kızarımdan ziyade, duvarlarımın arkasına saklanmanın benim için daha kolay olduğunu fark ediyorum.

ve ondan sakladığım kızım ile ilgili olduğunu düşündüğünde duvarlarımın arkasına saklanmamın daha kolay olduğunu fark ediyorum. Bu yüzden yaptığı her şeye itiraz ediyorum, çünkü bu onu uzak tutuyor ve onun web sitesi maketlerini veya ofislerimizi taşıma kararını beğenmediğimi söyleyerek endişelerimi gizleyebiliyorum.

"Erica, dünyaya dön," diyor editörüm Andy, elini yüzümün önünde sallayarak.

"Oh, pardon," diyorum. "Aklım tamamen başka yerde, muhtemelen bu yüzden köşe yazısı berbat."

"Berbat değil," diyor. "Sadece birkaç düzeltme gerekiyor. Bu yüzden ben varım."

"Teşekkürler."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Hadi köşe yazısını bitirelim de hafta sonunun tadını çıkaralım, olur mu?"

"Anladım. Bu arada balo nasıldı?"

"Harikaydı," diye itiraf ettim. "Önemli herkes oradaydı. Gelecek sezon aday olacak politikacılardan birkaç alıntı yapabildim. Okurlar, bu kadın ve erkekleri konuşmalarının dışında tanımaktan keyif alacaklardır."

"Kesinlikle. İyi alıntılar da almışsın. Sempatik ve eğlenceli."

"Denemedim değil."

"The Shark'ın partneri olmak nasıldı?" diye sordu, bana merakla bakarak.

"Onun partneri değildim." Gözlerimi devirdim. "Bu iş."

"*Tabii*, tabii. Bazen sana nasıl baktığını görüyorum. Sanki seni akşam yemeğinde yiyecekmiş gibi."

"Andy!" diyorum ve onu hafifçe itiyorum.

"Sadece söylüyorum. Keşke bana da öyle baksaydı. O çok yakışıklı bir Latin erkek," der, kaşlarını oynatarak.

"Sen delisin," dedim, başımı sallayarak. "Şimdi işine dön."

Köşe yazımın son rötuşlarını bitirip baskıya gönderiyoruz. Yazımdan gurur duyuyorum ve Marco ile geçirdiğim gece ani bir şekilde sona ermiş olsa da, yine de gittiğim için memnunum. Bana gerçekten işime yarayacak malzemeler sağladı ve şimdi Pazar günkü gazetede Konservatuvar Balosu'na içeriden bir bakış yer alacak.

Marco'nun henüz dönmediğini bilerek ofisime geri dönüyorum. Saatler geçiyor ve saat 5 olduğunda, onun geri dönmeyeceğini anlıyorum. Ona her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için mesaj atma isteği duyuyorum, ama kendimi tutuyorum. Eğer benim yapmam gereken acil bir iş olsaydı, eminim bana mesaj atar ya da e-posta gönderirdi. Yine de, onun gelmemesinin bu sabah onunla konuştuğum şeyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Gazetemizin görünürlüğünü artıracağını bilsem de, web sitesinin yenilenmesi konusunda ona karşı sert davrandığımı biliyorum. Kötü tavrım yüzünden beni henüz kovmamış olmasına açıkçası şaşıyorum. Belki de biraz yumuşamalıyım. Çantamı alıp eve gidiyorum.

Ertesi gün, kardeşim Troy ve eşi Monica, oğulları TJ ile birlikte bize gelirler. Josie oyun arkadaşı olduğu için mutlu, ben de onlarla vakit geçirebildiğim için mutluyum. Monica ile gazete ve onun son kısa öyküsü hakkında sohbet ediyoruz. Öyküsü, gazeteye hiç olmadığı kadar çok okuyucu kazandırmış. Monica yeni ofise gitmemiş, Marco ile bile tanışmamış. Bir süre önce George ile uzaktan çalışmak ve evden çalışan bir anne olmak istediğini kararlaştırmış. Monica'nın okuyucu kitlesi olduğu için Marco'nun bu anlaşmaya karşı çıkmayacağını biliyorum.

"Orada işler nasıl gidiyor?" diye soruyor Troy, TJ'in saçlarını okşarken krakerlerini atıştırıyor.

"İdare ediyor," diyorum.

"Marco Vallejos gazetecilik dünyasını ele geçiriyor gibi görünüyor. Akıllıca bir yatırım. Sadece reklam gelirleri bile dikkate değer."

Gözlerimi deviriyorum.

"Üzgünüm, onu sevmediğini biliyorum." Omuz silkiyor. "Ama bu iş."

"Evet, evet."

"Tamam, konuyu değiştirelim..." diye gülerek diyor.

"Josie'nin ilk doğum günü yaklaşıyor! Ne istiyor?" diye sorar Monica neşeyle.

"Oyuncakların geldiği karton kutulara çok meraklı."

"Hepsi öyle değil mi?" Monica gülüyor.

"İlk doğum gününden bahsetmişken..." Troy, dikkatli bir şekilde söze

başlar. Ne söyleyeceğini biliyormuş gibi ona bir bakış atarım.

"Sence babası gelip görünecek mi?" diye fısıldar. "Hayır." Başımı

sallarım.

O iç geçirir ve parmaklarını alnına koyar.

"Neden bu kadar büyük bir sır olduğunu anlamıyorum. Ben senin kardeşimim. Yeğenimin babasının kim olduğu gibi bu tür şeyleri bana söyleyebilmelisin."

"Kim olduğunu bilmiyorum. Sana söyledim," diyorum sertçe.

"Sen öyle diyorsun, ama sen hiç öyle her erkekle yatan türden bir kız olmadın..."

"Belki de öyleyimdir, ama kardeşimle paylaşmayı sevmiyorum
"

"Tamam, siz ikiniz," diyor Monica, ellerini kaldırarak.

"Üzgünüm," diyor Troy.

"Özür dilerim," diyorum utangaç bir şekilde, bana kocaman bir gülümseme atan Josie'ye bakarak.

Bu büyük sırrı saklamaktan nefret ediyorum, özellikle de kardeşimden. Her zaman yakın olduk, ama o sabah beni hamile bırakıp terk eden adama deli gibi saldırmayacağından emin olamıyorum. Bazen aşırı koruyucu olabiliyor. Bu riski göze alamam. Bunu bilen tek kişiler Sadie ve Beth, ve diğer herkese yalan söylemek zorunda kalsam bile, bu şekilde devam etmeyi planlıyorum.

Pazartesi sabahı, Marco ve ben ofisinde çalışırken kapı çalındı. Marco şaşkınlıkla başını kaldırdı ve dudaklarında sıcak bir gülümseme belirdi. Onu hiç böyle gülümserken görmemiştim, belki tanıştığımız gece benim için bir kez gülümsemişti. Arkama baktım ve bronz tenli, gri saçlı, sofistike bir bob kesimi olan kısa boylu bir kadın gördüm. Gözlerinden onun annesi olduğunu anlayabiliyordum.

"Anne," diyor, masasından kalkıp ona sarılmak için yanına gidiyor.

"Marco," der annesi, onu sıkıca kucakladıktan sonra ellerini omuzlarına koyar ve gururla ona bakar.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Seni ve yeni ofisini görmek istedim. Çok güzel görünüyor. Değil mi?" diye soruyor, bana dönerek.

"Evet, hanımefendi," diyorum.

"Anne, bu Erica. Satın alma işleminde bana yardım ediyor," diyor Marco. "Erica, bu benim annem, Alejandra."

Elimi uzatıyorum ve o da nazikçe sıkıyor, cildi benimkine göre soğuk ama gözleri sıcak.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Vallejos."

"Lütfen bana Alejandra deyin. Tanrım, ne kadar güzelsin." "Teşekkür ederim," diyorum, yanaklarım kızarıyor.

Marco'nun masasından kağıtlarımı alıyorum. "Sizi yalnız bırakayım," diyorum ve Marco'ya hafifçe başımı sallayarak ofisinden çıkıyorum.

Çıkarken, annesini tekrar kucakladığını görüyorum. Onlarla birlikte geçirdiğim birkaç dakika içinde, onun annesini ne kadar sevdiğini ve annesinin de onu ne kadar sevdiğini görebiliyorum. "Köpekbalığı" olarak bilinen ününden ne kadar farklı olduğu beni sürekli şaşırtıyor. Akıllı bir iş adamı ve belki de bazılarını mutsuz eden hesaplı seçimler yapmış olabilir, ama tüm bunların altında iyi bir insan olduğu görülüyor. Bir erkeğin annesine nasıl davrandığına bakarak onun hakkında çok şey öğrenebilirsiniz ve şu anki davranışı her şeyi anlatıyordu.

Bir saat sonra, annesini elinden tutarak ofisten geçirdiğini görüyorum. Kalbim eriyip gidiyor sanki. Ama annesiz ofisine geri döndüğünde, yüzünde sert bir ifade var. Elini saçlarında gezdirirken izliyorum, bu onun stresli olduğunun açık bir işareti, çünkü içinde ne düşünüyorsa onu rahatsız ediyor. Sağduyuma aykırı olarak, masamdan kalkıp yanındaki ofisine gittim. Masasında başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Yavaşça kapıyı çaldım. Kafasını kaldırdı ve ağlamak üzere mi diye merak ettim.

"Ne oldu Marco?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Derin bir nefes alır ve uzaklara bakar. "Annem... sağlığı pek iyi değil," der.

"Oh, çok üzüldüm," diyorum, karşısına oturarak. "O çok harika, enerjik bir kadın gibi görünüyor."

"Benim yanımda iyi görünmeye çalışıyor. Endişelenmemi istemiyor. Dikkatimi dağıtmak istemiyor." Üzgün bir şekilde başını sallıyor.

"Seni çok seviyor olmalı..."

"Ben de onu." Sanki üzüntüsünü silkelemek istercesine başını sallıyor. Bu üzüntü, onun ofisinde, tam da burada, kalbimi parçalıyor. Şimdi anlıyorum ki, belki de itiraf etmek istediğimden daha fazla duygu var burada, çünkü karşımda oturan adam için her şeyi yoluna koymak istiyorum.

"Onun yüzünden ayrıldım..." diyor Marco, gözleri benimkilere

bakarak. "Ne?"

"O sabah ayrılmamın sebebi. Seninle kalmak niyetindeydim. Senin yanında uyanmak bir rüyaydı. Ama sonra hastaneden bir telefon aldım. Annem kalp krizi geçirmişti ve hemen ayrılmam gerekiyordu."

O gün onun neler yaşadığını düşününce midem düğümleniyor ve onun ortadan kaybolmasına bu kadar üzüldüğüm için kendimi suçlu hissediyorum. Ailevi bir acil durum olduğunu açıkladığında, bu neredeyse bir bahane gibi gelmişti, ama şimdi onun doğruyu söylediğini biliyorum.

"Bütün gün hastanede kaldım, ameliyatı boyunca ve iyileşme sürecine girene kadar. Eve geç saatte döndüm ve tabii ki sen gitmiştin."

"Marco, çok üzgünüm. Bunun senin için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum. Onun için."

"Öyleydi. Annemi çok korurum ve o günden beri en kötü düşünceler beni tüketiyor. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

"O hala burada," diyorum, masanın üzerinden uzanıp elini sıkıyorum.

Bana bakar ve gözlerimiz buluşur, ellerimiz birbirine dokunur ve içimde binlerce duygu kabarıyor. Yavaşça elimi çekip, üzerimizde olan büyüğü bozarken nefes almayı hatırlamam gerekiyor.

"Her şey yoluna girecek," diye onu teselli ediyorum, kesin olarak bilmesem de. Söylemesi doğru olan şey bu gibi geliyor.

"Teşekkür ederim," diyor, dudaklarını sıkı bir gülümsemeye

zorlayarak. "Gitmeliyim," diyorum, sandalyemden kalkarak.

O başını sallar ve ben uzaklaşırken yüzündeki endişeyi hala görebiliyorum, ama biraz hafiflemiştir. Kendimi ofisime kapatıp sandalyeme otururum, başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatırım. Tek görebildiğim onun yüzüdür ve o hemen yan odada olmasına rağmen çok uzak hissediyorum. Çünkü onu oraya iten benim. Bundan pişman olmaya başlıyorum. Onu daha yakından tanıdıkça, onun uzaklaşmasını değil, yakınlaşmasını istiyorum.

Bölüm 22

MARCO

Annem beni ofisime gelerek sürpriz yaptıktan sonra, birkaç gün sonra birlikte öğle yemeği yemeyi planladık. Onunla en sevdiğimiz Meksika restoranında buluştum. Dışarıdan bakıldığında bir bakkal gibi görünen küçük bir yer, ama içinde en iyi ev yapımı tamales var. Annem beni küçükken beri buraya getirir, bu bizim geleneğimizdir.

Menüye bakarken, ne sipariş edeceğimizi bilmiyormuşuz gibi kolumu annemin omzuna attım. İki horchata. İki domuz eti tamales, kırmızı biber soslu. İki tatlı mısır tamales, yeşil biberli. Annem başını kaldırıp bana gülümsedi, ben de ezberlediğimiz siparişleri verdim. Annemin yanımda ne kadar küçük durduğunu fark etmemek zordu.

Yemeğimizi yakındaki bir masaya götürüp karşılıklı oturduk. Annem horchata'dan bir yudum aldı ve tatlı bir memnuniyetle gözlerini kapattı.

"New York'un en iyi horchata'sı," diyor, gözlerini açıp bana bakarak.

"Ögle yemeğini birlikte yiyebildiğimize sevindim anne," derim ve ona bir

tabak tamale uzatırım. "Ben de, mijo."

Dün doktora gittiğini konuşuyoruz ve doktorun onun sağlıklı görüldüğünü söylediğini duyduğuma seviniyorum. Geçen yıl geçirdiği kalp krizinden sonra koordinasyon becerilerini geliştirmek için fizik tedaviye devam ediyor, bunu tamalesini keserken görebiliyorum. Ona yardım etmek için uzanıp çatal ve bıçağını tutarken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

"Anne," diye dikkatlice başlıyorum. "Gerçekten benimle yaşamalısın. Ya da bir bakım evine."

"Kesinlikle olmaz," diyor keskin bir sesle.

Onun inatçı olduğunu biliyorum ve bu konuyu her açtığımda beni susturuyor. Kendisine bakacak birine, özellikle de bana ihtiyacı olduğunu kabul etmek için fazla gururlu. Bana yük olmak istemiyor, ki asla yük olamaz. Geçen yıl geçirdiği kalp krizinden sonra, birkaç hafta benim penthouse dairemde kalarak ona bakabildim, ama kendini daha iyi hissetmeye başladığında eve gitmekte ısrar etti.

"Ama..."

Kendi yemeğini kesebileceğini kanıtlamak için ellerini benden hızla çekip, ağzına bir parça tamale atıyor.

"Gördün mü, ben iyiyim," diyor ağzı dolu halde.

Aynı anda hem eğlenerek hem de üzülerek başımı salladım.

"Sen yeterli yeterince yeter yeter yeter mijo. Ve sen biliyorsun ben bağımsızlığımı bağımsızlığımı sevdiğimi biliyorsun," diyor.

"Biliyorum. Sadece endişeleniyorum."

"Öyleyse endişelenme. Konuyu değiştirelim." Elini sallayarak beni uzaklaştırıyor.
"Senin için çalışan o kadından bahset bana."

"Jessica mı?" diye soruyorum, kimden bahsettiğini tam olarak bilmiyormuş gibi

davranarak. "Hayır. Jessica'yı tanıyorum. Geçen gün tanıştığım kadın."

"Oh, Erica..."

"Oldukça güzel," diyor, sandalyesine yaslanıp bana utangaç bir gülümsemeyle bakarak.

"Öyle mi?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

Annem gözlerini devirdi. "Bana ne zaman torun vereceksin?" diye sordu açıkça.

"Anne!" derim, utançla restoranın etrafına bakarak. "İkiniz de iyi

torunlar yapabilirsiniz."

"Anne!" diye tekrar ediyorum.

"Ne? Ben gençleşmiyorum. Sen de benim sağlığım için *çok* endişeleniyorsun. Beni büyükanne olarak görmek istemiyor musun?"

"Bunun olacağını bilmiyorum anne. Çocuklar hakkında hiç düşünmedim."

O iç geçirir. Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Ben onun tek çocuğuyum. Onu büyükanne yapabilecek tek kişi benim, ama bu konuyu hiç düşünmedim. Artık yaşlandıkça, bu benim için mümkün olmayan bir şey gibi görünüyor. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Çocuklar herkese göre değildir. Bunu anlaması gerekir.

"Sadece senin mutlu olmanı istiyorum," diyor, elimi tutup sıkıyor.

"Ve *senin* sağlıklı olmanı istiyorum." Ben de onun elini sıkıyorum.

Öğle yemeğinden sonra, annemin söylediklerini ve Erica ile benim hakkımdaki düşüncelerini düşünerek ofise geri dönüyorum. Neredeyse komik bile sayılabilir. Geçmişimizi ve şimdiki durumumuzu bilseydi, bu düşünceleri hiç de olası olmazdı. Elbette seks yapmak isterim, ama seksin sonucunda ortaya çıkan şey genellikle istenen sonuç değildir.

Jessica'nın masasının önünden geçerken, bana durmamı işaret ediyor.

"Bay Vallejos, terziden telefon geldi. Yarınki parti için hazırladığımız takım elbiseniz hazır."

"Parti mi?"

"New York Tarih Derneği," diyor.

"Kahretsin, tamamen

unutmuşum." "Takviminize

yazdım..."

"Senin suçun değil. Aklım... başka yerdeydi." O da

başını salladı.

"İşten sonra alırım. Teşekkürler Jessica."

Telefonuma not alıp ofisime geri dönüyorum. Erica'nın ofisinin önünden geçerken bir anda cesaretim geliyor ve kafamı ofisine sokuyorum. Bana merakla bakıyor, gözleri bugün o kadar fırtınalı değil. Aslında, son birkaç gündür gözleri parlak. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum.

"Yarın bir partiye katılacağım. New York Tarih Derneği'nde. Geçen seferki kadar görkemli değil ve gazete için haber yapmana gerek yok. Ama bana eşlik etmek ister misin?"

Hiç tereddüt etmeden "Tabii" diyor. "Gerçekten

mi?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Mhmm. Detayları bana bildir." "Tamam,

hemen göndereceğim."

Fikrini değiştirmeden ofisinden çıkıyorum, onun bu kadar kolay evet demesini düşünerek. Genelde çok tereddütlüdür. Çok inatçıdır.

ne deðiřtiđini merak ediyorum, ama bunu kabul edeceğim. Muhtemelen iş etkinliğinden başka bir şey olmasa da. O gidip işini yapacak, hepsi bu. Yine de, onunla bir gece geçireceğim için heyecanlıyım.

Cuma akřamı geldiđinde, onu evinden benim arabamla alırım. Geçen sefer yaptığımın aynısını yaparım, dıřtaki interkomdan ona seslenirim, bu sefer beni içeri davet edip bunu dűzgűn bir řekilde yapabileceđimi merak ederim, ama yapmaz. řařırmadım. Arabada bekliyorum ve birkaç dakika sonra, siyah, vűcudu saran bir elbise ve řık siyah rugan ayakkabılar giymiř olarak binasının kapısından çıkıyor. Bana dođru yűrűrken, her adımında koyu renk saçları dalgalanarak sofistike ve seksi gűrűnűyor.

"Harika gűrűnűyorsun," diyorum, elini tutup onu arabanın arka koltuđuna oturtuyorum.

"Teřekkűr ederim," diyor. "Yeni takım elbiseni beđendim."

Yeni olduđunu nereden biliyordu? Fazla dűřűnmemeye çalıřıyorum. Belki takvimimde terzilere gideceđimi gűrműřtűr, ya da belki... belki de benim ona yaptığım gibi, kűűk ayrıntıları fark ediyordur.

"Teřekkűr ederim," diyorum, gűlűmsememi saklayarak.

"Peki, bu akřamki etkinlik tam olarak ne hakkında?" diye soruyor, řofűr apartmanından uzaklařırken.

"Living Landmarks Celebration, řehrin tarihi evlerini ve mahallelerini korumak için űnemli deđiřiklikler ve katkılar yapanları onurlandırmak için dűzenlenen bir etkinlik. Her yıl bađıř yapıyorum. Ayrıca, potansiyel iř ortaklarıyla gűrűřmek için de iyi bir yer."

"Ben ne yapabilirim?" diye soruyor.

"Geçen seferki gibi salonda dolaş. Eğlenmene bak." Omuz silkiyorum.

"Tamam," diyor, arka koltuğa rahatça yerleşerek. Sertliği kaybolmuş, ama gerginliğini hissedebiliyorum. Ya da belki de benim gerginliğimdir. Bacaklarımız birbirine değdiğinde çekilmediğini fark ediyorum. Bu şehir arabası limuzinden çok daha samimi, ama bunu fark etmemeye çalışıyorum. Onun parfümünü içime çekmeme rağmen, artık bastırılmış çılgınlık haline gelen arzularıma yenik düşerek onu tekrar uzaklaştırmak istemiyorum.

Partiye vardığımızda, yaz ortası gecesi rüyası temalı bir balo olmasa da, müzenin New York mimarisi sergisinin duvarları arasında büyük bir bar ve dans pisti ile dönüştürüldüğünü fark ediyorum. Canlı bir grup, kendi tarzlarında güncel hitleri çalıyor. Gerçekten çok iyiler.

Önce bara gidelim diyorum ve şaşırtıcı bir şekilde Erica kabul ediyor. Ben bir Old Fashioned, o bir Cosmopolitan sipariş ediyor. İkimiz de bolca yudumladıktan sonra salonda dolaşmaya başlıyoruz. Jacob'ın bu gece onu getirdiğim için bana sataşmayacak olmasına seviniyorum. Birkaç meslektaşımın sohbet ediyorum ve Erica yine sohbette kendine yer buluyor. Yabancılarla bile kendine güveniyor ve bunu inanılmaz seksi buluyorum. İnsanların onun her sözüne kulak verdiğini görebiliyorum ve bunun nedeni sadece odadaki en güzel kadın olması değil. Akıllı ve zeki olması, diğerlerini tetikte tutuyor.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyor eski bir iş arkadaşımın eşi, ikimizi merakla izleyerek.

"Erica, *NY Daily News*'te yazar. Son zamanlarda, bu satın alma işlemi için benimle birlikte çalışıyor," diyorum ve sadece iş olduğunu belirtmek için kararlı bir şekilde başımı sallıyorum.

"Henüz seni korkutmadı mı?" diyor eski iş arkadaşım.

"Henüz değil," diye cevaplar Erica. "Ama birkaç kez kıl payı kurtuldum."

Bu, çifti güldürür ve ben ona hafifçe sırtırım. Bu gece çok neşeli. Çatı katında tanıştığım kadını daha çok görüyor gibiyim. Acaba ikinci cosmopolitan'ın etkisi mi, yoksa bir şey mi değişti? Her neyse, şikayet etmiyorum.

Çifte veda edip, sohbetten biraz uzaklaşmak için yakındaki bir kokteyl masasına oturuyoruz. İçeceklerimizi yudumlarken müziği dinliyoruz. Bu grubun ne kadar iyi olduğunu bir türlü kabullenemiyorum.

"Biliyor musun," diyor Erica alaycı bir gülümsemeyle. "Onlar seksenlerin cover grubunun yanına bile yaklaşamıyorlar."

"Onları gerçekten özlüyorum," diyorum, onun şakasına uyarak nostaljik bir ifadeyle.

"Bir sonraki etkinliğin için onları tutmalıyız."

"Kesinlikle."

Yumuşak bir kahkaha atar ve içkisini yudumlarken dans pistine bakar. Onun bakışını takip ederim ve diğer çiftlerin dans pistine çıktığını görürüm. Caz kulübünde dans ettiğimizi hatırlarım. Sadece bir dansdı, ama gelecek olanların katalizörü oldu. Sık sık bunu düşünürüm. Acaba bu gece tekrar dans etme şansımız var mı diye merak ederim.

"Acaba..." diye başlıyorum.

Başını hafifçe eğerek bana merakla bakar. "Ne yapayım?" diye sorar.

"Dans etmek ister misin? Benimle?" Dans pistini işaret ediyorum, cevabını beklerken kalbimin göğsümde çarpmaya başladığını hissediyorum. Çok mu ileri gittim?

"Tamam," diyor ve içkisini masaya bırakıyor.

Başımı sallayıp kolumu uzatıyorum, içim titriyor olsa da soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Onu dans pistine götürüyorum ve üzerimize düşen sıcak ışıklar altında, o elini benim elime koyarken, benim diğer elim de onun sırtına yerleşiyor. Ne çok aşağıda, ne çok yukarıda. Sanki ona dokunmaktan korkuyormuşum gibi, onu korkutacağından korkuyormuşum gibi.

Hareketlerimiz ilk başta sert, sanki ortaokul dansında ilk kez dans edenler gibi, ama gözleri benimkilere bakıyor, sanki bana sessiz bir izin veriyorlarmış gibi. Kısa sürede vücutlarımız müziğe uyum sağlıyor ve o vücudunu bana yaklaştırırken elim yavaşça beline kayıyor. Bu sefer başını omzuma yaslamıyor. Bunun yerine gözlerini benimkilere diyor. Gözlerinde farklı bir yeşil tonu var, yağmur yağdıktan hemen sonraki orman gibi. Uyanık. Arzu dolu.

Yavaş bir şarkı çalmaya başlayınca, bana yaslanır. Eğilirim, yüzüm onun yumuşak saçlarına değir.

"Seni zorlamayacağım..." diye fısıldadım.

Geri çekilir ve bana bakar, hala müziğin ritmine göre hareket eder. Hala bana yaslanmıştır.

"Beni evine götür," diye fısıldadı.

Bölüm 23

ERICA

Marco, çantamın bulunduğu kokteyl masasına geri götürürken sessiz bir veda olarak dudaklarını saçlarıma bastırıyor ve partide birkaç kişiye veda etmeye gidiyor. Ona beni evine götürmesini istediğime inanamıyorum, ama bu anda tamamen kendimi kaybetmiş durumdayım. O dans. Elleri. Beni zorlamayacağına söz veren fısıltılı yalvarışı, ama aslında bir istek niteliğindeydi. Gözlerim onu odada takip ediyor, ne olacağını bildiğim için heyecan dalgaları içimi kaplıyor.

O yokken, çantamda telefonumu arıyorum. Sadie'nin adını bulmak için kaydırıyorum ve ona mesaj atıyorum, parmaklarım telefonun klavyesinde hızla hareket ediyor.

Ben: Hey, bu gece Josie ile kalabilir misin?

Onun cevabını beklerken parmaklarımı beyaz masa örtüsüne gergin bir şekilde vuruyorum. Mesajımda ima ettiğim her şeyi biliyorum ve onun ne düşüneceğini düşünerek çok gerginim. Ama bu benim hayatım ve şu anda bu doğru geliyor. Marco'ya karşı hissettiklerimi engelleyemiyorum.

Ya da kendimi hissetmeye zorladığım duygular, artık kontrol edemediğim bir şeye dönüştü. Sıcak bir duygu. Özlem.

Ekranda üç nokta beliriyor. Sadie:

Tabii ki kalabilirim.

Ben: *Teşekkürler. Sana borçluyum. Süt, çözmen için buzlukta. Oda sıcaklığında su altında tut ve sabah kahvaltısıyla birlikte biberona koy. Son zamanlarda en sevdiği şeyler ezilmiş çilek ve tereyağlı tost.*

Josie doğduğundan beri ilk kez ondan uzakta uyuduğumu fark ettim. Bir yanımda bunun için suçluluk duyuyor, ama onun emin ellerde olduğunu biliyorum. Sadie'ye güveniyorum ve ona bakmak için gereken her şeye sahip.

Sadie: *Her şeyi hallederim! Merak etme.*

Ben: *Tamam. Sabah görüşürüz.* Sadie:

Erica...

Ekranda gördüğüm ismime hafifçe kaşlarımı çattım, ne düşündüğünü

biliyordum. Ben: *Ben iyiyim. Söz veriyorum.*

Sadie: *Tamam. İyi eğlenceler ;)*

Yumuşak bir kahkaha atıp telefonumu çantama koyuyorum. Marco'nun orada durup bana meraklı bir gülümsemeyle baktığını görüyorum. Tanrım, o gülümseme. Yapabilseydim, onun için burada soyunurdum.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor.

"Evet," diyorum, içimde kabaran tüm duyguları bastırmaya çalışırken sesim kısık çıkıyor.

Bana kolunu uzatır ve ben de onu tutarım, partiden geçip dışarıda bekleyen arabaya doğru onu takip ederim. Sessizce onun penthouse'una gideriz. Şehir arabası akşam trafiğinde ilerlerken, bacağımın her dokunuşunu, kolunun her temasını aşırı derecede fark ediyorum. Vücudum her dönüşte ona doğru çekiliyormuş gibi hissediyorum, ama o bana dokunmuyor. Hiçbir hareket yapmıyor. Bu beklenti beni öldürüyor. Bunu bilerek mi yapıyor diye merak ediyorum ve eğer öyleyse, ne yaptığını çok iyi bildiği için ondan nefret ediyorum.

Penthouse'una girdiğimizde, tam da hatırladığım gibidir. Büyük, kemerli pencereler. Şehir manzarası. Odanın ortasındaki mobilyaların gölgelerine düşen loş ışık. Déjà vu yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Arkamdan yaklaşp kollarıyla beni sardığını hissediyorum. Onun göğsüne yaslanıp kokusunu içime çekiyorum, gözlerimi kapatıp vücudunun beni sardığını hissediyorum. Onu uzaklaştırarak bunu inkar etmeye çabalarken, aslında bunu ne kadar çok istediğimi şimdi anlıyorum. Ama Marco sandığım kişi değil. Bunu şimdi anlıyorum. Sanırım bunu bir süredir farkındaydım, ama son zamanlarda netleşti.

Belki de onu annesiyle birlikte gördüğüm için, ya da beni bu dairede bıraktığı sabah olanları açıkladığı için. Belki de ona karşı soğuk davranmama ve

söylediği veya yaptığı her Şeye karşı çıktığım halde benden vazgeçmemesiydi. İŞ hayatında bir köpekbalığı olabilir, ama aynı zamanda naziktir. Bu zıtlık beni çok etkiliyor. Hayatında yakın olduğu insanları önemsiyor. İçimdeki pervasız bir yan, o insanlardan biri olmak istiyor.

Sessizce orada dururken elleri belimde kalıyor, parıldayan Şehri seyrederken nefeslerimiz yavaşça birbirine uyum sağlıyor. Ama sırtımda kalbinin hızla attığını hissediyorum. Ellerinin kaymasından korkuyor mu acaba? Bana dokunmaktan korkuyor mu, oysa ben buradayım ve istekliyim. Arzuluyorum. Beni öpmeye çalıştığında verdiğim tepkiyi düşününce onu suçlamıyorum.

Vücutumu ona sıkıca bastırıyorum ve başımı hafifçe eğiyorum, böylece saçlarım düşüyor ve çıplak boynumu ona gösteriyor. Onun için hazır. Titreyerek nefesini çekiyor, sonra dudaklarının cildime yaklaştığını hissediyorum, nefesi içimdeki bir yeri gıdıklıyor. Başımı daha da eğerek ona daha iyi erişim sağlıyorum. O da bu fırsatı değerlendirip dudaklarını boynumun köprücük kemiğiyle birleŐtiđi hassas bölgeye bastırıyor. Dudaklarını kulağıma doğru kaydırırken, haftalardır birikmiş gibi hissettiğim bir iç çekiŐ bırakıyorum.

DiŐleri kulak mememi nazikçe kavrayıp hafifçe çekiŐtirmeden önce fısıldamadan önce ona eriyorum.

"Bunu ne kadar çok istediğimi bilemezsin."

Onun elleri kalçalarıma dokunup beni hızla kendine doğru çevirmeden önce, bu sözleri ve bacaklarımin arasında uyandırdıkları duyguyu zar zor sindirebiliyorum. Onunla yüz yüze geldiğimde küçük bir çığlık atıyorum. Elleri elbisenin arkasında ve parmakları fermuarı kavrayıp yavaşça aşağı çekiyor. Parmak uçlarının çıplak tenime dokunduğunu hissediyorum, aşağıya doğru ilerliyorlar, belimin altından, iç çamaŐırımın dantelinden geçip fermuarın durduğu yere kadar.

Ellerini omuzlarıma ve elbisenin askılarına doğru hareket ettirirken bana tembel bir gülümsemeyle bakıyor. Başparmaklarını her bir askının altına geçirip omuzlarımdan kaydırıyor, elbisenin vücudumdan düşmesini izliyor ve bunun olmasını umarak giydiğim dantelli iç çamaşırımı ortaya çıkarıyor. Gözleri sanki notlar alıyormuş gibi beni santim santim tarıyor. Bir kısmım, doğum yaptığımdan beri fiziksel farklılıkları fark edebileceği düşüncesiyle biraz panikliyor, ama çok uzun zaman geçti ve ifadesinde hiçbir değişiklik yok. Kendimi onun arzulayan bakışlarına teslim ediyorum ve bu şekilde istenmenin tadını çıkarıyorum.

Bir adım öne çıkıyor ve elleri çıplak tenime dokunuyor, parmakları soluk pembe sütyenimin içindeki göğüslerimin altından karnımın ortasına kadar yavaşça kayıyor. Daha aşağıya iniyorlar ve sanki bana hiç dokunmuyormuş gibi hissediyorum, ta ki parmakları dantelin ve göbek deliğimin hemen altındaki tenimin arasına kayana kadar. Parmakları artık daha sert ve tam o noktaya bastırıyor, ben de nefesimi tutuyorum.

O, başparmağını dairesel hareketlerle, yavaşça ve bastırarak üzerimde gezdirirken ben kıvranıyorum. Yüzümü dikkatle izliyor, vücudumun her seğirmesini ve aralık dudaklarımdan arkasından çıkan her nefesi zevkle izliyor. Parmaklarını kolaylıkla içime sokuyor çünkü vücudum onu istiyor, o lanet olası takım elbiseyle beni aldığından beri onu istiyor. Beni daha derinden penetre edebilmek için kolunu ayarlıyor. Yüzü benimkine daha yakın ve nefesiyle, eliyle sihrini konuştururken onu tatmak için yalvaran açık ağzımda dans ediyor.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, daha da yaklaşıyor, dudakları neredeyse birbirine değecek kadar yakın. Dilini dudaklarımdan üzerinde gezdirirken, aynı anda başka bir parmağını da içime sokuyor, sırtımı ona doğru kıvrırken omurgamdan yukarı doğru bir his uyandıran bir şekilde parmaklarını kıvrıyor. Dilini şimdi benimkine değdiriyor, eli beni okşarken aynı ritimde dilini de okşuyor. Hissettiğim saf zevk ve tadı yüzünden hafifçe inliyorum.

Eli Şimdi daha hızlı hareket ediyor ve ağızı da ona yetiŐmeye alışıyor. ÖpüŐmemiz daha çılgın hale geliyor ve hissettiğim yönelim bozukluğı dizlerimin titremesine neden oluyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve kendimi eline sıkıca bastırarak daha fazlasını istiyorum ve o da bana veriyor. Başparmağı Şimdi daha hızlı hareket ediyor ve parmakları da onun ritmine uyarak içime girip çıkıyor. Nefes nefese inleyerek ağızına bir dalga geçiyor, sonra bir dalga daha.

ÖpüŐmeden uzaklaşıyor ve alnını alnıma bastırıyor, kendi nefesi de çılgınca, elini iç amaŐırmıdan çıkartıyor. Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, nefesimizi toparlamaya çalışıyoruz, ama ben henüz bitmiş değılim. Daha fazlasına ihtiyacım var. Gömleğinin yakasını tutup onu kendime doğıru çekiyorum, birkaç metre ötedeki kanepeye. Uzun koridorunda yürümek için sabrım yok.

O ceketini çıkarırken parmaklarım gömleğinin düğmelerini hızla açıyor. O zaten pantolonunun kemerini açmaya çalışıyor ve bana bakışından, benim kadar çok istediğini anlıyorum. Aramızdaki katmanları ortadan kaldırmak için acele ediyor. Gömleğinin son düğmesini açıyorum ve neredeyse onu üzerinden yırtıp atıyorum. Ellerim, artık açılmış olan pantolonunun bel kısmına geliyor ve onu aşağı çekerek onun cömert uzunluğunu ortaya çıkartıyorum. Gözlerim onun ereksiyonuna düşüyor ve daha önce hissettiğim Şehvet on kat daha yoğunlaŐıyor.

Onu kanepeye itiyorum ve dantelli iç amaŐırımı çıkartırken gözlerinin her hareketimi takip ettiğini izliyorum. Dizimi onun bir tarafına koyuyorum, diğeri de onun üzerine sallayarak onun üzerinde duruyorum. Gözleri, buluşmak üzere olduğumuz yerde. Kendimi hafifçe kaldırıyorum, böylece onun ucunu içimde hissedebiliyorum. Onu kışkırtmak için kalçalarını döndürdüm. Gözleri hala beni izliyor, elleri karnımı okşarken ve sütyenimin kopçasını açarken yavaşça gözlerini kırıyor. Kolaylıkla kopayı açtı, göğüslerim onun önünde ortaya ıktı. Bu manzaraya inledi ve sert penisine sürtündüğümde onun bana karşı titrediğini hissettim.

Ellerini sırtımın üst kısmına koyar ve beni kendine çeker. Göğsümü ağzına alır, dilini meme ucumun etrafında döndürür. Onun sıcak ağzının bana değdiği hissiyle inlerim. Ağzı diğer göğsüme geçerken, elleri kalçalarımaya kayar ve ne istediğini anlarım. Ben de istiyorum. Beni üzerine itti, uzunluğu yavaşça içimi doldurdu, beni açtı. Bana baktı, göğüslerim ağzından düştü. Ben üzerine bastırduğımdaya nefesini kesti, böylece daha fazla ilerleyemedi.

Ellerimi çıplak göğsüne koyuyorum, parmaklarımın altında kaslarının gerildiğini hissediyorum. Ona karşı hareket etmeye başlıyorum, kalçalarımı ileri geri sallıyorum, yavaş bir ritim bulduğumdaya gözlerinin geriye doğru yuvarlandığını izliyorum. Daha fazlasını istiyorum, bu yüzden daha hızlı hareket etmeye başlıyorum. Beni izlerken gözleri birden açılıyor. Parmakları şimdi kalçalarımın etli kısımlarına gömölüyor. Daha iyi tutunmak için ellerimi kanepenin arkasına koyuyorum. Onu daha sert, daha hızlı sürüyorum.

"Siktir," diye fısıldadı.

Sadece bu kelime bile beni doruğa ulaştırır. O benim altımda kıvrılırken, orgazm beni sararken öne doğru sıçrarım, o da boşalırken derin bir inilti çıkarır. Üzerine yığılırım, çıplak vücutlarımız birbirine yapışır, o hala içimdedir. Bir süre öyle otururuz, kollarımız birbirine dolanmış, dudakları omzuma yavaş öpücükler kondurur. Çenemi onun başına dayayarak gülümserim.

Nedense, geçen seferkinden bile daha iyiydi.

Bölüm 24

MARCO

Erica'nın yanımda yatakta kıpırdadığını hissediyorum, saçları çıplak göğsümün üzerine yayılmış. Parmaklarımı nazikçe saçlarının arasında gezdiriyorum ve kendime gülümsüyorum. Daha önce de buradaydık, ama geçen sefer sabahımız ani bir şekilde sona ermişti. Bunun tekrar olmasını istemiyorum, bu yüzden yanına uzanıyorum, çıplak vücudunu hissederek, sabahın erken saatlerinde gökyüzünün siyahtan koyu mora dönüşmesini izliyorum.

Eğilip dudaklarımı boynuna bastırıyorum. Yumuşak bir inilti çıkarıyor ve hala uyuduğunu anlıyorum. Gözlerim ağırlaşıyor ve birlikte geçirdiğimiz gecenin ardından tekrar uykuya dalmak kulağa hoş geliyor. Bir saat öncesine kadar uykuya dalmadığımızı sanmıyorum. Gözlerimi kapatıp kollarımı ona doluyorum, uykuya dalarken nefesim onun nefesiyle senkronize oluyor.

Birkaç saat sonra, güneş gökyüzünde yükselmiş, odama sıcak ışığını döküyor. Dün gece eğlencemizi oturma odasından yatağıma taşıdığımız için perdeleri hiç kapatmadım. Ama önemli değil. Neredeyse öğlen oldu. Belli ki güneş bile bizi şimdiye kadar uyandıramadı.

Erica gözlerini açar ve benimkilere bakar. Bana uykulu bir gülümseme atar ve ben onu öpmek için kendime çekerim.

"Günaydın," diye fısıldadı. "İyi

günler," diye düzelttim.

"Gerçekten mi?" diye şaşkınlıkla

soruyor. "Neredeyse on iki oldu."

"Aman Tanrım," diyor, sesinde hafif bir panik var ve hızla oturuyor. "Gitmen

gereken bir yer mi var?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak.

Yüzü yumuşar ve başını sallar, yanımda yatağa geri uzanır.

"Hayır, sadece şaşırdım, hepsi bu," diye mırıldanır.

"Ben şaşırmadım. Dün gece yaptığın hareketlerle, sanırım saat altıya kadar uyuyabilirdim."

"Marco!" Bana şakacı bir şekilde itti ve gözlerim çıplak vücudunda dolaştı. Bronz teni dokunulmak için can atıyordu. Beşinci porsiyona hazırım. Ona açgözlülükle gülümsedim, gözlerim ona kilitlendi.

"Oh, hayır, yapmayacaksın." O, çarşafı tutup kendini örterken, aklımı okuyarak kıkırdar.

"Ne? Elimde değil." Omuz silkiyorum ve onu tekrar puyorum.

Karnının guruldadığını duyarım ve benimki de cevap verir.

"Görünüşe göre iştahımız oldukça açılmış." Kıkırdayarak gülüyorum.

"Neden acaba..." diyor, o mükemmel dudaklarında utangaç bir gülümsemeyle.

"Öğle yemeği yiyelim mi?" diye öneriyorum. "Hemen köşede harika bir yer biliyorum."

"Tamam," diyor, biraz tereddütle. Komodinin üzerindeki saate baktığını fark ediyorum. Gidecek bir yeri var gibi görünüyor. "Önce duş alayım mı?"

"Tabii. Nerede olduğunu biliyor musun..."

"Geçen seferden biliyorum." Tek bir kez başını sallar.

Son kez. Onu bu yatakta bıraktığımda. Bir yıl önce birlikte yattığımız ve bunca zamandır bunu tekrar yapmak istediğim için kendimi tamamen deli gibi hissediyorum. Bir kadına bu kadar özlem duymak hiç bana göre değil. Ama beklemek kesinlikle değdi.

Onu yataktan kalkarken izlerken, çarşaf lar vücutundan kayarken, tamamen çıplak bir şekilde ana banyoma doğru yürürken bunu anlıyorum. Gözlerim, güneş ışığı altında parıldayan vücudunun kıvrımlarını takip ediyor, sonra o gözden kayboluyor. Yürüyüşünde o kadar kendinden emin ki, neredeyse bunun bir davet olup olmadığını merak ediyorum. Suyun akmaya başladığını duyuyorum ve ona katılmalı mıyım diye düşünüyorum, ama vücudum mahvolmuş durumda.

Kanepede sevişmekten, bir şişe şampanya içtiğimiz mutfakta sevişmeye, yatak odasına giderken koridorda sevişmeye, sonra da benim yatağıma kadar. Şu anda uyanık olmam ve hareket edebilmem bile mucize. Sanki birbirimize doyamamışız gibi, ellerimiz daha fazlasını istiyor, dudaklarımız açgözlü. Gecemizi düşünürken kendime gülümsüyorum. Beklemeye *kesinlikle* değdi.

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve parmak eklemlerim başlığın kenarına değiyor. Vücudum biraz rahatladığında memnuniyetle iç çekiyorum. Erica'nın telefonunun benimkinden karşıdaki komodinde titrediğini duyuyorum, ekranın ışığı gözüme çarpıyor. Genelde meraklı biri değilimdir, ama mesaj uyarısı dikkatimi çekiyor. Dönüp ekrana daha yakından bakıyorum ve Sadie adında birinden gelen bir mesaj bildirimi görüyorum. Okumamalıyım, biliyorum, ama bir şey beni buna itiyor.

Sadie: Merhaba! Umarım iyi bir gece geçirmişsindir. Sadece kontrol etmek için aradım. Josie az önce uykuya daldı. Küçük kızın uyumayı çok seviyor! Hayatta olduğunu bilmek için bana mesaj at, lütfen ☺

Onun küçük kızı mı? Josie mi? Ekran tekrar kararmadan önce mesajı tekrar okurken kaşlarımı çatıyorum. Omzumun üzerinden banyoya bakıyorum. Düşün hala çalıştığını ve Erica'nın tanıdık bir melodiyi mırıldandığını duyuyorum. Geri dönüp telefonunun ekranına dokunarak onu tekrar canlandırıyorum. Mesaj bildirim kutusunun arkasında bir fotoğrafın köşelerini görüyorum. Ne bulacağımı merak ederken sinirlerim beni tedirgin ediyor. Mesajı parmağımla kaydırmadan önce tereddüt ediyorum ve Erica ile bir bebeğin fotoğrafıyla karşı karşıya kalıyorum.

Kafam karışık bir şekilde başımı geriye doğru çekiyorum. Kafamdaki rahatsız edici düşünceleri uzaklaştırmak için başımı sallıyorum. Onun anne olması imkansız. Hiç bebek sahibi olduğundan bahsetmemiştii. Aslında, ofisteki kimse de bundan bahsetmemiştii. Belki arkadaşının bebeğidir? Ya da yeğeninin? Yine de, Erica'nın göğsüne yaslanmış bu bebeğin resmine daha yakından baktıkça, bebeğini sır olarak sakladığını merak etmeye başlıyorum.

Kafamı kaşıyarak, anne olmasının neden bu kadar gizli tutacağı bir şey olduğunu merak ediyorum. Bu benim için şok edici bir durum, ama ona farklı bir gözle bakmamı sağlamıyor. Yine de, babanın kim olduğunu merak ediyorum. Bebeği, tanıştığımız dönemde doğurmuş olmalı. Yaşını tahmin etmek için, sanki bebekler hakkında bir şey biliyormuşum gibi resme tekrar bakıyorum.

Bebek dişsiz bir gülümsemeyle kameraya gülümserken, Erica koyu renk saçlarının üzerine bir öpücük konduruyor. Gözlerim bebeğin gözlerine takılıyor. Uzun, koyu kirpiklerinin arasından bana bakan gözleri, badem şeklinde ve koyu kahverengi. Aynada kendi gözlerime bakıyormuşum gibi hissediyorum. Sonra burnu ve elmacık kemikleri var. Nefesimi tutuyorum ve telefonu yatağın başucundaki komodinin üzerine düşürüyorum.

Bu mümkün olamaz. Titreyen elimle saçlarımı okşarken, ekrana yansıyan fotoğrafa tekrar bakıyorum. Benzerlik inkar edilemez. Ama bu mantıklı değil. Erica bana söylerdi. Söylemez miydi? Ayrıca, o gece bir şey yapmadan önce bana doğum kontrol hapi kullandığını söylediğini sanıyordum. Her zaman mükemmel bir başarı oranı olmadığını duymuştum, ama bu çok çılgın bir olasılık gibi görünüyor. Derin bir nefes alıp telefonu tekrar elime alıp tekrar bakıyorum. Bebeğin benim olduğu ve bunca zaman baba olduğumu bilmediğim aklıma geliyor.

"Açlıktan ölüyorum! O yer köşeyi dönünce mi dedin?" diye sorar Erica, saçını kuruturken havluya sarılmış halde odaya girer. Beni yatağın onun tarafında, elinde telefonunu tutarken görür görmez durur. Ağzı açık kalır, ama hiçbir şey çıkmaz.

"Bu ne?" diye soruyorum, telefonunu kaldırarak.

Sessiz kalır, gözleri benden elimdeki ıııklı telefona, parmaklarıımın altından görünen onun ve bebeğın fotoğrafına kayar.

"Bu ne?" diye tekrar soruyorum, sesim yükseliyor.

"Neden telefonum sende?" diye sorar, sesini sabit tutmaya çalışır, ama titremesini duyabiliyorum.

"Çünkü duş alırken biri sana mesaj attı. Bu arada, Josie uykuya daldı, merak edersen diye söylüyorum."

Erica keskin bir nefes alır ve hızla bana doğru yürür.

"Lütfen, açıklamama izin ver..." diyor, yatağın kendi tarafına ulaşp telefonunu almaya çalışıyor, ama ben onu sıkıca tutuyorum.

Bir açıklama istiyorum. Bunu hak ediyorum.

"Marco!" diyor, ben telefonu onun ulaşamayacağı bir yere çekiyorum.

"Soruma cevap vermedin... Bu ne?" diye sorarım, fotoğrafı işaret ederek.

Erica içini çekip başını eğerek çıplak ayaklarının altındaki ahşap zemine bakar. Sinirli bir şekilde ayaklarını ileri geri hareket ettirir.

"O benim kızım," diye mırıldanır. "Peki

neden bana ondan bahsetmedin?"

"Çünkü seni pek tanımıyorum!" der, ellerini havaya kaldırarak.

"Oh, özür dilerim. Benimle yatacak kadar beni tanıyorsun," diyorum alaycı bir şekilde.

Hiçbir şey söylemedi.

"Ama kimse bilmiyor gibi görünüyor. Neden?" diye sertçe sorarım.

"Bilmiyorum. Kimseyi ilgilendirmez." Omuzlarını silkiyor, ıslak omuzları onu saran havludan uzaklaşıyor. Hâlâ bana bakmaktan kaçınıyor.

"Ya da belki onu herkesten saklamaya çalışmanın bir nedeni vardır. Daha da önemlisi, benden..."

O sessiz kalır, havluyu göğsüne sıkıca sarar. "Çünkü

o benim," derim.

Erica yavaşça bana bakar, gözleri yaşlarla doludur. Çok korktuğunu görebiliyorum, korkusu tuzlu gözyaşlarıyla dışa vuruyor.

"Öyle değil mi?" diye fısıldayarak soruyorum.

Sessizliği, ihtiyacım olan tek cevaptı. Telefonundaki bebek benim. "Çık

dışarı," diyorum yavaşça.

"Ne?"

"Çık. Dışarı."

"Marco, lütfen..."

Elimdeki telefona bakıyorum, bebeğimin resmine son bir kez bakıp telefonu ona geri atıyorum. Telefonu yakalamaya çalışıyor ama tutamıyor ve telefon yere düşüyor. Hala havluyu sıkıca tutarken, telefonu almak için dizlerinin üzerine çöküyor.

"Giyin. Eşyalarını al ve çık."

Yüzünde gözyaşları akarken bana bakar ve ben ona acımaya başlayan içimdeki sesle savaşımaya çalışırım. Şu anda ona çok kızgın olduğum için bu zor olmuyor. Bana bakan kadını hiç tanımadığımı fark ettim. Tanıdığımı sanıyordum. Hatta ona aşık olma ihtimalim olduğunu bile düşünmüştüm. Ama şimdi, ona baktığımda tek gördüğüm, aylardır benden sakladığı sır.

Bu sabah Erica'nın telefonunu görmemiş olsaydım, bana hiç söyler miydi? Asla söylemezdi diye hissediyorum. Neden söylemesin ki? Nedenini bilmiyorum, ama bu bilgiyi benden saklamak için yeterince iyi bir neden yok. Hayatımın birkaç dakika içinde değiştiğini hissediyorum ve sağlam hissettiren her şeye tutunmaya çalışıyorum.

Erica hala yerde, dizleri sert ahşap zemine baskı yaparken bana yalvarırcasına bakıyor. Ona bakamıyorum bile. Bakmıyorum da. Pencereden dışarıdaki şehri seyrediyorum.

"Lütfen git," diye fısıldıyorum.

Yerden kalkıp odadan çıkıyor, sessizce hıçkırıyor. Oturma odasında hışırtı duyuyorum, muhtemelen dün gece giydiği kıyafetleri toplayıp giyiniyor. Birkaç dakika sonra, ön kapının

Kapı kapandı ve artık yalnız olduğumu biliyorum. Kafan düşüncelerle, kalbin duygularla dolu olduğunda bulunmak için korkutucu bir yer.

Ben bir babayım. Josie adında küçük bir kızın babasıyım. Ve az önce annesini penthouse dairemde kovdum.

Bölüm 25

ERICA

Lobi kapısından koşarak dışarı çıkıp, sıcak öğleden sonra havasına daldım, penthouse'da hayatımın içine düştüğü karmaşadan uzaklaşmaya çalışıyordum. Yüzümden akan gözyaşları nedeniyle neredeyse hiçbir şey göremiyordum, çaresizce elimi sallayarak bir taksi çağırmaya çalışıyordum, beni buradan uzaklaştırması için.

Telefonumu öylece bırakmakla nasıl bu kadar aptal olabildim? Bunca zaman telefonumu saklamak için çok dikkatliydim, böylece Marco benim bir tür çift hayat yaşadığımı göremezdi. Bunun telefonun suçu değil, benim suçum olduğunu biliyorum, çünkü Josie'yi babasıyla bu kadar yakın çalışırken sır olarak sakladım. Bu aptalca bir karardı.

Yine de, bu sabah tuvaletten çıktığımda telefonun onun elinde olduğunu ve yüzündeki ifadeyi gördüğümde, büyük sırrımın ortaya çıktığını anladım. Kaldırıma yanaşan taksiye binerken yüzündeki ifadeyi kafamdan silmeye çalışıyorum. Çok kızgındı. Çok üzgündü. Çok ihanete uğramış gibiydi. Onun hissetmesini asla istemediğim üç şey, ama yüzü hafızama kazındı, ona zarar verdiğimi acımasızca hatırlatıyor.

Birkaç hafta önce kendimi ondan nefret etmeye ikna ederken bu önemli olmazdı. Böylece mesafemi korumak daha kolaydı. Ama işler değişti ve dün gece bunun katalizörü oldu. Dans pistinde dans ederken, asıl korktuğum şeyin ona aşık olmak olduğunu ve tam da bunu yaptığımı anladım. Ona tamamen kapılmışımdım. Kendini taşıma şekli. Bana bakışları. Onun bana dokunmasını, sadece eliyle hafifçe dokunsa bile, özlemle beklemem. Patronuma, çocuğumun babasına aşık oluyordum.

Onunla eve giderek kendimi bu duruma kaptırdım. Tutku dolu ve kaybedilen zamanı telafi ettiğimiz büyülü bir gece geçirdikten sonra bile, şimdi bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Partiye gitmeyi kabul etmeseydim, onun yatağında uyanmazdım ve o da benim hakkımdaki gerçeği öğrenmek için telefonumu eline almazdı. Ve kızı.

Kızını.

Onun adını
söyledi.

Josie.

Marco'nun söylediği sözler zihnimde yankılanırken titriyorum. Onun ağzından bu kelimenin çıkacağını hiç düşünmemiştim, çünkü onun Josie'yi bilmesi gerekmiyordu. Ama artık biliyor. Bundan sonra ne olacağını merak ederken hafif bir panik hissediyorum. Aramızdaki her şeyin bittiğini zaten biliyorum. O bana bir daha asla güvenmeyecek. Ama Josie konusunda, bir sonraki hamlesi ne olacak?

Taksi daha hızlı gitsin istiyorum çünkü Josie'ye ulaşmam lazım, sanki Marco da aynı şeyi yapmak için yarışıyor gibi. Öyle olmadığını biliyorum. Eminim ki, baba olduğu gerçeğini henüz kafasında sindirememiştir. Bunun istediği bir şey olduğunu sanmıyorum. Büyük planları olan milyarder bir iş adamı, her akşam yemeğe zamanında eve gelip yatmadan önce hikaye okumak isteyen bir tip gibi görünmüyor.

Yine de, zihnim o hayatın nasıl olabileceğini düşünmeye başlıyor. Her şeyi mahvetmemiş olsaydım, iyi olabilirdi. Josie'yi korumaya çalıştığımı ona nasıl açıklayabilirim? İster baba olsun ister olmasın, hiçbir açıklamanın yeterli olmayacağını ve yaptıklarımı telafi edemeyeceğini biliyorum.

Taksi sonunda apartmanımın önüne geldi ve ben şoföre hızlıca ödemeyi yapıp hemen yukarı koştum. Kapının kilidini açıp kapıyı açtım ve odada Josie'yi aradım. Onu yemek odasında gördüm. Sadie, Josie'ye mama sandalyesinde öğle yemeğini yediriyordu ve bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Erica..." Diz çökmüş pozisyonundan kalkar ve endişeli gözlerle bana bakar. "Ne oldu?"

Hemen koşarak Josie'yi kucağıma alıyorum, yüzü ve elleri elma püresi ile kaplı ama umurunda değil. Onu göğsüme bastırıp bir yandan diğer yana sallıyorum, yüzümü yumuşak saçlarına gömüyorum. Ona birkaç öpücük veriyorum, tekrar akmak üzere olan gözyaşlarımı zorlukla tutuyorum. Elinde kaşıkla orada durup cevap bekleyen Sadie'ye bakıyorum.

"O biliyor," diye fısıldadım.

Sadie hafifçe nefesini tutar ve elini ağzına götürür. "Nasıl?" diye sorar, bana ve Josie'ye bakarak.

"Çünkü ben dünyanın en büyük aptalıyım," diyorum, hıçkırıklarımı bastırarak.

Sadie, Josie'yi nazikçe benden alır ve onu yüksek sandalyeye oturtur. Josie, annesinin içinde bulunduğu karışıklığın farkında olmadan, eline elma püresi alıp ağzına atmaya devam eder. Tanrıya şükür.

"Sen aptal değilsin," diyor Sadie sert bir sesle.

"Öyle mi? Yani kızımın babası için çalışmak ve dün gece onunla yatmak aptalca değil mi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

"Sen kendinden geçtin," diyor Sadie omuz silkerek. "Bu er ya da geç olacaktı. İkiniz birbirinizden uzak duramıyorsunuz."

"Ama bunu bilmeliydim. Niyetim olduğu gibi istifa etmeliydim. Böyle bir sır saklayarak ona yakın olabileceğimi gerçekten düşündüm mü?"

"Ne dedi?"

"Bana gitmemi söyledi."

Sadie yanağını ısırıyor. "Haklı. Alınma ama. Kızgın. Ona zaman tanı."

Sadie her zaman olduğu gibi, durumu olduğu gibi anlatıyor ve bu anda da durumu güzelleştirmiyor. Garip bir şekilde bunu takdir ediyorum. Beth olsaydı, mutlu bir son ve her şeyin her zaman yoluna gireceği gibi bir şey uydururdu. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini bildiğim için bu tür bir hayal kırıklığına katlanamıyorum.

"Zaman mı?" diye gülüyorum. "Yarın sabah onu göreceğim!"

Sadie beni kucaklayarak sırtımı yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Her şey yoluna girecek, Erica," dedi.

Bundan şüpheliyim.

Ertesi sabah, sinirlerim çok gergin. Her an kusacakmışım gibi hissediyorum ve bu his, ilk üç aylık dönemime garip bir şekilde benziyor. Dadıya selam veriyorum

ve ben işe hazırlanırken o Josie ile sabah rutinine başlar. Dolabımda durup giyecek bir şey seçmeye çalışırken, sanki cenazem için kıyafet seçiyormuşum gibi hissediyorum. Bugün Marco'yla nasıl yüzleşeceğim bilmiyorum. Bu bana tamamen imkansız geliyor. Uygun görüldüğü için siyah bir pantolon takım seçiyorum ve saçlarımı topuz yapıyorum. Makyaj yapmaya zahmet etmiyorum çünkü bugün bir ara ağlayıp makyajımın akacağını hissediyorum. Kapıdan çıkarken durup Josie'ye veda öpücüğü veriyorum. Onu bırakmak istemiyorum ama bırakmak zorundayım.

Ofise vardığımda, iş kartımı çıkarıp güvenlik kiosklarından birine dokunduruyorum. Kart kırmızı renkte yanıp sönüyor ve üç kez yüksek sesli bip sesi çıkarıyor. Tekrar deniyorum, ama aynı şey oluyor. Sıradaki başka bir kioska geçip tekrar deniyorum. Aynı şey olur. Beni dışarıda tutan kayar çubuğu sallamayı denerim, ama yerinden kıpırdamaz. Etrafıma yardım arayarak bakınırım ve güvenlik görevlisinin geldiğini görürüm.

"Hey, Dominic. Bu sabah beni sevmiyor..." diyorum yenik bir gülümsemeyle.

O başını sallar ve rozetimi alır, kendisi dener. Kulaklarımda çınlayan bip seslerinden yorulmaya başlıyorum. Dominic tekrar denerken şaşkın görünüyör.

"Burada bekleyin Bayan Gunner," diyor ve rozetimi güvenlik masasına götürüyor. Birini aradığını görüyorum ve telefonda konuştuğu sırada bana sempati dolu bir bakış atıyor. Midemde bir boşluk hissediyorum, sanki içimden dışarıya doğru beni yutacakmış gibi.

"Biri hemen aşağı inecek, Bayan Gunner," diyor Dominic, bana doğru geri dönerek ve lobide oturmam için işaret ediyor.

Dediğini yapıyorum ve sabırsızlıkla ayağımı yere vurarak bir sonraki adımı bekliyorum. Birkaç dakika sonra asansör kapıları açılıyor ve insan kaynaklarından tanıdığım bir kadın çıkıyor. Pencerenin yanında oturduğumu görüyor ve yüzünde temkinli bir gülümsemeyle yanıma geliyor.

"Bayan Gunner," diyor, yanındaki koltuğa oturarak. "Ben İnsan Kaynakları'ndan Holly. Şu anda çok kafanız karışık olmalı..."

Bunu uzatmasını istemiyorum. Kovulduğumu biliyorum. Sadece bir an önce bitirmesini istiyorum.

"Sadece söyleyin..." diye fısıldar gibi

söylüyorum. "Anlamadım?" diye soruyor.

"Kovuldum, değil mi? Bu yüzden güvenlik kartım iptal edildi." "Hayır,

hayır. Kovulmadınız Bayan Gunner."

Ona bakıyorum ve gözlerimin arkasında yanmaya başlayan gözyaşlarını hissediyorum, ama akmasına izin vermiyorum.

"K-kurtulmadım mı?" diye kekeledim.

"Hayır. Bay Vallejos, başarılı bir satın alma işlemini tamamladığını ve artık sizin hizmetlerinize ihtiyaç duymadığını düşünüyor, bu yüzden sizi başka bir departmana transfer etti," diyor. Elindeki klipboard'u alıyor ve üzerinde göz gezdiriyor.

"Görünüşe göre editörlük departmanına atandınız." "Gerçekten mi?" diye

soruyorum, şaşkınlıkla.

Bu, bir yıl önce, o kader partide, çatı katında istediğim işti. Terfi alacağımı sandığım, ama sonunda Marco'yu bulduğum gece. Bu yeni atamadan dolayı mutlu olmam gerektiğini biliyorum, ama olamıyorum.

"Evet, gerçekten," diyor Holly, neşeli bir gülümseme takınıyor. "Güvenlik görevlilerine rozetini yeniden programlamalarını ve yeni departmanda her şeyi hazırlamalarını söyleyeceğim. Sanırım Bay Vallejos eşyalarını ofisinden yeni odana taşımıştır."

"Oh, tamam. Tamam," diyorum yumuşak bir sesle.

"Heyecan verici şeyler!" diyor, ellerini yumruk yapıp küçük bir tezahürat hareketi yapmadan önce güvenlik görevlisi Dominic ile konuşmaya gidiyor.

Heyecanlanmam gerekirdi, ama heyecanlanmıyorum. Bunun ne olduğunu görebiliyorum. Marco'ya yaptıklarım yüzünden bir kademe indirildim. Holly bunu bilmiyor. Kimse bilmiyor. Ama beni başka bir departmana transfer etmesinin gerçek nedenini biliyorum. Benim yanımda olmaya dayanamıyor. Onu suçlayabilir miyim?

Yukarıda, yeni bölmemde masama yerleşiyorum. Kendi ofisimle şımartılmadan önce etrafımı saran tanıdık gri duvarlara bakıyorum. Kendi eşyalarımı taşımaya bile fırsatım olmadı. Marco bunu benim için birine yaptırdı. Bu, müdahaleci ve ani bir hareket gibi geliyor ve boğazımda bir yumru oluşmasına neden oluyor.

"Umarım yerleşiyorsundur," diyor Holly, bölme duvarının üzerinden aynı neşeli gülümsemesiyle bakarak, ki bu gülümsemeyi silmek istiyorum. Ama bu onun suçu değil.

"Mhmm," diyorum, hafifçe başımı sallayarak.

"Harika. Yeni sözleşmen burada," diyor, köşeyi dönüp bana uzatıyor. Marco kızdığında ve bir şeye kafasını taktığında, her şeyi halledabiliyor gibi görünüyor, mesela tamamen yeni bir sözleşmeyi yirmi dört saatten az bir sürede, hem de bir pazar günü hazırlayabiliyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Sizi yalnız bırakayım," diyor, parmak eklemleriyle masama vurarak.

Siyah beyaz baskıya bakıyorum, bu fırtınalı sabaha odaklanmaya çalışırken kelimeler birbirine karışıyor. Sanırım bunun tek iyi yanı, Marco ile yüzleşmek zorunda kalmamış olmam, ancak beni görmek istememesi canımı yakıyor. Neden beni kovmadı acaba? Acaba içinden bir parça, kızımızı büyütürken beni yalnız bırakmayacak kadar değer veriyor mu?

Bölüm 26

MARCO

Pazartesi günü işe gitmiyorum çünkü Erica'yı görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Bunun yerine, kaçmak ve yazın son günlerini sahilde geçirmek için Hamptons'a ani bir gezi ayarlıyorum. Zaten ara sıra tatili hak ediyorum. En son ne zaman uzaklaştığımı hatırlamıyorum. Ayrıca, iş yerinde bir sorun çıkarsa Hamptons çok da uzak değil. İki saatten biraz fazla bir sürede geri dönebilirim.

Gitmeden önce, Erica'nın yeniden atanması da dahil olmak üzere işteki her şeyin yolunda olduğundan emin oluyorum. Dün öğleden sonra ayrıldıktan sonra, saatlerce gibi gelen bir süre boyunca dairemde öfkeyle volta attım, ta ki zeminde izler bırakacakmışım gibi hissedene kadar. Avukatım Elliott'ı aradım ve saatlik ücretinin üç katını teklif ederek izin gününde gelmesi için onu ikna ettim. Birlikte, Erica için yeni bir sözleşme ve onun yeni bir departmana atanması için bir sözleşme hazırladık.

Onu kovabileceğimi biliyorum. O kadar kızgınım ki, bunu yapabilirdim, ama bir şey beni durdurdu. O telefonda bana bakan kızımın mocha rengi gözlerini hatırladım ve bu, aceleci bir karar almadan önce bir kez daha düşünmemi sağladı. Erica'yı kovarak ona zarar veririm, bu Josie'ye de zarar verir. Masum bir bebeğe bunu yapamam. *Benim* bebeğime. Onun adını bilmek bile bana acı veriyor. Bu yüzden

Erica'yı kovmak yerine, onu daha az göreceğim başka bir departmana transfer ettim.

Elliott'a gerçek nedeni açıklamadım, o da soru sormadı. Onun için bu, bir CEO'nun, özellikle de benim gibi birinin, bir satın alma sürecinde yapması normal bir şeydi. Birini kovmuyorsam, uygun gördüğüm şekilde başka bir göreve atarım. Sözleşme hazırlandıktan sonra, bu sabah insan kaynakları departmanına gönderdim ve Erica'ya haber verme görevini onlara bıraktım.

Elliott dün akşam ayrıldıktan sonra, Hamptons'daki evimin hizmetçilerini arayarak sahil evimi hazırlamalarını istedim. Geçen yıldan beri oraya gitmemiştim. Şimdi, şehir arabamın arkasında oraya gidiyorum. İki saatlik yolculuk, şehir manzarasının kaybolup yerini ağaçlıklı bir otoyolun almasını izlerken, düşüncelerimle baş başa kalmam için bolca zaman bırakıyor.

Josie'nin yüzü aklımdan çıkmıyor. O kadar güzel ki, onda kendimi çok görüyorum. Kaç yaşında acaba? İlk kelimesi neydi, ilk adımını attı mı acaba? Onun hakkında bilmediğim çok şey var, hepsi Erica yüzünden. Kızımızla yaşadığı anılar yüzünden ona kızgın olmamak elde değil.

Neden bu kadar kızgın olduğumu bile bilmiyorum. Baba olmak benim için bir seçenek değildi. Annem sık sık bu konuyu açsa da, ben hiç düşünmemiştim. Şirketimi yönetmekle o kadar meşguldüm ki, çocuk sahibi olmayı düşünmeye vaktim olmadı. Ayrıca, çocuk sahibi olmak, bir kadın bulup yuva kurmak anlamına geliyordu. En azından çoğu durumda. Tabii ki benim için durum böyle değildi.

Bunu düşünmemiş ya da baba olmak istememiş olsam da, bu fırsatın benden alınmış ve benden bu kadar uzun süre gizlenmiş olması beni hala üzüyor. Aşık olduğum kadın tarafından tamamen ihanete uğradığımı hissediyorum. Jacob, baloda bizi birlikte gördüğünde hakkımda haklıydı. Sadece bunu henüz kendime itiraf edememişim

ama zaman geçtikçe, Erica'ya açıklayamadığım bir şekilde ekildiğimi anladım.

Ve şimdi, hayatımın o bölümünü geride bırakmaya karar vermeden önce, sadece param için benimle birlikte olan geçmişteki kadınlardan çok daha kötü bir şekilde beni incitmişti. Daha gizli yaşamaya karar vermeden önce. Gizli kimlikle. Kendimi korumaya çalıştığım yollara içimden gülümsüyorum, ama yine de incindim.

Ceketimin cebinde telefonum titriyor. ıkarıp baktığımda ofisten aradıklarını görüyorum. İç geçiriyorum. Onlar bana ihtiyaç duymadan iki günlüğüne kaçamam.

"Alo?" diye biraz sertçe cevap veriyorum.

"Merhaba, Bay Vallejos," diyor diğerk uçtaki kadın sesi. "Kiminle

görüşüyorum?"

"Oh, evet. Ben İK'dan Holly," diyor gergin bir sesle.

"Oh, tamam. Merhaba."

"Bu sabah güvenlihte bir aksaklık olmasına rağmen, yeniden atama işleminin tamamlandığını size bildirmek istedim. Bayan Gunner sözleşmeyi imzaladı ve yeni departmanına taşındı."

"Güvenlikte aksaklık mı?" diye merakla soruyorum.

"Oh, rozeti çalışmadı. Bu konuda çok sinirli görünüyordu. Sanırım kovulduğunu sandı?"

İçimde hafif bir suçluluk duygusu uyanır.

"Ahh, her şeyin yoluna girmesine sevindim. Peki ya ofisi?"

"Bu sabah boşaltıldı. Sanırım onun yerine geçecek birini bulmamı istiyorsunuz?"

"Belki döndüğümde. Şu anda şehir dışındayım."

"Oh, tatilinizi böldüğüm için çok üzgünüm," diyor, sesi gergin bir oktav yükseliyor.

"Önemli değil. Bu sabah bu konuyla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. İyi günler."

Telefonu kapatıp başımı cama dayadım ve Erica'nın bu sabah ofise geldiğinde neler olmuş olabileceğini düşündüm. Güvenlik meselesi planımın bir parçası değildi. Onu tamamen korkutmak istememiştim, ama her şeyden bu kadar heyecanlanması içimi kemiriyordu.

Hâlâ onu önemsiyorum. Nasıl önemsemem ki? İki gece önce birlikte bir gece geçirdik. İlk gecemiz hariç, hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Dün sabah uyandığımda, yanımda onun olduğunu hissedince çok rahatlamıştım, belki de aradığım şey budur diye düşündüm. Belki de özel birini bulmuştum. Ama tabii ki, hiçbir zaman o kadar kolay olmaz, değil mi?

Erica hariç. Ya da, gerçeği öğrenmeden önce ve o benimle olan duvarlarını nihayet yıkmadan önce öyleydi. Onunla birlikte olmak çok kolaydı, konuşmak çok kolaydı. Normalde yapmadığım bir şekilde, özellikle annem hakkında, içimi açmamı kolaylaştırdı. Onun hakkında kimseyle konuşmuyorum çünkü çok

Acı verici. Çok kişisel. Hayatımın o kısmını paylaşacak kadar kimseye yakınlaşmadım.

Telefonum yanımdaki koltukta titreyerek düşüncelerimi böldü. Gözlerimi devirerek telefonu aldım.

"Ne?" diye telefona bağırırım.

"Marco?" diye sorar annemin sesi diğer uçta. "Anne,"

derim rahatlamış bir şekilde. "Kusura bakma." "Ne

oldu?" der endişeli bir şekilde.

"Hiçbir şey anne."

"Marco. Seni tanıyorum. Lütfen söyle..." diyor.

Neredeyse söylemek istiyorum. Ona her şeyi anlatmak, içimdeki yapışkan karmaşayı dökmek istiyorum. Ama yapamam. Annem bir yıl önce kalp krizi geçirmiş ve bana iyi olduğunu ikna etmeye çalışmış olsa da, hala onun için endişeleniyorum. Onu strese sokmak istemiyorum. Onu endişelendirmek istemiyorum. Ve tüm bunlar onu yıkar.

Annemin büyükanne olma şansını elinden aldığı için Erica'dan daha da nefret etmek istiyorum. Josie ile bu şansы yakalayamayacak ve ona neyi kaçırdığını söyleyemem. Bu onun kalbini kırar.

"Önemli bir şey değil. Gerçekten. Sadece iş, bu yüzden birkaç günlüğüne Hamptons'daki eve gidiyorum."

Bir an sessiz kalıyor, sanki bana inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi.

"Tamam," diyor. "Kaçtığına sevindim. Çok streslisin, mijo." "Biliyorum. Gelmek ister misin? Sana araba gönderebilirim."

"Oh, hayır, hayır. Yarın briç kulübüm var ve kütüphanenin pasta satışına yardım edeceğim."

"Anne, çok fazla şey yapıyorsun," diyorum, sinirli

bir şekilde. "Ve çok fazla endişeleniyorsun," diye

bana meydan okuyor. Yumuşak bir şekilde

gölüyorum. O inatçı. Tıpkı benim gibi. "Yarın seni

ararım. Tamam mı, anne?"

"Seni seviyorum,

Marco." "Seni

seviyorum, anne."

Telefonu kapatıp *rahatsız etmeyin* moduna alıyorum, sadece annemden veya hastaneden gelen aramaları kabul ediyorum. İşten tamamen kopmak istiyorum ve Erica'nın yeniden atanmasıyla ilgili olarak benimle iletişime geçme ihtimali varsa. Ya da kavgamızla ilgili. Eğer buna kavga denebilirse.

Kısa bir süre sonra, arabam büyük, pürüzsüz kayaların sıralandığı toprak yola girer ve evime doğru ilerler. Dairesel garaj yolunun önüne park eder ve

Arabadan inip, yolculuktan sonra vücudumu esnetip okyanus havasını içime çektim. İki katlı, mavi süslemeli ve üst katı çepeçevre saran terası olan beyaz evi yukarıdan aşağıya doğru seyrettim. Şu anda tam da olmam gereken yer burasıydı. Şoförüne teşekkür edip valizimi aldım ve ön kapıya doğru yuvarladım.

Arka taraftaki Fransız kapılardan, birkaç adım ötedeki beyaz kumlu plaja doğru çıkmadan önce valizimi açmıyorum. Dışarıda ayakkabılarımı çıkarıp pantolonumun paçalarını kıvrıyorum ve sıcak, yumuşak kuma basıyorum. Ayak parmaklarımı kıpırdatıp, kıyıya vuran nazik dalgaların manzarasını hayranlıkla seyrediyorum. Ona doğru yürüyorum, ıslak, beyaz köpüğün ulaşamayacağı bir yer bulup kuma oturuyorum.

Yazın son günleri olmasına rağmen plaj şaşırtıcı derecede boş, ama sonuçta bugün Pazartesi. Plajda yürüyüş yapan yaşlı bir çift ve sağımda bir aile şemsiye ve birkaç büyük havlu kuruyor. Dirseklerime yaslanıp yüzümü ısıtan güneşi selamlarken, ailenin plaj gününe hazırlandığını izliyorum. Neden gözlerim onlara takıldı bilmiyorum.

Anne, soğutucudan atıştırmalıklar çıkarıyor ve küçük çocuğuna meyve suyu kutuları veriyor, bir yandan da yeni doğmuş gibi görünen bebeği kucağında sallarken, baba şemsiyeyi açmak için uğraşıyor. Babalarının çabalarına gülerek eğlenmelerini izlerken gülümsüyorum. Baba, hayal kırıklığına rağmen elinden geleni yapıyor ve ailesinin kahkahalarından keyif alıyor.

Bunlar daha önce hiç fark etmediğim şeyler. Hiç umursamadığım şeyler. Ama artık bir kızım olduğunu bildiğim için, içimde bir şeyler değişti sanki. Ben bir babayım. Ama bu ailenin sahip olduğu şeye asla sahip olamayacağımı biliyorum. Onların kahkahalarına. Sevgilerine. Sırların olmadığı hayatlarına. Kalbimde bir yerlerde bu yüzden bir acı hissediyorum.

Onlardan gözlerimi ayırıp denize bakıyorum. Josie'nin hayatının bir parçası olamayacağımı kabul etmeliyim. Onun var olmadığını varsaymak zorundayım.

Onu tanımadığımı. Zaten Erica da bunu istiyor. Onu benden uzak tutarak bunu açıkça belli etti.

Ayrıca, babalık konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Belki de mesafemi korumam en iyisi. Hiçbir şeyi mahvetmek istemem. Ayrıca, anneme her şeyi anlatmak zorunda kalsam, torunuyla geçirdiği önemli yılları kaçırdığını ve annesi ile artık bir ilişkimiz olmadığını öğrenmek onu sadece incitir. Aslında, hiç bir ilişkimiz olmadı. Annemi böyle hayal kırıklığına uğratamam.

İç çekip gözlerimi kapatıyorum. Hayır, uzak durmam herkes için en iyisi. Josie'nin hayatından uzak duracağım. Erica'nın hayatından da. Onu bunun için nefret etmemeye çalışıyorum.

Kumdan kalkıp mutfağın yanındaki küçük bara giriyorum. Bu güzel yerde, bu çirkin düşüncelerle yalnız kalacaksam, en azından bir içki içeyim. Ya da üç. Acımı dindirmek için.

Bölüm 27

ERICA

Küçük odamda oturmuş, etrafımdaki ofis gürültüsünü bastırmaya çalışıyorum. Uzun süredir kendi ofisim yoktu, ama şimdi küçük odamda otururken bunun beni şımarttığını fark ediyorum. Yeni pozisyonumda sadece ikinci günüm ve işler şimdiden birikmeye başladı. Kendime, geçen yıl çok istediğim bu işi şimdi elde ettiğimi hatırlatıyorum. Gelecek haftanın makale programını inceleyip hangilerinin basılacağını hangilerinin basılmayacağını seçerken kendime güvenle başımı sallıyorum. Bir süredir tam olarak ilgilenemediğimi hissettiğim kendi köşemi de takip ediyorum.

Marco ile çalışmak kendi başına stresliydi, ama bunun kişisel nedenleri vardı. İşin kendisi çok zor değildi. Ben onun ikinci asistanı gibiydim. Şimdi, yazarların basılmasını istediği sorular ve makalelerle dolu e-postalara boğulmuş durumdayken, eski halime dönmem gerekiyor. Bu gazetede işe başlayan, onu ayağa kaldırmak için her şeyi yapmaya hazır olan Erica'ya.

"Selam Erica," diyor Jose, kafasını benim bölmemin üzerinden

uzatarak. "Selam Jose."

"Geri dönmene sevindim." Göz kırıyor.

"Geri dönmek güzel," diyorum, gülümsemeye çalışarak.

"The Shark için yakın mesafeden çalışmak nasıldı?" diye sorar. "Beklediğin gibi." Omuz silkiyorum.

"Sanırım sonunda terfi aldın. *Gerçekten* istediğin terfi."

"Sanırım öyle." Küçük masama bakıyorum ve bunun gerçekten öyle mi olduğunu, yoksa benim gördüğüm gibi bir indirgeme mi olduğunu merak ediyorum. Maaşım kesinlikle kesintiye uğradı.

"Tebrikler!" diyor coşkuyla. "Hey, artık bölüm başkanı olduğuna göre... geçen hafta yazdığım makaleye bir göz atabilir misin?"

"Tabii, gönderdin mi?" "Evet, bu sabah."

E-postalarımı kaydırıyorum ve gelen kutumda onun adını görüyorum. "Ah, işte burada."

"Bu hafta baskıya girebilmesini gerçekten umuyorum. Bununla gerçekten gurur duyuyorum. Belki programı biraz öne alabilir misin?"

"Elimden geleni yapacağım," diyorum, gözlerimi devirmemeye çalışarak.

Daha ikinci günüm ve şimdiden benden iyilik istiyor. Tipik Jose. Yeterince iyi biri ama işinin listenin en başında olmasını istiyor ve en iyi ihtimalle vasat bir iş çıkarıyor. George'un onu bu kadar uzun süre tutmasına şaşırdım, Marco'nun da onun kadroda kalmasına izin vermesine daha da şaşırdım.

"Teşekkürler, Erica," diyor, parmak eklemleriyle kabinimin üstüne vurarak. "Tekrar hoş geldin."

Bir iç çekip e-postasını açıyorum ve sonraki birkaç dakikayı şehri uykuya daldırma ihtimali yüksek olan makalesini okuyarak geçiriyorum. Makaleyi kapatıp yayınlamamak için bir bahane bulmaya çalışıyorum. Bacaklarımı uzatmaya karar veriyorum, ayağa kalkıp ofiste dolaşmaya başlıyorum. Farklı departmanlardan geçerek katın uzunluğunu kat ettim, ta ki eski ofisim görünene kadar. Artık benim seçtiğim mobilyalar dışında boş. Marco'nun ofisine göz attım, ama o da boş ve karanlıktı.

Dün de aynı yürüyüşü yaptım ve ofisini boş buldum. Neden buraya geldiğimi bile bilmiyorum. Onunla karşılaşmak istemiyorum. Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Söyleyecek bir şey yok. Benden nefret ettiğini biliyorum. Sanırım sadece onu kontrol etmek istiyorum. Josie'yi öğrendiği sabah çok üzgündü, ve haklı olarak. Suçluluk duygusu her gün beni yiyip bitiriyor.

Ofisinin boş olduğunu, başka işlerle meşgul olduğu için olduğunu düşünüyorum. *NY Daily News*, sahip olduğu tek gazete değil, şirketi de öyle. Yine de, onu her gün görmeye o kadar alışmıştım ki. Ofisinin boş olduğunu görmek garip geliyor ve midemde bir boşluk hissi bırakıyor.

"Selam Erica," diyor Jessica, arkamdan yaklaşarak.

"Oh! Merhaba Jessica," diyorum, hafifçe sıçrayarak.

Ona onun nerede olduğunu kolayca sorabilirdim. Ne de olsa o onun asistanı, ama sormuyorum. "Yeni işin nasıl gidiyor?" diye gülümseyerek soruyor.

"İyi, teşekkürler."

"Seni burada özlüyoruz."

"Karşıya geçtim, istediğin zaman uğra."

"Bu kat o kadar büyük ki, Manhattan'ın diğer ucunda olsan da fark etmez." O gülüyor.

"Görüşürüz." Elimi hafifçe sallayıp editörlük bölümüne doğru yöneliyorum.

Bu katın büyüklüğü konusunda haklı. Bu binanın büyüklüğü konusunda da. Burada kaybolabilirsin. Marco burada olsa bile ona rastlamama ihtimalim yüksek.

Masama geldiğimde, dadımdan bir mesaj beklediğini görüyorum.

Audrey: *Josie uykusundan yeni uyandı.*

Uykulu gözlü kızımın dişsiz gülümsemesini gösteren bir fotoğraf geliyor. Fotoğrafa gülümsüyorum ve her zamanki gibi onunla birlikte olmak istediğim için kalbim sızlıyor.

Audrey: *Onu parka pikniğe götüreceğim. Sorun olur mu?*

Ben: *Tabii ki. Saat 6'da evde olacağım. Teşekkürler, Audrey.*

Audrey: *Görüşürüz!*

Telefonumu bırakıp ellerimi yanaklarımdan aşağı doğru gezdiriyorum. Bu akşam Audrey'e artık ona ihtiyacım olmadığını söylemeliyim. Daha yeni çalışmaya başlamıştı ama onu kovmak zorundayım. Yeni maaşımla onu artık karşılayamıyorum. Josie'nin ona bağlanmaya başlaması beni üzüyor. Son zamanlarda Josie'nin hayatında sabit bir şey yokmuş gibi hissediyorum ve bu benim hatam. Audrey'i dadı olarak bulduğum için onu kreşten aldım ve şimdi bu da değişiyor.

Marco'ya Josie'den hiç bahsetmek istemememin nedenlerinden biri de bu. Josie'nin hayatında olmak isteme ihtimali varsa, onun Josie'yi terk etmesini istemiyordum. Bu beni mahvederdi. Josie henüz bir yaşında bile değil, ama onun da mahvolmasını göze alamam.

Öğle yemeğinde kreşin bulunduğu kata iniyorum. Josie'yi buraya getirmem ihtimaline karşı, kreşi tekrar incelemek istiyorum. Onu Beth'in çiçekçisinin yanındaki yere götürmektense, buraya getirmek çok daha kolay olurdu. Sabahları ve akşamları onu götürmek veya almak için fazladan bir durak yapmam gerekmezdi. Onu işime getirebilirdim. Marco'nun onu öğrenmesinden çok korktuğum için bunu hiç yapmadım, ama artık bildiği için, yapmamak için bir neden yok sanırım.

Büyük cam pencereden pastel renklerle boyanmış odayı ve oyuncaklar ve yapbozlarla dolu ahşap rafları görüyorum. Yeni doğanlar için ayrılmış bir alan ve Josie'nin yaşlıları için başka bir alan olduğunu görüyorum. Müzik dersi yapılıyor gibi görünüyor. Tüm çocuklar ve bebekler bir daire oluşturmuş, bir kadının tamburin çalarken şarkı söyleyip dans etmesini izliyorlar. İdeal görünüyor.

Kreş çalışanlarından biri beni fark ediyor ve bana el sallıyor, sonra yanıma geliyor. Kapıyı açıyor ve benim durduğum koridora giriyor.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba. Ben Erica. *NY Daily News*'te çalışıyorum."

"Memnun oldum. Burada küçük bir çocuğunuz yok, değil mi?"

"Hayır. Henüz yok."

"Öyle düşünmüştüm. Buradaki tüm ebeveynleri ve çocuklarını tanıyorum. Demek bizim kreşimize ilgi duyuyorsunuz? Çocuğunuz kaç yaşında? Ya da çocuklarınız?"

"Sadece küçük Josie'm var. Yakında bir yaşına girecek." "Aww. Ne

eğlenceli bir yaş!"

"Bence burayı çok sevecektir. Şu anda mali durumumu gözden geçiriyorum."

"Oh, bizim kreşimiz Vallejo, Inc. tarafından sübvansede ediliyor. Muhtemelen başka yerlerde ödeyeceğinizin üçte biri kadar bir ücret ödersiniz. Hatta her ay maaşınızdan belirli bir yüzde kesinti yapılarak ödeme yapabilirsiniz."

"Vay canına. Bu harika," diyorum, şaşkınlıkla.

Böyle harika bir kreşin olması ve masraflarının çoğunun karşılanması çok etkileyici. Çalışanlarını düşünen Marco'ya saygı duyuyorum. İnsanların onu tarif ettiği gibi bir "köpekbalığı" gibi davranmayarak beni şaşırtan bir başka yönü de bu.

"Size bir broşür getireyim," diyor ve odaya geri dönüp parlak bir broşürle geri geliyor. "Bir göz atın. Hatta çocuğunuzu da getirip tur atabilir ve beğenip beğenmediğine bakabilirsiniz."

"Teşekkürler. Belki de öyle yaparım."

Metroyla eve dönerken broşürü incelerim ve tur yapmaya bile gerek olmadığını karar veririm. Burası Josie için mükemmel bir yer. Bana yakın olacak. İstedğim zaman onu ziyarete gelebilirim. Hatta bazı günler onu öğle yemeğine bile çıkarabilirim. Onun sadece birkaç kat aşağıda olduğunu bilerek işe gelmek çok daha iyi hissettirecek. Sadie ve Beth'in yardımına da o kadar sık ihtiyaç duymayacağım. Zaten çok şey yaptılar.

Bu gece Audrey'e haber vermek gibi zor kısmı halletmem gerekiyor. Dairemin kapısını açarken derin bir nefes alıyorum ve onu Josie ile yerde renkli plastik halkaları istiflerken görüyorum.

"Bak kim geldi," diyor gülümseyerek.

Josie başını kaldırıp bana sadece benim için olan o tatlı gülümsemesini gösterir. Onu kucağıma alıp öpücüklerle boğarım.

"Ma-ma," diyor.

"Merhaba, küçük kızım. Günün eğlenceli geçti mi?"

"Evet," diyor Audrey ayağa kalkarak. "Hava mükemmeldi. Ezilmiş bezelye yedikten sonra çimlerin üzerinde emekledi. Çok hızlı!"

"Onu parka götürdüğün için teşekkür ederim," diyorum.

"Tabii ki. Akşam yemeği neredeyse hazır. Fırında."

"Akşam yemeği pişirmek zorunda değildin," diyorum.

O, farkında olmadan, yapmam gerekenler konusunda kendimi daha kötü hissettiriyor.

"Oh, sorun değil. Kolay bir güveç. Yeni işine başladığından beri yemek pişirmekten biraz uzaklaşman iyi olur diye düşündüm."

"Teşekkür ederim." Josie'yi emeklemesi için yere koydum. "Yeni işten bahsetmişken, seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Öyle mi?" diyor Audrey, Josie'ye gülümseyerek.

"Yeni maaşım var, ama daha iyi değil. Üzgünüm, ama artık Josie'ye bakmanı karşılayamam."

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm. Josie bana gerçekten ısınmaya başlamıştı sanki."

"Biliyorum! Sen en iyisisin. Onu gezmeye çıkarıyor, bana akşam yemeği hazırlıyorsun. Kendimi gerçek bir pislik gibi hissediyorum."

"Değilsin, Bayan Gunner. Ama alınma, işvereniniz öyle gibi görünüyor."

Burnumdan bir kahkaha attım. Keşke bilseydi. Ben pisliğim.

"Bunun için gerçekten zgnm. İsterseniz haftayı bitirebilirsiniz."

"Tabii ki, öyle yapacağım. Onunla geçireceğim kalan zamanı dolu dolu yağamalıyım." Josie'yi kucağına alıp odada döndürürken, Josie yüksek sesle kıkırdıyor.

Audrey gittikten sonra rahat bir nefes aldım. Durum çok daha kötü olabilirdi. Anlayığlı davrandığı için minnettarım, ama yine de kendimi kötü hissediyorum, özellikle de Josie bu kadar kısa sürede onu gerçekten sevmeye bağlamığtı. Akėam yemeği yerken, Josie'ye broğr gösterdim, lokmalarımı alıp ona makarna ve bezelye yedirirken resimlere iğaret ettim.

"Artık anneyle içe gelebilirsin," diyorum heyecanla.

Ve babanla da, diye dğnyorum. Umarım çok meğgul olduğu için kreğe yeni bir ailenin katıldığını fark etmez.

Bölüm 28

MARCO

Haftanın geri kalanını ve hafta sonunu Hamptons'da geçirmeye karar veriyorum. Elimde bir bardak burbonla geç saatlere kadar uyanık kalıyorum ve geç uyanıyorum, sabahımı sahilde koşarak başlıyorum. Evimde bir spor salonu var, bu yüzden Manhattan'daki spor salonunda yaptığım egzersizlere devam ediyorum. İçki içmek ve egzersiz yapmak benim kaçışlarım oldu. İkisi birbirine tamamen zıt ama umurumda değil. Beni ayakta tutan şey bu.

Telefonum hala *rahatsız etmeyin* modunda, birkaç kez konuştuğum annem hariç. Jessica'ya iş yerinde gerçek bir acil durum olursa bana e-posta atmasını söyledim ve şu ana kadar atmadı. Buzlu burbonumu alıp üst güverteye çıkıyorum. Orada bir şezlonga yerleşip batan güneşin altında okyanusu seyrediyorum.

Aşağıdaki plajdan kahkahalar geliyor. Muhtemelen her gün gördüğüm aynı aile. Kahkahaları kulağıma ulaştığında hafifçe kaşlarımı çattım. Sanki benden alınan hayatı acımasızca hatırlatıyorlardı. Kızımın tanışma şansımı. Komik olan, aile babası olmak istediğim şeyin en uzağıydı, ama bunu elde edemeyeceğimi bilmek, birdenbire tek düşündüğüm şey haline geldi.

AirPod'larımı alıp kulaklarıma takıyorum ve Erica'nın benimle yaşamak istemediği hayatı bastırmak için müzik açıyorum. Bunu unutmaya ve ikisinin hayatında da olmayacağımı kabullenmeye çalıştım, ama ne kadar düşünürsem o kadar sinirleniyorum. Kim *o* ki, kendi kızımı tanıyıp tanımayacağıma karar veriyor? Benden bu sırrı saklamaya ne hakkı var? Bu beni içten içe yiyip bitiriyor.

Sandalyeye oturup telefonumu aldım, onu arayıp onun hakkında düşündüğüm her şeyi söyleme dürtüsüyle. Parmağım onun adı ve arama tuşunun üzerinde durdu, ama vazgeçtim. Bir faydası olmazdı. Aramızda olanları değiştirmezdi. Babası olmayan küçük bir kızla kaybettiğim zamanı bana geri vermezdi. Bunun için annesini suçlayabilir.

Hamptons'da geçirdiğim son gece olduğu için dışarı çıkmaya karar verdim. Buraya geldiğimden beri evde tıklıp kalmıştım. Kasabada kimseyi tanımıyor olsam da dışarı çıkmak bana iyi gelebilir. Jacob'ı arayıp hafta sonu için gelmesini istemeliydi, ama artık çok geç. Ayrıca, hayatımın ne kadar karışık olduğunu ona anlatmaya hazır mıyım, bilmiyorum. Kimseye anlatmak istediğimden emin değilim. Belki de Erica gibi, bu benim sırrım olarak kalacak.

Bir kot pantolon ve beyaz tişört giyip, siyah bir Yankees şapkası takıyorum. Şoförümü arayıp evden almaya gelmesini söylüyorum. Yirmi dakika sonra geliyor ve kasabaya doğru kısa bir yolculuğa çıkıyoruz. Beni plaj kulübüne bırakmasını istiyorum ve barın köşesinde bir yer buluyorum. İnsanları izlemek ve bütün gece barmeni emrimde tutmak için mükemmel bir yer.

Güneş battığından beri gece havası önemli ölçüde soğumuş ve okyanus havası yakındaki plajdan buraya doğru esiyor. Bununla birlikte Hamptons'ın gece hayatı da buraya geliyor, hafta sonu bitmeden iyi vakit geçirmek isteyen erkekler ve kadınlarla dolu. Gözlerim birkaç kadına kayıyor, ama hiçbirisi gerçekten dikkatimi çekmiyor. Dürüst olmak gerekirse, koyu saçlı olanların hepsi bana Erica'yı hatırlatıyor. Birinin dönüp onun olması için yarı yarıya umut ediyorum.

Gerçekten aptalca. Onun Manhattan'da olduğunu, muhtemelen evde annelik yaptığını biliyorum. Bütün bunların can sıkıcı yanı, onun muhtemelen çok iyi bir anne olması. Josie için iyi bir şey, ama bu onu daha da çok kıskanmamı sağlıyor.

Barmen'in az önce getirdiği burbon bardağını alıp, bir tane daha sipariş etmeden önce bir dikişte içiyorum. O da bana, ihtiyacım olan gecenin ne olduğunu biliyormuş gibi, anlamlı bir şekilde başını sallıyor. Bir sonraki hatırladığım şey, kendimi kumsalda, ayak parmaklarım kumda, ayakkabılarımın nerede olduğunu bilmeden bulmam. Suda, sütyen ve iç çamaşırlarıyla iki kadın bana katılmam için işaret ediyor. Biri sarışın, biri kızıl saçlı. İkisi de yirmi beş yaşlarında olmalı. Buraya gelmek için kaç tane burbon içmiş olmalıyım acaba?

Sahile bakıyorum ve plaj kulübünde olmadığımı fark ediyorum. Evimin özel plajındayım.

"Marco!" diye bağılıyor sarışın olan.

"Polo!" diye kıkırdıyor kızıl saçlı olan.

İkisi de sütyenlerini çıkarıp kıyıya atıyor. "Marco!" diye tekrar sesleniyor.

"Polo!" diye bağılıyor diğeri.

Dolunayın altında karanlık ve parıldayan suya doğru ilerliyorum. Su soğuk ve çekici değil, ama önümdeki yarı çıplak kadınlar yeterince çekici. Belki de unutmam gereken şey onlar.

Ertesi sabah, sanki zavallı kafamdan çıkmak için yumruk yumruğa kavga ediyorlarmış gibi, şiddetli bir baş ağrısıyla uyanıyorum. Sırt üstü dönerek inliyorum. Beyaz keten perdelerden sızan güneş, göz kapaklarıma vurarak bana gülüyor gibi. Gözlerimi zorla açıp etrafa bakıyorum. Yatak odasındayım, yanımdaki yatak boş.

Nedense, o kadınlardan birinin ya da ikisinin yanında uyanmadığım için rahatlamış hissediyorum, oysa eskiden ikisini birden yatağa attığım için gurur duyardım. Oturup baktığımda, üzerimde sadece iç çamaşırım olduğunu ve onun da denizden dolayı hala nemli olduğunu görüyorum. Çarşafları üzerimden çekip bir gömlek giyiyorum ve odadan çıkıp mutfığa doğru yürüyorum, su ve baş ağrımı geçirecek bir şey arıyorum.

Dün gecedен tanıdığım iki kadını, oturma odamdaki kanepede yarı çıplak yataarken görünce durdum. Boğazımı yüksek sesle temizledim ve onlar hafifçe kıpırdadılar.

"Günaydın," diyorum.

"Günaydın," diye inlerler ve tembelce dönüp bana bakarlar.

Sanırım akşamdan kalma olan tek kişi ben değilim. Gözlerimi onların çıplak göğüslerinden uzak tutmaya çalışıyorum. Onlar da bu konuda pek utangaç değiller.

"Dün gece ne oldu?" diye utangaçça soruyorum.

"Çok fazla tekila içtik," diyor kızıl saçlı olan, şakaklarını ovuşturarak.

"Vücut shotları," diye düzeltir sarışın.

"Ve barda dans ettik."

"Sonra bir şekilde buraya geldik." "Ve

gece yüzmeye gittik."

Dün gecenin boşluklarını doldurarak, aralarında ping-pong gibi konuşmaya devam ediyorlar. Neden yalnız uyandığımı ve onların burada olduğunu açıklayacak kısmı bekliyorum.

"Sonra bizi kanepede yatırdın," diyor sarışın, gözlerini devirerek.

"Öyle mi yaptım?" diye soruyorum, kafamı kaşıyarak. Bu benim yapacağım bir şey değil.

"Erica adında birinden bahsedip duruyordun," diye omuz silkiyor kızıl saçlı kız.

"O senin kız arkadaşın falan mı?" diye sorar sarışın, sesinde kıskançlık tonu var.

"Öyle bir şey," diye yalan söylüyorum. "Bakın, Manhattan'a dönmem gerekiyor. Şoförümü gönderip sizi almasını sağlayabilirim. Ama önce kıyafetlerinizi bulsanız iyi olur."

İki kadına arka güvertede dağılmış kıyafetlerini bulmalarına yardım ettikten ve onlar benim arabamla ortadan kaybolduktan sonra, öğlen olmasına rağmen kendime yağlı bir kahvaltı hazırlıyorum. Midemi yatıştırması umuduyla yumurta, pastırma ve tost yapıyorum. Büyük bir bardak buzlu su içip iki ağrı kesici alıyorum. Sonra valizimi topluyorum ve şoförüm geri döndüğünde Manhattan'a doğru yola çıkıyoruz.

Araba yolculuğu midemi çok rahatsız ediyor. Her an kusacakmışım gibi hissediyorum. Ve sürekli, ben neredeyse kendimden geçmişken bile Erica'nın hala beni etkisinde tuttuğunu düşünüyorum. Dün gece iki güzel genç kadınla üçlü yapabilirdim, ama onun yüzünden yapmadım. Biz birlikte bile değiliz. Asla birlikte olmadık. Nasıl bu hale geldiğimi anlayamıyorum. Birine özlem duyan, özellikle de ona çok kızginken.

Manhattan'a döndüğümde saat neredeyse 16:00 ve tek istediğim yatağa girip, umutsuzca kurtulmaya çalıştığım ama başaramadığım akşamdan kalma halimi uyuyarak atlatmak. Duş aldıktan sonra odamdaki karartma perdelerini kapatıp yatağa atlıyorum, akşam yemeği yemediğimi umursamadan. Uyku kolayca geliyor ve kısa sürede ertesi sabah oluyor.

On dört saatlik derin bir uykudan sonra yataktan kalkarken, kendimi önümdeki güne hazırlarım. Hiç bu kadar uzun süre işten uzak kalmamıştım, bu yüzden yapmam gereken çok iş olduğunu biliyorum, ama asıl endişelendiğim bu değil. Aramızda olanlardan sonra Erica'yla karşılaşmaktan daha çok endişeliyim. Onu bir haftadır görmedim. Muhtemelen yeni departmanına yerleşmiştir, ki bu da benim departmanımın karşısındadır. *Belki onu görmeyeceğim*, kendime yalan söylüyorum, görmek istemediğimi düşünerek.

İşe geleli sadece bir saat oldu ama şimdiden bir daha izin almayacağıma yemin ettim. Gelen kutumda biriken e-postalar beni çileden çıkarmaya yetiyor ama Jessica'dan son dakikada birkaç toplantıyı ertelemesini istedim, bunun sonuçlarını düşünmeden. Cevap bekleyen birkaç kızgın ortağım var. Onlarla durumu düzeltmek için bütün sabahımı harcıyorum ve aceleci olan birkaçına yalakalık yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum, ama onları mutlu etmek için bunu yapmak zorundayım.

Öğle yemeğinden sonra, kendimi savaşa hazır hissediyorum ve ofisteki diğerleri de bunu hissediyor gibi. Karşılaştığım hemen hemen herkes bakışlarımdan kaçınıyor. Jessica bile kim bilir neyle meşgul, benden uzak durmaya çalışıyor. Erica'nın boş ofisini görmek, bunun sorumlusu ben olmama rağmen, ruh halimi daha da kötüleştiriyor. İstiyorum ki...

Onun yanına gitmek için bir bahane uydurmaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Kapım çalınır ve Jessica dikkatlice kafasını içeri sokar. "Ne var?"

diye bağırırım.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Vallejo," diyor temkinli bir şekilde. "Ama yazarlarımızdan biri sizinle konuşmak istiyor."

"Bunun için vaktim yok." "Acil

olduğunu söylüyor."

Gözlerimi devirip sabırsızca Jessica'ya yazarı içeri alması için işaret ettim. Kadın tereddütle içeri girdi ve ben de ona önümdeki sandalyeye oturması için işaret ettim.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay

Vallejo." "Ne var?" diye sabırsızca

sorarım.

"Ben... ben..."

"Ben meşgul bir adamım."

"Sizinle bir terfi hakkında konuşmak istiyordum."

Burnumdan bir kahkaha atarım.

"Birkaç yıldır *NY Daily News*'te çalışıyorum. Hiç fazla bir şey istemedim. Çok çalışıyorum. Gerçek şu ki, oğlumun okul masraflarını ödemek için paraya gerçekten ihtiyacım var. Oğlum kabul edildi..."

"Hayat hikayenizi dinlemek istemiyorum," diye tersledim.

"Sadece bunu bir düşünürsünüz diye umuyordum." Gözleri buğulanır ve ağlamak üzere olduğunu anlarım.

Normalde, hemen "hayır" derdim. Normalde, gözyaşları beni etkilemezdi. Ama şimdi, kendi berbat hayatım yüzünden bu masum kadını üzen bir pislik gibi hissediyorum. Bu ona haksızlık.

Derin bir nefes alıp, nefes verirken bastırılmış duygularımı serbest

bırakıyorum. "Özür dilerim," diyorum yumuşak bir sesle.

Bana merakla bakar.

"İnsan kaynakları departmanına dosyanızı getirmelerini söyleyeceğim ve ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkür ederim, Bay Vallejo." Aniden ayağa kalkar ve elimi tutarak minnetle sıkar. "Teşekkür ederim."

O odadan çıkıp kapıyı kapattığında, başımı ellerimin arasına alıyorum. Hamptons'da kalmalıydım. Patronluk taslayacak durumda değilim.

Bölüm 29

ERICA

Josie ve ben iş yerimin geniş lobisine giriyoruz. Büyük avizeye bakarak hayranlıkla konuşuyor. Güvenlik görevlisi Dominic, kollarımdaki bebeğe bakarak bana sıcak ama şaşkın bir gülümseme atıyor.

"Bayan Gunner, bu küçük hanım kim?" diye sorar, ona sevgiyle bakarak.

"Bu benim kızım Josie," diyorum. "Bugün burada kreşe başlıyor."

"Bebeğiniz olduğunu bilmiyordum! Çok güzel. Kızımın yaşıt olmalı," diyor ve ellerini kaldırarak onunla peekaboo oynuyor.

"Bu çok eğlenceli bir yaş. Onu zorlukla takip edebiliyorum. Yakında yürümeye başlayacak," diyorum endişeyle.

"O zaman onu durdurmak imkansız," diyor.

Josie, o ellerini yüzünden çekince ona gülüyor. O burada benimle olduğu için şimdiden rahat hissediyorum ve onu henüz kreşe bile götürmedim. Bu sabah, onun burada ilk günü olacağını bilerek, onu giydirirken çok gergindim. Bunun en iyi karar olduğunu biliyorum. Harika bir kreş, yakınımızda ve masrafların çoğunu işim karşılıyor, ama Marco'nun onunla aynı binada olması, ne kadar büyük olursa olsun, beni rahatsız ediyor.

Güvenlik kartımı okutup metal turnikeden geçiyorum, Josie'yi dikkatlice kaldırıp turnikenin üzerinden geçiriyorum. Dominic'e hızlıca el sallayarak veda ediyorum ve kreşe çıkmak için asansörlere doğru yöneliyorum.

"Burası annenin iş yeri," diyorum yumuşak bir sesle, o etrafı

incelerken. "Ma-maaaa," diyor.

"Doğru."

Asansörle kreşin bulunduğu kata çıkıyoruz ve içeri giriyorum. Daha önce konuştuğum kadın beni sıcak bir şekilde karşılıyor.

"Merhaba! Sizi tekrar görmek ne güzel, Bayan Gunner. Küçük kızınızın bize katılacak olması bizi çok mutlu etti."

"Ben de," derim, Josie'yi kalçamda sallayarak.

"Ne tatlısın," diyor kadın, eğilip Josie'yi gıdıklayarak onu güldürüyor.

Kadın daha yakından bakarken nefesimi tutmuşum gibi hissediyorum, sanki bir şekilde onun Marco'nun bebeği olduğunu anlayacakmış gibi. Bunu gören tek kişi ben miyim acaba? Marco dışında tek kişi ben miyim? Masasının arkasına dönerken bana farklı bir şekilde bakmıyor.

"Tüm evraklarınız ve acil durumlarda ulaşılacak kişiler listesi hazır. Gerekli her şey var gibi görünüyor." Bilgisayar ekranına göz gezdirdikten sonra Josie'ye dönüyor. "Eğlenmeye hazır mısın, Josie?"

Masadan geri dönüyor ve kollarını uzatıyor. Neyse ki Josie ona uzanıyor ve hiç tereddüt etmeden onu benden almasına izin veriyor. O her zaman oldukça uysal bir bebek olmuştur. Bu konuda şanslıyım.

"Öğle vakti ziyaret için geri gelebilirim," diyorum. "Ne

zaman istersen gel," diyor kadın.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Josie'ye el sallayıp kapıdan çıkıyorum, fikrini değiştirmesin diye vedalaşmayı daha fazla uzatmak istemiyorum. Dışarı çıkıp bir süre pencereden onun nasıl yerleştiğini izlerim. Bebeklerin çoğu yerde yuvarlanıp ayak parmaklarıyla oynarken, o bebeklerin bulunduğu alana götürülür ve orada küçük bir hikaye saati vardır. Josie emekleyerek dolaşır, ara sıra kitaptaki resimleri inceler. Mutlu görünüyor. Gülümserim ve asansörlere doğru dönüp kendi katıma çıkarım.

Asansör kapıları açılır açılmaz, havada bir gerginlik hissediyorum. Bu, Marco'nun hala savaş modunda olduğu anlamına geliyor olmalı. Dün, bir süre izinli olduktan sonra geri döndüğünü ve onunla uğraşılmaması gerektiğini duydum. Onunla karşılaşmaktan korktuğum için günün çoğunu odamda geçirdim. Onun kötü ruh halinin sorumlusu olduğumu biliyorum.

"Kabinine gitsen iyi olur," diyor Jose, yanıma yaklaşıarak. "Köpekbalığı bugün yine kana susamış."

"Hâlâ mı?" diye soruyorum temkinli bir şekilde.

"Oh, evet. Duydun mu? Dün muhasebeden Angela'yı ağlattı." "Angela mı?"

O buradaki en tatlı insanlardan biriydi ve neredeyse benim kadar uzun süredir burada çalışıyordu. Birinin ona zalimce davranmayı düşünebileceğini hayal bile edemiyorum.

"Evet. Sanırım terfi istemiş..." "Hak etmişti,"

diyorum.

"Kesinlikle. Ama Bay Vallejo bundan

hoşlanmadı." "Bunu karşılayamayacak durumda

değil ki," diye mırıldandım. "Aynen öyle." Jose

gözlerini devirdi.

"Zavallı Angela..." derim, ofisteki diğerlerine bakarak. Herkes başını eğmiş çalışıyor, korkmuş görünüyorlar. Bu saçma. Ve adaletsiz. Bizim karışıklığımızın bedelini diğerlerine ödetemez.

"Onun için bu kadar uzun süre nasıl çalıştın bilmiyorum," diyor Jose.

"Sadece birkaç haftaydı." Gülerek cevap veriyorum.

"Evet, ama sana yüzyıllar gibi gelmiş olmalı." Ben kabinime girerken sırtıma bir şaplak atıyor. "Görüşürüz."

Masama oturuyorum, Marco'ya rastlamadığımız ve Jose'nin geçen haftaki sayısında yayınlamadığım makalesinden bahsetmediği için rahatlamışım. Umarım unutmuştur.

Marco hala bu kadar kızgınsa, muhtemelen burada fazla zamanım kalmamıştır. Beni başka bir göreve atamak yerine, bunu geçen hafta yapmalıydı. Olanlardan sonra neden beni hala burada tuttuğunu bilmiyorum. Muhtemelen yakında ofisine çağrılacağım ya da kendisi yapmak istemediği için insan kaynakları departmanı aracılığıyla haber verecektir.

Geçen hafta sonu, diğer gazetelere daha fazla özgeçmiş gönderdim, ama sorun şu ki, şehirde onun tarafından henüz satın alınmamış çok az bağımsız gazete var. Geri kalan birkaçından cevap bekliyorum. Daha büyük gazetelere de başvurabilirim, ama seçeneklerim konusunda gerçekçi olmaya çalışıyorum.

Şehirdeki asistanlık işlerine bile başvurdum, ama George için çalıştığım ilk birkaç ay ve Marco ile çalıştığım son birkaç hafta dışında bu konuda pek deneyimim yok. Bana tavsiye mektubu yazacağını veya referans listesine adını yazmama izin vereceğini hiç sanmıyorum.

Sadie ve Beth bana ne yapabileceğim konusunda önerilerde bulundular, hatta tanıdıklarına iş ilanı olup olmadığını sordular. Şu ana kadar bir sonuç alamadım. Tanıdıkları kimse işçi almıyor ve özgeçmişimi gönderdiğim yerlerden de cevap alamadım. Gecelerimin çoğunu iş arama sitelerini inceleyerek, kaçınılmaz sona kendimi hazırlayarak geçiriyorum.

Eğer kovulursam, Sadie haksız fesih nedeniyle onu dava etmemi önerdi, ama bunun Josie için çirkin bir velayet savaşına yol açabileceğini biliyorum. Bunu kabul edemem. Onu bu şekilde kaybetmeyi düşünmek bile nefes almamı zorlaştırıyor. O da beni mahkemeye verir. Onu daha da kızdırırsam, ne yapacağı belli olmaz.

Ayrıca, tüm bunları yapacak bir avukat tutacak param bile yok. Tutabilsem bile, Marco'nun avukatlarına karşı hiç şansları olmazdı. Eminim en iyilerin en iyisini tutmuştur. Hayır, en iyisi başımı eğip sessiz kalmak. Artık onun geri döndüğünü ve intikam peşinde olduğunu bildiğim için, ofisinin bulunduğu bölüme bir daha gitmeyeceğim.

Öğle vakti, Josie'yi ziyaret etmek için aşağı iniyorum ve kreşin ziyaretçi çalışanları için ayırdığı küçük yemek odasında öğle yemeğimi yiyorum. Beni görünce yüzü aydınlanıyor ve neden onu daha önce buraya getirmediğimi merak ediyorum. Marco boş zamanlarını burada geçirmiyor. Yine de riske giremezdim. Şu anda bu seçeneğim olduğu için mutluyum, tabii bu durum devam ettiği sürece. İşimi kaybedersem Josie'nin bakım durumunu tekrar değiştirmek zorunda kalabileceğim için üzülüyorum.

O gece, Beth ve Sadie bir şişe şarap ve Çin yemeği getirerek bize geldiler. Beyaz karton kutuları kahve masasına koyarak odayı lezzetli kokularla doldurduk ve Josie'nin dökmesi daha zor olan sapsız kadehlere şarap döktük. Kendini kaldırmayı öğrendiğinden beri hiçbir şey güvende değil. Biz tabaklarımızı yemekle doldururken, o sırt üstü yatarak kardeşimden aldığı oyun aletiyle oynuyor.

"Josie'nin yeni kreşteki ilk günü nasıldı?" diye sordu Sadie, kendine biraz sığır eti ve brokoli koyarken.

"Çok iyiydi. Molalarımda onu ziyarete gidebilmek çok hoşuma gidiyor. Mükemmel bir düzenleme."

"Harika! Dadı nasıl karşıladı?"

"Beklediğimden daha iyi."

"Marco ile durumlar nasıl?" diye sorar Beth umutla. "Marco

ile bir durum yok," derim omuz silkerek.

"Onu görmedin mi?"

"Hayır. Ondan kaçınıyorum." Bir eggroll ısııyorum. "Erica..." diye

başlıyor.

Oh, işte başlıyoruz, diye düşündüm içimden.

"O senin bebeğinin babası. İkinizin *bir bağı* var." "Vardı,"

diye düzeltiyorum.

"Bence ikiniz de çok kolay pes ediyorsunuz."

"Ne yapmamızı istersin, Beth?" diye soruyorum, ona istemeden daha keskin bir bakış atarak. "Geçen yıl ona yalan söylememişim gibi davranıp büyük, mutlu bir aile mi olalım?"

Beth bir an sessiz kalır. Sadie, yemeğini çiğnerken ikimizi gergin bir şekilde izler.

"Bence eğer seni veya Josie'yi umursamıyor olsaydı, *bu kadar* üzülmeydi."

"Beni ya da babalık yapmayı isteseydi, beni nerede bulacağını bilir." "Ona tam olarak sormadın..."

"Bu konuyu kapatabilir miyiz?" diye soruyorum sinirli bir iç çekişle.

Beth savunma amaçlı ellerini kaldırır. "Tamam," der yumuşak bir sesle. "Konuyu kapatıyorum."

"Teşekkürler. Şimdi, kim yeniden doldurmak ister?" Ayağa kalkıp üç bardağı alıyorum ve mutfığa giderken ellerimde dengede tutuyorum. Beth ve Sadie'nin birbirlerine fısıldaştıklarını duyabiliyorum. Beth'in iyi niyetli olduğunu biliyorum, ama bazen o kadar körü körüne iyimser ve mutlu sonlar arıyor ki, bu benim umutlarımı da yeşertmeye yetiyor. Bunun olmasına izin veremem. Tüm bunların ne kadar kötü bitebileceğini bildiğim için. Zaten bittiğini bildiğim için.

Gerçek şu ki, Marco'yu özleyorum. Onu her düşündüğümde kalbim bir yumrukla sıkılıyormuş gibi hissediyorum. Ve onu her gün düşünüyorum. Sanki içimde biriken tüm kızgınlık kaybolmuş ve onunla ilgili sadece güzel anılar kalmış gibi. Bazen benimle birlikte attığı, hiç ciddi olmayan kahkahası. Partide dans ederken ellerinin dolaşmaya korkması, ama yalnız kaldığımızda maceracı olması. İşini yaparken ciddi yüzü, ama sık sık bana gizlice gülümsemesi. Beni dinleme şekli, sanki ben onun en sevdiği filmin müziğiymişim gibi.

O sabah onun penthouse'unda olduğumdan beri dökmediğim gözyaşları gözlerimi yakıyor. Onları içime atıyorum çünkü dökersem tüm bu karmaşa gerçek olacak. Bu, onu kaybetmeyi ve onunla ve Josie'nin içinde olduğu, kendime nadiren hayal ettiğim hayatı kabullenmem gerektiği anlamına gelecek.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak, yeni doldurulmuş şarap kadehlerini alıp en iyi arkadaşlarımın ve çok sevdiğim bebeğimin yanına geri dönüyorum.

"Üzgünüm, Beth," diyorum yumuşak bir sesle, ona bir kadeh uzatarak.

"Sadece zor oldu." "Biliyorum," diyor üzgün bir sesle.

"Şu anda, sadece Josie'ye odaklanmam ve onun hayatını mutlu ve istikrarlı tutmam gerekiyor."

"Sadece senin de kendini unutmamamı istiyorum."

"Aynı şekilde," diyor Sadie.

Bölüm 30

MARCO

"Vay canına. Adam, efsane, efsane," Jacob, ben yaklaşırken barın ışığının altından diyor. "Hayattasın!"

"Ha ha," diyorum alaycı bir şekilde.

"Seni kulüpte o iki kızla bıraktıktan sonra aramalarım cevap vermediğin için endişelenmeye başlamıştım. Ne kaçırdığını bilemezsin. Senin kaybın benim kazancım, sanırım." Omuz silkiyor ve barmene gelmesini işaret ediyor.

Bir Old Fashioned sipariş edip deri bar taburesine oturuyorum ve onunla uğraşmak zorunda kalacaksam neden buraya gelmeye karar verdiğimi merak ediyorum. Erica ve bebeğini öğrendiğinden bu yana neredeyse üç hafta geçti. "Bizim" demiyorum bile çünkü bizim değil. Erica bunu garantiye aldı.

Son birkaç haftayı, bir süredir farkında olmadan baba olduğum gerçeğini unutmaya çalışarak geçirdim. Hâlâ bu duruma kızgınım, ama bourbon içerek ve spor salonunda çalışarak rahatlamaya çalışıyorum. Antrenörüm hayatımın en iyi formunda olduğumu söylüyor ve likör dükkanındaki adam

artık beni ilk adımla tanıyor. İş, spor salonu ve içki dükkanı dışında, dışarıya çıkmıyorum. Bu, başa çıkmak için en sağlıklı yol olmayabilir, ama benim için işe yarıyor.

"Gerçekten neyin var dostum?" diye sorar Jacob ihtiyatla. "İş."

Omuz silkiyorum.

"Artık bunu bahane olarak kullanamazsın."

İçkimin bir yudumunu alırım.

"O kız yüzünden, değil mi?" diye sorar.

"Hayır. Biz bitti. Her şey çok... karmaşık hale geldi."

"Kadınlar." Jacob başını sallar.

Keşke bilseydi. Ona anlatmak istiyorum. Herkese anlatmak istiyorum. Bu sırrı taşımak son birkaç haftadır bana çok ağır geliyor. Erica'nın bunca zamandır bununla nasıl başa çıktığını merak ediyorum, ama ona acıyamıyorum. Kendi yatağını kendisi yaptı. Şimdi yatmak zorunda.

"Annen nasıl?" diye sorar Jacob dikkatlice.

"İyi. En azından öyle diyor. Her zaman bir şeyler yapıyor. Briç kulübü. Pickleball. Arkadaşlarıyla öğle yemeği. Biraz yavaşlaması lazım."

"O da senin gibi. Ya da sen onun gibisin. Hep hareket halindesin. Bu senin kanında var." Jacob gülüyor.

"Doğru." İçkime bakıyorum.

"O da güçlüdür, biliyorsun. Senin gibi." "O da

doğru."

"Mama Vallejo'ya," der ve içkisini kaldırır. Ben de içkimi onun içkisine çarptırıp uzun bir yudum alırım. Şimdi onu düşünüyorum ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. İsim dışında, onun hayatımda olmasını istediği yerde olmadığımı biliyorum. Onunla evlenecek ya da ona torun verecek birini bulamadım. Erica ile işler farklı gelişseydi, ona bunu verebilirdim.

Tam her şeyi geride bırakabileceğimi düşündüğüm anda, düşüncelerim benden uzaklaşıyor ve yine mutsuz oluyorum. Erica ile yüzleşmem gerektiğini biliyorum. O benim dairemde ayrıldığından beri konuşmadık. Onu özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Onu neredeyse her gün görürken, artık görmüyorum. Boş ofisi, kaybettiğim şeyi hatırlatıyor bana. Onun mahvettiği şeyi.

"Yine onu düşünüyorsun, değil mi?" diye soruyor Jacob.

Sinirli bir şekilde iç çekiyorum. "Bundan nefret ediyorum."

"Onu kovmalısın dostum, yoksa kendini deliye çevireceksin."

Sorunuma olası bir çözüm olarak bunu düşünerek başımı sallıyorum. Ama onu kovmak, onunla yüzleşmek anlamına gelir. İnsan kaynakları departmanına bunu yaptırmam mümkün değil. Durum

çok hassas. Çok karmaşık.

Ertesi gün, cesaretimi toplayıp asistanım Jessica'ya interkomdan Erica'yı toplantıya çağırmasını söyledim. Son birkaç haftadır ofisimde saklanıp onunla karşılaşmamak için uğraşıyormuşum gibi hissediyorum ve şimdi bu şekilde devam edemeyeceğim için doğrudan onu çağırıyorum. Bu gazetenin CEO'suyum. Bu binanın CEO'suyum. Her şeyi konuşmak için onunla görüşmem gerektiğini biliyorum, böylece hayatıma devam edebileyim. Ve o da hayatına devam edebilsin.

Sonraki birkaç dakika boyunca ofisimde oturup, endişeyle ayağımı yere vurarak kapıyı izledim. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Umarım o içeri girdiğinde sinirlerim belli olmaz. Onunla ilgili zihnimde kalan son görüntü, benim banyo havlularımdan birine sarılmış, yerde ağlayan hali. Suçluluk duygusu hala içimi kemiriyor, ama başka nasıl tepki verebilirdim ki? Aşık olduğum kadının bana yalan söylediğini yeni öğrenmiştim.

Kapı çalındı ve Jessica başını içeri soktu. "Bayan Gunner

burada."

Jessica kapıyı açarken ben başımı sallayıp nefesimi tutuyorum. Erica kapının hemen dışında durmuş, ayakkabılarına bakıyor. Krem rengi etek takımının içinde bacaklarını bir kilometre uzunluğunda gösteren nude renkli rugan ayakkabılar. Orada dururken bile bu kadar güzel olduğu için ondan nefret ediyorum. Jessica, sanki bir bomba patlayacakmış gibi, ikimizin arasında dikkatlice bakışlarını gezdirip uzaklaşıyor. Erica ve beni bu garip bir durumda bırakıyor. Boğazımı temizleyerek, içeri girmesini beklediğimi işaret ediyorum. İçeri girerken bana neredeyse hiç bakmıyor.

"Lütfen kapıyı kapat," diyorum.

Kolu çekip kapıyı nazikçe kapatır.

"Otur," derim. Karşımdaki sandalyeyi işaret ederek sesimi sert ve kararlı tutarım.

O da bir an tereddüt eder. Gergin olduğunu anlayabiliyorum. Gergin olmasına seviniyorum. Bu durumda gergin olmayı hak ediyor. Rahatsız olmasını seviyorum. Muhtemelen kovulacağını düşünüyor ve ben de birdenbire, şirketi devraldığımında işini kaybetmekten korktuğu için ofisime geldiği son seferdeki déjà vu hissini yaşıyorum.

Onu kovmak istiyorum. Jacob bunu önerdikten sonra bütün gece bunu düşündüm. İntikamcı tarafım, onun en çok sevdiği şeylerden birini elinden alma fikriyle oynadı. Bu gazete. O tarafım, bana verdiği tüm acının intikamını almak için ona zarar vermek istiyor.

Ayrıca, onu kovarsam bir daha onu görmek zorunda kalmam. O zaman burada dolaşırken ona rastlamaktan endişe duymam. İşe gelip onun varlığını hissetmem. Onu unutabilirim. Ama onu kovarsam beni mahkemeye verebileceğini biliyorum. Haksız işten çıkarma nedeniyle çirkin bir davaya yol açabilir. Basının bu haberi ele geçirmesinden bahsetmiyorum bile. Manşetleri şimdiden görebiliyorum.

Sorumlu Olmayan Milyarder Baba.

İşini Satın Aldı. Bebeğini Terk Etti.

Köpekbalığı Gemiye Terk Etti.

Her şeyi kaybedebilirim. Tüm itibarım mahvolur. Kurduğum her şey yok olur. Bebeği bilmediğimi söylersem kimse bana inanmaz.

Onlar, bebeğin en çok bana ihtiyacı olduğu anda onu terk ettiğimi düşünürlerdi. Gerçekte kötü olan Erica olmasına rağmen, beni hikayenin kötü adamı gibi gösterirlerdi.

Hayır, o hala burada çalışmak zorunda. Zor bir durumdayım, ama arkadaşlıktan öte bir şey olmamız gerekmiyor. Aslında, birbirimizin varlığını yok saymamızı umuyorum.

"Beni görmek istemiştin," diyor yumuşak bir sesle. Neden burada olduğunu söylememi beklerken gergin bir şekilde yanağını ısırıyor.

"Evet. Açıklığa kavuşturmam gereken birkaç şey var." Sandalyeye yaslanıyorum.

O da bekleyişle kaşlarını kaldırıyor.

"Sen ve ben artık yokuz," diyorum, ikimizin arasını işaret ederek.

Yavaşça başını salladı.

"Sen benim çalışanımsın, bundan başka bir şey değilsin."

"Beni kovmuyorsunuz, değil mi?" diye sorar, şaşkın bir

ifadeyle. "Henüz değil."

Yutkunur.

"İnan bana, senden kurtulmak isterdim. Açıkçası, keşke seninle hiç tanışmasaydım. Senin var olmadığını bilerek mutlu bir şekilde hayatıma devam edebilirdim."

Sessiz kalır. Sözlerimin keskin olduğunu ve bana bakışından bunların onu derinden yaraladığını biliyorum. Onu incittiğim için suçluluk duyuyorum, ama aldığım tatmin bu savaşı kazanıyor.

"Ama sen varsın ve beni çok zor bir duruma soktun." "Üzgünüm..."

diyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Hangi kısmı için? Bana bebeğim olduğunu söyleyerek yalan söylediğin için mi, yoksa gerçeği öğrendikten sonra benimle yattığın için mi?"

"Hepsi için."

"Bu ortaya çıkarsa ne olacağını biliyor musun?" diye soruyorum, özrünü görmezden gelerek.

"Öyle bir şey olmayacak."

"İyi. Küçük sırrını saklamaya devam edebilirsin. Bu konuda çok iyisin," diye alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Bu görüşmeden sonra, seninle ya da bebekle hiçbir ilgim kalmasın istiyorum. Zaten senin de istediğin bu, değil mi?"

"Ne istediğimi bilmiyorum. Hiçbir zaman böyle bitmesi gerekmiyordu."

"Nasıl yani?"

"Seni incitmek istemedim Marco..."

"Zedeledim." Yalan söylüyorum. "Sen de benim kim olduğumu öğrenen diğer tüm kadınlar gibisin. Beni kendi çıkarları için kullanmaya çalışıyorsun."

"Asla yapmam," diyor, sesi yükseliyor.

"İyi. Çünkü benden tek kuruş bile alamayacaksın. Anladın mı?"

"Hiçbir şey istemedim."

"Ve istemeyeceksin de. Sana hiçbir şekilde maddi yardımda bulunmayacağım. Benden nafaka davası açmayacaksın. Karşılığında, buradaki işini koruyabilirsin."

Sözlerimi dinlerken uzaklara bakıyor. Sanki her bir kelime ona bir darbe indiriyor ve onu irkiltiyor gibi.

"Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranacağız. Seni ofiste görürsem, sen yokmuşsun gibi davranacağım. Bebek yokmuş gibi davranacağım. Sen de babasızmış gibi davranmaya devam edebilirsin."

Josie her gece zihnimde bir tür çağrı gibi yankılanmasına rağmen, bebeğin adını unutmuş gibi davranıyorum. Hâlâ yüzünü görebiliyorum, zihnimin en karanlık köşelerinde ezberlenmiş ve güzel.

"Anlaştık mı?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak.

Erica bana bakar ve başını sallar, gururla çenesini kaldırır, ama gözlerinin arkasında gözyaşları birikiyor. Duygusuz mesajımın yüksek sesle ve net bir şekilde iletildiğini görebiliyorum.

"Artık gidebilirsiniz." Kapıya doğru başımı sallayıp, meşgul görünmek için benim için hiçbir anlamı olmayan evrakları elime alıyorum.

Yavaşça koltuğundan kalkar ve kapıya doğru yürür. Onun bakmadığını anladığımda, hafifçe başımı kaldırıp onun çıkmasını izlerim. Bunun benim ofisimden son çıkışı olacağını biliyorum. Muhtemelen son konuşmamız olacak. Umarım az önce yaptığım şey, şimdiden hissettiğim büyük boşluğu doldurmaya değer.

Kapıyı açmadan önce durur.

"Sadece bilmen için..." diyor yumuşak bir sesle, bana bakmadan. "Seni hiçbir şekilde kullanmaya çalışmazdım. Niyetim asla bu değildi. Aylar önce seni televizyonda gördüğüm anda Josie'nin babası olduğunu anlamıştım. Senden bir şey isteseydim, bunu sormak için neredeyse bir yılım vardı."

"Senin de beni onun hayatının bir parçası yapman için neredeyse bir yılın vardı." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz hemen pişman oldum. Saklamaya çalıştığım duygularımı açığa çıkarmışlardı.

Erica hiçbir şey söylemez. Sadece kapıyı açar, dışarı çıkar ve kapıyı arkasında kapatır. Onun yokluğunda sanki bir kara delik beni yutuyormuş gibi hissediyorum. Son birkaç hafta onun unutmama yardımcı olmuştu sanıyordum, ama şimdi onun unutmaktan çok uzak olduğumu anlıyorum. Ve onu sonsuza kadar kendimden uzaklaştırdım.

Bölüm 31

ERICA

Marco'nun ofisinden çıkarken bacaklarım titriyor. Dizlerim çökmeden masama geri dönebileceğimi umuyorum. Asistanı beni almaya geldiğinde, buradaki zamanımın dolduğuna inanarak ofisten geçerken sessizce veda ettim. Bu binada ya da kim yönetirse yönetsin, çok sevdiğim bu yer. *NY Daily News* yıllardır benim evim oldu ve artık burada olmayacağım düşüncesi kafamı karıştırıyor. Marco ile aramıza mesafe koymak umuduyla cevaplanmayan özgeçmişler göndermeme rağmen, en başından beri birlikte olduğum bu yeri terk etmek yanlış geliyor.

Ve görünüşe göre henüz ayrılmayacağım. Marco kalmama izin verdi. Bunun sadece bir davayla karşı karşıya kalmak istemediği için olduğunu biliyorum, ama benim maddi olarak dava açacak durumda olmadığımı bilmiyor. İçimden bir parça, beni başka nedenlerle tuttuğunu umuyordu, ama sonra nedenlerini açıkça ortaya koydu. Sözleri, ağzından çıkan mükemmel bir yaydan fırlayan oklar gibi bana doğru uçarken keskin ve netti, her biri hızla atan kalbime saplanıyordu.

Senden kurtulmak isterdim.

Keşke seninle hiç tanışmasaydım.

Senin var olmadığını bilerek mutlu bir şekilde hayatıma devam ederdim.

Söylediği tüm sözler arasında, en çok canımı yakanı, Josie'yi gerçek, canlı bir bebek olarak kabul etmemesiydi. Kendi gözleriyle gördüğü, güzelliği tartışılmaz ve kendisine tıpatıp benzeyen bir bebek. Sanki onun varlığı her gün bana hayat vermiyormuş gibi "o" dedi.

Söylediği her şeyin, en karanlık köşelerden gelen acıdan kaynaklandığını biliyorum. Benim neden olduğum acıdan. Onun bu kadar üzülmesinin sebebinin yalan söylemiş olmam mı, yoksa Josie'nin babası olmak istemiş ve ben ona bu şansı vermemiş olmam mı olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bunun için herhangi bir şansın, aramızda yarattığım kopuklukla yok olduğunu biliyorum. Hepimizin arasında. Yaptığım şey Josie'yi de etkiliyor. Onu tek başıma yetiştirmeye çalıştım, bunu yapabileceğime inandım, ama babasının da bu sürece dahil olabileceğini bilmek beni mahvediyor. Sanki onun masalsı sonunu elinden almışım gibi. *Benim* mutlu sonumu.

"Hey, Erica. İyi misin?" Jose, masama otururken bana soruyor. "Mhmm,"

diyorum, ağlamaya başlayacağımdan korkarak.

"Hayalet gibi solgun görünüyorsun."

Kafamı hafifçe salladım, konuyu kapatmasını umuyordum ama kapatmadı. Yanıma gelip masama oturdu.

"Orada ne oldu?" diye soruyor. "Kovuldun mu?" Sesi fısıltıya düşüyor.

"Henüz değil," diyorum.

"Phew," der dramatik bir şekilde, alınıdaki görünmez teri siler. "Buraya geri geldiğin halini görünce, kesinlikle işin bitti sandım."

"İşe dönmezsem kovulacağım," diyorum, onun dikkatsizce oturduğu makalelerle dolu masama bakarak.

"Oh, tamam," diyor, ayağa kalkıp geri çekiliyor. "Hala burada olduğuna sevindim."

Artık kübiklerin arasında olabildiğince yalnız kaldığıma göre, başımı ellerimin arasına alıp önümdeki makale yığımına bakıyorum. Bunları nasıl bitireceğim bilmiyorum. Dikkatim başka yerdeyken, Marco'nun bir sonraki hamlesinin ne olacağını anlamaya çalışırken işlerimin bu kadar birikmesine izin vermek benim hatam. Josie'yi benden alacağından ya da beni kovarak onu desteklemek için gerekli maddi imkanları kaybedeceğimden çok endişeliyim. Uyuşmuş bir halde dolaşıyorum, tek mutluluğum Josie'yi kreşte ziyaret etmek.

"Odaklan," diye fısıldıyorum kendime.

Eğer kendimi toparlayamazsam, işimi kaybetme ihtimalim çok yüksek ve bunun Marco ile aramızda olanlarla hiçbir ilgisi olmayacak. Şimdilik işime devam etmeme izin veriyor, ama işimde başarısız olursam durum değişecek. Hafta boyunca zaten küçük hatalar yaptım. Çok dikkat çekici hatalar değildi, ama kendi editörlük departmanımı yönetebileceğimden şüphe duymama yetecek kadar önemli hatalardı. Uzun zamandır istediğim tek iş buydu ve şimdi onu mahvediyorum.

Derin bir nefes alıp önümdeki makale taslaklarını alıyorum ve bir sonraki sayımız için en iyi düzeni bulmak için masamın üzerine yayıyorum. Normalden uzun sürüyor, ama bir saat sonra

Her şeyi ön sayfaya Marco ile ilgili bir makaleyi koydum, umarım bu onun gözünde biraz itibar kazanmamı sağlar. Makale, New York'un bağımsız gazetecilik dünyasını nasıl değiştirdiğine dair bir iş makalesi. Her zamanki gibi, makalede onun yüzü yok. Yazarımız bir fotoğrafını basmaya çalıştı, ama o reddetti.

Bu, onun tanıştığımız çatı katından bugüne kadar, New York'un en başarılı işadamlarından biri olarak kutlanmasına kadar, nasıl anonim kalmayı sevdiğini hatırlatıyor bana. Bir yanım, gurur duyması gereken bir anda saklanmak zorunda kalmasına üzülüyor, ama diğer yanım onu anlıyor. İtiraf etmek istemediğim kadar birbirimize benziyoruz ve belki de bu yüzden birlikte çok iyi çalışıyorduk. Birlikte... tabii gerçekten birlikteydik.

Öyleyse bile, ben her şeyi mahvettim. O, benim de hayatında onu kullanmaya çalışan diğer kadınlar gibi olduğumu düşünüyor, sanki onun yakışıklılığı, çekiciliği ve nezaketi onlara yetmiyormuş gibi. Marco'yu oluşturan tüm özellikleri görmezden gelip, sadece ondan ne kazanabileceklerine odaklanabileceklerine inanmak zor. Ama ben bunu çok iyi biliyorum. Babamın benim için çizdiği yoldan saparak kendi yolumu çizmeye karar vermeden önce, gerçek niyetleri görememekten dolayı kendi başarısız ilişkilerimle uğraşmışım. Kendini korumak için dünyadan kopmanın ne kadar yalnızlık verici olabileceğini biliyorum.

Masa telefonum çalar ve düşüncelerimden koparır beni.

"Alo?" diye sorarım, telefonu kaldırmak için.

"Bayan Gunner. Troy Gunner sizi görmek istiyor." Aşağıdaki lobideki resepsiyonist arıyor.

"Hemen aşağı iniyorum," diyorum. Telefonu kapatıp hızla asansöre doğru yürüyorum. Troy'un mesaj attığını veya aradığını görmek için cep telefonuma bakıyorum, ama hiçbir şey yok. İşyerime gelmesi ona pek uymayan bir davranış.

Marco ile karşılaşması, sanki bir şekilde her şeyi bir araya getirecekmiş gibi. Asansör lobide dururken sinirli bir şekilde ayağımı yere vuruyorum.

Troy'u şık bir takım elbise içinde, bacak bacak üstüne atmış, ayağını dizine dayamış otururken buluyorum. Buradan, lobinin karşısından, gençlik yıllarındaki babamıza çok benziyor.

"Selam, ağabey," diyorum, gerginliğimin belli olmaması için umut ederek, lobide Marco'nun izini aramak için hızla etrafa bakıyorum.

"Vay vay vay," diyor, sesimi duyunca başını kaldırıyor. Okuduğu gazeteyi bırakıp deri koltuktan kalkıyor. Bana doğru büyük adımlarla yürürken resepsiyonistin ona hayran hayran bakan gözlerini izliyorum. Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Troy benim kardeşim olsa da, kadınlar üzerinde yarattığı etkiyi biliyorum. Bu can sıkıcı bir durum, ama en azından Monica'yı bulduktan sonra playboy yaşam tarzını bıraktı.

Ellerini omuzlarıma koyup beni baştan aşağı süzer. "Ne

yapıyorsun?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

"Gerçekten sen olduğundan emin olmak için. Var olmadığını düşünmeye

başlamıştım." Gözlerimi devirip omuz silkiyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Troy?"

"Seni kontrol etmeye geldim. Haftalardır seni görmedim ve haber almadım. Monica'yı da. TJ seni ve Josie'yi özlüyor."

"Üzgünüm," diyorum utangaç bir şekilde. "İşler... çok stresliydi."

O, Troy'un belki bir kez uğradığı eski binamızdan çok farklı olan yeni binaya bakarak başını sallar.

"Yeni yer etkileyici." Kaşlarını kaldırır. "Mhmm."

"Beni yukarı davet edecek misin?"

"Uhhh, hayır. Bugün 'kardeşini işe getir günü' değil." Gülerek,

"Peki, o zaman öğle yemeğine ne dersin?" diyorum.

Midem yemek yiyemeyecek kadar rahatsız olsa da, molamı çoktan kullandım, ama öğle yemeğine gitmeyi kabul edersem Troy bu binadan çıkıp Marco ile olan karışıklıktan uzaklaşırsa, bir mola daha almayı göze alırım.

"Tabii," derim, kolumu onun koluna takıp onu geniş ön kapılara doğru yönlendiririm.

Sokağın sonuna kadar yürüyerek en sevdiğimiz hamburgercilere varırız, kırmızı deri koltuklara oturur ve sanki ne yiyeceğimizi bilmiyormuş gibi plastik menüleri inceleriz. Çocuklarımız olmadan önce buraya sık sık gelirdik. Troy için evlenmeden önce. Burası, babamız ve onun bizden beklediği tüm gerçekçi olmayan beklentiler hakkında, mükemmel tuzlu patates kızartması ve yağlı hamburgerler eşliğinde dertleşmek için geldiğimiz yerd.

"Ne alırsınız?" diye soruyor garson, benden çok Troy'a.

Troy sipariş verirken, garsonun gözlerinin ona odaklandığının farkında değil gibi görünüyor.

"İki adet bacon ve aioli soslu smashburger alalım. Ekstra turşu. Ve iki porsiyon patates kızartması," diyor ve menüsünü, ardından da benim menümü garsona uzatıyor.

"Oh, ve iki kola," diye ekliyorum.

Garson Troy'a gülümserken bana aldırış etmiyor. "Hemen geliyor." Ben burun

kıvırıyorum ve garson uzaklaşmadan önce bana bir bakış atıyor.

"Ne?" diye sorar Troy, koltuğa yaslanıp bana merakla bakarak. "Seninle bir

yerlere gitmenin ne kadar sinir bozucu olduğunu unutmuşum."

"Hey! Bu ne demek

oldu?" "Boş ver," diye

mırıldanıyorum.

Birkaç dakika sonra, yemeklerimiz kırmızı sepetler ve kareli kağıtlarla gelir. Hamburgerimden büyük bir ısırık alırım ve ne kadar lezzetli olduğuna neredeyse inlerim. Öğle yemeğini atladığım için bu kadar acıktığımı fark etmemişim.

"Vay canına. Sakin ol kızım," diyor Troy eğlenerek.

Ona kaba bir hareket yapıp, ısırığımı kola ile yutuyorum.

"Josie nasıl?" diye sorar, ağzına bir patates kızartması atarak. "İyi.

Aslında onu işyerimdeki kreşe yazdırdım." "Gerçekten mi?

Harika. Senin için çok daha uygun."

"Evet, dadı görevde olduğu sürece harikaydı, ama bu daha iyi."

"Dadı mı?" diye şaşkın bir ifadeyle sordu. "Ne dadısı?"

Konuştuğumuzdan bu yana epey zaman geçtiğini fark ettim. Görev değişikliğimden haberi yok. Ondan sakladığım şeylerin listesine eklediğim bir şey daha.

"Oh, kısa bir süre dadı tuttum. Josie için daha iyi olacağını düşündüm, ama sonra..."

Pencereden dışarı bakıyorum, bir sonraki kısmı nasıl ifade etmeliyim diye düşünürken ağzımı büküyorum.

"Sonra ne oldu?"

"Yeniden atandım. Yeni bir iş. İstedğim iş."

"Editörlük departmanındaki işi mi aldın?" diye soruyor Troy

heyecanla. "Mhmm." diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Erica, bu harika! Neden bana söylemedin?" "Her

şey çok hızlı gelişti."

Düşünceli bir şekilde bana bakarak ağızındaki lokmayı çiğniyor. "Bunun dadıyla ne ilgisi var?"

"Maaşımda kesinti oldu. Önemli bir şey değil. İşyerindeki kreş harika. Gerçekten."

"*Görevin düşürüldü mü?*" diye soruyor, sesini alçaltarak. "Bu saçmalık. Yıllardır oradasın. Vallejo denen adam gerçekten pislik şöhretine layık davranıyor."

"*O kadar da* kötü değil..." omuz silkerek

söylüyorum. "Babamıza çok benziyor."

Garip bir şekilde savunmacı hissediyorum, sanki Marco'yu savunmam gerekiyormuş gibi, ama soru sormadan bunu yapamam. Bu yüzden yapmıyorum. İçten içe, Marco'nun babama hiç benzemediğini biliyorum ve onda en çok sevdiğim şey de bu.

Bölüm 32

MARCO

"Burası etkileyici, Marco. Bunu kabul ediyorum," diyor Brock, binamın çatı katındaki çalışma alanını gezerken. Sabahın büyük bir kısmını, birçok işinden birini benim binamda kurması ve beni ortak yapması için onu ikna etmeye çalışarak geçirdim. Erica ile görüşmemden sonra hoş bir dikkat dağınıklığı oldu. Şu ana kadar her şey yolunda, ama onunla ilgili bir şey söylemek zor. İyi bir poker yüzü var. Neredeyse benimkinden daha iyi.

Brock, babasından kendisine miras kalan, New York'un ilk teknoloji girişim şirketlerinden birinin sahibidir. Onun teknoloji şirketi benim çatım altında olursa, sadece teknoloji alanında değil, teknoloji ile gazeteciliği birleştirme konusunda da durdurulamaz oluruz, ki bu da satın aldığım gazeteler için hedefimdir. Buradaki tüm işletmelerin sahibi ben olduğum için, o benim binamda iş yeri açan ilk kişi olacaktır. Bu bir risk, ama iş dünyasında isimlerimizin birlikte anılması anlamına geliyorsa, almaya hazırım.

"Bana yer ayırdığınıza şaşırdım," diyor gülerek. "Bütün bu iş girişimleriniz varken."

"Onlar buraya ve Batı Kıyısı'na bölünmüş durumda. Sana ayırabileceğim birkaç kat var." Kendinden emin bir şekilde gülümsüyorum.

O, minyatür Zen bahçeleri, kapalı çalışma alanları ve bir kahve arabasıyla kaplı çatıya son bir kez bakarak başını sallar. Burası, binadaki çalışanların molaya çıkmak veya iş için ortam değişikliği yapmak için sık sık geldikleri bir yer. Burası benim en gurur duyduğum yer, ama kendim pek uğramıyorum. Yaz sıcakları yakında sona erecek ve şehir sonbahara girerken, burada daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Brock'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da bunu istiyor gibi görünüyor. Belki de benim çatı katındaki çalışma alanım bir dönüm noktası olacaktır.

Asansörlere doğru yürürken, "Bana gösterecek başka yer var mı?" diye soruyor.

"Sanırım her şeyi gördün." Asansörün

düğmesine basarken o da başını sallıyor.

"Peki ya çalışanların için hizmetler? Çocuk bakımı? Taşınmaya karar verirsem, çalışanlarım bunu bekleyecek."

"Elbette." Asansöre binerken o da peşimden geliyor. "Çıkarken seni oraya götürebilirim."

Kreşin bulunduğu kata giden düğmeye basıyorum, burayı belki de tasarlandığı sırada bir kez ziyaret etmiştim. Oraya gitmem için hiçbir neden yok. Aslında bunu sadece vergi indirimi için yaptım. Ayrıca, çalışanlarımın ailelerinin bakımını ve rahatlığını ön planda tutmam bana iyi bir imaj kazandırıyor. Babam bana her zaman iyi basının önemini aşılamıştı. Ayrıca annemin arkasından sekreterini de aşılamayı severdi. İşinde iyiydi, ama öldüğü güne kadar berbat bir aile babasıydı.

Asansör kapıları çaldı ve Brock'u koridordan kreşe doğru götürdüm. Gözetleme penceresinden gördüğüm manzara, tam hatırladığım gibiydi: Güneş ışığının içeri dolmasına izin veren büyük pencereler ve duvarda elle boyanmış bir duvar resmi. Pastel renkli pelüş koltuklar, kitap sepetleriyle birlikte odanın her yerine dağılmıştı. Duvarları kaplayan ahşap raflar, ahşap oyuncaklar ve pelüş hayvanlarla doluydu. Etkileyici görünüyordu ve Brock da camdan bakarken aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordum.

"Vay canına. Bu benimkinin üç katı büyüklüğünde," diye mırıldanarak her

şeyi içine çekiyor. "Vergi indirimi de üç katıydı."

Brock yanımda kıkırdar.

"Sen başka birisin, Marco." Başını sallar.

Ayrılmak için döndüğümüzde, bir şey beni kalmam için çekiyor gibi hissediyorum, ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Cildimin altında karıncalanan bir his. Şimdilik bunu görmezden gelip Brock'u asansörlere doğru götürüyorum ve lobide iniyoruz. Kapılar açıldığında, Erica'nın ön kapıda uzun boylu, siyah saçlı bir adamı kucakladığını görüyorum. Yürüyüşümü durduruyorum, bu da Brock'un merakla arkasına bakmasına neden oluyor.

"Özür dilerim. Ayakkabımın bağı çözülmüş." Yalan söylüyorum ve eğiliyorum.

O başını sallar ve arkasını dönerek lobiyi izlemeye başlar, ne kadar bakmamaya çalışsam da gözümü ayırmadığım güzel kadından habersiz. Ayakkabımı bağlarken, uzaktan onu izlerim, adamın kim olduğunu merak ederek. Onu tanıdığımda kıskançlığım hızla kaybolur. O, Josie'nin kardeşi. İçimden rahat bir nefes alırım. El sallayarak veda eder ve uzak duvardaki diğer asansörlere doğru yürür, bizi görmez.

Kardeşinin cam kapılardan çıkmasını izlerken, benim hakkımda bir şey biliyor mu diye merak ediyorum. Josie'nin babası olduğunu. Böyle bir sırrı kendi ailesinden nasıl saklayabileceğini bilmiyorum. Onun hakkında bildiklerimden, kardeşiyle yakın olduğunu düşünüyorum. Ama ben de anneme söylemedim. Bazı sırlar çok ağırdır.

"Umarım turdan keyif almışsındır," diyorum, Erica asansörde kaybolur kaybolmaz elimi Brock'un sırtına koyarak. "Hediyelik eşya dükkanı şu tarafta," diye şaka yapıyorum.

"Yüzünün basılı olduğu kahve fincanları ve kırtasiye ürünleriyle dolu bir dükkanın olsa hiç şaşırmam."

"Hey, bu fena fikir değil..." diye düşünürüm.

"Bana etrafı gezdirdiğin için teşekkür ederim. Önümüzdeki birkaç gün, olası ortaklığımızı düşünmeyi planlıyorum. şirketim için sağlam bir adım olabileceğini düşünüyorum."

"Wellington ve Vallejos New York'u ele geçiriyor," diyorum, sanki bir manşet okuyormuş gibi elimi havaya kaldırarak.

"İş dünyasını kesinlikle sarsardık." "Kesinlikle

sarsardık."

"Senden haber alacağım," diyor ve elini uzatıyor.

Elini sıkıca sıkıp onu kapı görevlisinin kapıyı açtığı n kapıya götürdüm. Kapı görevlisine başımı sallayarak selam verdim ve Brock'a son bir veda ettim.

Asansöre geri döndüğümde, kendimi yine kreşin katının düğmesine basarken buluyorum. Hâlâ o his kemiklerimde titriyor. Ondan kurtulamıyorum. Tanıdık koridordan geri yürüyorum ve bu sefer büyük odanın içine giriyorum.

"Bay Vallejo," der tezgâhtaki genç kadın, gözleri fal taşı gibi açılmış. "İyi günler."

"S-siz buradasınız. Kreşte," diye kekeliyor. "Evet,"

diyorum, onun selamlamasına gülerek.

"Doğru. Tabii ki. İçeri gelin, içeri gelin." Resepsiyon masasının arkasından kalkar ve küçük beyaz kapının güvenlik mandalını açmaya çalışır. Üst kilidi açar ve kapı dışarı doğru açılır. Ben içeri girerken kapıyı açık tutar.

"Şey..." diye sessizce diyor, ayakkabılarımı bakarak. "Evet?"

"Burada ayakkabı giyilmesine izin vermiyoruz. Çok üzgünüm. Bu sadece bir kural. Eminim biliyorsunuzdur. Yani, burası sizin yeriniz." Gergin bir şekilde konuşmaya devam eder.

"Doğru. Tabii ki." Eğilip loaferlarımı çıkarırım ve diğer ayakkabıların saklandığı yakındaki bir dolaba koyarım, ama onlar benimkilerin dörtte biri büyüklüğündedir.

"Mikroplar. Anlarsınız." Bana uysal bir gülümseme atar.

"İyi düşünmüşsün."

"Peki, bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Bana merakla bakar.

Benim varlığımın onu bu kadar şaşırtacağını, ya da hikaye saatini yönetirken ya da bebekleri uyuturken beni merakla izleyen diğer çalışanları da şaşırtacağını fark etmemiştim. Onların endişelerini gidermek için onlara gülümserim. Burada ne yaptığımı bilmiyorum, ama içimdeki his giderek güçleniyor, sanki bana bağırıyor gibi.

Kreşte dolaşıyorum, zihinsel bir envanter yapıyormuş gibi davranıyorum, ama aslında beni buraya çağıran görünmez gücün kaynağını arıyorum. Küçük çocukları büyüleyen hikaye saatini kısa bir süre dinliyorum. Sallanan beşiklerinde uyuyan yeni doğanlara göz atıyorum. Daha büyük bebeklerin küçük tırtıllar gibi emeklemelerini izleyerek kendi kendime gülüyorum.

Ve o anda onu görüyorum. Josie.

Kreş çalışanlarından birinin kucığında oturmuş, içinde boncuklar olan plastik bir halkayı sallıyor. Orada donakalmış, tüpün içinde dans eden renkli boncukları takip eden gözlerinin dansını izlerken, sanki nefesim kesilmiş gibi hissediyorum. Sonra, sanki orada durduğumu hissetmiş gibi duruyor ve gözleri benimkilere takılıyor. *Benim* gözlerime. Sanki kendime bakıyormuşum gibi. Nefes almayı bilemiyorum, uzanıp onu çevreleyen yastıklı duvara tutunuyorum.

Hâlâ bana bakan kahverengi gözleri, ağzı yapışkan bir gülümsemeye dönüşürken köşeleri hafifçe kırışır. Bir ses çıkarır ve bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel ses olabilir. Kendimi ona gülümserken buluyorum.

Onun benim olduğunu anında anlıyorum ve bunun Erica'nın telefonunda gördüğüm fotoğrafla hiçbir ilgisi yok. Bu sadece içimden gelen bir içgüdü. Babalık içgüdüsü. Sanki tüm dünyam bu odada değişiyor. Sanki bu odada sadece ben ve Josie varız. Kızım. Bu duygu çok güçlü. Nefes alamadığımı fark ettim, çünkü daha önce hiç hissetmediğim duygularla boğulmuştum.

Şimdiye kadar hiç ilk görüşte aşk yaşamamıştım. Hatta, şimdiye kadar gerçek aşkı hiç yaşamadığımı düşünüyorum. Bu duyguları ya da görünmez bir şeyin beni buraya çağırdığını kabul edemiyorum. İlahi bir güç, onun burada olduğunu bilmemi istedi. Kızımı görmemi istedi.

Bana bakarken yine cıvıldıyor. Elindeki oyuncağı yere atıyor ve kollarını bana doğru uzatıyor. Bana gösterdiği bu küçük ilgi karşısında korkarak bir adım geri atıyorum. Kreş çalışanı Josie'nin bakışlarını takip ederek bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Sizi seviyor gibi görünüyor, Bay Vallejo."

"Oh, bilemiyorum..." Aslında tek istediğim Josie'yi kucağıma alıp ona sarılmak olsa da, bir adım daha geri çekildim. Ama yapamazdım. Burada yapamazdım. Beni bu kadar yakından izleyen bu insanların önünde yapamazdım. Çok riskliydi, çünkü ona sarılırsam, tamamen eriyip gidecek ve herkesin gözü önünde o küçük kızın parmağında oynayacaktım.

Onu korumak için içimde doğuştan gelen bir dürtü var, dürüst olmak gerekirse, kısmen kendimden korumak için. Ama bu ezici sevgi duygusu bana ondan uzak duramayacağımı söylüyor. Onu gördükten sonra, onu nasıl bırakabileceğimi bilmiyorum.

Ama bırakmak zorundayım. Ona daha fazla bağlanmadan önce şimdi uzaklaşmalıyım. Erica'ya onunla ve bebekle hiçbir ilgim olmak istemediğimi söyledim. Bebek hala

bana bakıyor, ama gülümsemesi yerini şaşkın bir ifadeye bırakmış, sanki neden onu kucağıma alıp benim olduğunu söylemediğimi merak ediyor gibi.

Buradan çıkmam lazım. Hızla kreşin girişindeki küçük beyaz kapıya doğru yürüyorum, giderken dolaptan ayakkabılarımı alıyorum. Kapının dışında, ayakkabılarımı hızla giyip resepsiyondaki kadına el salladım. Sessizce teşekkür ettim ve oradan çıkmak için aceleyle yanından geçtim. Ama Josie'yi gördükten sonra hissettiğim duygu beni takip ediyor ve biliyorum ki bu duygu sonsuza kadar beni takip edecek.

Koridorda yürürken, kreşin görüş alanından çıkınca, yaslanabileceğim bir duvar buluyorum. Kafamı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Erica'yı hayatımdan bu şekilde çıkarmakla hata yaptığımı biliyorum. Bu, Josie'yi de hayatımdan çıkardığım anlamına geliyor. Onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Bölüm 33

ERICA

Josie'yi kucağımda, iş çantamı omzumda taşıyarak apartman merdivenlerini tırmanıyorum. Asansör yine bozuk, bu yüzden dört kat merdiven çıkmam gerekiyor. Normalde bu büyük bir sorun olmazdı, ama laptopumu taşıyan çanta ve 9 kiloluk bir bebekle birlikte, daha ikinci kata geldiğimde terlemeye başladım. Josie kollarımda hafifçe kıvrılırken kıkırdıyor, görünüşe göre benim zorlanmamdan keyif alıyor.

"Hey, kıvranan solucan. Hayır, hayır. Annenin zaten zor bir zaman geçiriyor."

Son merdivenleri çıkarken başını omzuma yaslıyor. Uzun koridoru geçip en uçtaki daireme varıyorum. Bu daireye, şehrin manzarasını daha iyi görebilmek ve gürültücü komşuların Josie'yi uyandırma ihtimalini azaltmak için biraz fazla para harcadım. Onu yere indiriyorum ve o da bacaklarıma tutunarak dengede durmaya çalışıyor.

"Bak ne kadar güçlensin, kızım. Yakında yürümeye başlayacaksın ve o zaman annenin başı gerçekten belaya girecek." Yumuşak bir şekilde güldüm.

Anahtarlarımı çıkarıp kapıya sokuyorum ve kapıyı açıyorum. Josie'nin ellerini tutup, içerdeki odaya girerken ona yardım ediyorum, o da ellerimi sıkıca tutuyor. Bana gururla bakıyor ve gözlerim doluyor. Sanki daha dün hastanede kollarımda tutuyordum onu. Sadece ikimiz vardık. Doktorun ve hemşirelerin orada olduğunu zar zor hatırlıyorum çünkü tamamen ona odaklanmıştım. Korku içinde girmiştım, tek başıma doğum yapmıştım ve çok güçlü ve sevgi dolu hissederek çıkmıştım. Zaman nereye gitti?

Josie'yi oyun alanına götürüp, akşam yemeğini hazırlarken onu oyalamak için çeşitli oyuncaklar veriyorum. Esniyor ve uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturuyor, akşam yemeğine kadar dayanabilecek mi diye merak ediyorum.

"Kreş seni yoruyor mu, bebeğim?" Mutfaktan sesleniyorum, o tembelce istifleme halkalarını kendine doğru çekerken onu dikkatle izliyorum.

Akşam yemeğini hazırlamak için buzdolabından malzemeleri çıkarmaya başlıyorum. Tavuk, buharda pişirilmiş brokoli, pirinç. Bu akşam yemeği basit tutuyorum çünkü işten ve bununla birlikte gelen tüm duygusal yükten oldukça yorgunum. Troy'un bugün beni şaşırtması da beni tetikte tuttu. Artık onun yanındayken, olan biten her şeyi ağzımdan kaçırmamak için söylediklerime dikkat etmem gerektiğini hissediyorum. Troy koruyucu olabilir. Marco'nun Josie'nin babası olduğunu ve yeniden bir araya geldiğimizden beri olan biten her şeyi öğrenirse ne yapacağını hayal bile edemiyorum.

Kapı çalınıyor ve şaşkınlıkla kapıya bakıyorum. Kimseyi beklemiyorum. Ellerimi önlüğümle silip kapıya doğru yürüyorum. Gözetleme deliğinden bakıyorum ve elinde büyük bir buket çiçek tutan genç bir adam görüyorum.

"Ne oluyor?" diye fısıldayarak kapıyı açmadan önce kilitleri çevirmeye başlıyorum.

"Merhaba?" Selam vermekten çok soru sormak için söylüyorum.

"İyi akşamlar hanımefendi. Erica Gunner siz misiniz?" diye soruyor, koltuğunun altına sıkıştırdığı not defterine bakarak, çünkü elleri iki düzine... hayır, üç düzine beyaz gülle dolu. Gülleri yüzünden yüzünü zar zor görebiliyorum.

"Evet, ama bunların bana geldiğinden emin misiniz?" Kaşlarımı

çatıyorum. "Evet, hanımefendi." Biraz dengesiz bir şekilde gülleri

uzatıyor.

Onları ondan alıyorum, ağırlıklarına şaşıyorum. Belki de dört düzine gül vardır.

"Bunları imzalayabilir misiniz?" diye

sorar. "Tabii, bunları bir yere

koyayım."

Dönüp çiçekleri giriş masasına koyuyorum, oyunla meşgul olan Josie'ye hızlıca bir bakış atıp, uzattığı klipsli tahtayı imzalamak için ona dönüyorum.

"Teşekkürler," diyor, ben de özensiz bir imza atarken. "Gönderen, teslim alındığını bildirmek istiyor."

"Gönderen kim?" diye merakla soruyorum.

"Üzgünüm, ama bunu size söyleyemem. Ama içinde bir kart var."

Başımı sallarım. "Peki, teşekkürler."

"İyi geceler," der ve AirPods'larını takar. Durduğum yerden müziği duyabiliyorum. Bir tür heavy metal.

Daireme girip kapıyı arkamdan kilitliyorum. Giriş masasını kaplayan çiçeklere bakıyorum. Muhtemelen gördüğüm en güzel çiçekler. Neredeyse kadife gibi görünen bembeyaz çiçekler. Yaprakları birbirine nazıkçe sarılmış, sanki küçük kucaklamalar gibi. Koyu yeşil saplarda hiç diken görmüyorum. Kartı aramak için vazoyu çeviriyorum. Vazonun içinde kartı görüyorum. Kartı çıkarıp açıyorum ve yazılanları okurken hafif bir çığlık atıyorum.

Bu kadar aptal olduğum için özür dilerim. Lütfen beni

affet. XO,

Marco

Gözlerimin bana oyun oynamadığından emin olmak için kelimeleri tekrar okudum. Oynamıyorlardı. Bu güzel çiçek buketi, bu sabah bana benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyleyen adamdan gelmişti. Beni hiç tanımamış olmayı dilediğini söyleyen adamdan. Başımı karıştırılmış bir inanmazlıkla sallarken, sanki kendisi yazmış gibi, başparmağımı yazdırılmış metnin üzerinde gezdirdim.

Bu sabahtan beri neyin değiştiğini ve benden özür dilediğini anlamıyorum. Çok kızgındı. Bu mantıklı değil. Ve neden özür dileyen o? Ona yalan söyleyen benim. Bu hayatımı değiştiren sırrı, birbirimize yakınlaştıktan sonra bile kendime saklayan benim.

Parçaları bir araya getirmeye çalışırken başka bir dűřünce aklımı kurcalıyor. Midemi sıkıp nefes almaya çalışmamı sağlayan bir dűřünce. Belki bir řey planlıyordur. Belki bana zarar vermek için bir plan yapıyordur ve bu çiçekler beni yumuşatmak için bir araçtır. Onu geri kabul etmem için. Ama ne için? Josie'yi almak için mi?

Bana onunla hiçbir ilgisi olmak istemediėini sűyledi, ya da onun nazikçe ifade ettiėi gibi "onunla". Belki de o sűzleri űfkeyle sűylemiřti ve gerçekten űyle demek istememiřti. Belki de onun babası olmak istiyor, bűylece onu benden bir řekilde uzaklařtırabilir. Beni en derin yerimden yaralayacaėını bildiėi bir řekilde incitmek için. Dizlerimin bűkűldűėünü hissediyorum. Gűl kokusu beni sarıyor ve onlardan uzaklařmak için geri adım atıyorum.

"Anne?" Josie yerden karıřık bir sesle soruyor. Ona dűnűp

elimden gelen en gűzel gűlűmsemeyi gűsteriyorum.

"Anne iyi, Josie. Ben buradayım."

Yanına gidip yere oturuyorum, onu kuağıma alıp sıkıca kendime sarıyorum. Bebek kokusunu içime çekiyorum, umarım hiç kaybolmaz. Umarım onu asla kaybetmem. Bu dűřünce beni űlmek istememe neden oluyor. Gerçekten. Kızım olmadan yaşamak tarif edilemez. Anlaşılmaz.

Marco'nun o kadar şeytani olduğunu sanmıyorum, ama ona boşuna "Kűpekbalıėı" demiyorlar. Onu aramak, bunun ne olduğunu sormak istiyorum. Beynim bana sorular haykırıyor, hepsi korkunç sonlarla biten farklı senaryolar űretiyor gibi hissediyorum. Kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. Bunu gűrmezden geleceğim. O, benim bu çiçekleri teslim aldığımı bilecek olsa da, hiç almamışım gibi davranacağım. Ne yapmaya çalışıyorsa, ben buna alet olmayacağım.

Josie oyuncaklarına ulaşmak için benden kurtulmaya çalışırken onu ileri geri sallıyorum. İkinci bir enerji dalgası gelmiş olmalı. Onu bırakıyorum ve o da yuvarlak halkalarına geri emekleyerek gidiyor, onları başının üzerinde sallıyor. Gözümün ucuyla çiçekleri görüyorum. Artık güzelden çok tehditkar görünüyorlar.

Telefonumu alıp Beth ve Sadie ile olan grup sohbetini açıyorum. Ben: *SOS.*

Benim evimde buluşalım.

Sadie: *Oh oh. Yoldayım.*

Beth: *Çiçekçiyi kapatıyorum. Hemen geliyorum.*

Ben: *Teşekkürler. Akşam yemeği hazır olacak.*

Arkadaşlarımın yolda olduğunu bilmek bana biraz rahatlık veriyor. Bana bu kadar yardım ettikten sonra onlara artık kız kardeşlerim demeliyim. Onlara çok şey borçluyum. Bu gece onlara en azından tavuk, pilav ve brokoli ikram edebilirim. Kendimi toparlayıp ayağa kalkıyorum ve nihayet akşam yemeğini hazırlamak için mutfaka dönüyorum.

Bir saat sonra, hepimiz kahve masasının etrafında oturmuş, tavana doğru buharlaşan kaselerimizdeki akşam yemeğimizi yiyoruz. Yemeğin soğumasını beklerken, masanın ortasındaki çiçek vazosuna bakarak bunun ne anlama gelebileceği konusunda fikirlerimizi paylaşıyoruz.

"*Aslında* üzgün olduğunu gösterebilir. Yani, ikiniz bir şeyler paylaştınız. Bunu öylece bir kenara atmak zor. Belki de fazla derinlere iniyorsun," diyor Beth. Tabii ki, o her zaman insanlarda iyi yanları arar. Hikayelerdeki aşkı.

"Bu sabah onunla görüştüğümde yüzündeki ifadeyi görmedin. Sesini duymadın. Titremedi. Tereddüt etmedi. Söylediklerinde ciddiymi. Aklımda sürekli tekrar ediyorum ve her seferinde daha da kötü oluyor."

"Öfke insanı belirli bir şekilde davranmaya itebilir..."

"Evet, Erica'yı ya da Josie'yi incitebilecek bir şekilde," diyor Sadie.

"Josie'yi incitmez. O iyi bir insan. Ama muhtemelen onu çok şımartır ve o da beni tamamen unuttur," diyorum, sesimin titremesine engel olmaya çalışarak.

"Seni asla unutmaz. Ve bu olmayacak," diyor Sadie, uzanıp elimi güven verici bir şekilde sıkıyor.

"Bunu nereden biliyoruz?" diye soruyorum. "Bu yüzden Josie'yi bu kadar uzun süre gizli tuttum. Marco'nun hayatına girip sonra onu terk etme riskini göze alamazdım. Ya da daha kötüsü, onu benden alıp götürme riskini göze alamazdım. Her şeyi mahvettim." Yüzümü ellerimle kapattım, birden önümdeki yemeğe iştahım kaçtı.

"O da olmayacak," diyor Beth. "Çiçekler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun, ama başka bir anlamı olduğundan bu kadar endişeleniyorsan, belki de bir avukat tutmanın zamanı gelmiştir."

"İyi bir avukat tutacak param yok," dedim, başımı sallayarak. "Marco ve onun pahalı avukatlarına karşı koyabilecek, benim avukatımı paramparça edecek bir avukat tutacak param yok."

"Öylece vazgeçemezsin."

"Belki kardeşine sorabilirsin..."

"Hayır," diyorum, başımı sallayarak. "O bunu bilmemeli. Hiçbirini. Onun ya da ailemin yardımı olmadan bu noktaya geldim. İkinize teşekkürler. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

"Sen kendi başına güçlüsün, Erica," diyor Beth.

"Ve bu dava mahkemeye taşınırsa da güçlü olacaksın. En iyi avukatı tutsan da tutmasan da, kızın için savaşımaya hazır olacaksın," diyor Sadie.

Telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar. "Ne

yapıyorsun?" diye merakla sorarım. "Sana bir

avukat buluyorum."

"Teşekkür ederim. Gerçekten. Her şey için."

İki en iyi arkadaşıma ve çocuk koltuğunda oturmuş buharda pişirilmiş brokoli parçaları yiyen Josie'ye bakıyorum. Etrafında neler olup bittiğinin farkında değil ve bu anın tek tesellisi de bu. Doğduğundan beri onu korumak için mümkün olan her şeyi yaptım. Tek istediğim onun sağlıklı ve mutlu olmasıydı. Çok sevilmesi. Onun annesi olarak bunu başardığımı biliyorum.

Eğer gerekirse, bunu bir hakime kanıtlamam gerekirse, yaparım. Onu yanımda tutmak için elimden geleni yaparım.

Bölüm 34

MARCO

Duşı açıp, ısınmasını beklemeden içeri giriyorum. Uykusuz bir gecenin ardından uyanmak için soğuk suya ihtiyacım var. Erica'yı düşünerek yatakta bir gece daha dönüp durdum. Josie'yi düşünerek. Erica'ya söylediklerimden dolayı suçluluk duyuyorum. Onun benimle hiçbir şey yapmak istememesine neden olacak kadar zarar vermişim. Ama amaç da buydu, değil mi?

O kreşte kızımı görene kadar amaç buydu. Şimdi ise tüm hayatım değişti ve onu düşünmeden duramıyorum. Öfkemi Erica'ya yönelttiğim nefret dolu sözleri düşünmeden duramıyorum. Josie'nin hayatında yer alma şansımı muhtemelen mahveden sözleri.

Aptalca bir şekilde, kocaman bir gül buketi ve bir özür kartının her şeyi düzelterceğini düşündüm, ama Erica'dan haber almadım. Onları aldığını biliyorum çünkü teslimat için imza attı. Ama üç gün oldu ve hiçbir şey yok. Onu ve kardeşini lobide gördüğümünden beri onu görmedim ve işyerinde onun kabinine gitmek dışında her şeyi yaptım. İş yerine geldiğimde, onu iş yerine gelirken yakalamak umuduyla lobide biraz daha fazla zaman geçirdim. Onunla karşılaşmak umuduyla ofis katında dolaşım. Hatta öğle yemeği molamı dinlenme odasında geçirdim, onun da orada olmasını umuyordum

ama orada olmasını umarak ögle yemeği molamı dinlenme odasında geçirdim, ama orada sadece soğuk sandviçlerini yerken bana ihtiyatla bakan çalışanlarım kaldı.

Sadece onunla konuşmak, yüz yüze özür dilemek istiyorum. Çiçeklerin onu biraz yumuşatacağını umuyordum, ama bir buket göndermekten daha fazlasını yapmam gerektiğini biliyorum. Yalvarmam gerekiyor. Josie'yi tekrar görme şansım varsa, her şey bu kadar karmaşık hale gelmeden önce aşık olduğum kadın olan annesiyle konuşmam gerekiyor.

Yorgun bir şekilde duştan çıkıp kurulamak için havluya uzanıyorum. Soğuk su biraz yardımcı oldu ama bugün günü atlatmak için birkaç fincan espresso içmem gerekeceğini biliyorum. Brock Wellington ile başka bir toplantım var ve umarım kira sözleşmesini imzalamaya karar verip beni ortak olarak davet eder. Bugün önemli bir gün ve bunu mahvedemem. Keşke kalbim daha istekli olsaydı, ama sanki onu günler önce kreşin zemininde bırakmışım gibi.

Geri dönüp Josie'yi görmek istiyorum, ama bunun personelde bazı sorular uyandıracağını biliyorum. Onun benimle aynı binada olduğunu bilerek uzak durmak çok zor. Asansörle bir kat aşağıda olduğunu bilmek çok cazip, ama Erica'yı daha da kızdırarak sınırları aşmak istemiyorum. Ayrıca, bugün bu anlaşmayı kapatmayı umduğum için, etrafımda spekülasyonların dolaşmasını da istemiyorum. Bilmediğim bir bebeğin babası olmam durumu hassas ve basına sızan herhangi bir bilgi sadece benim itibarımı zedelemekle kalmayıp, Josie ve Erica'yı da etkileyebilir.

Tek çarem Erica'nın tekrar iyi tarafına geçmek olduğunu biliyorum. Benim için çalışmaya başladığı zamanki inatçılığını bildiğimden, bunun kolay olmayacağını biliyorum. Gazeteyi şiddetle koruyordu. Kendi kızını korumak konusunda nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.

Hızlıca iş kıyafetlerimi giyip saatime bakıyorum. Lobide erken olmak istiyorsam beş dakika içinde çıkmam gerekiyor. Erica geldiğinde şansımı

Erica geldiğinde ona rastlamak için şansımı bir kez daha denemek istiyorum. Şimdiye kadar 3 denemede 0 başarı elde ettim, ama belki bugün şanslı günümdür.

Ama yirmi dakika boyunca lobide dolaşp, orada bulunmak için bir nedenim varmış gibi davranmaya çalışırken, ona rastlayacağım umudum azalmaya başlar. Resepsiyonistin bana meraklı gözlerle bakmasından ve güvenlik görevlisinin, burası benim olmasına rağmen sanki kötü bir şey yapıyormuşum gibi bana bakmasından bıktım. Erica ya daha erken geliyor ya da geç kalıyor olmalı. Eminim benimle karşılaşmaktan kaçınmaya çalışıyordur, oysa benim istediğim tek şey bu. İhtiyacım olan tek şey.

Saatime bakıyorum. Toplantım otuz dakika sonra ve son dakika hazırlıklarını hala yapmam gerekiyor. Vazgeçip asansöre doğru yönelirken iç çekiyorum. Onu ofisime çağırabilirim ya da onun bölümüne gidip onu görebilirim, ama sinirli bir şekilde ilk adımı atamıyorum. Onun kadar inatçı olduğum anlaşılıyor, ama çaresizliğim beni ele geçirmeye başlıyor. Yakında bunu yapmak zorunda kalabilirim, yoksa suçluluk duyğum ve kızıma karşı yeni keşfettiğim sevgim beni ele geçirecek.

"Bay Vallejo, buradasınız," diyor Jessica, masasından kalkıp benimle birlikte ofisime doğru kısa bir yürüyüşe çıkıyor. "Bay Wellington erken geldi. Sizi aramaya çalıştım..."

"Ne? Nerede?" diye soruyorum, etrafa

bakınıyorum. "Zaten ofisinizde."

"Teşekkürler, Jessica," diyorum ilgisizce.

Neden beni aramak için daha fazla çaba göstermedi ki? Ve neden onun benim ofisimde beklemesi iyi bir fikir olduğunu düşündü ki? Bunu daha sonra onunla konuşmam gerekecek, ama şimdi bu anlaşmayı kapatmaya odaklanmam gerekiyor. Zaten kötü bir başlangıç yaptım. O erken gelmiş olmasına rağmen, ben geç kalmışım gibi hissediyorum.

Brock'u ofisimde, ellerini arkasında, rafımdaki çerçeveli fotoğrafları incelerken buluyorum. Geldiğimi haber vermek için boğazımı temizliyorum. Bana dönüyor ve dudaklarının köşesinde bir gülümseme beliriyor.

"Ah, geldin," diyor, saatine bakarak. "Burası senin olduğu için, istediğin zaman gelip gidebilirsin herhalde."

"Erken geleceğini bilseydim, sabah programımı değiştirirdim."

"Önemli değil." Bana eliyle işaret ederek fotoğrafları izlemeye devam eder. Bir tanesini eline alır ve seçtiği fotoğrafa bakınca yüzümü buruştururum. Bu, yıllar önce, ilk başladığım zamanlarda çekilmiş, babamla benim fotoğrafımızdır. O, yanımda dururken gerçek bir gurur duygusu hissetmiyor, ben ise onun takım elbisesini giymiş, yanında rahatsız bir şekilde dik duruyorum. Bu, babam ölmeden önce birlikte çektiğimiz son fotoğraflardan biridir.

"Babanla bir kez tanışmıştım, biliyor musun..." diyor Brock.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, şaşkınlıkla.

"Yıllar önce bir konferansta. Ona çok hayrandım."

"O zaman onu gerçekten tanımamış olmalısın," diyorum ve masamın arkasına oturuyorum.

Brock fotoğrafı rafa geri koyar.

"Her zaman onunla iş yapmak istemiştim, ama gençtim. Benim gibi yeni başlayan birine asla şans vermezdi."

"Aslında kimseye şans vermezdi." "Sana bile mi?"

"Özellikle bana." Yavaşça

güldüm. "O zamanlar çok sert

miydi?" "Evet, çok sert."

Brock gülüyor ve karşımda oturan koltuğa oturuyor.

"Babam da bana karşı çok sert davranırdı. Sanırım başarıımı elde etmeme yardımcı olan da buydu. Her zaman kendimi kanıtlamaya çalışıyordum."

"Acaba tüm CEO'lar aynı acıklı hikayeyi paylaşıyor mu?"

diyorum. "Baba sorunları."

"Aynen öyle."

"Ben baba olduğumda, tam tersini yapacağım," diyor Brock düşünceli bir şekilde.

"Mmm," diyorum sessizce.

"Peki ya sen? Yerleşip çocuk sahibi olma planın var mı? Artık genç değiliz."

Keşke bir çocuğum olduğunu bilseydi.

"Emin değilim," diyorum. Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Josie'nin hayatının bir parçası olabileceğimden hiç emin değilim. Şu anda durum pek iyi görünmüyor.

"Çocuğum olursa, onları mahvetmemek için elimden geleni yapacağım," diyorum, Josie'nin kalp şeklindeki yüzünü ve koyu kirpiklerinin arasından bana bakan mocha rengi gözlerini düşünerek.

"Amin," diyor Brock başını sallayarak ve gülümseyerek.

Acaba aramızda oluşan bu küçük bağ, anlaşmayı tamamlamama yardımcı olacak mı? Belki Jessica'nın onu erken saatte ofisime alması yardımcı olmuştur. Bu, ona rafımdaki fotoğraflara bakma ve bu konuşmayı başlatma fırsatı verdi.

"Sen iyi bir adamsın," diyor Brock. "Herkesin senin hakkında ne dediğini biliyorum. Shark olayı falan, ama senin sadece bir iş adamı olmadığını görebiliyorum. Bu yüzden seninle bu anlaşmayı yapmak istiyorum."

Gülümsememi poker suratımdan belli etmemeye çalışıyorum. "Birlikte

harika şeyler başarabileceğimizi biliyorum," diyorum ve elimi uzatıyorum.

O da onu alır ve sıkıca sallır. "Avukatım belgeleri hazırlayıp gelecek hafta gönderir. O zaman ayrıntıları konuşabiliriz."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Brock başını sallar ve sandalyesinden kalkarak ofisime bir kez daha bakar.

"Ne olursa olsun, eminim baban seninle gurur duyuyordur. Seni yukarıdan izliyor olsun ya da..."

"Ya da yukarıdan." Gülümserim.

"Her iki durumda da. Kendine bir imparatorluk kurdun. Bunun bir parçası olmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Kapıyı açar ve dışarı çıkar, arkasından kapıyı kapatır. Gerçekten gittiğinden emin olduğumda, sessizce kutlama yapmak için yumruğumu havaya kaldırıyorum. Hiç de beklediğim veya planladığım gibi bir görüşme olmamıştı, ama hayal ettiğimden daha iyi geçmişti.

Keşke Erica ile de bu kadar sorunsuz bir konuşma yapabilsem. Hayal kurduğumu biliyorum. Şans benim için *pek* iyi bir dost değil, ama en azından ruh halim geçici olarak düzeldi. En azından kişisel hayatımdan kafamı uzaklaştırmak için oldukça büyük bir dikkat dağıtıcı var.

Telefonumu alıp annemi arıyorum, büyük ya da küçük, her zaferimi kutlamak için her zaman aradığım tek kişi.

"Buenas dias, mi amor," diye sıcak bir şekilde telefona cevap

verdi. "Nasılsın anne?"

"İyiyim. Birazdan briç kulübüne gideceğim."

"Ah, doğru, bugün Perşembe," diyorum, masamdaki anneminkiyle aynı takvime bakarak.

"Konuşmak için biraz vaktim var."

"Harika. Az önce büyük bir anlaşma

yaptım."

"Saat daha 10 bile değil ve sen şimdiden çok başarılısın Marco. Tebrikler."

"Teşekkürler anne. Bu akşam kutlayabilir miyiz? Akşam

yemeği?" "Sadece bizim mekanımızda olursa." Telefonun diğer

ucunda gülümsediğini duyuyorum. "Saat yedide seni alırım,"

diyerek telefonu kapatıyorum.

Daha sonra, annem ve ben tamales ve horchata sipariş ettikten sonra köşedeki bir masaya oturduk. Onu yeni Michelin yıldızlı restorana götürmeyi çok isterdim, ama annemin bu tür şeyleri sevmediğini biliyorum. O rahatlığı sever. Basit şeyleri. Bu yönüyle bana Erica'yı hatırlatıyor.

Bugün ona rastlamadığım için hâlâ kızgınım. Yine dinlenme odasına gittim ama yine başarısız oldum ve bir daha denemeyeceğime yemin ettim. İnsanların benim yanımda ne kadar paranoyak davrandıklarını görmekten bıktım ve öğle yemeğine çıkmayı özlüyorum. Ben lobide dolaşırken orada değildi, ya geç saatlere kadar çalışmış ya da erken çıkmış olmalı.

"Seni rahatsız eden ne? Bunun bir kutlama olduğunu

sanıyordum." Tabii ki annem beni çok iyi tanıyor.

"Hiçbir şey, anne."

"Mhmmm..." diyor, ikna olmamış bir şekilde. "O kız mı?"

"Hangi kız?"

"Senin ofisinde tanıştığım kız. Senin *hiçbir* şey olmadığını söylediğin kız."

"Hiçbir şey yok." İç çekiyorum. "Benim hatam... Bazı şeyler söyledim..."

Annem elimi tuttu. "Bazen duygularının seni ele geçirmesine izin veriyorsun, mijo. Bu özelliğini babandan almışsın."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Ama bu her zaman kötü bir şey değildir. Aşkı bulduğunda, içindeki en iyi duyguları ortaya çıkaracağını biliyorum. Sadece insanları hayatından bu kadar çabuk çıkarma. Tamam mı?"

Başımı sallayıp, annemin elini nazikçe sıkarım. Erica'yı bulup, işleri düzeltmem gerektiğini biliyorum. Sadece bunu yapmak için cesaretimi toplamam gerekiyor.

Bölüm 35

ERICA

Geçen gece akşam yemeğinden sonra, Josie'yi yatırdıktan sonra, Beth, Sadie ve ben uyanık kalarak internette makul ücretli bir aile avukatı aradık. Manhattan'da bu kolay bir iş değildi, ama sonunda bir tane bulabildik. Bugün öğle arasında onunla görüşeceğim ve bu konuda özellikle gerginim. Hiçbir zaman avukata ihtiyacım olmamıştı, ama şimdi kızımın velayetini korumak için bir avukat tutuyorum.

Dolabımı karıştırarak, *iyi bir anne ve çalışkan bir kadın olduğumu* gösteren bir kıyafet bulmaya çalıştım. Neden bu kadını etkilemek istediğimi bilmiyorum. Ücretini ben ödediğim sürece, nasıl göründüğümün bir önemi yok. Beni temsil edecek olan o. Sadece uygun görünmek istiyorum.

Sonunda siyah bir pantolon takım ve açık mavi çizgili düğmeli bir gömlek seçtim. Aynada kırıksıklıkları düzelttim ve takımını iyice ütölememiş olduğum için kendime kızdım, ama artık zaman yoktu. İşe geç kalmak istemiyordum. Aslında, Marco ile karşılaşmamak için erken gitmek istiyordum.

Çiçekleri ne yapacağımı hala bilmiyorum. Sehpamın üzerinde çok güzel duruyorlar, ama aynı zamanda benim anlayamadığım bir mesaj da veriyorlar

Bu, gerçekten üzgün olduğu anlamına da gelebilir, başka bir şey anlamına da. Onun asıl niyetini bilmiyorum, bu yüzden avukat tutuyorum. Tedbirli davranmam gerek.

Josie hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra ne kadar sinirlendiğini gördüm. Gözlerindeki bakış ve bana dairesinden gitmemi söylediğinde kullandığı ses tonu, daha sonra ofisinde beni hiç tanımamış olmayı dilediğini söylediğinde kullandığı ses tonu. Bu, daha önce hiç görmediğim bir yönüydü. O kadar soğuktu ki, içimden bir ürperti geçti. Yine de kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum. Muhtemelen ben de aynı şekilde tepki verirdim.

Josie'yi oyun parkından kaldırıp yanağına bir öpücük konduruyorum, dudak izimi bırakarak. O benim yanaklarıma uzanıp parmaklarını açıp kaparken, ben de başparmağımla nazikçe o izi sildim. Eğilip yüzümü tutmasına izin verdim. O sadece o büyük kahverengi gözleriyle bana baktı, ben de ona baktım. Aramızda sonsuza kadar sürmesini istediğim küçük bir donmuş an.

Son zamanlarda benim tedirginliğimi hissedip hissetmediğini, beni sakinleştirmeye çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Henüz bir yaşında bile değil ama şimdiden bana bakmaya çalışıyor. Bu düşünce gözlerimi yaşartıyor.

"Benim için endişelenme," diye fısıldıyorum.

Yanaklarımı sıkıp kıkırdayarak kalbimi kabartıyor. O çılgınca gülerken onu yatak odamda döndürüyorum. Durup odama bakıyorum. Daireme. Evimiz dediğimiz bu yere. Küçük ama bize yetiyor.

Marco'nun ona verebileceğı her şeyi ona veremeyeceğimi biliyorum ve belki bir yargıç onun lehine karar verebilir. Ama ben onun annesiyim. Bu, onun benden alamayacağı bir şey.

"Hadi işe gidelim, tamam mı?"

"Tay," diyor Josie.

Otuz dakika sonra, cam kapılardan lobiye kontrol ederek Marco'nun etrafta olmadığından emin oluyorum. Her şeyin yolunda olduğunu görünce, Josie'yi kreşe götürüyorum. Orada herkesin gözdesi haline gelmiş. Bana onun çok uysal bir bebek olduğunu ve aynı zamanda çok meraklı olduğunu söylüyorlar. Onu ziyarete geldiğimde orayı ne kadar sevdiğini görebiliyorum. Bazen, orada olduğumu bilmeden oyununu izlemek için görünmeyecek bir yerde duruyorum. Tam bir küçük insan oluyor.

"Merhaba, Josie Hanım! Merhaba, Erica!" diyor genç kreş çalışanı. "Bugün

için hazır!" diyerek Josie'yi ona veriyorum.

"Bugün öğle yemeğinde ziyaret edecek

misiniz?" "Bugün değil. Toplantım var."

"Merak etmeyin. Josie'ye eşlik ederiz. Değil mi?" Bebek dilinde anlamsız sözler söylemeye başlar ve ben ikisine sıcak bir gülümsemeyle bakarım. Burası onun için mükemmel bir yer.

"Görüşürüz," derim ve Josie'ye el sallayarak veda ederim.

Sonraki üç saat, çamurda yavaşça ilerleyen adımlar gibi geçiyor. Sürekli saati kontrol ediyorum, bu da işimden dikkatimi dağıtıyor. Gün sonuna kadar bir sonraki sayının düzenini bitirmem gerekiyor, ama neredeyse hiç ilerleme kaydetmedim. Avukatımla yapacağım toplantıyı düşünmeden edemiyorum.

Umutlu olmaya çalışıyorum, ama aynı zamanda yüzleşmeye hazır olduğumdan emin olmadığım gerçekleri duymaktan da korkuyorum.

Masamın üzerinde önümde yayılmış makalelere bakarken iç çekiyorum. Her birine en uygun yeri ve okuyucuların ilgisini çekecek doğru sırayı bulmaya çalışarak onları yeniden düzenlemeye başlıyorum. Komik olan, bu işi çok istediğimi düşünmeme rağmen, bir yanım Marco ile birlikte çalışmayı özlüyor. Sadece maaşı çok daha iyi olduğu için değil, gazeteyle ilgili konularda söz hakkım olduğu için. Marco çoğu zaman benim fikrimi önemsiyordu. Diğer zamanlarda ise bana inatçı derdi, ki öyleyim de. O zamanlar yazmak için daha fazla vaktim vardı. Son zamanlarda, yeni işimde, tek istediğim uyumakken, çoğu akşamı kelime sayımı tamamlamaya çalışarak geçiriyorum.

Sonunda düzeni doğru yaptığımı hissettiğimde, makaleleri maket tahtama iğneliyorum ve öğle molasına tam zamanında yetiştiriyorum. Çantamı alıp, birkaç blok ötedeki avukatımın ofisine gitmek için çıkıyorum. Hava sıcaklığının biraz düşmeye başladığı için yürümeye karar veriyorum.

Vardığımda, resepsiyonist bana ofisinin yerini gösterir ve ben de bekleme odasında otururum. Avuçlarımı pantolonumun kumaşına sürterek, gerginlikten terleyen ellerimi silmeye çalışırım. Çantamdaki telefonum titrer. Çıkarırım ve Sadie'den bir mesaj görürüm: *Bugün için iyi şanslar! Seni düşünüyorum.*

Ben: *Teşekkürler! Şimdi içeri girmek için bekliyorum.*

Sadie: *Sorular sor. Zor olanları bile. Bu konuyu her açıdan incelemek istersin.*

Ben: *Anladım. Tamam. Bu avukatı bulduğun için sana borçluyum.*

Sadie: *Kazanana kadar teşekkür etme.*

Ben: *Eğer o kadar ileri giderse...*

Sadie: *Umarım gelmez. Gelirse, biz senin yanındayız ve bu avukat işini halledecek.*

Ben: *Seni sonra ararım.* ☺

"Erica Gunner?" diye bir ses duyulur. Telefonumdan başımı kaldırıp bakınca, şık bej renkli bir takım elbise giymiş bir kadın, buradaki diğer kadınla benim aramda bekleyişle bakışlarını gezdiriyor.

"Buradayım!" diyorum, aniden kendimi aptal gibi hissederek, sanki yoklamaya cevap veriyormuşum gibi. Ayağa kalkıp kadına doğru yürüyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Gunner. Ben April Goss. Avukatınız."

Elini sıkıca sıkıyorum. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum Bayan Goss. Bu kadar kısa sürede benimle görüşmeye geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Beni takip edin," diyor ve arkasındaki koridoru işaret ediyor.

Adımları güçlü ve hızlıdır. Ona yetişmek için çaba sarf etmem gerekir. Onun ciddi bir kadın olduğunu hemen anlayabiliyorum, bu biraz korkutucu ama mahkeme için iyi olacaktır. Beni, Central Park'ın manzarasını gören köşe ofisine götürür. Ofis, modern mobilyalarla şık bir şekilde dekore edilmiştir ve duvarlarında çeşitli ödülleri çerçeveli olarak asılıdır. Parlak siyah masasının karşısına oturur ve derin bir nefes alırım.

"E-postamıza göre, kızınızın velayetini almak için mücadele etmek istiyorsunuz. Doğru mu?" diye soruyor, koltuğuna yaslanarak, yazdırdığımız e-posta yazışmalarını gözden geçiriyor.

"Evet, hanımefendi. Aslında, babası henüz velayet talebinde bulunmadı... en azından şimdilik. Ben sadece, talepte bulunursa diye hazırlıklı olmak istiyorum."

"Peki şu anda kızınızın hayatında ne gibi bir rolü

var?" "Hiçbir rolü yok."

"Peki, daha önce hayatında bir rolü oldu

mu?" "Hayır, hanımefendi. Onu hiç

görmedi."

Bana merakla baktı. "Bu onun tercihi mi?" Mükemmel bir şekilde çizilmiş kaşını kaldırdı.

"Hayır. Şey, mutlaka değil," diye uysalca cevap veriyorum.

"Bayan Gunner. Sizi temsil edeceksem, tüm gerçekleri bilmem gerekiyor."

Dikkatli bir şekilde başımı sallıyorum. "Gerçek şu ki, bir partide bir adamla tanıştım ve ona ve ucuz şampanyaya kapıldım. Sonunda onun evine gittik. Bir şey diğerine yol açtı ve şey... bilirsiniz..."

"Seks yaptınız," diyor açıkça.

"Evet. Ama ertesi sabah uyandıđımda, o gitmişti. Bunun sadece spontane, tek seferlik bir řey olduđunu ve ondan bir daha haber almayacađımı dűřűndűm."

"Korunma kullandın mı?" diye sordu, not defterine birkaç not alırken.

"Hap kullanıyordum."

"Başka bir doğum kontrol yöntemi kullanmadın mı?"

diye sordu. "Hayır, hanımefendi."

"Hamile olduğunu ne zaman öğrendin?" "Yaklaşık

altı hafta sonra," diye cevaplıyorum.

"Onunla iletişime geçmeye çalıştınız mı?"

"Hayır, onun ilk adından başka hiçbir bilgim yoktu." Başını

eğiyor. "Ama onun dairesindeydin?"

"Evet, öyle."

"Yani, isteseydiniz onu bulabilirdiniz."

Soruları üst üste geliyor ve ben kendimi savunmasız hissediyorum. Sadece işini yaptığını biliyorum, ama bunu yeniden yaşamak zor. Nerede farklı davranabileceğimi görmek zor.

"Evet, sanırım bulabilirdim. Aslında doktorun muayenehanesindeyken onun kim olduğunu öğrendim."

"Peki bu nasıl oldu?"

"Onu televizyonda gördüm," diyorum sessizce.

Merakla başını eğiyor. "Oyuncu mu? Haber spikeri mi?" "Hayır,

hanımefendi."

Tamamen yabancı birine onun adını söylemek bile beni rahatsız ediyor, ama onun gerçeği bilmesi gerektiğini biliyorum.

"O, Manhattan'da tanınmış bir iş adamı. Marco. Marco Vallejos."

April'in gözlerinin büyüdüğünü görüyorum, sonra öne eğilip çenesini parmak uçlarına dayayarak bana bakıyor.

"Onun olduğundan emin misin?" diye soruyor.

"Evet. Başka kimse yoktu." Diye cevap veriyorum, alınmamaya

çalışarak. "Peki şu anda onunla ilişkiniz ne?"

"Ben... onun için çalışıyorum," diye kekeliyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Ve sen onun için çalıştığın süre boyunca kızınla hiç tanışmadı mı? Onun hakkında hiç soru sormadı mı?"

"Şey, hayır..." Duraklıyorum. "Onu geçen hafta öğrendi." "Yani, onu bunca

zaman gizli mi tuttun?"

"Evet. Kötü göründüğünü biliyorum. Onu korumaya çalışıyordum," diyorum, gözlerim yaşarmaya başlıyor. Bunu yüksek sesle duyduğumda, kendimi çok aptal hissediyorum.

"Peki, Bayan Gunner. Burada pek hoş olmayan bir durum var. Bebeğin babasının kim olduğu göz önüne alındığında, onun çok fazla gücü var. Çok fazla etkisi var. Bu tür milyarderler, hakimlere rüşvet vermek dahil, hemen hemen her şeyden paçayı sıyrabilirler."

Yutkunuyorum.

"Bunun yanı sıra, mali durumu göz önüne alındığında, karar onun lehine

olacak..." "Ama ben onun annesiyim," diyorum, istemeden sesim yükseliyor.

"Ama onu da gizli tuttunuz. Bu da sizin lehinize değil." "Yani, tüm

bunlar boşuna mı?" diye soruyorum, ona başımı sallayarak.

Yüzü hafifçe yumuşar ve masanın üzerinden uzanarak elini benimkinin üzerine koyar.

"Boşuna değil. Bunu duymak istemediğinizi biliyorum Bayan Gunner. Ama size dürüst olmak zorundayım."

"Ne yapabilirim?" diye fısıldarım.

"Mahkemeye gitmemeye çalışabiliriz. Eğer onun, kızına olan tüm haklarından vazgeçtiğini belirten yazılı bir anlaşma imzalamasını sağlayabilirseniz, o zaman sorun kalmaz. O zaman velayet için size dava açamaz."

Başımı sallarım.

"Onu buna ikna edebileceğinizi düşünüyor

musunuz?" "Deneyebilirim."

Ama bu onu görmek anlamına gelirdi...

Bölüm 36

MARCO

Jacob son bourbonunu bitirirken, ben uzanıp buz gibi bir yudum su içiyorum. Bunun cazip gelmediğini söylersem yalan söylemiş olurum, ama içki konusunda daha iyi olmaya çalışıyorum. Özellikle öğle aralarında. Neden bilmiyorum, ama kızımı o kreşte gördüğümünden beri, bir parçam onun için daha iyi olmak istiyor. Tabii, onun hayatında yer alma şansım olursa...

"Su nasıl?" diye sorar Jacob sırtarak. "Burada çok iyi olduğunu duydum."

Masadan ona kaba bir hareket yapıp bifttekimi kesmeye başlıyorum.

O ellerini kaldırıp gülüyor. "Hey, hey. Sadece dalga geçiyorum." "Bazı insanlar

çalışmak zorunda, biliyorsun değil mi?"

"Hey, ben de öğle molasındayım..."

"Mhmm."

Gözlerimi deviriyorum. Jacob işinde parmağını bile kıpırdatmadan milyonlar kazanıyor. Baban Kuzey Amerika'nın en büyük perakende zincirlerinden birinin CEO'su olduğunda böyle olur. Kimse sana bir şey söyleyemez, tabii babası hariç. Ama o çok yumuşak başlıdır. Jacob'un her şeyi yapmasına izin verir, mesela buraya geldiğimizden beri içtiği iki buçuk bourbonla öğle yemeğinden sarhoş olarak dönmesine bile.

"İş nasıl?" Ağzına bir parça biftek atıp yavaşça çiğniyor. "Şu kızla. Dostum, o çok seksi."

Erica hakkında konuşma şeklinden etkilenmemeye çalışıyorum. Jacob işte. Bütün kadınlar hakkında böyle konuşur.

"İyi çalışıyor. Açıkçası onu artık görmüyorum."

"Kahretsin. Bu çok kötü."

Çatalımla tabağımdaki yemeği itip kakarken, bu hafta onu görmek için denediğim her şeyin başarısızlıkla sonuçlandığını düşünüyorum. Onun odasına gitmek dışında her şey. Artık bunu yapmak zorunda kalabileceğim bir noktadayım, ama ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Açıkçası, çiçekler durumumu hiç iyileştirmede.

Jacob ile öğle yemeğinden sonra ofise geri dönüyorum ve eskisi gibi lobide beklemekle uğraşmıyorum. Asansörlere doğru gidip düğmeye basıyorum ve hemen açılan asansöre biniyorum. Kapılar kapanmak üzereyken, tam zamanında bir elin içeri girdiğini görüyorum ve kapılar tekrar açılıyor. Erica'nın içeri girdiğini görünce nefesimi tutuyorum.

Beni köşede fark etti. Asansörde sadece ikimiz varız ve kapılar arkasından kapanırken birden durdu. Asansör yukarı çıkmaya başladığında tamamen yalnız kaldık.

"Merhaba," diyorum yumuşak bir sesle, olanlardan sonra ona söylemem gereken daha iyi bir ilk kelime olduğunu bilerek.

"Selam," diye cevaplar.

"Nasılsın?" "İyiyim,

teşekkürler."

Ayaklarına bakar ve parmaklarıyla oynar. Gergin olduğunu anlayabiliyorum. Bu garip bir durum, ama ben bunun olmasını umuyordum. Asansörün katları geçip gidiyor ve onunla geçirdiğim bu kısa anın zamanının dolduğunu biliyorum. Sadece on kat daha kaldığını görünce çılgına dönüyorum.

"Konuşabilir miyiz?" diyorum çabucak, düşünmeden ağzımdan çıkan sözler.

"Şimdi mi?" diye soruyor, başını

kaldırarak. "Eğer yapabilirsen..."

Omuz silkiyorum.

Yanağını ısıırıyor, mükemmel dudakları yana doğru çekiliyor ve tek istediğim onu öpmek çünkü onu özledim. Onu çok özledim. Ne kadar kızgın olursam olayım, onun üzerimde bıraktığı etki

derin ve beni saran görünmez parmaklarından kendimi kurtaramıyorum.

"Lütfen," diyorum yumuşak bir sesle.

Bana bakar, düşünür. Asansör çalar ve kapılar bizim kata açılır. Zamanım doldu. Bana daha fazla zaman verecek mi, bilmem gerekiyor. Asansörden çıkarız ve sürpriz bir şekilde benimle aynı yöne doğru yürür, kendi bölümünü geçer ve benim ofisime girer. Kapıyı arkamızdan kapatır ve masamın arkasına otururum. Karşımda oturan koltuğa oturur.

En son buraya geldiğinde, onu hiç tanımamış olmayı dilediğimi ve pişman olduğum başka bazı sözler söyledim. Onu ağlatan sözler. Yine. Bu güzel kadını ağlatmak gibi korkunç bir alışkanlık edindim ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Onun yaptıklarına rağmen, kendimden nefret ediyorum.

"Çiçekleri aldın mı?" diye soruyorum, imzalı teslimat sayesinde cevabı bildiğim halde.

O da başını salladı.

"Peki kart...?" Belki teslimat sırasında bir yerlerden düşmüştür diye

düşünüyorum. O yine başını sallıyor.

Acaba bir şey söyleyecek mi diye merak ediyorum. Ona bu soruları sorup en azından bir cevap almaya çalışırken kendimi aptal gibi hissediyorum. Bir süre sessizce oturuyoruz.

"Neden yaptın?" diye soruyor.

"Neyi?"

"Çiçekleri. Özü. Neden?" Gözleri bana dikilir. Niyetim net

değilmiş gibi kafam karışır.

"Çünkü üzgünüm, Erica. Gerçekten üzgünüm. Her şey için çok üzgünüm. Öğrendiğimde kötü tepki verdim..."

"Josie," diye mırıldanıyor.

"Evet. Josie." Başımı

sallıyorum.

"Çok incinmiştim. Çok kızgındım. İstemediğim şeyler söyledim..."

"Seni suçlayamam," diyor. "Yaptığım şey... Senden sakladığım şey..."

"Eminim nedenlerin vardı," diyorum, hala çok fazla sorum olmasına rağmen anlayışlı olmaya çalışarak. Onu çok zorlamak istemiyorum. Onu uzaklaştırmak istemiyorum.

Koyu renkli saçlarından bir tutamı gergin bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırıyor. Eskiden olduğundan çok farklı hissediyorum. Onu özlüyorum ve o tam önümde duruyor. Onu şimdi görünce, hayatıma geri dönmesini istiyorum. Ona bunu söylemek istiyorum, ama söylemiyorum. Bunun yerine, ona başka bir şey soruyorum.

"Onu görebilir miyim?" diye soruyorum, ona umutla bakarak.

Bana bakarken şaşkın görünüyor. "J-Josie?" diyor temkinli bir şekilde.

"Evet. Tabii senin için sorun yoksa."

Dudaklarını ısırtıyor ve ben, o karar verirken beklerken, onun ağzına bakma isteğimi görmezden gelmeye çalışıyorum. Belki de ona çıkma teklif etmeliydim. Josie'yi görmek istemek daha güvenli bir seçenek gibi geldi. Ona tekrar yakınlaşmak istiyorum. İkisine de.

"Bilmiyorum," diyor, kaşlarını çatarak. Kararsız olduğunu

anlayabiliyorum. "Anlıyorum." Hayal kırıklığı beni tüketiyor.

Birkaç saniye bekledikten sonra tekrar konuşur. "İşten sonra. Kreşte buluşalım."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Josie'yi görmeme izin veriyor. Bu gerçekten büyük bir adım. Heyecanıyla onu korkutmamak için sadece bir kez başımı sallıyorum.

"Tabii," diyorum, kalbim hızla atmasına rağmen, gayet rahat bir şekilde.

Sandalyeden kalkıp ofisimden çıkar, kapıyı arkasından kapatır, ama parfümünün kokusu hala havada asılı kalır. Onunla ilgili her şey hala havada asılı kalır.

Beni kreşte buluşup kızını tanıştırmayı kabul ettiğine inanamıyorum. Kızımızı. Onu çoktan gördüğümü bilmiyor, gözlerimiz hiç kopmayacak ve kopamayacak bir bağ gibi birbirine kenetlenmiş. Ama bu sefer onunla konuşabilirim. Belki onu kucağıma bile alabilirim. Bunun bana ne yapacağını merak ediyorum. Kalbim çoktan o küçük kıza ait.

Beş saatin gelmesini sabırsızlıkla beklerken, önümüzdeki birkaç saat yavaşça geçiyor. Dikkatimi başka bir şeye yönlendirecek bir şey olmasını dilerdim, ama Brock Wellington ile yaptığım anlaşma muhtemelen birkaç hafta daha sürer. Henüz inceleyeceğim bir sözleşme almadım. Önümüzdeki hafta içinde geleceğini söyledi.

Beklerken, yenilenen yeni web sitemize bir göz atmaya karar veriyorum. Abonelerimizin gördüklerini ve okudukları makaleleri görmek istiyorum. Arayüz keskin görünüyor, ancak *NY Daily News* logosu ve renk şemasına sadık kalıyor. Etkileşimli bağlantılar ve gezinmesi kolay sekmelerle eskisinden milyon kat daha iyi.

Makaleleri gözden geçiriyorum, gözlerim hızla üzerlerinde dolaşıyor, ta ki Erica'nın son yazısına rastlayana kadar. Onu dikkatle, sanki onun sözlerini içime çekiyormuşçasına okuyorum. Sözleri, büyüleyici bir yazı oluşturmak için çok doğal bir şekilde bir araya getirilmiş. Onun zekâsına ve politikayı bile ilginç hale getirme yeteneğine gülümsüyorum. Bu kadar uzun süredir burada olması şaşırtıcı değil. Söyleyecek sözü var ve insanlar onu okumak istiyor.

Güzellik ve zeka. Ona nasıl karşı koyabilirim ki? Tek istediğim tekrar birlikte olmak, ama bunun o kadar basit olmadığını biliyorum. Dikkate almam gereken başka biri daha var. Erica'nın bir parçası, benim bir parçam, bu anlaşmanın bir parçası. Düşünmesi korkutucu, ama sadece hiçbir şeyi mahvetmek istemediğim için. Kendimi fazla kaptırdığımı biliyorum. Erica'nın tüm olanlardan sonra bana bir şans daha vereceğinden şüpheliyim. Josie ile görüşmeme izin vermesini kabul etmesi bile şansımı zorladığımı biliyorum, ama bunun için minnettarım.

Saat beşte bilgisayarımı kapatıp ceketimi giyiyorum, ofisimden çıkıp asansöre doğru yöneliyorum. Asansörle aşağı inerken, Erica'yı göreceğimi bildiğim için kalbimin boğazımda attığını hissediyorum. Ve Josie'yi.

Koridorda yürürken, Erica'nın duvara yaslanmış beni beklediğini görüyorum. Ayak seslerimi duyuyor ve bana bakıyor. Öncekinden daha da gergin görünüyor, umarım fikrini değiştirmez.

"Hazır mısın?" diye soruyor. "*Hazır*

mısın?" Yavaşça gülüyorum.

Bu, onun gerginliğini biraz hafifletmiş gibi görünüyor çünkü dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bana onu takip etmem için başını sallıyor. Onun kreş çalışanlarını selamlamasını izliyor ve onu odaya kadar takip ediyorum. Bana meraklı gözlerle bakıyorlar, muhtemelen burada ne işim olduğunu merak ediyorlar. Erica ve ben ayakkabılarımızı çıkarıp iki ayrı dolaba koyuyoruz ve kapılı alana giriyoruz.

"O buradadır," diyor Erica.

Onu takip ederek, birkaç gün önce Josie'yi gördüğüm aynı alana geliyorum. Erica kapının mandalını açıyor ve benim geçmem için kapıyı açık tutuyor. İçeride üç bebek var, hepsi de gevezelik ediyor ve oyuncaklarla oynuyor. Gözlerim hemen, buruşuk bir bebek kitabıyla oynayan Josie'ye gidiyor.

"Merhaba, küçük kız," diyor Erica, çömelerek.

Josie ona yapışkan bir gülümsemeyle karşılık verir ve kollarını açar. Kalbim aynı anda hem parçalanıyor hem de bir araya geliyor gibi hissediyorum. Erica'ya sanki bu gezegende tek varlık oymuş gibi bakışı beni ağlatıyor. Birincisi, Erica'nın muhtemelen ne kadar iyi bir anne olduğunu biliyorum. İkincisi, o bakışı özlemişim.

Erica Josie'yi bana getirir ve Josie bana uzandığında şok olur. Sanki bizim aramızdaki bağı da görüyormuş gibi, Josie'den bana yavaşça bakar.

"Alabilir miyim?" diye soruyorum, ellerimi uzatarak.

Erica tereddütle Josie'yi bana verir ve ben onu korkusuzca alırım. Daha önce hiç bebek tutmuş muyum, doğru yapıyor muyum bilmiyorum ama doğru *geliyor*. Josie bana gülümser ve heyecanla anlamsız bir şeyler mırıldanır. Ben gülümser ve onu kolumun kıvrımına yatırırım.

"Senden hoşlanmış gibi görünüyor," diyor Erica. Bunun için mutlu olup olmadığını anlayamıyorum.

"O çok güzel," diye mırıldanıyorum.

Kızıma daha fazla aşık olabileceğimi sanmıyordum, ama sonra onu kucağıma aldım. Artık onu asla bırakamayacağımı düşünüyorum.

Bölüm 37

ERICA

Josie'nin Marco'nun kollarında rahatlamasını izlerken, midemde hem rahatsızlık hem de rahatlık hissediyorum, zihnimde dönen düşüncelerle uyumlu, zıt bir kombinasyon. Josie'nin babasıyla tanışacağı bu günün geleceğini hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız ve sanki onu hep tanıyormuş gibi. Ona bakışları, sanki kendi gözlerine bakıyormuş gibi, mutlu. Rahat. Evinde.

Ve Marco...

Onu kucağına alıp sarmaladığı haliyle, sanki onu hayatı boyunca kucaklamış gibi. Bu görüntüsünün, keskin iş adamı kişiliğiyle ne kadar zıt olduğu neredeyse komik. Josie onu tamamen başka birine dönüştürüyor. Yüzündeki gülümsemeden, gözlerindeki ışıltıdan bunu görebiliyorum. Ona tamamen aşık olmuş.

Çoğu insan öyledir, ama bu farklı. Bu, hastanede, hemşire bebeği ona verdikten sonra ilk kez kucağına aldığı an. Bu, gecenin bir yarısı bebeğin ağlamasıyla uyanıp onu sakinleştirmek için kucağına aldığı an. Bu, bebeğin kafasını çarptığında ve ağrısını dindirmek için kucağına alınması gerektiğinde yaşadığı an.

bu anı yaşıyacaktı. Bu, bebeğin kafasını çarptığı ve acısını dindirmek için kucağa alınması gerektiği anı yaşayacağı andı.

Bir parçam, Marco'nun tüm bu anları kaçırdığı için ona kızgın.

Hamileliğimi kaçırdı. Sabah bulantılarımı. Uykusuz gecelerimi. Beşik kurmayı. Her şeyi bebek için güvenli hale getirmeyi. En yakın arkadaşlarım ve kardeşim bana yardım etseler de, hayatımın en yalnız dönemlerinden biriydi. Onlar olsa bile, bu konuda tek başıma olduğumu, bebeğimin diğer yarısını oluşturan kişiyle bunu paylaşamadığımı biliyordum.

Doğumumu ve doğum öncesi yaşanan olağan dramları kaçırdı. Apartmanımın asansöründe suyum geldi, ama beni hastaneye götürecek kimseyi bulamadım. İş gününün ortasındaydık, bu yüzden kimseyi beni beklememesi için suçlayamazdım, her ne kadar bebek bekliyor olsalar da. Bu yüzden tek başıma taksiyle hastaneye gittim, karnımı sıkıca tutarak, karnım gerilip gevşerken, acıdan nefes nefese kalıyordum.

Doğum odasına yerleşecek zamanım olmadı. Doktor, bebeğin dünyaya gelmek için sabırsızlandığını söyledi. Benimle tanışmak için sabırsızlanıyordu. O kadar sabırsızdı ki, epidural anestezi için zamanım olmadı ve bu, hayatımın en acı verici ama en güçlü anlarından biri oldu. Beth ve Sadie mesajlarımı alır almaz yanıma geldiler, ben ıkınırken ve çığlık atarken ellerimi tuttular, yüzüm kızardı ve terden sıırılsıklam oldum.

Tüm bu süreç boyunca, Marco'ya hamileliğimi söyleseydim ne kadar farklı olurdu diye düşündüm. Orada benimle birlikte olup, elimi tutup, her şeyde bana rehberlik etseydi ne olurdu diye. Ama sonra son bir kez ıkındım ve Josie'nin ağlamasını duydum, ve onunla ilgili tüm düşüncelerim bu sesle uçup gitti. O buradaydı ve artık benim dünyam onun etrafında dönüyordu.

Şimdi, onu kollarında onu gördüğümde, tüm bunları kaçırdığı için ona kızgın olmamak elde değil. Sanki buna hakkım varmış gibi. Ondan her şeyi gizleyen bendim. Onun hayatımın ya da bebeğinin bir parçası olma seçeneğini ona sunmayan bendim. Ama o gün hastanede olanlara ya da tanıştığımız gece ikimizin yaptığı seçimlere geri dönemeyiz. İkincisini pişmanlık duyamam çünkü Josie burada olmazdı.

Marco yere diz çöküyor ve Josie'yi ayağa kaldırıyor. Josie dengede kalmak için Marco'nun uzun parmaklarını tutuyor. Dengede kalmadan önce hafifçe sallanıyor.

"Ne kadar güçlüsün," der hayranlıkla.

Josie kıkırdar ve ona doğru yalpalayarak yürür, tutunabileceği her şeyi kullanarak pratik yaptığı adımlarını gösterir.

"Devam et, Josie, devam et!" diye bağırır.

Onun ağzından Josie'nin adını duymaya alışkın değilim. Hiçbirine alışkın değilim.

Gerçek dışı geliyor. Daha bu öğleden sonra, Marco'nun Josie'nin hayatında yer almayacağından emin olmak için bir avukatla görüşüyordum. Bir yabancının bakış açısıyla gerçeği duymak çok zordu. Onun sorularının ağırlığı, öngörülen sonucun ağırlığı altında koltuğumda kıvranıyordum.

Marco'nun imzalaması için, kızından uzak duracağını ve hiçbir zaman onunla ilgili hak talep edemeyeceğini belirten bir anlaşma hazırlamam gerekiyordu, ama şimdi onu doğrudan ona götürdüm. Ne yaptığımı bilmiyorum. Bacaklarım titreyerek ikisinin yanına yere çöküyorum.

"İyi misin?" diye sordu Marco, beni dikkatle izleyerek.

"Mhmm." Başımı salladım.

Onun beni sandığımdan daha iyi tanıdığını unutuyorum. Birlikte geçirdiğimiz haftalarda, yakın çalışarak birbirimize geri dönmenin yolunu bulurken, bazen beni kendimden daha iyi tanıdığını hissediyordum. Josie'ye bakışını izliyorum, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir neşe dans ediyor. Normalde olduğundan daha da güzel görünüyor ve gözlerimi ondan ayırmak zor. Bir şekilde, babalık onun için yaratılmış ve o da yeni başlamış.

Şimdi bu anı ondan nasıl koparacağım merak ediyorum. Kolay olmayacak. Onu buraya getirip Josie ile tanıştırmak her şeyi bin kat daha zorlaştırdım galiba. Keşke bu anı olduğu gibi görebilseydim. Bir babanın kızına aşık olması. Ama gerçekte, o kızımı benden alabilir. Avukata göre, bunu kolayca yapabilir. Başka bir avukat seçmeli miydim, yoksa hepsi onun kadar açık sözlü müydü acaba?

Josie, Marco'nun yanına yalpalayarak gider ve kucağına oturur, yanında buruşuk bir kitap getirir. Kitabı başının üstüne kaldırır, ona okumasını sessizce ister. Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Emirperver küçük şey." Marco gülerek kitabı alır.

Her sayfadaki az sayıdaki kelimeleri okumaya başlar. Elma.

Ayı.

Kedi.

O hepsini yiyor. Ne kadar süredir orada oturduğumuzu bilmiyorum, ta ki kreşin ışıklarının sönmeye başladığını görene kadar. Kapanacaklarının işareti.

"Böldüğümüz için özür dilerim," diyor çalışanlardan biri. "Ama zamanı geldi."

"Oh, özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedik," diyorum ve etrafa bakınıyorum, herkesin alınmış olduğunu görüyorum.

Marco'nun ayrılmakta tereddüt ettiğini anlayabiliyorum, kitabı bırakıp kucağında oturan Josie'ye bakıyor. İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve o bana Josie'yi biraz isteksizce uzatıyor. Onu bunun için hem nefret ediyorum hem de seviyorum. Onu sıkıca sarıp, çalışanın bizim için tuttuğu açık kapıdan çıkıyoruz. İkimiz de ona teşekkür ediyoruz ve ben, patronumla birlikte bebeğimle oynarken neden burada olduğumu merak eden bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Koridorda Josie'yi bebek arabasına koyuyorum ve Marco ile sessizce asansöre doğru yürüyoruz. Tek ses Josie'nin anlamsız gevezelikleri. Asansöre biniyoruz ve onun gözlerinin Josie'de olduğunu hissedebiliyorum. Bende. Küçük alan, söylenmemiş, dışarı çıkmak için can atan sözlerle dolu gibi geliyor. Kapılar açıldığında rahatlıyorum ve lobide derin bir nefes alıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor

Marco. "Rica ederim." Omuz

silkiyorum.

Bunu, şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biriymiş gibi davranmaya çalışıyorum ve henüz nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Kızının ondan nefret etmesini mi istedim? Onu hemen sevmesinden daha mı iyi hissederdim? Bilmiyorum.

"Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum," diyor Marco, ellerini cebine sokup topukları üzerinde sallanarak. Onu nadiren gergin gördüğüm anlardan biri. Diğerleri benim yüzümden olmuştu. Ona böyle bir etki yaptığımı bilmek, o hissi sevdiğimi hatırlıyorum.

"Sadece tuhaf. Anlıyor musun?"

"Evet." Yumuşak bir şekilde

gülüyor.

Lobinin kapılarına bakıyorum. Güneş, şehrin gökdelenlerinin cam ve taşlarının arkasında çoktan kaybolmuş, geride mor bir gökyüzü bırakmış. Nedense, uzun bir iş gününün ardından eve gitmek pek cazip gelmiyor. Nedense, Marco ile geçirdiğim bu zamanın bitmesini istemiyorum, bitmesi gerektiğini bilsem de.

"Akşam yemeği yemek ister misin?" diye

soruyorum. "Gerçekten mi?" Şaşırmış

görünüyor.

"Tabii." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyorum.

Sanki ikimizin de kapattığını sandığım bir kapıyı açmamışım gibi.

"Çok isterim."

"Tamam." Ona küçük bir gülümseme atıyorum.

Beni kapıdan dışarı, gece havasına çıkar. Josie'nin sevdiği bir lokantaya doğru yürüyoruz, çünkü orada ona küçük bir kağıt şapka veriyorlar.

kırmızı retro koltuklardan birine oturup plastik menüleri incelemeye başlıyoruz, Josie kucağımda oturuyor.

"Küçük hanıma mama sandalyesi getireyim mi?" diye sorar garson, masaya gülümseyerek yaklaşırken.

"Harika olur," diyorum.

Biri getirir ve ben bebek bezi çantamdan bir paket dezenfektan mendil çıkarır, yüksek sandalyeyi silerim ve Josie kalçama sarılırken yanımda getirdiğim örtüyü üzerine sererim. Onu sandalyeye oturtur ve kemerini takarım, sonra ona en sevdiği oyuncaklardan birini veririm. Marco'nun beni izlediğini hissediyorum, ben de koltuğa yerleşirim.

"Ne?" diye soruyorum, kaşımı

kaldırarak. "Sen."

"Ben neyim?"

"Sen bu annelik işini çok iyi beceriyorsun."

"Öyle umuyorum. Neredeyse bir yıldır yapıyorum." "Etkileyici."

Bu iltifattan dolayı yanaklarımın hafifçe yandığını hissediyorum. Aslında çok saçma. Tek yaptığım Josie'yi mama sandalyesine oturtmaktı. Yine de, anne olarak iyi bir iş çıkardığını duymak hoş. Bunu, aklımdan çıkarmaya çalıştığım ama çıkaramadığım Marco'dan duymak daha da güzel.

Garson geri gelir ve siparişimizi alır. İki çizburger ve iki patates kızartması ile iki milkshake, çilekli ve çikolatalı sipariş ederiz.

"Josie ne olacak?" diye soruyor Marco, ben garsona menüleri verirken. "Ona çocuk menüsü sipariş etmemiz gerekmez mi?"

Ona bakıp başımı eğiyorum, menüdeki bir yemeği tamamen yiyebileceğini düşünmesini komik buluyorum. Gülmemi bastırarak garsona gidebileceğini işaret ediyorum.

"Ne?" diye omuz silkiyor.

"O daha bebek. Sence bir çizburger ve patates kızartmasını bitirebilir mi?"

Ona bakar ve güler. "Bilmiyorum. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum."

"On bir aylık."

Onun neredeyse bir yaşında olduğunu duymak, bu sözleri yüksek sesle duymak

gerçeküstü bir his uyandırıyor. "Vay canına," diyor, neredeyse fısıldayarak.

Gözlerinde bir hüznün belirliyor ve bunun, kaçırdığı şeyleri düşündüğü için mi olduğunu merak ediyorum. Onun kaçırmasına neden olduğum şeyleri. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum ve dikkatimizi, mama sandalyesinde gösteri yapan Josie'ye veriyoruz. Marco da benim kadar ona hayran, saklambaç oynuyor ve komik suratlar yapıyor.

Yemeğimiz geldiğinde, Marco Josie'ye vermek için cheeseburgerimi ve patates kızartmamı kesmeme yardım ediyor. Her kesime konsantre olurken dili hafifçe dışarı çıkıyor. Her lokmanın mükemmel boyutta olmasını sağlamak için çok dikkatli davranıyor. Kendimi gülümserken buluyorum ve bir an için üçümüzün hayatının nasıl olabileceğini hayal ediyorum. Hayal kurmak.

Bölüm 38

MARCO

Josie ve Erica ile akşam yemeğinden eve döndüğümde, dairem her zamankinden daha boş geliyor. Kalbim boş, sanki biri içinde bir delik bırakmış gibi. Kızım ve annesinin şeklinde bir delik ve onlar olmadan geçirdiğim kısa sürede bu delik daha da büyümüş gibi geliyor.

Kravatımı gevşetip ceketimi çıkarıyorum ve kanepeye çöküp akşamı tekrar tekrar düşünüyorum. Daha mükemmel olamazdı. Erica'nın Josie ile tanışmama izin verdiğine, hatta akşam yemeği teklif ettiğine hala inanamıyorum. Umutlarımı yüksek tutmamam gerektiğini biliyorum. Neyi umduğumu bile tam olarak bilmiyorum, sadece Josie'nin hayatımın bir parçası olmasını istediğimi biliyorum. Erica'nın da. Bunun nasıl olacağını bilmiyorum, hatta geçmişimizi düşününce bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum.

Ama bu gece her şey çok doğrudu. Üçümüz bir köşe masasında oturmuş, jukebox çalarken konuşup gülüyorduk, Josie de müziğe eşlik ederek ellerini çırpıyordu. Bir aile gibiydik, bu kelimenin benim kelime dağarcığımda ya da hayatımda yer alacağını hiç beklemiyordum.

Yine de, Erica'nın çekingen tavırlarında ve bana bakışlarında, neler olup bittiğini tam olarak kavrayamadığı için duyduğu ihtiyatı hissedebiliyordum. Muhtemelen bu durum ona da bana olduğu kadar gerçek dışı gelmişti, ama onun da benimle aynı mutluluğu paylaştığından emin değilim. Korkmuş olduğunu anlayabiliyorum. Neden korktuğunu bilmiyorum, ama bu beni çok üzüyor. Ben tuğla tuğla yıkmak için çok uğraştığım duvarları yeniden örmüş.

Onun büyük sırrını öğrendiğim sabah penthouse'umda yaptıklarımla her şeyi mahvettiğimi ve ofisimde söylediğim incitici sözlerin onda düşündüğümünden daha derin izler bıraktığını düşünüyorum. Onu incittiğimi biliyorum. Ama o da beni incitti. Ancak bu bir intikam oyunu ya da suçlama oyunu değil. Olan oldu. Birbirimize tekrar güvenmenin kolay olmayacağını biliyorum, özellikle de Josie'yi düşünmek zorunda olduğumuz için. Onu ne kadar koruduğunu görüyorum. Anlaşılabilir bir durum.

Kızımın daha yeni tanıştım ve onu korumak için her şeyi yaparım. Onun için her şeyi yaparım. Ama Erica onun annesi. Onu aylarca karnında taşıdı, daha doğmadan onu besledi ve sevdi. Geçtiğimiz bir yıl boyunca anneliği tek başına üstlendi ve bu onu, annem dışında tanıdığım en güçlü kadın yaptı. Josie'ye olan sevgisi çok güçlü.

Erica'ya onu ya da Josie'yi incitmek istemediğimi nasıl kanıtlayabilirim bilmiyorum, ama denemeliyim. Kahve masasından telefonumu alıp bir mesaj yazıyorum.

Ben: *Yarın Josie ile boş musunuz?*

Telefonumda zıplayan noktalar görünene kadar bir süre bekledim. Cevabı beklerken biraz daha dik oturdum.

Erica: *Yapacak bir işimiz yok...*

Ben: *İkiniz hayvanat bahçesine gitmek ister misiniz?*

Telefonumu umutla bekliyorum, ama cevap gelmiyor. Şansımı zorluyor muyum diye merak ederek hafifçe kaşlarımı çatıyorum. Belki de bu gece için mutlu olmalı ve durumu daha fazla zorlamamalıyım. Sadece hafta sonu olduğu ve ikisini de işte görme şansının nadir olduğu için kendimi çaresiz hissediyorum.

Birkaç dakika daha geçiyor ama cevap gelmiyor. İç çekip koridordan geçerek yatak odama gidiyorum. Duş alıp yatmaya hazırlanıyorum. Saat erken ama uyumak iyi geliyor. Aklım karışık ve bu beni yoruyor.

Bir çift eşofman giyip yatağa giriyorum, komodinin üzerindeki düğmeyi kullanarak otomatik perdeleri kapatıyorum. Serin çarşafların altına girip gözlerimi kapatıyorum, beni uyanık tutacağını bildiğim düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum. Mesela bu gecenin gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu düşünmek gibi. Ama sonra komodinin üzerindeki telefonumun titrediğini duyuyorum. Hızla dönüp telefonu alıyorum.

Heyecanla açıyorum.

Erica: *Tabii. Saat 9'da orada buluşalım mı?*

Telefonuma gülümserim, içimden bir yük kalkmış

gibi hissedirim. Ben: *Görüşürüz o zaman.*

İkisini de tekrar göreceğimi bilerek, ertesi günü iple çekerek uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah, saat 9'dan birkaç dakika önce hayvanat bahçesine varıyorum. Bilet gişesinin yanında beklerken, her otuz saniyede bir saate bakıp, zamanın geçmesini diliyorum.

Hızlanıyorum. Sonra Erica'nın kaldırımında yürüyor, içinde Josie'nin bulunduğu bir bebek arabasını itiyor olduğunu görüyorum. Cumartesi gününü hayvanat bahçesinde geçirmek için sıraya girmiş diğer ailelerin arasından bana doğru gelirken onlara el sallıyorum. Erica'yı iş dışında veya iş etkinlikleri dışında hiç görmediğimi fark ediyorum, tabii yatağımın dışında. Yırtık kot pantolon, beyaz tişört ve Yankees şapkasıyla en az iş yerinde olduğu kadar güzel görünüyor. Ben de kafamda benzer bir şapka olduğu için gülüyorum.

"Günaydın," diyorum.

"Eşleşmişiz," diyor sırtarak, şapkamı göstererek. "Büyük

zihinler aynı düşünür, sanırım." Omuz silkiyorum.

Eğilip bana uzanan Josie'ye merhaba diyorum. Ona elimi uzatıyorum ve o da minik parmaklarıyla benimkini kavrayıp sıkıyor. Bana o gülümsemesini gösteriyor. Muhtemelen gördüğüm en sevdiğim şey bu, şu anda bizi aynı temkinli ifadeyle izleyen annesi dışında.

"İyi misin?" diye soruyorum, ayağa kalkıp ona merakla bakarak.

Dudaklarını ısırır ve Josie'ye bakar. "Sadece... garip. Bütün bunlar. Alışmak biraz zaman alacak."

"Anlıyorum."

"Alışmak" kelimesine takılıyorum, sanki bunu daha sık yapacağımız bir şeymiş gibi.

"Hazır mısın?" diye soruyor, iki hayvanat bahçesi çalışanı tarafından açılan hayvanat bahçesi kapılarına bakarak.

"Hazırım." Gülümserim.

Kiosktan biletlerimizi alırken, görevlinin para tasarrufu için yıllık aile kartı satın almamızı önerisini kibarca reddettim. Aile kelimesi beni hazırlıksız yakaladı ve zihnimde sürekli bir yankı gibi yerleşti. Öyle görünüyoruz ama aslında öyle değiliz. Erica'nın da aynı tepkiyi verdiğini gördüm, kredi kartımı geri alırken garip bir şekilde gülümsedi.

O Josie'yi kaldırımda iterek yürürken ben de onun yanında yürüyorum. Güzel bir gün. Güneş parlıyor, sadece gökyüzündeki birkaç beyaz pamuklu bulut onu engelliyor. Mükemmel. Temiz havayı içime çekip yanımdaki Erica ve Josie'ye bakıyorum.

"Ne?" diye soruyor, önüne bakarak.

Eskiden ona baktığımda hoşuna giderdi, ama şimdi bunu

sorguluyor. "Hiçbir şey," diyorum, ileriye bakarak.

Kar leoparını görmek için duruyoruz ve Erica, Josie'yi bebek arabasından çıkarıp daha iyi görebilmesi için kucağına alıyor. Biraz zorlandığını görebiliyorum.

"Ben alabilir miyim?" diyorum.

Biraz tereddüt ediyor gibi görünüyor, sonra Josie'yi bana uzatıyor ve Josie hiç itiraz etmeden bana uzanıyor. Onu kaldırıp omuzlarıma oturtuyorum. Sevinçle çığlık atıyor

ve parmaklarıyla saçlarımı bulup sıkıca tutuyor. Acı çekiyormuş gibi bir ifade takınıyorum ve Erica kıkırdıyor.

"Dikkatli ol. O çok güçlüdür. Onun yüzünden çok saçım

döküldü." "Kel olmadığın için şaşırdım," derim, yüzümü

buruşturarak.

Josie tutuşunu gevşetir ve kar leoparının kafesinde dolaşmasını izler.

"Miyav," diyor Josie.

"Doğru. Bir kedi," diyor Erica, uzanıp omzumun üzerine atılmış Josie'nin bacağına gıdıklıyor. Haftalardır ona bu kadar yaklaşmamıştım. Onu özledim, ona dokunmayı arzuladım. Ona kapılmamak zor, özellikle de bu bir randevu olmadığı için. Bu başka bir şey. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama umarım daha fazlası olur.

Erica'nın bana ve omuzlarımdaki Josie'ye baktığını hissediyorum. Yemin ederim gözlerinde yaşlar oluşuyor, ama gözlerini kırıp kaybolan leopara doğru bakıyor. Yolu takip ederek bir sonraki sergiye, kutup sergisine doğru ilerliyoruz.

Josie omuzlarımdan inmek için kıvranıyor, ben de onu kaldırıp ellerinden tutup camın önüne götürüyorum. Penguenler yanından hızla geçerken parmaklarımı bırakıp ellerini ve yüzünü cama dayıyor ve deli gibi kıkırdıyor.

"Bu onun en sevdiği," diyor Erica, Josie'nin gördüklerini tam olarak görmek için diz çöküyor.

Ben de aynısını yapıyorum. Hızlı, zarif kuşların suda kolaylıkla süzülmesini izliyoruz, ara sıra hızlarını kesip sanki sergilenen bizmişiz gibi bizi daha iyi görebilmek için yavaşlıyorlar. Josie'nin onları neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyorum. Oldukça karakterli hayvanlar.

Sergiden çıkarken, doldurulmuş penguen oyuncakları satan bir kiosкта duruyorum. En büyüğünü alıp, bebek arabasında oturan Josie'ye veriyorum. Kendisinden daha büyük olan oyuncuğı kollarının arasına alırken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyor

Erica. "Ben istedim."

Josie'ye bakıyor, pengueni sıkıyor ve keşke ne düşündüğünü bilebilseydim. Keşke bana içini açsa.

"Bugün geldiğın için teşekkürler," diyorum

yumuşak bir sesle. "İyi bir fikirdi. Çok

güzel bir gün."

"Evet, ama bugün benimle geldiğın için teşekkürler." Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istediğimden açıklığı kavuşturuyorum. "Yanında olmadığımı biliyorum..."

"Senin suçun değil."

"Biliyorum, ama onun yanında olma şansına sahip olduğum için mutluyum." Josie'ye sevgiyle bakıyorum ve daha önce onsuz nasıl yaşadığımı merak ediyorum. Erica'nın izin verdiği bu tek seferlik zamanlar dışında, hayatımda onsuz nasıl yaşayacağımı merak ediyorum.

"*Senin yanında.*" diye ekliyorum.

Erica bir anlığına bana bakar, gözleri fırtınalı bir yeşil renktedir. İçinde bir kargaşa olduğunu biliyorum ve bunun benim yüzümden olmasına nefret ediyorum. Hiçbir şey söylemeden hafifçe başını sallar ve arka cebinden hayvanat bahçesi haritasını çıkarır.

"Tamam, şimdi ne yapıyoruz?" diyor, haritayı dikkatle inceleyerek.

Konuşmanın bittiğini biliyorum, ama daha konuşacak çok şey var. Çünkü onlarla geçirdiğim bu zamanın bitmesini istemiyorum. Sabahın geri kalanını, her zaman böyle olabileceğini hayal ederek geçiriyorum. Erica ve ben karmaşık geçmişimizi geride bırakabilirsek, birlikte olabiliriz.

Tanıştığımız gecedan sonra birbirimize geri dönmemizin bir nedeni var. Josie'nin doğmasının bir nedeni var, ikimiz de ebeveyn olmak istemiyorduk ya da bunu beklemiyorduk. Ama bu oldu çünkü o gece ikimiz de birbirimize çekildik. Birbirimize kapıldık. Sonrasında ayrı kaldığımız zamanlarda bile onu hiç unutmadım. Beni etkisi altında tuttu, ta ki bir yıl sonra ofisime girene kadar. O zaman, başladığımız şeyin bitmediğini anladım.

Eğer bir şekilde kendimize gerçek bir şans verebilirsek, bu aile meselesini gerçekten deneyebiliriz. Josie'ye tam zamanlı bir baba olabilirim. Baba olmayı bilmesem de, elimden gelenin en iyisini yapacağımı biliyorum. Hayatta daha fazla istediğim bir şey düşünemiyorum. İş her zaman benim için ilk sırada olmuştur, ama şimdi yanımdaki iki kızın yanında ikinci plana atılmış gibi hissediyorum.

Birlikte bir hayat görebiliyorum. Bu hem güzel hem de korkutucu. Kaybedecek bu kadar özel bir şeyin olması, düşüncesi bile kalbimi parçalıyor.

Bölüm 39

ERICA

Hayvanat bahçesine yaptığımız geziden sonra, Josie Marco'dan ayrılmakta zorlandı. Ağladı ve bebek arabasından ona uzanmaya çalıştı, bu da vedalaşmayı zorlaştırdı. Onu daha önceki aylarda benim dışımda kimseye karşı böyle davranırken görmemiştim. Marco'nun bu durumu çözmeye çalışmasını izledim, ellerinin ve dizlerinin üzerinde ona yakında görüşeceklerini söyleyerek onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Bu sözler onu rahatlatıyordu, ama beni korkutuyordu.

Bu işin nereye varacağını bilmiyordum, özellikle de ilk planım onun babalık haklarından vazgeçmesini istemektir. Ne yaptığımı bilmiyorum, neden dün gece onu yemeğe davet ettiğimi ya da bugün hayvanat bahçesine gelmeyi kabul ettiğimi bilmiyorum. Sanki mükemmel bir aile portresi çizmeye çalışıyoruz, ama aslında hiçbir şey hakkında konuşmadık. Ve konuşacak çok şey var.

Josie sonunda sakinleşince, gözlerini ovuşturup bebek arabasına yerleşir. Her an uykuya dalacakmış gibi görünüyor. Saate bakarım. Neredeyse uyku vakti gelmiştir.

"Yorgun," diyorum, ona sevgiyle bakarak.

"Onun için heyecan verici bir sabah oldu," diyor Marco, bakışlarımı takip ederek.

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz. Ve penguen için de."

"Tabii ki. Bunu yapabildiğimiz için mutluyum."

Bana başka bir şey söylemek ister gibi bakıyor, ama ona bu fırsatı vermiyorum. Bir kez daha nazik sözler söylemesini ya da bana o şekilde bakmasını kaldıramam, çünkü bu kararlılığımı daha da zayıflatır.

"Onu eve götürmeliyim. Uyku vakti geldi."

"Doğru. Tabii ki."

Ona el sallayarak veda ettikten sonra, bebek arabasını kaldırımda metroya doğru itmeye başladım. Geri dönmeye cesaret edemedim, çünkü onun bizi izlediğini biliyordum ve bir parçam kalmak istiyordu.

Eve döndüğümde, Josie'yi beşiğine yatırıp kocaman penguen peluşunu yanına, göz hizasına koyuyorum. Uyandığında onu görünce mutlu olacağına eminim. Yumuşak, koyu renkli saçlarını parmaklarımla okşadıktan sonra sessizce odadan çıkıyorum. Oturma odasına gidip kanepeye uzanıp iç çekiyorum.

Daha mükemmel bir sabah olamazdı, öyleyse neden bu kadar rahatsız oldum? Marco her şeyi doğru yaptı. Baba olarak hiç tecrübesi olmamasına ve kızının birdenbire ortaya çıkmasına rağmen, bu role çok yakışıyordu. Josie omuzlarında otururken, o an resmen mükemmeldi. İkisi kendi küçük dünyalarında birlikteydiler ve ben dışarıdan bakan bir yabancı gibi hissediyordum. Gördüğüm şey hoşuma gitti.

D n akşamki akşam yemeği ve bu sabahki hayvanat bahęesi gezisini düşünerek uykuya dalıyorum. Bir saat sonra, Josie'nin odasında mırıldanmasıyla uyanıyorum. Kanepeden kalkıp geriniyorum. Asla  ğle uykusu uyumam, bu yüzden yorgun olmalıyım. Zihinsel olarak yorgunum. Onu odasından alıp kanepeye getiriyorum ve ikimiz de öğleden sonra uykusundan uyanırken birbirimize sarılıyoruz.

Uyurken herhangi bir bildirim gelip gelmediğini görmek için telefonuma bakıyorum. Sadie'den bu akşam onun evinde akşam yemeği yiyeceğimizi onaylayan bir mesaj var, ama Marco'dan hiçbir şey yok. Onu gördükten sonra bana mesaj atmasını beklediğim için kendimi aptal hissediyorum. Sadie'ye saat altıda onun evinde olacağımı söylüyorum ve Josie'ye sarılmaya devam ediyorum.

"Eğlenceli bir sabah oldu, değil mi canım?" diye soruyorum, boynuna

burnumu sürterek. Kıkırdıyor ve saçlarımla oynuyor.

"Marco hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum, sanki bana dürüstçe cevap verecekmiş gibi. Konuşabilseydi, muhtemelen onu sevdiğini ve yakında tekrar görmek istediğini s ylerti.

"Ma-coooo," diye mırıldanır.

Yumuşak bir şekilde gülüyorum, çünkü bu kelime "dada" gibi bir şey olması gerektiğini bildiğim halde komik geliyor. Ama o bunu bilmiyor. Yoksa biliyor mu? Onunla çok rahat olması ve ona uzanma şekli, sanki aralarındaki bağı hissediyor gibi. Belki de kendinden onu görüyor. Bir bebek için bu mümkün mü acaba?

Öğleden sonrasını oturma odasının zemininde oynayarak, hasır kitap sepetindeki tüm kitapları inceleyerek ve oyun parkıyla oynayarak geçiriyoruz. Dışarıda, bu sabahki m kemmekel hava yağmur ve koyu

gri bulutlara dönüştü. Ben bunu memnuniyetle karşılıyorum. Uzun zamandır güzel bir yağmurlu gün yaşamamıştık ve bu benim hüzünlü ruh halime uyuyor gibi.

Aklım Marco'ya kaymaya devam ediyor, ama Josie ile ilgili bir şekilde değil. Şu anda ne yapıyor acaba? Apartmanının büyük pencerelerinden benim gördüğüm yağmuru izliyor mu acaba? Eminim manzara çok güzeldir.

Bana daha önce gördüğüm bir yönünü gösteriyor. Daha önce aşık olduğum yönünü. Ona kapılmamak zor. Bugün hayvanat bahçesinde ona bu kadar yakinken, o tanıdık kolonya kokusunu alabildim. Sevdiğim dağınık saçlarının beyzbol şapkasının altından göründüğünü görebiliyordum. Benim için sakladığından emin olduğum o gülümsemeyi görebiliyordum. Çok sıcakkanlıydı. Josie'ye karşı davranışlarıyla ekstra puan kazandı.

Bir şimşek çakması düşüncelerimden beni kopardı. Saate baktım ve saatin beşe yaklaştığını gördüm.

"Sadie teyzenin evine gidelim," dedim Josie'ye ve onu kucığıma aldım.

Sadie ayda bir kez ev sahipliğı yapmayı sever, yeni tarifler ve şarap eşleştirmeleri dener ve bu akşam İtalyan temalı bir menü hazırlıyor. Bu düşünceyle midem guruldadı. Sadie mükemmel bir aşçı ve şu anda güzel bir kadeh şarap çok iyi gider.

Josie'yi odasına götürüp bezini değiştiriyorum ve hava şartlarına daha uygun bir kıyafet giydiriyorum. Çıkmadan önce dolabımı karıştırıp bir yağmurluk ve şemsiye buluyorum. O yağmuru hissetmek için elini uzatmaya devam etse de onu sıkıca kendime sarıyorum. Metro istasyonuna varana kadar neredeyse hiç ıslanmıyoruz.

Yolculuk kısa sürüyor ve yolda, karşımda oturan yaşlı bir beyefendinin okuduğu *The NY Daily News* gazetesinin son sayısının arkasını okuyorum. Bunu görünce gülümsüyorum. Gazetemizin basılı bir sayısı. Hala alan biri olduğu için mutluyum.

Neyse ki, Sadie'nin dairesine en yakın metro durağına vardığımızda yağmur biraz dinmiş. Şemsiyeyi kullanmıyorum ve Josie'nin yüzüne düşen minik yağmur damlalarını hissetmesine izin veriyorum. Ağzını açıp bir damla yakalamaya çalışırken gülüyorum.

Sadie'nin dairesine giden kısa mesafeyi yürüdükten sonra, kahverengi taştan yapılmış binaya varıyoruz ve zili çalıyoruz. Kapıyı bizim için açıyor ve biz vardığımızda kapı açık, koridorda sarımsak ve ekmek kokusu yayılıyor.

"Kapını böyle açık bırakmak tehlikeli," diyorum, içeri girerken. "Bütün apartman sakinleri, pişirdiğin şeyi yemek için kapına akın edecek."

"Haha! Ne güzel olurdu, değil mi?" Sadie mutfaktan sesleniyor.

Yağmurluğumu çıkarıp Josie'ninkini de çıkarıyorum ve kapının yanındaki askıya asıyorum. Onu mutfığa taşıyorum ve Sadie'yi her zamanki önlüğüyle, köpüren tencere ve tavalarla ve birkaç şişe şarapla çevrili buluyorum.

"Yardım ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır, hayır," diye eliyle beni uzaklaştırır. "Ama şaraptan içebilirsin. Prosecco, mezelere çok yakışır."

"İki kez söylemene gerek yok."

Josie'yi kalçama oturtup, başparmağımla mantarı açıyorum. Üç kadeh şarap dolduruyorum ve Josie birine uzanıyor.

"Hayır, hanımefendi. Yirmi yıl daha, tamam mı?"

Sadie, bir tepsi antipasto ve çeşitli ekmekler getirip tezgahın üzerine koyarken gülüyor.

"Vay canına, bu harika görünüyor," diyorum.

"Ben geldim!" diye nefes nefese Beth kapıdan seslenir.

"Aperatifler ve köpüklü şarap için tam zamanında!" diye cevaplar Sadie.

Tezgahın etrafında toplanırız, kadehlerimizi tokuşturur ve çeşitli peynirleri ve tapenadeleri yeriz. Her şey ağız sulandıracak kadar lezzetlidir ve henüz ana yemeklere veya tatlıya bile geçmedik. Sadie bu konularda genellikle elinden geleni yapar.

"Bugün herkes ne yaptı?" diye sorar Sadie.

"Bugün bir düğün için kütüphaneye çiçek aranjmanları götürmek zorunda kaldım. Tören için gerçekten çok güzel bir mekan. Yarın sabah başka bir düğünüm var, o yüzden çok fazla şarap içemem." Göz kırpar.

"Aferin sana Beth. İşler iyi gidiyor gibi görünüyor," diyorum gururla.

Beth'in çiçekçisini kurmak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Çok şirin bir yer. Sanki şehrin ortasında küçük bir kulübe gibi. Tuhaf havasıyla popüler oldu ve büyük bir düğün işi aldı, bu da

her zaman benim ya da Sadie'nin düğününü yapmak için sabırsızlandığını söyler, sanki bizim bir koca adayımız varmış gibi.

"Peki ya sen?" diye soruyor bana. "Sen ve Bayan Josie izin gününüzde ne yaptınız?"

"Oh, uh. Hayvanat bahçesine gittik," diyorum kayıtsızca.

"Ne eğlenceli! Josie kızım, annemle hayvanat bahçesine gittin mi?" diye sorar Beth bebek sesiyle.

"Ma-coooo," diyor Josie heyecanla.

Beth şaşkınlıkla başını geriye atıyor. "Az önce 'Ma-coooo'

mu dedi?" Josie tekrarlıyor.

Gergin bir şekilde gülüyorum. Kendi kızım beni ele verdi. Bir kadeh şarap daha içtikten sonra arkadaşlarıma söylemeyi planlıyordum. Ya da iki kadeh.

"Evet, Marco da bizimle geldi," diyorum, prosecco'dan bir yudum alıp, arkadaşlarımdan bana attığı bakışlara değil, boğazımdan aşağı akan baloncuklara odaklanarak.

"Bir dakika. Marco mu? Josie ile tanıştı mı?" diye soruyor Sadie, gözlerini bana dikerek.

"Dün ona rastladım, olanlardan sonra onu dikkatlice kaçınıyordum. Farklı görünüyordu. Belki de gerçekten üzgündür, çiçeklerin üzerindeki kartta yazdığı gibi..."

Devam etmemi bekliyorlar.

"Bana onu görebilir miyim diye sordu, ben de kabul ettim. İşten sonra kreşte onunla buluştum ve inanmayacaksınız ama Josie sanki onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi davrandı. Çok garipti."

"O sadece arkadaş canlısı bir bebek," diyor Sadie.

"Farklıydı. Akşam yemeğinde bile ona gülümsemeye devam etti."

"Akşam yemeği mi?"

"İşten sonra gittik."

"Ve bu sabah hayvanat bahçesine..."

Sadie'nin tezgahın diğer tarafından bana bakışına hafifçe yüzümü buruşturuyorum.

"Bu çok heyecan verici, Erica," diyor Beth, her zamanki pozitif tavrıyla durumu yatıştırmaya çalışıyor.

"Avukat ne olacak? Ve velayet meselesi? Fikrini mi değiştirdin?" diye sorar Sadie.

Şu anda o avukat tarafından sorguya çekiliyormuşum gibi hissediyorum. Savunma amaçlı ellerimi kaldırıyorum. "Bilmiyorum. Hepsini çözmeye çalışıyorum."

"Neden birdenbire Bay İyi Adam oldu?"

"Belki fikrini değiştirmiştir," diyor Beth.

Sadie gözlerini devirir. Bir kez olsun Beth'in haklı olmasını ve Sadie'nin rahatlamasını istiyorum.

"Ya da belki de sana yağ çekmeye çalışıyor, ama aslında senin için en değerli şeyi elinden almayı planlıyor."

"O böyle bir şey yapmaz," diyorum savunmacı bir tavırla, kendim de emin olmasam da.

"Yapmaz mı?" diye sorar Sadie, yargılayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

Bir bakıma haklı. İş hayatında yaptığı şey bu. İnsanların duymak istediklerini söylüyor, onları işlerini satmaya ikna ediyor ve sonra içini boşaltıyor. Ya bana da aynısını yapıyorsa?

Sadie'nin söylediklerini düşünürken prosecco'dan bir yudum alıyorum.

"Bu konuyu konuşmayalım, tamam mı?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Akşam yemeğini mahvetmek istemiyorum." Ama iştahım çoktan kaçmış

durumda.

Bölüm 40

MARCO

Televizyonun sesini açıp sehpanın üzerindeki kartondan bir taco daha alıyorum. Cumartesi gecesi saat sekiz ve ben evde, caddenin aşağısından aldığım paket servis ve streaming'de yayınlanan en son aksiyon filmiyle vakit geçiriyorum. Henüz yirmi dakika izledim ama şimdiden sıkılmaya başladım. Yemin ederim, aynı saçma sapan dublörükler ve olay örgüleriyle aynı filmleri tekrar tekrar çekip duruyorlar. Başrol oyuncusu havada duran helikopterin üzerinde iki ayağıyla dengede dururken gözlerimi deviriyorum.

"Tabii ya," diye mırıldanıyorum ve birria tacomdan bir ısırık alıyorum.

Kanepeye yaslanıp telefonuma bakıyorum. Jacob'dan bir mesaj var: *Yine inzivaya mı çekildin? Anlıyorum. Eğer dairenizden çıkmaya karar vererseniz, yeni açılan kulüpte olacağım.*

Cevap vermiyorum ve telefonumu kanepenin yanına atıyorum. Erica'dan haber almayı umuyordum. Hayvanat bahçesinde geçirdiğimiz günden sonra, iyi bir yöne doğru ilerlediğimizi hissediyorum. Nereye varacağını gerçekten görmek istediğim bir yöne. Onu ve Josie'yi düşünüyorum, filmde gösterilen kötü adamın geçmişini tamamen kaçırıyorum.

Bir i çekerek televizyonu kapatıyorum. Ona odaklanamıyorum. Aklım başka şeylerde. Zaten iyi bir şey değil.

Sessizce yemeğimin geri kalanını yiyorum, sonra yatmalı mıyım diye düşünürken. Birkaç ay öncesine kıyasla gecelerimin ne kadar farklı olduğu neredeyse komik. Muhtemelen Jacob'la birlikte o kulübün açılışında olurdum, bol miktarda alkol içer ve gecenin bir sonraki avını arardım. Şimdi bunların hepsi anlamsız geliyor. Bunun Josie yüzünden olduğunu biliyorum, ama Erica'nın da bunda payı olduğunu düşünüyorum.

Bu sabah mükemmel geçmişti. Mükemmel hava. Mükemmel bir gezi.

Elimi uzatıp telefonumu aldım. Erica'nın numarasını buldum ve aramalı mıyım aramamalı mıyım diye düşünürken parmağım arama düğmesinin üzerinde durdu. Onu hiç aradım mı bilmiyorum. Benimle çalıştığı zamanlarda çoğunlukla yüz yüze, mesajlaşarak veya e-posta ile iletişim kurardık. Derin bir nefes alıp yeşil düğmeye bastım. Telefon çalmaya başlar başlamaz sinirlerim bozuldu. Neden aradığımı veya ne söyleyeceğimi tam olarak bilmiyorum. Sadece sesini duymak istiyorum.

Birkaç kez aldıktan sonra telefonu açtığını duyuyorum, ama hemen selam vermiyor. Bunun yerine, arka planda müzik ve başka insanların konuşmalarını duyuyorum.

"Sessiz olur musun?" diye fısıldıyor, telefonu muhtemelen hareketinden dolayı mikrofonu kapatıyor çünkü sesi boğuk geliyor.

Kaşlarımı çatarak dinlemeye çalışıyorum, nerede olduğunu ve kiminle olduğunu merak ediyorum. Sanki bunu bilmeye hakkım varmış gibi.

"Alo?" diyorum.

"Alo? Marco?" diye soruyor.

"Evet, kötü bir zamanda mı aradım?"

"Hayır, hayır. Sadece arkadaşımın evindeyim. Her şey yolunda

mı?" "Evet. Evet, her şey yolunda."

Muhtemelen neden aradığımı merak ettiğini anlıyorum, işimle ilgili bir şey falan olduğunu düşünüyor olmalı. Keşke öyle olsaydı, o zaman söyleyecek hiçbir şeyim olmadığı için kendimi aptal gibi hissetmezdim.

"Sadece arayıp bugün çok eğlendiğimi söylemek istedim. Seninle ve Josie ile."

"Oh, evet. O da çok eğlendi."

O, yani Josie. "Biz" demedi. "İyi. Sevindim."

"Mhmm," diyor dalgın bir şekilde.

"Belki bir ara tekrar yapabiliriz. Ya da buna benzer bir şey..." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz çok aptalca geldi. Güvenli bir bahis olduğunu bilmediğim sürece kendimi böyle ortaya koymayı sevmiyorum. Bu gerginliğe alışkın değilim. İstedikimi elde edememeye alışkın değilim.

"Evet. Bu işe yarayabilir. Bak, bunu sonra konuşabilir miyiz?"

"Tabii. Elbette," diye cevap veriyorum, sesimdeki yenilgiyi belli etmemeye çalışarak.

"İyi geceler."

Ben bir şey söylemeden, telefonun kapandığını duyarım. Telefona bakıp kaşlarımı çatarım. Böyle olmasını istememiştim. Dünden beri olayları yanlış mı yorumlamıştım? Josie ile kreşte buluşmak. Lokantada akşam yemeği. Hayvanat bahçesini keşfetmek. Belki de her şeyin çok iyi gitmesini istediğim için, umutlarımın olaylara bakış açımı etkilemesine izin vermiştim.

Şimdi burada kanepede tek başıma otururken, Erica'nın benimle aynı şekilde düşünmeyebileceğini ve kendi işini yaptığını bilerek, kendimi daha da yalnız hissediyorum. Cumartesi gecesi evde olmasını ummak haksızlık. Onunla vakit geçiren kişiyi kıskanmak haksızlık. Bir arkadaşının evinde olduğunu söyledi, ama telefonda çok garip davranıyordu. Aklım her zamanki kıskançlık noktasına gidiyor ve acaba başka bir erkekle mi birlikte diye merak ediyorum. Josie de onunla mı acaba?

Ona hayatımdan çıkmasını istediğimde her şeyi mahveden kişinin *ben olduğumu* kendime hatırlatıyorum. O, aramızdaki her neyse ondan kurtulmaya hakkı vardı. Aramızda *ne varsa*, eğer bir şey varsa tabii.

Belki de bu gece Jacob'la çıkmalıydım. Kafamı sallayarak bu düşünceden vazgeçtim ve kahve masasındaki boş paketleri kaldırmaya başladım. Masayı temizledikten sonra, yatmadan önce yüzümü yıkamak için banyoya gittim. En son ne zaman saat dokuzdan önce uyuduğumu hatırlamıyorum, ama düşüncelerimden kaçmak için daha iyi bir şey bulamıyorum.

Ama onlardan kaçmıyorum. Bunun yerine, Josie'yi hayal ediyorum, ama o daha büyük. Yaklaşık on yaşında olmalı ve onu ilk gördüğüm anda yüzünü ezberlememiş olsaydım, kim olduğunu merak ederdim. Ama kaç yaşında olursa olsun, benim gözlerime sahip. Rüyamda, okulun karşısındaki caddeden ona el salladığımı görüyorum.

okulun karşısındaki caddeden ona el salladığımı görüyorum. El sallamaya devam ediyorum ve o da bana bakıyor, ama hiçbir şey yapmıyor. Gülümsemiyor. Kaşlarını çatmıyor. Sanki beni hiç görmüyormuş gibi.

Ona doğru bir adım atıyorum ve o hareket etmemiş olmasına rağmen bir şekilde benden uzaklaşıyor. Şimdi ona doğru koşuyorum. Okul yaklaşıyor, ama o aynı boş ifadeyle uzaklaşıyor. Beni tanımadığını anlıyorum, bu da beni daha hızlı koşmaya ve çılgınca hissetmeye itiyor.

Soğuk terler içinde uyanıyorum, nefesim ağırlaşmış. Alnımı siliyorum ve yatakta oturup başımı sallıyorum. Ne korkunç bir kabus. Josie'nin hayatının bir parçası olamamak gibi, en yeni ama en derin korkumdan doğan bir kabus.

Alarm saatime bakıyorum. Saat dört yazıyor, acımasız bir şaka gibi. Sersemlemiş durumdayım, ama aynı kabusu tekrar görmekten korktuğum için uyumaya niyetim yok. Bunun yerine, üzerimdeki battaniyeyi çekip uykulu bir şekilde dolabıma doğru yürüyorum. Spor kıyafetlerimi giyip, apartmanımdaki spor salonuna egzersiz yapmaya gidiyorum.

Boks torbasına yumruk attıkça, bununla birlikte gelen teri memnuniyetle karşılıyorum. Sanki kabusumu ve tüm korkularımı yüzüne yumruk atıyormuşum gibi hissettiğim bir rahatlama. Egzersizimin sonunda terden sıırılsıklam ve tamamen bitkinim. Daireme geri dönüp sıcak bir duş alıyorum ve yatağıma geri dönüp uykuyu memnuniyetle karşılıyorum.

Öğlen uyanıp telefonumu kontrol ediyorum, Erica'dan bir haber var mı diye bakıyorum ama yeni bir bildirim yok. Dün geceki konuşmamızı hatırlamaya çalışıyorum. Bu konuyu daha sonra mı yoksa yarın mı konuşabiliriz demişti? Hatırlayamıyorum. Her halükarda, bu beni delirtiyor. O kreşe ilk kez girdiğimden beri onları düşünmeden edemiyorum.

Kızıma aşık olduğumu sanıyordum. Öyleyim de, ama aynı zamanda Erica'ya da tamamen kapıldım. Sanırım geçen yaz çatı katında onu şampanya rengi elbisesiyle gördüğümde beri hep öyleydim. O gece onunla tanışmamış olsaydım, Josie burada olmazdı diye düşünüyorum. Bu, çok güzel bir şeye yol açan şehvetli, pervasız bir karardı. Öğrendiğimde çok korktuğum bir şeydi, ama şimdi...

Şimdi beni korkutan tek şey, Josie'nin hayatının bir parçası olmamak. İkisinin hayatının.

Sağlıklı ve işleyen bir aile hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Annemle olan ilişkim dışında, babamın olduğu büyük, mutlu aile olayı hiç yürümedi. Sanırım bu yüzden babalık, kendim için hiç hayal etmediğim bir şeydi. Örneğim göz önüne alındığında, bu konuda iyi olabileceğime inanmıyordum.

Çocukluğumdan yetişkinliğime kadar, okuldan gururla eve getirdiğim resimlerden, okulda aldığım notlara, girdiğim üniversiteye kadar, babam sözleriyle beni mahvetti. Her zaman daha fazlasını bekledi. Annem onun sevgi ve gurur eksikliğini telafi etmeye çalıştı ve bazen bu yeterli oluyordu, ama çoğu zaman yaralarımı kapatmak için bir yara bandı gibiydi. Babamın izinden gidip iş hayatına atılırsam, belki sonunda benimle gurur duyacağını düşündüm. Ama o zaman bile, daha iyi yapabileceğim noktaları işaret etti.

Bu yüzden ona kin beslemeye başladım, para, alkol ve kadınlarda teselli buldum. Kendimi asla yeterince iyi hissetmemenin yarattığı acıyı unutmak için her şeyi yaptım. Onun bıraktığı ve ölümünden uzun zaman sonra bile hala bıraktığı boşluğu doldurmak için başka şeylerle gururumu okşamak zorundaydım. Kalp krizi geçirdiğini duyduğumda ağladığımı bile sanmıyorum. Cenazede de ağlamadım. Podyumda, onun ne kadar "harika" bir baba olduğunu anlatan konuşmamı okurken sesim bile titrememişti. O yokken bile, onu mutlu etmek istiyordum.

Josie'nin böyle hissetmesini asla istemem. Onun benim gözümde mükemmelden daha az bir şey hissetmesini asla istemem. Onu ilk öğrendiğimde çok korktum, bu yüzden Erica'yı uzaklaştırdım. Babamın bana yaptığı gibi onu mahvetmek istemedim. Ama onu canlı olarak gördüğümde, gözleri benimkilerle buluştuğunda ve beni gerçekten *gördüğünde*, ona asla zarar veremeyeceğimi anladım. Onsuz yaşayamayacağımı anladım.

Ve bunu Erica'ya göstermeye çalışıyorum. Josie'nin hayatında ciddi olduğumu ona göstermeye çalışıyorum. Henüz bu konuyu konuşmadık ama gerçek bir konuşma yapana kadar davranışlarımın yeterli olacağını umuyorum. Korkduğunu biliyorum. Bana bakışından ya da benden kaçınarak bakışından bunu anlayabiliyorum. Josie'ye bakışından da bunu anlayabiliyorum. Benim yüzümden böyle hissetmesinden nefret ediyorum. Benden bir şey saklamak zorunda hissetmesinden nefret ediyorum.

Bunların hepsi konuşmamız gereken şeyler. Ona niyetimin samimi olduğunu ve onun beni resmettiği gibi bir adam olmadığımı kanıtlamam gerektiğini biliyorum. Bana olan bakış açısının, iş adamı olarak kazandığım itibardan etkilendiğini biliyorum, özellikle de çok sevdiği gazete söz konusu olduğunda, ama benim iyi yanlarımı da gördüğünü biliyorum. O gece benimle eve gelmezdi. İlk ya da ikinci seferde. Ona, hayatımda olmasını istediğimi göstermem gerekiyor. Josie'nin hayatımda olmasını istiyorum. Bir aile ya da ona yakın bir şey olmak istiyorum.

Bölüm 41

ERICA

Sadie'nin evinde akşam yemeğini yedikten sonra, hafta sonu boyunca Marco'dan haber almadım. Arkadaşlarımın durmadan fısıldamaları muhtemelen onu korkuttu. Ortaokulda hoşlandığım çocuk aramış gibi hissettim, ama Beth tek heyecanlı olan kişiydi ve Sadie ona küfürler yağıdırıyordu. Onunla konuşmak istesem de, aramayı kısa kesmenin daha iyi olacağını düşündüm. Sesini duymak istiyordum.

Şimdi pazar akşamı ve yatmadan önce Josie'ye köpük banyosu yaptırıyorum, hafta sonu bittiğı ve onunla tekrar konuşamadığım için üzgünüm. Marco'nun ne istediğini bile bilmiyorum. Daha önce beni hiç aramamıştı. İletişimimiz e-postalar ve mesajlarla sınırlıydı, ama bir telefon görüşmesi farklıydı. Daha samimi.

Bugün onu geri arayabilirdim, ama hala son birkaç günü anlamaya çalışıyorum. Aslında geçen yılı. Nasıl yabancılardan düşmanlara, oradan da daha fazlasına dönüştüğümüzü, aralarında bir bebek varken, nasıl sindireceğimi bilmiyorum. Yakın zamana kadar, onun varlığından sadece benim haberdar olduğum bir bebek. Onu seven, koruyan tek kişi bendim. Şimdi, başka biri devreye girip aynı şeyi yapmak istiyor. En azından, ben öyle düşünüyorum.

Marco'nun niyetinin saf mı yoksa hesaplı mı olduğundan hala emin değilim. Onu yeterince iyi tanıdığımı ve bana ya da Josie'ye zarar vermek istemeyeceğini biliyorum, ama yine de onu pek tanımıyorum. Sadie akşam yemeğinden sonra bunu belirtti. Artık bu konuyu konuşmak istemediğimi açıkça belirtmememe rağmen, Sadie'nin içindeki anne içgüdüsünü bastırması kolay değil.

Bana Marco'ya güvenmediğini ve benim de güvenmemem gerektiğini söyledi. Josie'yi bu zamana kadar koruduğumu, onunla geçirdiğim bir gecelik yanlış karar ya da hayvanat bahçesine yaptığımız bir geziyle mutlu bir son yaşayabileceğimize ikna olmamam gerektiğini söyledi. Beth sessiz kaldı, ama ne düşündüğünü biliyordum. En yakın arkadaşlarım ne kadar farklı olsalar da, benim ve kızım için en iyisini istediklerini ve niyetlerinin her zaman saf olduğunu biliyorum.

"Sen sevilen bir kızsın," diyorum ona şimdi.

Suya sıçrayarak baloncuklar ve su sıçratıyor. Alnımdaki baloncukları silip ona gülümsüyorum. O da ıslak olduğu için şimdi daha uzun ve daha koyu görünen kirpiklerinin arasından bana gülümsüyor. Banyosunu bitirmeden önce yanağını okşuyorum. Onu sarı ördek havlusuna sarıp odasına taşıyorum.

Ona bezini ve temiz pijamalarını giydirirken, onsuz ne kadar kaybolmuş olacağımı düşünüyorum. Josie'den önce, tek amacım gazetede çalışmak ve doğduğum ataerkil dünyaya karşı gelmekti. Şimdi ise o her şeyden önce geliyor. Sanki bana kazara düştüğüm başka bir amaç verdi, ama şimdi onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Odanın köşesindeki sallanan sandalyeme oturup onu gece beslemesi için yanıma alıyorum. Bu günlerin sayılı olduğunu biliyorum ve onun büyüdüğü düşüncesi gözlerimi yaşırtıyor. Tek başına anne olmak ne kadar zor olsa da, günler hızla geçiyor ve her gün bana yeni bir şey öğretiyor. Onsuz yaşayabilir miyim bilmiyorum,

Bu yüzden yarın sabah o avukatla iletişime geçmeyi planlıyorum.

Ertesi sabah, Josie ile metro istasyonuna doğru yürürken April Goss'u arıyorum. Beni ne kadar korkutsa da, onun saçmalamayan bir avukat olduğunu biliyorum ve benim ihtiyacım olan da bu. Ayrıca, araştırdığım diğer avukatların aksine, ücreti de çok yüksek değil.

"Alo?" diye cevaplar.

"Merhaba, Bayan Goss? Ben Erica Gunner."

"Bayan Gunner. İlk görüşmemizden sonra sizi korkuttuğumu düşündüm."

"Hayır, sadece her şeyi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı, ama belgeleri hazırlamaya devam etmek istiyorum."

"Bu büyük bir karar. Anlıyorum. Bugün boş vaktim var, eğer başlamak isterseniz."

"Saat kaçta?"

"Saat bir."

"Orada olacağım," diyorum, zaman kaybetmek istemiyorum. Öğle yemeğini geç yiyeceğim.

"Görüşürüz."

Telefonun klik sesini duyup derin bir nefes alıyorum. İlk zor adımı attım. Sadece bir sonraki adımı nasıl atabileceğimi bilmiyorum.

İş yerinde, Josie'yi kreşe bırakıyorum, bugün onu bırakmak istemiyorum. Belki de Marco'nun onun burada olduğunu bildiğini ve istediği zaman gelip onu görebileceğini bildiğim içindir. Onu kreş görevlisine teslim etmeden önce ona fazladan öpücükler veriyorum.

"Görüşürüz, aşkım," diyorum, onun sabah müzik dersine götürülmesini izlerken.

Şimdi tek yapmam gereken Marco ile karşılaşmadan departmanıma ulaşmak. En son ihtiyacım olan şey, onun o derin kahverengi gözleriyle bana bakması ve yasaklanması gereken o gülümsemesiyle kararlılığımın sarsılması. Onun tarafından baştan çıkarıldığım için kendimi aptal hissediyorum. Sırf yakışıklı bir adam bana ilgi gösteriyor diye, kurduğum küçük ailemi tehlikeye atacak değilim.

Ama bunun onun görünüşünden öte bir şey olduğunu biliyorum. Dahası, o bir milyarder. Ben de o hayattan geliyorum. Ne kadar para kazandığı ya da ne tür bir dairede yaşadığı umurumda değil. Marco ile birlikte geçirdiğimiz samimi anlar ve kişisel sohbetlerimizden onun hakkında bildiğim az şeyden, onun görünüşünün ve başarısının arkasında çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Henüz yüzeyi kazımış durumdayım, ama daha derine inemem.

Küçük odama yerleşip, cuma günü ayrılmadan önce temizlemiş olmama rağmen, hafta sonu bir şekilde biriken e-postalarımı incelemeye başlıyorum. Yazarlar asla uyumaz, diye kendime hatırlatıyorum. Kendi makalelerimi editörlük bölümünün başına gönderirken hafta sonları da aynı şeyi yapardım. Şimdi o kişi benim. Bunun her zaman istediğim hayal olduğunu sık sık kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Yeni görevime ulaşmak için ideal yol olmayabilir, ama buradayım, bu yüzden kendimi bu işe adıyorum ve minnettar olmaya çalışıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, sabah çabucak geçiyor ve saatime baktığımda saat 13:00'e yaklaşmış. Yapacağım şeyi bildiğim için içimde hafif bir endişe hissediyorum. Bunun April'in açık sözlü tavrından mı, yoksa başlamak üzere olduğumuz süreçten mi kaynaklandığını bilmiyorum. Bu işlerin ne kadar süreceğini bilmiyorum ve Marco'nun fikrimi değiştirmem için daha fazla fırsat vermemek için işin uzamasını istemiyorum.

Eşyalarımı toplayıp dışarı çıkıyorum, çevremdeki her şeyi dikkatle gözlemliyorum ve binadan çıktığımda içimden bir rahatlama hissediyorum. April'in ofisine kısa bir yürüyüşle birkaç dakika erken varıyorum. Bekleme odasında beklerken Sadie'den bir mesaj alıyorum:

Seninle gurur duyuyorum. Sen çok cesur bir annesin.

Telefonuma gülümsüyorum, ama daha çok bir yüz buruşturma gibi geliyor. Bu sabah April ile telefon görüşmem biter bitmez ona ve Beth'e ilerleme planlarımı bildirmiştim. Beth daha tereddütlüydü, kararımı aceleye getirdiğimi ve Marco'ya gerçek niyetini ortaya koyması için yeterince zaman tanımadığımı düşünüyordu. Sadie ise tamamen destekçiydi. Yine, arkadaşlarım arasındaki fark şaşırtıcı, ama zıt kutuplar birbirini çeker derler.

Ben: *Teşekkürler. Nasıl gittiğini sana haber veririm.*

"Bayan Gunner," diyor April, koridordan ofisine açılan kapıdan.

"Lütfen. Bana Erica deyin," dedim, koltuğumdan kalkarak.

Gülümsedi ve beni takip etmem için işaret etti. Kısa süre sonra ofisine yerleştik ve ben kendimi gelecek olana hazırladım. O da bunu hissetmiş olmalı ki bana anlamlı bir gülümseme attı.

"İlk görüşmemizin biraz zorlu geçtiğini biliyorum. Küstahlığım için özür dilerim. Bu işi yıllardır yapmanın bir sonucu."

"Eminim bu tavrınız sayesinde birçok davayı kazanmışsınızdır," diyorum.

"Bu doğru." Yüzünü yumuşatmadan önce sırtıyor. "Umarım sizin ve kızınız için en iyisini istediğimi biliyorsunuzdur. Ve eğer en iyisi buysa, sizi temsil etmekten mutluluk duyarım."

Endişeyle ona baktım.

"Tabii o kadar ileri giderse. Umudum, bu belgelerle her şeyin sona ermesi."

Biraz daha rahatlayarak başımı sallardım.

"Şimdi, Josie'nin babası olarak Bay Vallejos'tan tam olarak ne istediğinizi ve ne istemediğinizi bilmem gerekiyor."

Ellerime bakıyorum. Onu kreşte kucağında tuttuğu anlar ya da hayvanat bahçesinde omuzlarında gülmekten çığlık attığı anlar zihnimde kısa bir süreliğine canlanıyor. Sanki bu rol için doğmuş gibi, ama o daha da yakınlaşmadan bu rolü elinden almam daha iyi.

"Onun hayatında olmasını hiç istemiyorum," diyorum, kendinden emin

görünmeye çalışarak. "Yani ziyaret hakkı da yok mu?"

"Hayır."

"Gözetim altında bile mi?"

"Hayır."

April başını sallar ve not defterine birkaç not yazar.

"Peki ya sizinle olan ilişkisi? Onun için çalıştığınız için bu biraz karmaşık olabilir. Birçok yönden yasaklama emrine benzer..."

"Uzaklaştırma emri" kelimesi kalbimin durmasına neden oluyor. Çok ciddi geliyor, sanki o yanlış bir şey yapmış gibi.

"Öyle bir şey istemiyorum. O yanlış bir şey yapmadı."

"Anlıyorum. Yasaklama emri *olduğunu* söylemiyorum, ama doğası gereği biraz benzer."

"Sadece onun, kadının varlığından habersiz olduğu eski haline dönmesini istiyorum."

"Onu nasıl öğrendi?"

Derin bir nefes alıyorum, her şey hakkında tamamen açık olmadığımı fark ediyorum. Ellerime bakıyorum, her şeyin ne kadar karmaşık hale geldiğini nasıl açıklayacağımı düşünüyorum.

"Bu konuda başarılı olmak istiyorsak, bana her şeyi anlatmalısın Erica," diyor April ciddi bir şekilde, gözlerini kısarak.

"Marco ve ben birkaç hafta önce romantik bir ilişkiye başladık."

April sandalyesine yaslanıp şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Sadece bir gecelik bir ilişkiydi. Ertesi sabah, telefonumda Josie'nin fotoğrafını gördü ve olayı anladı. İkisi neredeyse ikiz gibiler..."

"Sonra ne oldu?"

"Çıldırıldı. Bana gitmemi söyledi. Bir süre konuşmadık, ama sonra özür dilemek için çiçek gönderdi. İş yerinde karşılaştık ve onunla tanışmak istedi. Kendimi kötü hissettim, bu yüzden izin verdim. Akşam yemeğine ve hayvanat bahçesine gittik, ama hepsi bu kadar."

"Yani, onunla birçok kez temas kurmuş..." "Evet," diyorum

sessizce.

"Bu durumu karmaşıklştırıyor. Sana bunu yumuşatarak anlatmayacağım. Onu kızının hayatına kendi isteğınle aldın ve şimdi bunu geri almak istiyorsun."

Göz yaşlarımı tutmaya çalışarak başımı salladım.

"Bu, belgeleri hazırlamayı daha zor hale getirmez, ama onun imzalamayı kabul etmesi konusunda durum farklı olabilir."

"Anlıyorum."

"Tamam. O zaman işin özüne gelelim."

Sonraki bir saatimizi ayrıntıları gözden geçirerek geçiriyoruz, ben bunun ne kadar karmaşık bir iş olduğunu fark etmiyorum. Basit olacağını düşünmüştüm, ama elbette böyle bir şey olamaz. April'in ofisinden ayrılırken, yarın Marco'ya vermem için belgelerin bana gönderileceğini biliyorum. Yapmak üzere olduğum şeyin farkında olmak korkutucu bir duygu.

Bölüm 42

MARCO

"Marco için buzlu Americano," diye seslendi barista tezgahın ucundan.

Son birkaç dakikadır yaslandığım duvarın kenarından kendimi itip, koyu renkli ahşap tezgahtan içkimi alıyorum. Uykusuz geçen bir gecenin ardından çok ihtiyacım olan uzun bir yudum alıyorum. İçeceği elimden uzaklaştırıp hayranlıkla bakıyorum.

"Güzel, değil mi?" diye sorar barista.

"Çok. Şimdiye kadar denediğim en iyisi."

Oradaki kıızıl saçlı barista ile kutlama eğlencesinden sonra son gittiğim kahve dükkanını bırakmak zorunda kaldığımdan beri birkaç farklı kahve dükkanını deniyorum. O zamandan beri oraya geri dönmedim. Eğlenceliydi, ama bunu tekrar yapmak istemiyorum, özellikle de Erica hayatıma geri döndüğü için. Ya da dönebilir.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor barista.

Genç bir adam, muhtemelen yirmili yaşların başında. İsim etiketine bakıyorum. Josh yazıyor.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"Birkaç yıldır. Öğretmenlik sertifikası almak için çalışıyorum, şu anda part-time çalışıyorum."

"Öğretmen mi?" diye soruyorum, onun bu yolu seçmesinden etkilenmişim. Günümüzde çoğu insan daha yüksek maaşlara odaklanarak bu mesleği tercih etmiyor.

"Mhmm," diyor ve bekleyen bir müşteriye başka bir sipariş vermek için dönüyor.

"Aferin sana. Ben büyürken annem öğretmendi," diyorum. "Bu, şimdiye kadar yaptığı en tatmin edici iş olduğunu söylledi."

"Öyledir. Şu anda sınıfta bulunarak, saatlerimi ve deneyimimi kazanarak, bu çocukların bana her gün yeni bir şey öğrettiğine yemin ederim. Tam tersi değil."

Onun bu işe ne kadar tutkuyla bağlı olduğunu görünce başımı sallıyorum. Asıl işine tutkuyla bağlı olmak, kazandığın paraya değil, nadir görülen bir şey. Bazen, yaptığım tüm anlaşmalar ve aldığım maddi ödüllerin ardından işin özünü gözden kaçırmış mıyım diye merak ediyorum. Cüzdanımdan birkaç yirmilik çıkarıp tezgahın üzerine kaydırıyorum, böylece gözünden kaçmasın, sonra da yan kapıdan çıkıyorum. Mükemmel kahve için ve hak eden birine paramı vermek için buraya geri gelmeyi aklımda tutuyorum.

Onunla konuşmak, annemi aramamı hatırlatıyor. Dün onu aramayı unuttum, oysa genellikle o günler birbirimizi ararız. Cebimden telefonumu çıkarıp onun adına dokunuyorum ve arama tuşuna basıyorum.

"Marco," diye cevaplar ve sesinde gülümseme duyabiliyorum.

"Hola, Mama," diyorum, beni göremese de gülümsemesine karşılık

veriyorum. "Nasılsın? Dün seni özledim."

"Biliyorum. Üzgünüm. Aklımda çok şey var."

"İşler yolunda mı?" diye endişeyle soruyor.

"Evet. İşler yolunda."

"Çok çalışıyorsun, biliyor musun?" "Ben

iyiyim," diye onu rahatlatıyorum.

"Mhmm," der, ikna olmamış bir şekilde.

Ne zaman yeterince çalışacağım konusunda hep şüpheleri var. Benimle gurur duysa da, portföyüme neden daha fazla şirket eklemem gerektiğini anlamıyor. Babamın bıraktığı boşluğu doldurmaya çalıştığımı ona pek iyi açıklayamıyorum. Yıllar önce vefat etmesine rağmen, hâlâ onu etkilemek için yollar arıyorum. Ölü ya da diri, bu imkansız bir görev.

"Bugün gündemde ne var?" diye soruyorum, kaldırımında binama doğru yürürken. Birkaç blok ötede ama yürümek sorun değil. Güzel bir sabah.

"Yine kütüphanede gönüllü çalışıyorum. Ah, bir de kitap kulübüne katıldım."

"Ve çok çalışan benim," diyorum şakayla. "Bu iş değil

Marco. Bunlar hobiler."

"Biliyorum anne. Sadece takılıyorum."

Babamla olan her şeyden sonra bu ikinci hayatı bulduğu için gerçekten mutluyum. O ilişkinin onu ne kadar içten öldürdüğünü biliyorum, ama hiç ayrılmaya çalışmadı. Ben onu ikna etmeye çalışsam da sonuna kadar dayandı. Bunun evlilik olduğunu söyledi. Dayanmak gerekir. Onun onunla kalmasının benim yüzümden olmadığını ummuştum, ama sanırım bu sadece onun değerleri ve yetiştirilme tarzıyla ilgiliydi.

Artık babam öldü ve annem öğretmenlikten emekli oldu, yeni bir bağımsızlık buldu. Her şeyi denemeyi içeren yeni bir yaşam sevinci. Geçen yıl kalp krizi geçirmeseydi, onun için bu kadar endişelenmezdim. Kendime bunun sadece kitap kulübü ya da briç oynamak olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum. Skydiving yapmaya başlamış değil, ama bunu da yapmayacağını söyleyemem.

"Aklında ne var Marco?" diye soruyor, konuşmamızın başına dönerek.

"Sadece hayat. Anlamaya çalışıyorum."

"Hmmmm," diye merakla sordu.

"Endişelenme. Ya da benim için. Lütfen."

Sonunda ona her şeyi anlatmak istediğimi biliyorum, ama şimdi değil. Josie ve Erica'ya ne olacağını bilmediğim için değil. Onun bir büyükanne olduğunu öğrenmek muhtemelen kalbini iyileştirecektir, ama bunu elinden almak daha fazla zarar verecektir. Anneme bir şey söylemeden önce her şeyden emin olmak istiyorum.

"Tamam, mijito," diyor tereddütle.

"Gitsem iyi olacak. İşe gitmem gerek." Neredeyse bulutsuz mavi gökyüzüne doğru uzanan yüksek binaya bakıyorum.

"İyi günler. Bu hafta akşam yemeği yiyelim mi?"

"Evet. Seni yeni bir yere götüreceğim, giyinip süslenebileceğin bir yere."

"Tamales'i sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum anne. Ama izin ver de sana bir şey

ısmarlayayım. Lütfen." "Tamam Marco. Seni

seviyorum."

"Te amo." Telefonu kapatıp binaya giriyorum. Geçerken resepsiyon ve güvenlik görevlisine selam verdim, ama asansöre bindiğimde kendimi kreş katının düğmesine basarken buldum. Sanki içimdeki bir içgüdü beni buna itti ve kısa süre sonra kreşin cam duvarlarından içeri bakıyordum. Sanki bir şey beni çağırıyormuş gibi Josie'yi hemen gördüm. Yerde emekliyor, büyük bir zıplayan topu kovalıyordu.

Aniden durur ve oturur, gözleri cama kayar ve camın arkasından benimkilerle buluşur. Nefesimi tutarım. Yüzünde o kocaman gülümseme belirir

ve ben de dudaklarımı yukarı doğru kıvrıyorum. Bizi ayıran duvara doğru emeklemeye başlar ve ben de artık hiçbir şey söylemeden buradan ayrılamayacağımı anlarım.

Bunun doğru olup olmadığını merak ederek kapıya doğru yürüdüm. Erica beni buraya davet etmemişti, ama Josie'yi özlemiştim. Onu iki gündür görmemek işkence gibiydi. Cumartesi gecesi yaptığımız garip konuşmadan sonra Erica beni aramayınca hayal kırıklığına uğramıştım. Tekrar bir araya gelebileceğimizi umuyordum, ama belki de çok erken ve çok fazla şey istiyordum. Elimde değildi.

Kreşin cam kapısını açtım ve personel tarafından sıcak bir şekilde karşılandım. Garip bir şekilde, durumun nasıl olduğunu görmek için geldiğimi söyledim ve yıl ortası değerlendirmesi olduğunu söyleyerek yalan söyledim. Kreşin açıldığı günden beri hiç değerlendirme yapmadım, ama onlar bana soru sormamayı biliyorlar.

Küçük kapıdan geçip her zamanki gibi ayakkabılarımı çıkarıyorum ve odada yürümeye başlıyorum. Josie beni görünce hemen çılgık atıyor ve beni kaldırmam için ellerini uzatıyor. Tereddütle etrafa bakınıyorum, onun isteğine boyun eğmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. O Erica'nın kızı, benim değil, en azından dışarıdan bakıldığında. Ama yine de, ben Erica'nın patronuyum ve cuma gecesi de buradaydık.

Daha iyi bir karar verip, onun yanına yere otururum, büyük pembe topu ona doğru yuvarlarım ve o da geri iter. Bir ara, topun üzerine çıkar, karnı aşağıya doğru, ve gülerek yuvarlanana kadar kendini yuvarlar. İçimden gelen kahkahayı tutamıyorum ve bu da kreş çalışanlarının bize bakmasına neden oluyor. Çoğu, bu gördükleri en sevimli şey gibi gülümsüyor. Diğerleri ise daha meraklı. Onların bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Boğazımı temizleyip Josie'ye veda ediyorum, ona sarılmak istediğim dürtüye direnerek. Neden sarılmadığımı anlamış gibi görünüyor, ama ben sadece ona el sallıyorum

ve günün geri kalanında kreşin geri kalanını dolaşarak, meşgul görünmek için bir şeyler arıyormuş gibi yapıyorum. Josie tüm bu süre boyunca peşimden ayrılmıyor ve bu da ayrılmamı zorlaştırıyor.

Personele teşekkür edip yakında başka bir değerlendirme yapacağımı söylüyorum. Yarın yapmayı planlıyorum ama onlar bunu bilmiyor. Gerçek bir değerlendirmeymiş gibi hazırlıklı olmaları en iyisi. Josie'ye son bir kez sevgiyle bakıp kapıdan çıkıyorum ve iş gününe başlamak için yukarı çıkıyorum.

Ama çalışmak zor. Birkaç kat aşağıda olan Josie'den başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Erica'nın aradığını veya mesaj attığını görmek için telefonumu sürekli kontrol ediyorum, ama hiç aramıyor. Daha sonra tekrar buluşmak için konuşabileceğimizi söylemişti, ama birkaç gün sonra demek istediğini düşünmemiştim. Artık istemediğini düşünmeye başlıyorum ve yapabileceğim pek bir şey olmadığını bilmek beni çaresiz hissettiriyor. Çok zorlarsam, onu korkutup kaçırabilirim ve bunu istemiyorum. Josie'yi kaybetmek istemiyorum, ama onu da kaybetmek istemiyorum.

Erica'nın bu konuda ne kadar gergin olduğunu bildiğim için, bu konuda çok dikkatli davranmam gerekiyor. Josie'nin hayatının bir parçası olmak istediğimi ona kanıtlamak için başka ne yapabilirim, bilmiyorum. Ama sadece o da isterse istiyorum. Onların hayatlarına zorla girmek istemem, bu hayatta yer almama izin verilmemiş olması ne kadar adaletsiz olsa da.

Ertesi gün, sabahımı aynı şekilde başlıyorum, aynı kahve dükkanına uğrayıp kreş hakkında sahte değerlendirmeler yapıyorum. Sanki yapacak bir işim varmış gibi, rafları ve kapıların menteşelerini inceleyerek etrafta dolaşıyorum. Binanın CEO'su ve sahibi böyle şeyler yapmaz, ama ben yapıyormuş gibi davranıyorum.

Ayrılmadan önce, ben katta dolaşırken sürekli peşimde olan Josie ile biraz vakit geçiriyorum. Bu sabah beni gördüğünde yüzü aydınlandı. Bana attığı her sevgi dolu bakış, onun hayatında olmam gerektiğini

onun hayatında olmam gerektiğini garanti ediyor. Keşke annesi de bunu görebilseydi. Keşke annesi de bana öyle bakabilseydi.

Josie bir kitap getirir ve pantolonumun paçasını ısrarla çeker.

"Merhaba," diyorum, arkamda olduğunu fark etmemiş gibi davranarak.

"Mah-coooooo," diyor, uzun kirpiklerinin arasından bana bakarak.

Gülümserim ve yerde bir yer bulurum. Kucağıma tırmanır ve rahatça yerleşir. Nefesimi tutarım, bunun muhtemelen bazılarının kaşlarını çatmasına neden olacağını bilerek. Tabii ki, personel hiçbir soru sormaz, ama bazılarının bir şeyler oluyor gibi bakışlarını değiştirdiklerini görebilirim. Burada olmak akıllıca mı, özellikle de çocuklarından biri benimle bu kadar garip bir şekilde rahat görünürken, merak ediyorum. Kendime, bunun Erica'nın patronu olduğum için olduğunu, bana çok benzediği için olmadığını hatırlatmaya çalışıyorum. Bunu görmemek için herkesin aptal olması gerekir, bu yüzden umarım buradaki tüm personel çok aptaldır.

Kitabı bitirdikten sonra, Josie'ye isteksizce veda edip personele teşekkür ediyorum. Bu "değerlendirmeler" için buraya gelmeye devam edemeyeceğimi ve buraya gelmek için bahanelerimin muhtemelen tükenmekte olduğunu biliyorum. Personele tekrar teşekkür ediyorum ve çıkarken Josie ile daha fazla zaman geçirebilmek için ne yapabileceğimi düşünüyorum. Erica ile tekrar konuşmam gerektiğini biliyorum. Muhtemelen, onun haberi olmadan iki kez kreşe geldiğim için bana kızacaktır.

Bölüm 43

ERICA

Sabah ışığı yatak odamın perdelerinden süzülürken güneşin sıcaklığı tenime geliyor. Yavaşça geriniyorum, sabahı karşılarken yanımda hala uyuyan Josie'yi rahatsız etmemeye dikkat ediyorum. Gece yarısı ağlamaya başlayınca onu yatağıma aldım. O kadar heyecanlıydı ki, gördüğü kabustan sonra onu odasında bırakmak istemedim. Bir bebeğin ne tür kabuslar görebileceğini merak ediyorum. Şimdi, yanımda huzurla uyuduğunu izliyorum. Çok sakın ve çok güzel, bacaklarını rahatça açmış yatarken küçük göğsü yavaşça inip kalkıyor. Onu yanımda tutmanın ne kadar rahatlatıcı olmasına rağmen, bunu bir alışkanlık haline getirmemem gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

Yüzümü çevirip komodinin üzerindeki saati kontrol ediyorum. Saat çok erken. İşe gitmeden önce kahvaltı yapabilecek kadar erken, aylardır yapmadığımız bir şey. Tekrar yüzümü çevirip elimi nazikçe Josie'nin göğsüne koyuyorum ve onu nazikçe uyandırıyorum. Gözleri açılıyor ve uyandığında her zamanki gibi ağzını sevimli bir şekilde büzüyor.

"Anne...?" diye sorar, muhtemelen neden benim yatağımda olduğunu anlamadığından kafası karışmıştır.

"Günaydın, küçüğüm." Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum.

Gülümser ve sanki yeni uyanmamış gibi yorganın altında bir solucan gibi kıvrılmaya başlar. Keşke benim de o enerjim olsaydı. Beyaz yorganımın altında hareket eden silüetini izlerken gülümserim, ara sıra onun küçük kıkırdamalarını duyarım. Yorganın altında biraz saklambaç oynarız, sonra onu pijamalarının ayağından tutup dışarı çıkarırım.

"Buraya gel," derim ve onu sabah emzirmek için göğsüme getiririm.

Emzirme bittiğinde ve yatakta geçirdiğimiz mükemmel sabahın tadını çıkardıktan sonra, onu odasına götürüp giydiriyorum. Bir çift jeggings ve pembe, kanatlı kollu bir tişört seçiyorum. Troy onun için seçmişti. Ona yakında aramam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Yokluğumdan endişelenip yine işyerime gelmesini istemiyorum.

Gerçek şu ki, kardeşimi özlüyorum. Eskiden çok yakındık ve bazı yönlerden, ikimiz de ebeveyn olduğumuz için şimdi daha da yakınız. Ama aramızda hala çok fazla sır var, benim aramıza soktuğum sırlar. Hayatım gittikçe karmaşıktıkça, bu sırların bizi son zamanlarda daha da uzaklaştırdığını hissediyorum. Neden ona söylemediğimi merak ediyorum. Gerçekten onun koruyucu "ağabey" moduna geçmesinden korktuğum için mi, yoksa onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için mi? Babamdan daha çok onun ne düşündüğünü önemsiyorum.

Sanırım son iki gündür sakladığım belgeleri Marco'ya verdiğimde, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissedeceğim. Hayat eskisi gibi devam edebilir. En azından öyle olmasını umuyorum. Belgelerin onu üzeceğini biliyorum, bu yüzden ona vermek konusunda bu kadar korkak davrandım. Geçen hafta sonu Josie ile tanışıp birlikte vakit geçirdiğimizden beri, sürekli arıyor ya da mesaj atıyor. Bazılarını görmezden geliyorum. Diğerlerini ise bir tür bahaneyle savuşturuyorum. Onu hayatıma alıp sonra da uzaklaştırmak benim hatam.

Sanki halat çekme oyunu oynamaya başlamışım ve Josie de halatmış gibi. Bu, tüm taraflar için haksızlık.

April'in ofisinden aldığımdan beri belgeleri çantamda saklıyorum. Sanki kumaşın içinden yanıyorlarmış gibi hissediyorum, bana yapılması gerekeni hatırlatıyorlar. Marco'ya vermek için henüz güç bulamadım. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ona anlamasını sağlayacak doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama henüz bulamadım. Keşke yazabilsem. Bu konuda iyiyimdir. Ama bunun yüz yüze yapılması gerektiğini biliyorum.

Josie giyindiğinde onu dolabıma götürüyorum ve o da ben askıları rafa yerleştirirken beni izliyor. Siyah bir pantolon ve ipeksi, lacivert bir düğmeli gömlek seçiyorum. Giyindikten sonra saçımla uğraşmak istemiyorum, bu yüzden basit bir topuz yapıp kahvaltı için daha fazla zaman kazanıyoruz. Josie'yi kucağıma alıp bebek arabasına koyuyorum, sonra içindeki kağıtlar yüzünden ağırlaşan çantamı alıyorum.

Asansörle aşağı inip, en sevdiğim kahvaltı mekanlarından birine doğru yürüyoruz. Yolda, her zamanki gibi gazete bayisine uğrayıp, gazetemizi sergilenmiş olarak görüyorum. İş yerinde bir kopyasını alıyorum, ama yoldan geçenlerin gördüklerini görmek hoşuma gidiyor. Her zamanki gibi gazete rafını düzenliyorum, kağıtları düzeltiyorum ve kapaklarının dışarıya bakmasını sağlıyorum. Memnun kaldığımda, işime bir gülümseme atıyorum.

Yürümeye devam etmek için döndüğümde, bir şey beni durdurur. Sıranın sonundaki en yeni tabloid gazeteye uzanırken midem aşağıdaki metro raylarına kadar iner. Titreyerek, elimi metal raftan çekiyorum. Gözlerim başlığı inanamadan kelimeleri tarıyor.

Marco Vallejos: Gizli aşk çocuğu mu?

Soğuk terler dökülürken, zorlukla yutkunuyorum.

"Affedersiniz bayan," diyor stand görevlisi.

Gözlerimi tabloiden ayırıp ona bakıyorum, kesintiye biraz sinirlenmişim.

"Onu alacak mısınız?" diye sorar, sıkıca tuttuğum tabloid gazeteye bakarak.

"Oh, şey. Evet," diyorum uysalca, ama aslında böyle bir şeye asla para vermem. Bu saçma sapan gazetecilik. Yayınladıkları haberlerin çoğu tamamen uydurma, onları destekleyecek hiçbir kaynak yok. Ama bugün beni içine çekiyor çünkü bu haber gerçek. Bu haber benim hayatım.

Görevliye birkaç dolar verip tabloid gazeteyi çantama koyuyorum. Bebek arabasını alıp, Josie'yi kaldırımda kafeye doğru iterken neredeyse ona yaslanıyorum. Birkaç dakika içinde oturduk. Josie mama sandalyesinde, ona getirdiğim Cheerios'ları itip kakıyor. Garson siparişimi alıp bana sıcak bir fincan kahve getirdikten sonra, çantamdan tabloid gazeteyi çıkardım. Kimsenin bakmadığından emin olmak için kafede etrafa baktım, sanki kimsenin umurunda ya da bir şeylerin farkına varacakmış gibi.

Başlığı tekrar okudum ve zorlukla yutkundum. Bunun tek olumlu yanı, fotoğraf olmamasıydı. Marco'nun da, Josie'nin de. Kalın harflerle yazılmış kısa makaleye dalmadan önce, hafif bir rahatlama iç çekişi yaptım.

Manhattan'ın en göze çarpmayan milyarderlerinden birinin gizli bir bebeği olabilir mi? Bir kaynağa göre, "Köpekbalığı" olarak da bilinen iş adamı Marcos Vallejos, son zamanlarda kızıyla vakit geçiriyor. Bebeğin kaç yaşında olduğu veya Vallejos'un onun hayatında ne kadar yer aldığı belli değil, ancak kaynaklar onun bebeğe çok düşkün olduğunu söylüyor. Şu anda, annenin kim olduğu veya aralarındaki ilişkinin ne olduğu belli değil. Asıl soru, bu

bebek şimdi ortaya çıktı? Ve geçen yılın İş Adamı, Yılın Babası olmaya hazır mı?

Tabloidi masanın üzerine yüzüstü vurarak Josie'yi korkutuyorum. Elleri havaya uçuyor ve Cheerios'lar yere düşüyor. Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama yanaklarım yanıyor gibi hissediyorum. İçimden öfkeyle doluyum. Bunun manşette olduğuna inanamıyorum. *Kızım* manşette. Bu nasıl olabilir?

"Anne..." diyor Josie, bana bakıp başını yana eğerek. "Annen iyi," diyorum, yalan söylüyorum ama.

Yumurtalarım ve pastırmam masaya getirildiğinde, neredeyse hiç iştahım yoktu, ama biraz yiyebildim ve yumurtaların çoğunu Josie'ye verdim. O da onları iştahla yedi ve ellerini açıp kapatarak daha fazlasını istedi. Masadaki ters dönmüş tabloid gazetesine bakarak pastırmayı ısıriyorum. Yabancıların ön sayfada benim özel hayatımı okuduklarını hayal etmemeye çalışıyorum. Birçok insanın bu tür haberleri sorgulamadan yuttuğunu biliyorum. Ama magazin dergisi bir kaynağı olduğunu söylüyor, bu da onlar için nadir bir durum.

Kim olabilir diye merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Bizi lokantada mı gördü biri? Ya da hayvanat bahçesinde? Kreş çalışanlarından biri olabilir mi? Onu oraya götürmenin bir hata olduğunu biliyordum. Bütün bu olay büyük bir hataydı ve şimdi tüm dünyanın gözü önünde oynanıyor. Endişeden midem bulanıyor, ama başka bir duygu da içime sızıyor. Öfke içimde atıyor.

Neredeyse iki yıldır hamileliğimi ve kızımı gizli tutarak onu dış dünyadan korumaya çalışıyordum. Onu babasından ve onunla birlikte gelen tüm tehlikeli unsurlardan korumaya çalışıyordum. Marco'nun herkese uyguladığına emin olduğum cazibesine kapıldığım için onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Elimi kaldırıp garsona işaret ediyorum. Hesabı getiriyor ve ben de parayı siyah deri zarfın içine koyuyorum. Buradan çıkmak istiyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Magazin dergisini alıp çantama, velayet belgelerinin yanına koyuyorum. Keşke biri buraya sıkıştırılmış tüm sırları görebilseydi.

Josie'yi mama sandalyesinden kaldırıp bebek arabasına oturtuyorum. İşe gitmek için bir sonraki metroya biniyoruz. Onu yanımda götürmek istemiyorum. Hiçbir yerde güvende olmadığını hissediyorum. Eğer bilgiyi sızdıranlar kreş çalışanlarıysa, onun gitmesini istediğim son yer orasıdır. Ama başka seçeneğim yok. Lobi kapısından geçiyorum, başımı eğik tutuyorum, lobi personelinin her zamanki selamlarını görmezden geliyorum. Onlara bağırmak istiyorum. Josie'yi hızla kreşe bırakıyorum, çalışanlarla göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Ayrılırken ne yapacağımdan emin değilim, ama Marco'yu görmeye gidiyorum.

Tüm toplantılarını denetleyen Jessica'ya uğramadan ofisine yaklaşıyorum. Belki henüz gelmemiştir. Kapıyı çalmadan açıp içeri giriyorum. Onu masasında oturmuş, evrakları incelerken buluyorum. Girişimle birlikte aniden başını kaldırıyor ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. Masasından yavaşça kalkarken kaşları hızla çatılıyor.

"Erica... Ne oldu? Sorun ne?" diye soruyor yavaşça.

Çantamı karıştırıp velayet belgelerinin bulunduğu manila zarfı çıkarırım. Bulmaya çalıştığım ama bulamadığım kelimeler şu anda hiç önemli değil. Çok kızgıyım, onları dikkatlice teslim etmek umurumda bile değil. Bunun yerine, zarfı masasına çarparak diğer belgelerinin yere düşmesine neden olurum.

Zarfı bakar, gözlerinde şaşkınlık vardır. Yavaşça zarfı alır ve kapağını açar. Kağıtları çıkarmasını ve gözlerini hukuki terimlerin üzerinde gezdirmesini izlerim.

"Bu ne?" diye soruyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. Bu kadar öfkeli olmasaydım, bu soru kalbimi parçalara ayırırdı.

"Velayet belgeleri. Ebeveynlik haklarından vazgeçmek için imzalamak için," derim kararlı bir sesle.

Bölüm 44

MARCO

Erica'nın ağzından çıkan sözlere inanamıyorum, ama elimdeki belgelere baktığımda, onun gerçekten de kızımız üzerindeki haklarımdan vazgeçmemi istediğini anlıyorum. Önümdeki hukuki jargonu gözden geçirirken, bazı kelimeler sanki 3D gözlük takmışım gibi gözüme çarpıyor.

Velayet. Baba

hakları. Sona

erdirildi.

Kalıcı olarak.

Sanki bu kelimeler vurgulanmış ve kalın harflerle yazılmış gibi, mideme yumruk yemiş gibi hissediyorum ve nefes almakta zorlanıyorum. Bunu hiç anlamıyorum. Erica bir avukata gidip bu belgeleri hazırlatmış. Bilinçli bir çaba göstererek bu avukatı bulmuş, randevu almış

randevu aldı ve bu belgelerin hazırlanmasını istedi. Bu bir anlık bir karar değildi. Bu düşünölmüş, planlanmış ve parası ödenmiş bir şeydi ve ben bundan tamamen habersizdim.

"Anlamıyorum," diyorum yavaşça, belgeleri masama inanamadan bırakarak.

"Hepsi burada yazıyor. Anlamıyorsan avukatına götür," diyor Erica soğukkanlılıkla. Asıl soruyu görmezden geliyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Seni onun hayatına sokmakla hata ettim."

"Bu bir hata değil." Kafamı sallıyorum. "O benim için en iyi şey..."

"Yapma," diyor Erica, elini kaldırarak. "Onu neredeyse hiç

tanımıyorsun." "Onu sevmek için onu tanımam gerekmez. O bağı

hissetmek için..." "İşleri gereğinden fazla zorlaştırma," diye sözümü

kesiyor.

"Bunu kabul edemem." Kağıtlara bakıyorum. "Bunu kabul *edemem*." Sözler boğazımda düğümleniyor.

Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Sanki dünyam dönüyor, bir tür fırtınanın içindeyim ve Josie benden koparılıyor gibi hissediyorum. Yüzünün gözden kaybolduğunu, küçük ellerinin bana doğru uzandığını görüyorum. Kendimi sakinleştirmek için oturmam gerekiyor, sanki bu, içinde bulunduğum kabustan çıkmama yardımcı olacakmış gibi. Ama bu kötü bir rüya değil. Bu gerçek.

Masamdaki sandalyeye çöküyorum, önümdeki kağıtlara bakıyorum, onların acımasızlığının, teslim edildikleri manila zarfına geri sokulmasını diliyorum. Hiç yazılmamış olmalarını diliyorum. Hiç düşünülmemiş olmalarını.

Erica'ya bakamıyorum bile, ama onun soğukluğunu hissedebiliyorum. Birkaç gün önceki halimizle tam bir tezat oluşturuyor. Hayvanat bahçesinde pek sıcakkanlı değildi, ama böyle de değildi. İkimizin, üçümüzün bir yere vardığımızı sanıyordum. Gerçekten bir aile ya da ona benzer bir şey olabileceğimizi hissediyordum. Bunu hayal edebiliyordum. Bunu hayal etmeme *izin verdiğim* için aptaldım. Umutlarımın beni sürüklemesine izin vermiştim, ki bu benim asla yapmadığım bir şey.

Ben analitik biriyim, bir durumu her açıdan değerlendiririm. Bugün bulunduğum yere beni bu getirdi. Bununla gurur duyuyorum. Ama Josie ile, baba olmakla, onun hayatının bir parçası olmaktan başka bir açı göremedim. Şimdi ise bu benden alınmaya çalışılıyor.

Sonunda gözlerimi kağıtlardan ayırıp Erica'ya bakıyorum. Güçlü olmaya çalışıyor, ama onun içini görebiliyorum. Onu ne kadar iyi tanıdığımı bilmiyor mu? Beni ne kadar iyi tanıdığını?

"Neden?" diye tekrar soruyorum, daha kararlı bir şekilde.

Çantasına uzanıp bir şeyi masama fırlatıyor. "İşte bu yüzden."

Aşağıya bakıyorum ve bir tabloid dergisinin parlak kapağını ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir manşeti görüyorum. Kahretsin. Kısa makaleyi okuyorum. Bitirdiğimde korkumun öfkeye dönüştüğünü hissediyorum.

"Bu saçmalık," diyorum, sesimi yükselterek tabloid derginin üzerine avucumu vuruyorum.

"Kızımı tehlikeye attın..." diyor, sesi kısılıyor. "Bundan haberim

yoktu," diyorum. "Bu *kaynak* kim?"

"Bilmiyorum! Ne önemi var ki? Kim olursa olsun, artık herkesin okuyabileceği bir yerde."

"Belki de sözde *arkadaşlarınd*ır," diyorum, cumartesi gecesi yaptığımız garip telefon görüşmesini hatırlayarak.

"Bu ne *cüret*," diyor Erica keskin bir sesle.

"Kızım ile kimin vakit geçirdiğini nereden bileyim..." Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, çok ileri gittiğimi fark ederek pişman oldum. Tüm bu olanlara çok kızmıştım.

"*Anlamadım?*" Erica kaşlarını kaldırır. "Öncelikle, o *benim* kızım. Yakın zamana kadar senin varlığından bile haberi yoktu, o yüzden lütfen yılın babasıymışsın gibi davranma. Çünkü sen ondan çok uzaksın." Biraz dengesiz bir şekilde güler.

"Ve arkadaşlarım bana veya Josie'ye zarar verecek *hiçbir* şey yapmazlar. Arkadaşlarım, aslında son iki yıldır bana en çok destek olan iki kişidir. Sabah bulantılarımdan kusarken yanımdaydılar, her gün Google'da buldukları tedavileri getiriyorlardı. Josie hastanede doğduktan hemen sonra, onu tek başıma doğurduktan sonra, her ıkınışımda ağlayarak ve tutunacak bir el olmasını dileyerek yanımdaydılar. İşe dönmem gerektiğinde yanımdaydılar, yardıma ihtiyacım olduğunda ona baktılar."

Her kelime bıçak gibi, içime daha da saplanıyor, bıçağı suçlulukla ıslanarak içime sızıyor. Erica'nın bekar bir anne olarak yaşadığı her şeyi hiç düşünmemiştim. Şimdi, bana kızgın olduğunu görebiliyorum. Kendime kızgınım. Ama sonra hatırlıyorum, kızımızı gizli tutan oydu. Suçluluğum kinle yer değiştiriyor.

"Peki bu kimin suçu?" diye soruyorum, başımı eğip sözlerimin onun sert dış görünüşünü delip geçtiğini izliyorum.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama kelimeler çıkmıyor. Suyun dışında kalmış bir balık gibi görünüyor ve ben bundan zevk almaktan kendimi alamıyorum.

"Onu sır olarak saklayan sensin. Bunu kendi başına yapmayı seçen sensin. Tek başına yaşadığın her şey, senin kendi yaptığın şeydi."

"Bu ne cüret..." diye fısıldar.

"*Bu ne cüret,*" diye karşılık veriyorum. "Josie'yi öğrendiğimde iyi tepki vermemiş olabilirim, ama özür diledim. O zamandan beri, onun hayatında olmak istediğimi kanıtlamak için elimden geleni yaptım. Bir an için, sen de bunu istediğini düşündüm. Ve şimdi bunu yapıyorsun..." Kağıtları işaret ediyorum.

Bana öfkeyle bakar.

"Onları imzalamayacağım," diyorum.

"Marco..." diye yalvarır.

"Gitmen en iyisi." Kapıya doğru bakarım.

Hiçbir şey söylemiyor. Hareket etmiyor. "Git,

yoksa seni dışarı çıkarmak için birini çağırırım."

Titrek bir nefes alır, sonra dönüp çıkar ve kapıyı arkasından kapatır. O gider gitmez, kağıtları alıp geldikleri zarfa geri koyarım. Onlara bakamıyorum. Erica'nın bunu yapacağına inanamıyorum.

Tek yapmak istediğim, Josie'yi görmek için tekrar kreşe gitmek, ama bunun nasıl görüneceğini biliyorum. Tabloide bilgi sızdıran kaynak personel üyelerinden biri ise, ateşe körükle gitmeme gerek yok. Bunun basında yer alması zaten yeterince kötü. Başka bir makale daha çıkmasına gerek yok. Ayrıca, Erica'yı tanıyorsam, şu anda oraya gidiyordur.

Bu haberin yayınlandığına inanamıyorum. Asla magazin dergilerine çıkmam ve özel hayatımı gizli tutmaktan gurur duyarım, sadece iş başarılarımın önemli yayınlarda yer almasına izin veririm, sahte haberlerin değil. Şimdi ise magazin dergilerine ilk kez çıktığımda manşetteyim ve özel hayatım ortalığa yayılmış durumda. Kızımın dedikoduların odağında olduğunu bilmek midemi bulandırıyor. Bu, itibarımı lekelemekten daha üzücü. Halkla ilişkiler uzmanımın bunu gözden kaçırmasına şaşırdım, ama yine de, bu pek de parlak bir yayın değil. Sonuçlarını umursamadan istediklerini yapıyorlar.

Josie'nin veya benim fotoğrafımın olmamasına sevindim. Ya da Erica'nın. Nedense, onun adı basına sızdırılmamış, bu da durumu daha da karmaşık hale getiriyor. Eğer kreşten biri değilse, birisi hayvanat bahçesinde kolayca fotoğraf çekmiş olabilir, ama ben her zaman oldukça gizli bir hayat sürdüğüm için, kimse benim kim olduğumu veya cumartesi sabahı hayvanat bahçesinde dolaşan üç kişilik aileyi iki kez düşünmezdi. Ayrıca, fotoğrafı çok yüksek bir fiyata satabilirlerdi.

Hayır, kreşten biri olmalı. Josie'nin hemen oradan alınmasını istiyorum, ama bu konuda söz hakkım yok. Erica'yı tanırıyorsa, muhtemelen başka yerler arıyordur. Şu anda ona çok kızgın olsam da, onun iyi bir anne olduğunu biliyorum. Koruyucu bir anne. Josie'nin emin ellerde olduğunu biliyorum.

Ama yine de, belki Erica, Josie'yi kreşten almak gibi aceleci kararlar almayacaktır, çünkü bu sadece yangına körükle gitmek olur. Bu durumun dikkatli bir şekilde ele alınması gerekiyor ve keşke bunu düzeltmek için birlikte çalışabilseydik. Ama bunun mümkün olmadığını görüyorum. Kenara itiliyorum. Kendimi tamamen çaresiz hissediyorum.

Aniden sandalyemden kalkıp ceketimi giydim. Buradan gitmem gerekiyor. Ofisimden çıkıp Jessica'ya izinli olduğumu söylüyorum. Beni durdurup gün içindeki toplantılarımı hatırlatmadan önce, kendimi kaldırımda bulana kadar yürümeye devam ediyorum. Temiz havaya ve düşüncelerimi toparlamaya ihtiyacım olduğu için yürümeye karar veriyorum. Magazin dergisi ve velayet belgeleri çantamda, ben de çantamın sapını sıkıca tutuyorum.

Otuz dakika sonra, kendimi yine hayvanat bahçesinde buluyorum, bu sefer yalnız olduğumun acı farkındalığıyla. Kuzey Kutbu sergisine doğru yürüyorum ve geçen hafta sonu Erica ile birlikte oturduğumuz serin taş bankta oturuyorum. Josie'nin yüzünü camlara bastırarak neşeyle izlediğimiz o anı hatırlayarak gülümsüyorum. Penguenlerin hızla geçip gitmesini izliyorum. Kısa süre sonra, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu hızla siliyorum.

Sadece birkaç gün içinde bu kadar çok şeyin değişmesi haksızlık. Aslında çok acımasızca. Bir gün omuzlarımda oturan, küçük parmaklarıyla saçlarımı tutan, kulağımda kahkahaları çınlayan bir kızım vardı. Ertesi gün ise tek başıma oturmuş, onu bir daha görebilecek miyim diye merak ediyorum.

Eğer yeterince istersem, yapabileceğimi biliyorum. Şehrin en iyi avukatları benimle çalışıyor. Velayet belgelerini imzalamayı reddedip Erica'yı mahkemeye vererek kızımızın velayetini kolayca alabilirim. Ama asıl soru, ona ve Josie'ye bunu yapmak isteyip istemediğim.

Josie'ye bunu yapmak isteyip istemediğim. Bu, onların hayatlarını mahveder. Kamuoyunu da işin içine katar, yayınlanacak daha fazla makale eklenir. Tüm taraflar için acı verici olur. Yine de, Josie hayatıma girdikten sonra, ne kadar kısa süreli olursa olsun, onsuz bir hayat düşünemiyorum. Bu düşünce dayanılmaz derecede acı verici.

Hayvanat bahçesinden ayrılıp taksiyle penthouse'uma dönüyorum, acilen bir içkiye ihtiyacım var. Spor salonuna gitmenin bu duyguları hafifletmeyeceğini biliyorum. Beni uyuşturacak tek şey, barımdaki cam şişedeki pürüzsüz kahverengi sıvı. Kapıdan içeri girdiğimde, doğrudan oturma odamın köşesine gidip raftan şişeyi alıyorum. Bardakla uğraşmam, şişeden uzun bir yudum alırım. Boğazımdan kolayca akar, arkasında hafif bir yanma hissi bırakır. Henüz öğle vakti bile değil ve burada kalıp sarhoş olmaktan başka bir planım yok.

Bölüm 45

ERICA

Marco'nun ofisinden, kusacakmışım gibi titreyerek çıkıyorum. Ofisin geri kalanı, içinden geçerken bulanıklaşıyor. Artık burada olmak istemiyorum. Onun yakınında olmak istemiyorum. Sadece Josie'yi alıp gitmek istiyorum. Tam da bunu yapmaya niyetliyim.

Asansörlere giderken Jose'nin odasının önünden geçerken, "Erica... iyi misin?" diye soruyor.

"Mhmm," diyorum dalgın bir şekilde.

Beni durdurmak için kolumu nazıkçe tutuyor. İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama onun elinden kurtuluyorum.

"Beni bırakır mısın?" diye ters bir şekilde soruyorum.

"Tamam, tamam." Savunmacı bir şekilde ellerini kaldırır ve bir adım geri atarak yumuşak bir sesle konuşur.

"Üzgünüm," derim, başımı sallayarak utangaçça ayaklarıma bakarak.

"Önemli değil. Sadece... üzgün görünüyorsun. Yüzün bembeyaz. İyi misin?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Sanırım bir şeyim var," diye yalan söylüyorum.

"Tamam, o zaman eve git. Hasta izni al. Departmanı ben idare edebilirim. Zaten bugün işler sakin. Makaleler baskıya gitti bile. Bir şey olursa ben hallederim."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Teşekkürler, Jose."

Asansöre doğru yürür ve kreşe giderim. Onlardan birinin başına konuşma ihtimali varken buraya gitmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Bu insanlara güvenmiştim. Kızımı onlara emanet etmiştim. Şimdi kime güveneceğimi bilmiyorum.

"Bayan Gunner?" diye sorar resepsiyon

görevlisi. "Josie'yi eve götürmek istiyorum,"

derim.

"Bu kadar erken mi?"

"Evet." Cevabım kısa ve keskin.

"Tabii ki. Hemen gidip onu getireyim," diyor gergin bir şekilde. Ya da belki normal konuşuyor ve ben paranoyak davranıyorum. Kreşe bakıyorum, herkesin yüzüne bakıyorum, neden herhangi birinin

Basın mensuplarına bilgi sızdırmak isteyeceklerini anlamaya çalışıyorum. Eminim böyle bir haber bir iki aylık kirayı karşılamaya yeter.

Kısa süre sonra Josie'yi kucağında geri gelir ve tek istediğim onu kollarından bir an önce almak olur, ama sakinliğimi korumaya çalışırım. Eğer basına konuşan onlardan biri ise, yapmam gereken son şey hikayeye daha fazla malzeme eklemektir. Tatlı bir gülümseme takınmaya çalışırım.

"Teşekkürler," diyorum sıcak bir şekilde. "Sadece kendimi iyi

hissetmiyorum. Üzgünüm." "Özür dileme. Umarım yakında

iyileşirsin."

Josie'yi bana uzatıyor ve ben onu sıkıca sarıp, tatlı kokusunu içime çekiyorum. O anda her şey yolunda gibi geliyor, ama aslında durumun hiç de öyle olmadığını biliyorum. Onu kollarımda tutmak bile bana rahatlık veriyor. Teşekkür edip kapıdan çıkıyorum, küçük dairemizin mahremiyetine kavuşmak için sabırsızlanıyorum.

İçeri girer girmez, anahtarlarımı kapının yanındaki kancaya asarken telefonum çaldı. Marco ya da avukatı olduğunu düşünerek midem düğümlendi, eminim ki velayet için benimle savaşmaya hazırlanıyordur. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Ekrana bakıyorum ve arayanın Beth olduğunu görüyorum. Rahat bir nefes alıp, kaydırarak aramayı kabul ediyorum.

"Alo?" diye cevap verdim.

"Az önce *The Chatter*'ı gördüm," diyor endişeyle.

İç çekiyorum. Aptalca bir şekilde onun ortadan kaybolmasını dilemiştim.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Bilmiyorum... Birisi bilgi sızdırıyor." "Ama kim?

Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen Josie'nin kreşinden biri."

"Tanrım. Kimseye güvenemezsin. Hem de bir bebeğe bunu

yapmak!" "Biliyorum. Midemi bulandırıyor." İnliyorum.

"Ama mesele o değil. Sadece Marco'nun adını lekelemeye çalışıyorlar..."

"Ve ne yazık ki, o da bu olayın bir yan hasarı."

"Ama senden bahsedilmiyor. Belki de tüm gerçekleri bilmiyorlardır." "Henüz,"

diyorum, diğer ayakkabının ne zaman düşeceğini merak ederek.

Kreş, benim annesi olduğumu biliyor olmalı. Bizi orada birlikte gördüler. Neden henüz tüm bilgileri açıklamadıklarını bilmiyorum. Belki de olayı uzatmaya çalışıyorlar, azar azar bilgi vererek mümkün olduğunca çok para kazanmaya çalışıyorlar. Bu düşünce beni çok kızdırıyor. Birinin para için o kadar çaresiz kalması ve bir bebeğin refahını tehlikeye atması. Eğer tüm gerçek ortaya çıkarsa, bu Josie'nin üzerinde sonsuza kadar kalacak. Bunun olmasına izin veremem.

"Marco biliyor mu?" diye sorar Beth ihtiyatla.

"Artık biliyor. Bu sabah, velayet belgelerini verdikten hemen sonra ona gösterdim."

"Oh, dostum. Yoğun bir sabah geçirmişsin. Nasıl karşıladı?" "İyi

değil. İkimiz de muhtemelen söylemememiz gereken şeyler

söyledik..." "O incindi. İkiniz de incindiniz."

"Evet..."

"Keşke ikiniz birlikte çalışabilseniz, en azından basınla ilgili bu meseleyi halledebilseydiniz. Josie'nin hatırı için."

"Senin de bizim için daha fazlasını istediğini biliyorum..." diyorum yumuşak bir sesle.

"Tabii ki istiyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum. Onun seni mutlu ettiğini biliyorum. Ve sen kabul etmek istemesen de, Josie'nin bir babası olduğunu görmek güzeldi. *Gerçek* babası."

Sessiz kalıyorum, onun haklı olduğunu kabul etmek istemiyorum.

"Bu yüzden onu Josie ile tanıştırdın. Ve onu yemeğe davet ettin. Ve hayvanat bahçesine gittin. Bir parçan bunu istiyordu. Bunu itiraf etmenin senin için zor olduğunu biliyorum ve genelde hayalperest olanın ben olduğumu da biliyorum... Ama senin ve Josie için mutlu bir son istiyorum. Sadece filmlerde gördüğüm veya kitaplarda okuduğum için değil. Çünkü ikinizi de sonsuz bir sevgiyle seviyorum."

Beth'in söylediği her şey doğru olduğu için, daha farkına bile varmadan gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başladı. Bunu çok istedim ve istemiyormuş gibi davranarak aptallık ettim. Josie için herhangi bir baba istemiyordum, Marco'yu istiyordum. Onun için. *Kendim* için.

Yine de şu anda ona çok kızgınım. Onun kızını sır olarak saklayarak hayatımı mahvettiğim için sorumluluk almaktansa, her şey için onu suçlamak daha kolay. Onu magazin haberleri için suçlamak daha kolay, çünkü o o olmasaydı, kimse gizli bir bebekle ilgilenmezdi.

"Ben de seni seviyorum Beth," diyorum yumuşak bir sesle.

"Bir şeye ihtiyaın olursa haber ver, tamam

mı?" "Veririm. Teşekkürler."

Telefonu kapatıp pantolonumun paçalarını çekerek benimle oynamam için yalvaran Josie'ye bakıyorum. En azından birimiz olan bitenden habersiz ve mutlu. Onun olması beni mutlu ediyor.

"Tamam, ufaklık. Tamamen seninim." Ona gülümserim.

Oturma odasının zemininde oynuyoruz, müzik dinliyor ve o, Marco'nun hayvanat bahçesinden aldığı dev penguenle dans ediyor. Penguenine takıntılı. Neredeyse Marco'ya takıntılı olduğu kadar. Onu ondan uzaklaştırarak ona bir şekilde zarar verip vermediğimi merak ediyorum, ya da belki de anlamak için henüz çok küçük. Umarım ikincisidir.

Öğleden sonra uyku vakti geldiğinde, uykuyla mücadele etmek için gözlerini ovuştururken onu odasına taşıyorum. Onu beşiğine yatırıp, onu uykuya daldırmak için ninni söylüyorum.

Uykuya dalmasını sağlayan bir ninni söylerim. Birkaç dakika onu izlerim, nefes alıp verişinden rahatlık duyarım, onun benimle birlikte olduğunu bilirim. Bu sonsuza kadar sürmeyebilir. Ve hepsi benim hatam.

Odadan çıkıp oturma odasına giderim, yolumun üzerindeki oyuncakları toplayıp duvardaki sepetlere koyarım. Yorgun bir şekilde kanepeye çöküp televizyonu açarım, dikkatimi başka bir şeye yöneltmek umuduyla. Kanalları gezerken, gündüz kuşağındaki talk şovlardan birine takılıyorum ve ekrandaki ironiyi gülerek izliyorum. Canlı bir babalık testi yapıyorlar, sahnedeki kadının potansiyel babalarını elemeye çalışıyorlar. Bu acımasızlığa gülerek kanalı değiştiriyorum. İzleyecek bir şey yok. Televizyonu kapatıp uzaktan kumandayı bir kenara atıyorum.

Gözlerimi kapatıp uzandım, beni saran yorgunluk dalgasını kabul ettim, uykuyla bugünden ve hayatımın karmaşasından kaabileceğimi biliyordum. İki saat geçer ve Josie'nin beşiğinden gelen mırıldanmalarıyla uyanırım. Uykulu bir şekilde kanepeden kalkarım, ryasız bir uyku uyuduğum için minnettarım ve onu emzirmek için odasına giderim. Beslenip mutlu olduktan sonra onu oturma odasına getirir ve izlemesi için bir program açarım.

Saate bakıyorum. Saat neredeyse 6. April'lı daha önce arayıp velayet belgelerini teslim ettiğimi ve Marco'nun bunları imzalamasının çok düşük bir ihtimal olduğunu söylemem gerektiğini biliyorum. Aslında, imzalamayacağını söyledi. Sadece sonraki adımların ne olacağını bilmek istiyorum. Sabah onu aramayı not alıyorum, bir telefon görüşmesinin bile bana pahalıya mal olacağını bilerek. Bu iş mahkemeye giderse bununla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını bilerek, şimdiye kadar ne kadar harcadığımı düşününce iim burkuluyor.

Bu mücadeleye değer mi? Dairemde volta atmaya başlarken kendime bu soruyu soruyorum. Marco imzalamayı reddederse, ki bu muhtemel görünüyor, o zaman mahkemeye gideceğiz. Kendisini temsil etmesi için en iynin en iyisini getirecek. En iyi avukatlar olmasa bile, April, bu koşullar altında velayeti alma şansının yüksek olduğunu açıkça belirtti.

Birincisi, ona yalan söyledim ve kızını uzun süre ondan uzak tuttum. İkincisi, bana kıyasla çok daha fazla para kazanıyor. Maaşlarımızı karşılaştırmak gülünç bile. Josie'ye çoğu insanın hayal bile edemeyeceği bir hayat sunabilir.

Bu durum kaçmak, Josie'yi de yanıma alıp kimsenin bizi bulamayacağı başka bir yere taşınmak istememe neden oluyor. Başka bir yerde, belki de buradan çok uzaklarda, Batı Kıyısı'nda yeni bir başlangıç yapabilirim. Güzel, sakın bir hayatımız olabilir.

Bu güzel bir düşünce, ama aynı zamanda Marco'nun hayatımı kontrol etmesine izin vermeyi reddediyorum. Onun kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. Ona olan duygularımı bir kenara bırakıp, durumu olduğu gibi görmeye çalışıyorum. Ben kızımı korumaya çalışan, onu hayatımda, ait olduğu yerde tutmaya çalışan bir anneyim. Velayeti kaybetmeyeceğimi biliyorum, ama kısmi velayet bile beni korkutuyor.

Bu, zamanı bölüşmek anlamına geliyor. Her gece ona iyi geceler öpücüğü veremeyeceğim anlamına geliyor. Her sabah onu uyandıramayacağım anlamına geliyor. Her Noel'i onunla geçiremeyeceğim anlamına geliyor. Her gün onun kahkahasını duyamayacağım anlamına geliyor. Gelecek her önemli anında yanında olamayacağım anlamına geliyor. Kalbim tüm duygularımdan sıyrılmış gibi hissediyorum ve yere düşmemek için tüm gücümü kullanıyorum.

Zaten bana merakla bakan Josie'ye bakıyorum. Pes etmeyi reddediyorum. Dairemde volta atmaya başlıyorum, Marco'nun onun hayatının bir parçası olmaması için iyi bir neden bulmaya çalışıyorum. Gerekirse yargıca sunabileceğim nedenler. Aklıma gelen nedenler, onun hayatında olması için olan nedenlerin yanında çok önemsiz kalıyor. Kabul etmekten nefret etsem de, bunu kendim gördüm. O bu küçük kıızı seviyor. Nasıl sevmesin ki? O, benim kalbimi çaldığı gibi, onun kalbini de çaldı. O, benim gibi, onun bir parçası.

Telefonum sehpadan titreyerek beni düşüncelerimden koparıyor. Tereddütle yanına gidip bilinmeyen bir numaranın aradığını görüyorum. *İşte bu*, diyorum kendi kendime. Kızım için hayatımın mücadelesine girip girmeyeceğimi öğreneceğim an bu. Derin bir nefes alıp telefonu açıyorum.

Bölüm 46

MARCO

Kanepede otururken odanın görüntüsü gözlerimin önünde bulanıklaşıyor. Bugün içmeye başladığım şişe neredeyse boşalmış, gözlerim ona odaklanmış, şişenin kapağı yumruğumun içinde sıkışmış durumda. Gözümün ucuyla telefonumun ekranında yeni bir bildirim ışığı yanıyor, ama onu görmezden geliyorum. Ekranında ne yazdığını okuyabileceğimi sanmıyorum zaten. Oturma odama bile zorlukla odaklanabiliyorum.

Muhtemelen Jessica, bugün yokluğumda neler olduğunu haber vermek için aramıştır, ama umurumda değil. Ortakları kızdırmış ya da potansiyel iş anlaşmalarını mahvetmiş olsam da umurumda değil. Hiçbiri önemli değil. En azından şu anda. Bugün içtiğim bol miktarda viski sayesinde tamamen uyuşmuş durumdayım.

Bir yudum daha alıyorum. Artık boğazımdan aşağı kayarken hissettiğim yanmaya alıştım. Kafamı kanepeye yaslayıp, oturma odamın büyük pencerelerinden dışarıda güneş batarken, sulu boya pastel boyalarla boyanmış gibi görünen tavana bakıyorum. Hayvanat bahçesinden ayrıldığımdan beri saatlerdir böyle yapıyorum. Viski başımı zonklamaya başladığını hissederek hafifçe inliyorum.

"Bu senin suçun," diye fısıldıyorum gökyüzüne.

Dudaklarımdan çıkan kelimelerle babamı düşünüyorum. Orada yukarıda bana bakmadığını biliyorum. Muhtemelen ait olduğu yerde ve benimle ilgilenmiyor. Yine de. Bu düşünceye acı bir şekilde gülüyorum.

Yüzünü, miras aldığım koyu kahverengi gözlerini hayal edebiliyorum. Josie'nin miras aldığı gözleri. Gözleri her zaman karanlıktı, sanki içlerinde bir fırtına kopuyordu ve her an yıldırım gibi saldırmaya hazırdı. Bu yüzden Josie'de onu görmüyorum. Onun gözleri açık. Nazik. Mutlu. Umut dolu.

Onun gözlerine asla yansımayan duygular, tıpkı gülümsemesinin hiç yansımadığı gibi. Onun gülümsemesi daha çok bir yüz buruşturmaydı, nadiren görülürdü ve genellikle yüzünde asılı duran kaşlarını çatmasından daha rahatsız ediciydi. Beni sevmediğini, hatta sevmediğini söyleyen kaşlarını çatması. Onun için asla yeterince iyi olamayacağımı söyleyen kaşlarını çatması. Onu gülümsemeye dönüştürmeyi imkansız bir görev haline getirdiğim kaşlarını çatması.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, küçük yaşlardan itibaren annemle arka bahçede top oynayarak T-ball'da daha iyi olmaya çalışsam da fark etmedi. Hiçbir maça gelmedi, ama ben hep gelmesini umdum. O oradaymış gibi oynuyordum, takımdaki diğer dört yaşındaki çocuklardan daha ciddiye alıyordum. Onlar çimleri çekerken, ben her topun peşinden koşuyordum, dizlerim ağrıyana kadar her bazayı koşuyordum, tribünlere bakıp annemin tek başına tüm kalbiyle tezahürat ettiğini görüyordum. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onun yokluğunu telafi edemiyordu. O kadar küçükken bile, yaptığım hiçbir şeyin önemi olmadığını öğrendim.

Bu yokluk yıllar boyunca devam etti ve içimde bir kara delik oluşturdu, bu delik bir hastalık gibi yayılmaya devam etti. Boşluğum beni tüketiyordu, onu doldurmak için çaresizce uğraşıyordum. Bu sadece daha çok çabalamamı sağladı, bir sonraki iyi şeyin onun dikkatini çekecek şey olacağını düşünüyordum. Ama hiç dikkatini çekemedim.

Sık sık bir hata olup olmadığımı merak ederim. Annem bana bunu asla itiraf etmese de, onun istemediği bir kaza. Onun için kolay olmadığını tahmin edebiliyorum, beni neredeyse tek başına büyütürken, sevgisiz bir babanın eksikliğini telafi etmeye çalışıyordu. Babamın maçlarıma, okul törenlerime veya doğum günü partilerime gelme ihtimali varmış gibi davranmaktan nasıl bıkmadığını anlayamıyorum. Yüzünde tuttuğu gülümseme, çoğu insanın sahip olduğundan daha fazla güç gerektiriyordu.

Muhtemelen bu yüzden annemle bu kadar yakınız ve onu bu kadar koruyorum. Hayatımdaki her şeyi ona borçluyum. Ama babama da borçluyum. Çünkü onun sevgisizliği olmasaydı, onu kazanmak için bu kadar çok mücadele etmezdim ve bu hayata gelmezdim. Onun sevgisini ya da takdirini kazanamadım, ama işimi kazandım. Milyarlarım. O şimdi burada olsaydı, muhtemelen daha fazlasını yapabileceğimi söylerdi.

Şişeden bir yudum daha alıyorum ve sonuncu olduğunu görmek için şişeyi kaldırıyorum. Kaşlarımı çatıyorum, ama şişenin hemen ötesinde bir şey gözüme çarpıyor. Gözlerim ona odaklanırken nefesimi tutuyorum. O bir şey değil. *Birisi*.

"Ne oluyor?" diye fısıldıyorum, babam önümde dururken. Duvara yaslanıp bana bakarken, tanıdık kaşlarını çatmış. Gömüldüğü takım elbiseyi giyiyor. Birkaç kez gözlerimi kırpyorum, bu imkansızlığı görüş alanımdan çıkarmaya çalışıyorum. Sandığımdan daha sarhoş olmalıyım.

"Demek bir kadını hamile bıraktın..." diyor, dudaklarında bir sırıtış beliriyor. Ondan gördüğüm tek gülümsemeye yakın şey bu.

"Kapa çeneni," diyorum sertçe, sözlerim peltek olsa da.

"Ve o seninle hiçbir şey yapmak istemiyor," aynı sırıtışla devam ediyor.

Kanepeden kalkmaya çalışıyorum, ama tekrar düşünüyorum.

"Nedenini anlayabiliyorum." Beni baştan aşağı süzer. "Haklarını elinden almak istemesi hiç de şaşırtıcı değil. Kendine bile bakamıyorsun."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yanılıyorsun, evlat. Seni kendinden daha iyi tanıyorum."

"Ha. Çünkü hep etrafımdaydın."

"Hayır. Çünkü sen bensin." "Ben

sana hiç benzemiyorum."

"Öyle mi?"

Keşke yüzündeki o aptal ifadeyi silebilseydim, ama onun gerçek olmadığını biliyorum. Buna değmez de.

"Gördüğüm kadarıyla, kazara birini hamile bıraktın. Bir hata. *Bunu* çok iyi bilirim."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye

mırıldanıyorum. "Ama ben, senin aksine, baba

olmak istemedim." "Olmadın da."

"Sen de olmayacaksın."

"Kapa çeneni," diyorum.

"Çünkü yeterince iyi değilsin. Onun için değil. Kimse için değil."

"Kapa çeneni," diye tekrar ediyorum, bu sefer bağırarak.

Hızla ayağa kalkıp yumruğumda sımsıkı tuttuğum şişeyi kaldırırım. Onun bulunduğu duvara fırlatırım ve şişe duvara çarparak milyonlarca küçük parçaya ayrılır, karanlık ahşap zemine yıldızlar gibi dağılır.

"Siktir," diye inleyerek kanepeye geri düşerim.

Başımı ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovuşturuyorum. Bu kadar sarhoş olmak kötü bir fikirdi. Öyle sarhoşum ki halüsinasyon görüyor ve ölen babamla konuşuyorum. Hayalimde bile, o hala her zamanki gibi pisliğin teki.

"Bu gerçek değil," diye fısıldıyorum kendime. "*O* gerçek değil."

Kanepeden kalkıp, yerdeki camları dikkatlice atlayarak mutfığa doğru sendeleyerek yürüdüm. Dolaptan bir bardak çıkardım ve buzdolabından bolca buzlu su doldurdum. Zihnime ve karaciğerime verdiğim zararı telafi etmek umuduyla suyu hızla içtim. Bir bardak daha doldurup kanepeye geri döndüm.

Keşke şu anda annemi arayabilsem. Keşke ona her şeyi anlatabilsem, ama yapamam. Bu onun kalbini kırar. Ve bu halde onu ararsam, sadece endişeleneceğini biliyorum. Ona bunu yaşatmak istemiyorum. Hayatında yeterince sorunla uğraştı. Yeterince sarhoş pislikle uğraştı. Onu hayal kırıklığına uğratan erkekler listesine eklenmek istemiyorum.

Kendi babası da bir alkolikti ve ona, annesine veya kız kardeşlerine fiziksel olarak zarar vermemiş olsa da, içki sarhoşluğunun etkisi altındayken davranışlarıyla yeterince zarar vermişti. Acaba bu yüzden mi annem babamı seçti? Kadınlar, farkında olsunlar ya da olmasınlar, babalarıyla evlenirler derler.

Bugüne kadar, annemin babamda ne bulduğunu hala anlamıyorum. Ben küçükken, bana nasıl tanıştıklarını anlatırdı, ama ona inanmazdım. Her zamanki gibi, babamı daha iyi göstermek için böyle anlatıyor sanırdım. Beni korumak için yaptığını biliyordum. Babamın romantik olduğunu, cazibesiyle onu baştan çıkardığını söylerdi. Birbirlerini sadece üç ay tanıdıktan sonra evlenmişler. Acaba onu elde ettikten sonra mı gerçek yüzünü göstermeye başladı?

Kısa bir süre sonra ben doğdum, ikisinin de büyük sürprizine. Evlilikleri hızlı olmuştu, ama henüz çocuk konusu gündeme gelmemişti. Şimdi anlıyorum ki babalık yapmak onun istediği bir şey değildi, ama başka seçeneği yoktu. Babam zengin bir adamdı ve anneme evlilik öncesi anlaşma imzalatmadı, bu yüzden her şeyin yarısını riske atmadan onu terk edemezdi. Annem öyle bir insan değildi. Onun parası için onunla birlikte değildi, ama babamın gururu ona aksini söylüyordu.

Gururu, annemden uzaklaşmasına da neden oldu. Ne kadar çok para kazanırsa, kendini o kadar çok beğeniyordu. Daha iyisini hak ettiğine o kadar çok inanıyordu. Daha genç. Daha çekici. Sekreterleriyle başladı, sonra ofiste geç saatlere kadar kalmaya başladı, annem ise onu bekliyordu. Annem, babamın sadakatsizliği yüzünden mutlu bir anne rolünü asla bozmadı. İçinde parçalanırken yüzünde gülümsemeyi sürdürmek ne kadar zor olmuş olmalı.

Bana her şeyin gerçeğini hiç anlatmadı, ama büyüdükçe, bunu anlayacak kadar akıllıydım. Babamın uyluğuma dokunması ya da bakmaması gereken yerlere uzun süre bakması gibi küçük şeyler hafızama kazındı, ta ki gerçekte neler olduğunu anlayacak yaşa gelene kadar. Onu bunun için nefret ettim,

ama annem için onunla yüzleşmedim. O rol yapmak istiyorsa, ben de yapardım.

Keşke annem yeniden aşkı bulsaydı. *Gerçek* aşkı. Ama bulamadı. Sonuna kadar onunla kaldı ve o zamandan beri yalnız. Muhtemelen, o kadar uzun süre kalpsiz bir adamla evli kaldıktan sonra, bu onun için iyi bir mola olmuştur.

Yakın zamana kadar babam hakkında pek düşünmemiştim. Kızımın tanışmak, kendi çocukluğunu düşünmemi sağladı. Babamın yokluğu ve acımasızlığının beni ne kadar etkilediğini şimdiye kadar fark etmemiştim. Beni, ona kızdığım yönlerde şekillendirdi. İnsanlara güvenmemek, sadece işe odaklanmak, kadınlardan ve aşktan kaçınmak, baba olmaktan korkmak.

Ama şimdi ben de bir babayım. Bu benim istediğim bir şey değildi, tıpkı babamın durumu gibi, ama onun gibi olmak istemiyorum. Baba olmak benim hayal ettiğim bir şey değildi, ama şimdi bir babayım ve bunun için minnettarım. Aslında, bu durumu çok seviyorum. Kızıma aşığım. Babamın aynı sevgiyi yaşayamaması çok yazık. Yaşasaydı, belki onun için işler farklı olurdu. Annem için.

Ama *benim* için işler farklı olacak. Josie için de farklı olacak, ama sadece onun hayatında olmaya devam edebilirsem. O zaman ne kadar harika bir baba olabileceğimi kanıtlayacağım. Bunu Erica'ya kanıtlamam gerekiyor. Velayet belgeleriyle ilgili fikrini değiştirmesi için bir yol bulmam gerekiyor. Onu mahkemeye götürmek istemediğimi biliyorum. Bu herkes için çok acı verici olur ve Josie'nin gelecekte bana kızmasını istemem. Ya bu velayet belgelerinin geri çekilmesini sağlayacak bir yol bulurum ya da Josie'yi ve onunla birlikte Erica'yı sonsuza kadar kaybederim. Bu düşünce bana bir şişe daha açma isteği uyandırıyor, ama açmıyorum. Geçmişimden gelen davetsiz hayaletlere daha fazla ihtiyacım yok.

Bölüm 47

ERICA

Josie'yi bana sıkıca sarıyorum ve restoranın ağır cam kapılarını açarken, odayı hızla tarayarak kardeşimi arıyorum. Yarım saat geç kaldım ve telefonda sesinden anlaşıldığı kadarıyla bu durumdan hiç memnun değil. Marco ile olanlar ve Josie'nin velayeti meselesi arasında, bu akşam yemeği için plan yaptığımızı tamamen unutmuştum.

Onu köşedeki bir masada gördüm, beni fark edince parmaklarıyla masanın üstüne vurmaya başladı. Sinirli bir şekilde başını eğip, zar zor gülümsedi. Hostes masasını geçip hızla ona doğru yürüdüm.

"Çok üzgünüm," diyorum ve Josie ile birlikte masaya oturuyorum.

Bana, yeğenine ve etrafımızdaki restorana bakıyor. Köşeler koyu lacivert ve altın süslemeli, mermer masaların ortasında ise karmaşık şamdanlar var. Etrafımızdaki duvarlar, yakından bakıldığında uzaktan görülen duvar resminden tamamen farklı görünen detaylı bir duvar kağıdıyla kaplı. Bu duvar kağıdı, taç pervazlı tavanlara dağılmış devasa kristal avizelerden gelen ışığı yakalıyor. Buranın lüks bir Michelin yıldızlı restoran olduğunu ve benim kot pantolon, tişört ve pijamalı bir bebekle tamamen uyumsuz göründüğümü fark etmiyorum değil.

ve kot pantolon, tişört ve pijamalı bir bebekle tamamen ortama uymadığımı fark ettim.

"Josie'nin bu akşam beş servislik yemeğimize katılacağını bilmiyordum. Son zamanlarda biftek seviyor mu?" diye soruyor Troy alaycı bir şekilde.

"Ha ha. Bak, bu akşamı tamamen unutmuşum. Ne zamandır buradasın?"

"Oh, otuz dakikadır," diyor Troy, saatine bakarak. "Eski moda bir içki için yeterli zaman," diyorum, suçlu bir gülümsemeyle.

Gözlerini devirir ve Josie'nin yanağına parmağıyla nazikçe dokunur.

"Annen çok dağınık, değil mi?" dedi bebek sesiyle.

"Oh, şşş." Onu şakacı bir şekilde iteklerim. "Beni hangi numaradan aradın?"

"Yeni bir telefon aldım." Omuz silker ve en son modeli eline alır. "Telefonu açtığında neden bu kadar korkmuş gibiydin?"

"Başka biri sandım."

Marco'nun avukatı olmadığı ve mahkemeye çıkacağımızı haber vermeye gelmediği ortaya çıktı, bu da beni çok rahatlattı. Yine de buna hazırlıklı olmam gerektiğini biliyorum.

Troy beni merakla izliyor, sanki beni anlamaya çalışıyor gibi. Bunu yapmasından nefret ediyorum. Garsonun gelip içecek siparişimi alması için yalvarıyorum. Bir kadeh cabernet tam da şu anda ihtiyacım olan şey gibi görünüyor.

"Bak, sana ne olduğunu bilmiyorum," diyor Troy ihtiyatla. "Ama endişeleniyorum."

"Ben iyiyim," diyorum, hala garsonu ararken.

"Bana istediğin kadar yalan söyleyebilirsin, ama Josie'yi düşün."

"Josie'yi her zaman düşünüyorum," diyorum sert bir şekilde, ona bir bakış atarak.

"Sürekli stresli görünüyorsun. Yeğenimin annesinin mutlu ve stresten uzak olmasını istiyorum," diyor, ona uzanan Josie'ye bakarak.

Konuşma beni rahatsız etse de, isteksizce onu ona veriyorum. Kardeşimin iyi niyetli olduğunu biliyorum, ama bu konuşmanın nereye varacağını da biliyorum. Her zamanki gibi, bana yardım etmeyi teklif edecek ve yardım etmekle kastettiği şey bana para vermek olacak. Hiçbir zaman kabul etmedim ve bu konuşmayı birçok kez yaptık. O bana inatçı diyor. Ben ise gururlu diyorum. Ailemin isminin veya servetinin yardımı olmadan kendi başıma bu noktaya geldim.

Sonunda, Josie'nin Troy'un kucağında oturduğunu görünce tereddütlü bir ifadeyle yaklaşan garsonu görüyorum.

"Merhaba. Böldüğüm için çok üzgünüm, ama burada çocuklara izin vermiyoruz," diyor yumuşak bir sesle.

"Üzgünüm," diyor Troy, çekiciliğini kullanarak. "Kız kardeşim bekar bir anne ve bakıcı bulamadı. Onu çok uzun zamandır görmedim. Lütfen bu gecemizi elimizden almayın. Bu mekanda yemek yemeyi çok dört gözle bekliyorduk."

Garson, düşünüyormuş gibi dikkatlice etrafına bakındı.

"Lütfen, o sesini çıkarmayacak." Troy ceketinin cebine uzanıp cüzdanını çıkarır ve ona yüz dolarlık bir banknot uzatır. "Zahmetiniz için."

O gülümsemesini takınır ve garson buna kanar, ben de gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarım. Garson başını sallar, banknotu alır ve önlüğüne koyar, sonra dönüp gider. Benim içki siparişimi bile almadı. Kardeşimin sinir bozucu cazibesi onu kör etmişti. Bir şey söylemek için ağzımı açarım, ama o çoktan bir sonraki masaya geçmiştir.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Önemli değil." Elini sallayarak beni uğurladı. "Şimdi, dediğim şeye geri dönelim. Seni böyle görmekten hoşlanmıyorum, Erica. Sadece sen olsaydın neyse, ama şimdi bir kızın var. Benim yardımım olmadan böyle yaşamana izin veremem..."

"Nasıl?" diye soruyorum keskin bir şekilde.

"Stresli. Dikkatsiz. Sana hiç hak ettiğini vermeyen aynı gazete için çalışıyorsun."

"Bu doğru değil. Her zaman istediğim işi yapıyorum."

"Ve maaşında da düşüş oldu..." diye hatırlatıyor bana.

"Sadece sabırlı olmam gerekiyor."

"Sabırlıydın. Yıllardır oradaydın ve onlar senin değerini hiç görmediler. Seni hep çok çalıştırdılar ve şimdi yeni sahibi ile durum daha da kötü görünüyor. Buna değer mi?" diye soruyor.

Sorusunu düşünüyorum ve artık buna değer mi diye merak ediyorum. İş yerinde yaşadığım tüm stresin zihinsel sağlığıma ve Josie'ye olan etkisine değip değmediğini merak ediyorum. Gazete benim tek bildiğim şey. Başka bir yerde yeniden başlamak hayal bile edemiyorum. Üstelik denedim. Kimse bana bir iş görüşmesi şansı bile vermedi.

"Anlamadığımı biliyorum..."

"Anlamıyor muyum?" diye soruyor, kaşını kaldırarak. "Yıllarca babamızın altında çalıştım, kendi başıma bir şey yapmaya çok korkuyordum. Denemek ve başarısız olmak düşüncesi korkutucuydu, özellikle de sevgili babamız orada olup bunu yüzüme vurması muhtemelken."

"Troy..." diye başlıyorum, geçen yılının ne kadar zor geçtiğini hatırlayarak.

"O yüzden bana anlamadığımı söyleme." Yavaşça içkisini yudumladı. "En azından ben bir şeyler yaptım."

"Herkes *senin* gibi değil, Troy. Ya da yeniden başlamak için maddi imkânları olan herkes."

"Sana para konusunda yardım etmeyi teklif ettim, böylece işine daha yakın, daha büyük bir daire alabilirsin. Bana daha yakın. Sana kendi lanet gazetenizi alabilirim

Tanrı aşkına."

"Ama ben bunu istemiyorum." Kafamı bir kez

salladım. "Neden sana yardım etmeme izin

vermiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bu benim hayatım. Bunu çözmesi gereken kişi benim."

"Ne zaman yardım kabul etmen gerektiğini öğrenmelisin. En azından

Josie için." "Hayır dedim," diyorum yavaşça.

Troy iç çeker ve koltuğa yaslanır, sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdirir. Josie uzanıp yanaklarını sıkarak ve ortamı yumuşatır. İşe yarar, çünkü Troy ona bakar ve gülümser.

"Annen sadece dağınık değil, aynı zamanda inatçı da." Yüzünü Josie'nin avuçlarına yaslar ve bu Josie'yi güldürür.

"Kızıma benim hakkımda kötü konuşmayı keser misin?" diyorum, gülümsemeyi zor tutarak.

"Onun senin olduğundan emin misin?" diye sorar, Josie'ye ve bana

bakarak. "Troy!"

"Sadece sana hiç benzemiyor."

Gözlerimi deviriyorum. Doğru. Anneler dokuz ay boyunca bebeklerini taşımak için bu kadar çaba sarf ediyorlar, ama bebekler babalarına benziyorlar. Bu adil değil.

"O benim... yüz hatlarımı almış," diyorum, umutsuzca bir çare ararken.

Beni ve Josie'yi, bunu görmek için gerçekten çok uğraşıyormuş gibi dikkatle inceliyor.

"Beni buraya sadece pisliklik yapmak için mi davet ettin?" diyorum,

kollarımı kavuşturarak. "Özür dilerim. Sana zorluk çıkarıyorum."

"Keşke Monica burada olsaydı da seni dizginleseydi." Gözlerimi deviriyorum. Onu özlüyorum. Onu yıllardır görmemişim gibi hissediyorum.

"Ben de. Ama TJ ile evde. Sevgilerini gönderdi."

Garson sonunda geri gelir ve içecek siparişimi ve yemek siparişlerimizi alır. Hepimiz aynı beş çeşit yemeği sipariş ederiz. Ton balığı tartarı, kızarmış domuz göbeği, doğranmış salata, Alaska kral yengeci ve ribeye biftek ve crème brûlée. Bu, beni bir hafta beslemeye yeter ve bizi saatlerce burada tutmaya yeter. Umarım Josie o kadar uzun süre dayanabilir ve umarım kardeşimin yardım tekliflerini daha fazla geri çevirebilirim.

"Gerçekten ama. Josie hakkında. Babasının kim olduğunu gerçekten bilmiyor musun?" diye soruyor Troy, sesini alçaltarak. Josie'nin iyiliği için mi böyle yapıyor acaba, sanki Josie anlayabilirmiş gibi.

Bir an durup, ona söylersem ne kadar kolay olacağını düşünüyorum. Bana ne yapmam gerektiği konusunda tavsiyede bulunabilir, ama aynı zamanda

yardımcı olabilirdi. Eğer iş o noktaya gelirse, Marco kadar iyi bir avukat tutarak velayet davasını mahkemede yürütebileceğini biliyorum. Bu fikir cazip geliyor. Ama henüz neler olup bittiğini bilmediğim için, daha iyi düşünmeye karar veriyorum.

Troy'u Josie ile birlikte görmek ve kendi oğluyla nasıl davrandığını görmek, Marco'nun kısmi velayet hakkı alması gerektiğini düşündürüyor. Josie'nin bir babası olması o kadar kötü mü olur? Onu babasından uzak tutarak, ona kötülük mü yapıyorum? Gerçeği öğrendiğinde, ileride bana kızmasını hiç istemem.

Marco, babalık görevini üstlenmeye hazır olduğunu kanıtladı. Gerçi sadece birkaç gün oldu. Josie'nin babası olarak ömür boyu sorumluluk almaya hazır olduğunu kanıtlamış sayılmaz, ama içten içe, bunu yapabileceğini düşünüyorum. Yapacağını biliyorum. Bu yüzden bu durum konusunda çok kararsızım.

Josie'nin babası olması dışında, onu düşünmeden edemiyorum. Onu, en güçlü anlarımda bile kendime itiraf edemeyeceğim kadar çok özledim. Ama geceleri yatakta yatarken onu düşünüyorum. Ne yaptığını merak ediyorum. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Her şeyi mahvetmemiş olsaydım, bizim için her şey ne kadar farklı olabilirdi diye düşünüyorum.

Sonunda Troy'a bakıp başımı sallıyorum, birkaç ay sonra tekrar sorana kadar bu konuyu bırakacağına ikna olmasını umuyorum. Bu, alıştığım bir rutin. Sanki birkaç ay sonra hafızam bir şekilde canlanacak ve ona, hamile olduğumu söylediğimden beri çözmeye çalıştığı gizemi anlatabileceğim gibi.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor, yalan söylediğimi biliyormuş gibi, ama neyse ki garson ilk yemeğimizi getirerek bu anı bozuyor. Yemekler inanılmaz. Her yemek ağzımı sulandırıyor. Josie, Troy ve benim aramdaki koltukta bayılmadan önce ilk üç yemeği biraz tadıyor.

ana yemeğe başlamadan önce sevgiyle saçlarını okşuyorum ve Troy bu hareketi şefkatle izliyor.

"Bak," diye başladı, sesi yumuşak ve gözleri ciddiye. "Babanın kim olduğunu bana söylemek zorunda değilsin..."

"Sana söylemeyeceğim dedim..."

"Bırak da bitireyim." Elini kaldırır. "Ama biliyorsan, ona söyle. Kızının hayatının bir parçası olmasına izin ver. Erkekler genelde düşündüğün kadar kötü değildir..."

Söylediklerini düşünür ve zorlukla yutarım. Keşke hayatımda olanların gerçeğine ne kadar yakın olduğunu bilseydi. Belki de Troy haklıdır.

"Yani, benim durumuma bak." Gülümser.

Gözlerimi devirdim, ama kardeşim, playboydan şefkatli bir koca ve babaya dönüşen gerçek bir örnek. Ama o bir istisna. Hepimiz o mutlu sonlara sahip olamayız. Değil mi?

Bölüm 48

MARCO

Birkaç saat sonra gözlerimi açtığımda, oturma odasının köşedeki lambanın sıcak ışığı dışında karanlık olduğunu görüyorum. Yavaşça oturuyorum ve odanın sakinleşmeye başladığını, artık dönüyormuş gibi hissetmediğimi görmekten mutlu oluyorum. Babamın sarhoş haldeki görüntüsü, bana haddini aşan öğütler vermeye gelmiyor. Kanepeden uyuşmuş bir şekilde kalkıyorum, rahatlığı ve aklımı toplamam için ihtiyacım olan uykuyu bana verdiği için minnettarım. Hâlâ başım dönüyor ama düzgün düşünebiliyorum. Yani, daha düzgün.

Yerdeki kırık camları görüyorum ve başımı sallıyorum. Aptalca. Çok aptalca. Koridordaki dolaba gidip bir süpürge ve faraş buluyorum. Camları temizlemeye başlıyorum, şişenin çarptığı duvardaki çizik boyayı düzeltmem gerektiğini fark ediyorum. Ya da belki de bir daha o kadar içmemem gerektiğini hatırlatması için olduğu gibi bırakmalıyım.

Oturma odamın artık tehlikeli bir yer olmadığından emin olduktan sonra, midemi yatıştırmak ve şakaklarımı saran kaçınılmaz baş ağrısını önlemek için yemek yemem gerektiğini biliyorum. Giriş masasından anahtarlarımı ve cüzdanımı alıyorum, loaferlerimi giyiyorum ve umarım sihirli bir akşamdan kalma ilacı bulmak için yürüyüşe çıkıyorum. Özellikle bugün beklenmedik bir şekilde ayrıldıktan sonra, kendimi kötü hissederek ofise gidemem.

Dışarıda, yazın son günlerinin sıcakıyla hava ılık. Güneş çoktan batmış, tam da oturma odamda bayıldığım saatlerde. Karanlığı memnuniyetle karşılıyorum. Aysız bir gece ve şehir ışıklarıyla rekabet eden yıldızları gökyüzünde görmek için gergin ve yetenekli bir göze sahip olmak gerekiyor. Yukarı bakıyorum, gözlerim yükselen gökdelenlere takılıyor ve derin bir nefes alıyorum, dışarıda olduğum için mutluyum.

Ceketimin cebinde telefonum titriyor. İşe giderken giydiğim ceket, şimdi buruşuk ve viski kokuyor. En azından pahalı bir viski. Telefonumu çıkarıyorum ve birkaç mesaj ve hiç okumak istemediğim e-postalarla dolu bir gelen kutusu görüyorum. Muhtemelen hepsi bugün iptal edilen toplantılarımla ilgili ve durumu yumuşatmak için karizmatik bir cevap yazacak halim yok.

Gelen kutumu görmezden gelip mesajlara bakıyorum, aptalca bir şekilde Erica'nın fikrini değiştirip mesaj atmış olmasını umuyorum. Bunun yerine, Jessica'dan bugünkü toplantılarla ilgili birkaç mesaj ve son olarak şunu görüyorum:

Hayatta mısın? Lütfen bana bir cevap ver.

Jessica asla benim kişisel işlerime veya özel hayatıma karışan biri değildir. O benim asistanım ve sadece işine odaklanır. Onun bu yönünü takdir ediyorum. İyi olup olmadığımı sorması, şirket dışındaki herhangi bir şeye merak duyduğu en yakın örnektir, bu yüzden onu endişelendirdiğimi biliyorum.

Josie'yi öğrendiğimden beri son zamanlarda kendim gibi olmadığımı biliyorum. İşin zihnimde en son sırada olduğunu hissedebiliyorum ve bu muhtemelen farklı şirketlerime de yansıyor. Annemin dediği gibi, dünyayı ele geçirmeye çalıştığım için başıma gelen bu. Şimdiye kadar her şeyi halledebiliyordum. Şimdi ise hiçbir şeyi kontrol edemiyorum. Bugün, ayrılma kararımı aceleyle verdiğim için bir ortağımı veya birkaç milyonumu kaybetmiş olsam şaşırırmam.

Normalde bu beni rahatsız eder ve durumu düzeltmek için canımı dişime takardım. Evet, baba olduğumu öğrenmek olayları farklı bir perspektife oturtdu. Şu anda farklı önceliklerim var. Bunu Jessica'ya pek söyleyemem, ama onu rahatlatmaya çalışabilirim.

Ben: *İyiyim. Sadece mide rahatsızlığım var. Bugün sana tüm bunları yüklediğim için üzgünüm.*

Jessica: *Zordu, ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi. Ne zaman geri döneceksin?*

Ben: *Yarın. Sana borçluyum.*

Jessica: *Evet, borçlusun!*

Telefonuma gülümsedikten sonra cebime koyuyorum. Jessica yıllardır benimle birlikte, neredeyse en başından beri. Son birkaç haftadan sonra ona zam yapmalıyım. Bunu hak etti.

Midem kıvrılır ve kaldırımda durmamı sağlar. En yakın yapıya destek olmak için elimi uzatır ve küçük bir inilti çıkarırım. Neredeyse bir şişe viski içtiğim için başıma gelen budur. Kafamı sallarım.

"Sen bir aptalsın," diye fısıldıyorum

kendime. Birden fazla yönden.

Midemdeki kırırdanmayı yatıştırmak umuduyla derin bir nefes alıyorum. Bu, duygularıma göre içtiğim son içki. O kadar çok içki içtiğim için kendimden nefret ediyorum. Başka yollar bulmakta çok başarılıydım

. Spor salonuna gidip ter atmak gibi daha sağlıklı yollar. Jacob'un bana söylediği sağmalıklara rağmen, dikkatimi dağıtmak için bar ve kulüplerden uzak durmak gibi.

Babamın iğrenç bir alkolik olduğunu biliyorum ve onun gibi olmak istemiyorum. Bu gece ona en çok yaklaştığım andı ve bundan hoşlanmadım. Artık ayıldığım için, hayal ettiğim kişinin babam mı yoksa ben mi olduğumu merak ediyorum. Her halükarda, o noktaya geri dönmek istemiyorum. Tekrar böyle hissetmek istemiyorum.

Yemek yardımcı olacaktır. Bu yürüyüşe neden çıktığımı kendime hatırlatıyorum. Aklımda pizza ile kaldırımda yürümeye devam ediyorum. Birkaç blok ötede harika bir köşe mekan var. Oraya gidip midemi peynir ve yağ ile kaplayabilirsem, yarın büyük bir acıdan kurtulabilirim.

şu anda dışarıda pek kimse yok. Pazartesi gecesini ama burası New York. İşten ne zaman ayrılacağını bilmeyen, telefonda konuşan birkaç iş adamının yanından geçiyorum. El ele yürüyen bir çiftin yanından geçiyorum ve bunun yeni bir ilişki mi yoksa yıllardır birlikte mi olduklarını merak ediyorum. İkcisi olmasını umuyorum çünkü hala birbirlerine aşık gibiler. Benim hiç kimseyle yaşamadığım bir şey. En yaklaştığım kişi Erica'ydı.

O sabah ayrılmak zorunda kalmasaydım, her şey nasıl gelişirdi acaba? Kısa süre sonra her şeyi mahveder miydim? İlişkiler pek benim alanım değil, bu yüzden bu ihtimal yüksek. Onun hamile olduğunu öğrendiğimde, kızım olduğunu öğrendiğimde olduğu kadar şok olur muydum? Ya da belki birlikte bir çözüm bulur, bebeğimizi öncelikli tutar ve bu süreçte birbirimizi daha iyi tanırdık.

Sanki yaptığımız her şey ters gitmiş gibi hissediyorum ve şimdi nasıl ileriye doğru bir yol bulacağımı bilmiyorum. Her şey yüzümüze patlamadan önce Erica ile gerçekten ihtiyacım olan zamanı bile geiremedim. Bir gece birlikteydik, sonunda kaçtığımız duygulara teslim oldu

ve benimle eve geldi. Yine. Bunun bizim için yeni bir başlangıç olacağını düşündüm, ama sonra telefonunu gördüm...

Hâlâ o şekilde tepki verdiğim için kendime kızıyorum. Josie'nin babası olmamı istememesine şaşmamalı. Ben bile bu fikri kaldıramadım. Onu kovduğum şekil. Bu, farklı yapılabilecekler listesine eklenen bir başka şey.

Yaya geçidini beklemeden caddeyi koşarak geçtim ve kaldırıma ulaştım, ama bu kısa egzersizi yaptığım için hemen pişman oldum. Koşmaktan değil, viskidен terleyen alnımı sildim ve bir an dinlendim. Yukarı baktığımda en sevdiğim restoranlardan birini gördüm. İçeri girecek kadar iyi hissetmek isterdim, ama tren çarpmış gibi görüldüğüm halde beş çeşit yemek için masaya oturmak muhtemelen en iyi fikir değil.

Kaldırımında yürümeye devam etmek üzereyim, parlak pizza tabelası yolun sonunda zar zor görünüyor, ama bir şey dikkatimi çekiyor. Ayaklarım sanki çimento yeni dökülmüş ve ben de onun üzerinden yürüyen bir aptalmışım gibi yere yapışmış durumda. Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum, gördüklerimi doğru mu algıladığımı anlamaya çalışıyorum. Yemin ederim, arkadaki bir masada oturan Erica. Daha yakından bakıyorum ve emin oluyorum. O gülümsemeyi her yerde tanırım, dolgun yanaklarını gözlerinin kıvrımlı köşelerine doğru çeken gülümsemeyi. Çok nadiren gördüğüm ya da neden olduğum gülümsemeyi. Ama işte orada, başka birine gülümsüyor. Bir adama.

Sadece kafasının arkasını görebiliyorum, ama onu hemen nefret ediyorum ve kim olduğunu bilmek istiyorum. Özellikle de Josie'yi kucağında tuttuğunu ve Josie'nin başının omzunda uyuduğunu gördüğümde. Kalbim ona doğru atıyor, ama hala olduğum yerde donup kalmış durumdayım. Midemdeki huzursuzluk yerini özlemeye bırakıyor. Acıya.

Gördüklerime inanamıyorum. Aşık olduğum kadın ve ortak bebeğimiz başka bir adamla akşam yemeğinde. O, benim olmam gereken yerde oturuyor

O benim yapmak istediğim şeyi yapıyor. Bu gerçek gibi gelmiyor. Adil gelmiyor.

Erica beni ikisinin hayatında istemiyor, üstelik o pozisyonu dolduracak birini bile bulmuş. Acaba bu, onun bahsettiği "arkadaşlarından" biri mi? Belki de tüm bu zaman boyunca onun yanında olmuş, kenarda bekleyip onu desteklemiş, harekete geçmeye hazırdır. Öyle ise minnettar olmam gerekir, ama ona yumruk atmaktan başka bir şey yapamıyorum. Kim olursa olsun.

Ve Josie. Oh, beni en çok öldüren kısım bu. Ona karşı çok rahat. Onun omzunda huzurla uyuyacak kadar rahat. Onun güzel yüzü, kaldırımda kalbimi parçalamaya yetiyor. Onu kaybediyorum. Yani, henüz kaybetmediysem.

Restorana girip Erica ile yüzleşmek için mantıksız bir istekle bir adım öne çıkıyorum. Kafam sorularla dolup taşıyor ve cevapları alamazsam milyonlarca parçaya ayrılacağımı hissediyorum. Bu adamın kim olduğunu bilmem gerekiyor. Kızımızı ve kalbini kime emanet ettiğini. Benim defalarca kırdığım güveni.

Şu anda içimde hüznün, öfke ve kıskançlık dalgalanıyor... Oraya girersem patlayacakmışım gibi hissediyorum ve bu hiçbir şeye yardımcı olmayacak, bu yüzden restoranın kapısının önünde duruyorum. Oraya girip olay çıkarırsam ve içki dükkanından çıkmış gibi kokarsam, ikisini de sonsuza kadar kaybedebilirim. Mahkeme muhtemelen sarhoş bir kişinin kamu düzenini bozmasını hoş görmeyecektir.

Hayır, eve gitmeliyim. Ama neden burada olduğumu hatırlıyorum. Pizza. Yanıp sönen neon ışığı beni çağırıyor. Az önce gördüklerimden dolayı iştahım kaçmış olsa da, kafamın netleşmesi için suya, elektrolitlere ve erimiş peynire ihtiyacım olduğunu biliyorum. O zaman ne yapacağımı düşünecek kadar kendimi iyi hissedeceğim.

Pencereden, çok fazla bir parçası olmak istediğim küçük aileye son bir kez özlemle bakıyorum, sonra kaldırırma devam ediyorum. Kararımı çoktan verdim. İkisi olmadan yaşayamam, ama daha önce gittiğim yolda devam edersem, bunu öğrenmek zorunda kalacağım.

Bölüm 49

ERICA

Zaten dolu olan midemle bir şekilde tatlıyı bitirdikten sonra, Troy bana hala derin uykuda olan Josie'yi dikkatlice uzatır. Josie'nin yanağı, Troy'un omzuna yaslanarak kızarmıştır. Onu kucağıma aldığımda Josie hiç kıpırdamaz. Ana yemeğin ardından Troy, Josie'yi yeterince göremediğini söyleyerek onu kucağına almak için ısrar etti. Bu onun suçu değil. Tamamen benim suçum. Daha iyi bir abla olmam gerektiğini biliyorum. TJ'ye daha iyi bir teyze. Daha iyi bir anne de.

Bu gece Troy ile konuşmak, Josie için yaptığım her şeyin aslında beni ondan uzaklaştırdığını hatırlattı, çünkü kafam çok karışık. İş, magazin dergileri, avukatlarla görüşmeler, velayetini kaybetme korkusu ve Marco hakkındaki duygularımınla boğuşmak arasında stres beni mahvediyor. Josie'nin yanında hiç gerçekten bulunmuyormuşum gibi hissediyorum. Bu akşama kadar bunun farkında değildim ve bu düşünce kalbimi hüznle dolduruyor. Acaba o fark etti mi?

Bu, Troy'un yardımını kabul edeceğim anlamına gelmez, en azından bu akşam verdiği tavsiyenin dışında, ki bu konuda haklı. Birçok konuda haklı. Öncelikle kendime daha iyi bakmalıyım, böylece Josie'ye daha iyi bir anne olabilirim. Bu, işten gerçekten ne istediğimi bulmak anlamına geliyor. Yeni pozisyon düşündüğüm gibi değil ve nedense daha fazlasını istememe neden oluyor

daha fazlasını istiyorum. Çocuk bakımı ve hayatımın geri kalanını halledebilirim, bu işe daha fazla bağlanabilirim. Troy benim bu işe olan bağlılığımı anlamasa da, gazeteden ayrılmayı düşünemiyorum. O benim bebeğim ve ona bakmak istiyorum.

Ve Marco ile ilgili meseleleri çözmem gerekiyor. Bu, listemdeki en zor mesele, ama nedense cevabı kolay. Sanırım bunu başından beri biliyordum, ama görmekten çok korkuyordum ve inatçıydım. Onun Josie'nin hayatında olmasını istiyorum. Geçen hafta sonu ikisini birlikte gördüğümde her şey netleşti. Josie, hayatında onun varlığını özlemek zorunda kalmayacak ya da neden babası olmadığını sorarak büyümeyecek. Nedense, onun Josie için iyi bir baba olacağını biliyorum.

Bize gelince. Bundan ne çıkacağını bilmiyorum. Onu özlediğimi biliyorum. Onunla bir hayat hayal ediyorum, sadece Josie'ye tam bir aile vermek istediğim için değil, aynı zamanda yaşadığımız onca şeye rağmen ona aşık olduğumu düşündüğüm için. Bu, çoğu insanın yaşadıklarından daha fazla ve aslında hiç birlikte olmadık. Böyle bir kaostan gerçek bir ilişki çıkabilir mi acaba?

Bu büyük sırrı artık saklamayacağımı düşünmek çok özgürleştirici geliyor. Magazin dergileri hakkında endişelenmeme ya da kendi ailemin yanında dikkatli davranmaya çalışmam gerekmeyecek. Onların benim iyiliğimi düşündüklerini bildiğim halde onlara yalan söylemek adil değildi. En azından Troy öyle. Annem ve babam, Josie'nin dünyaya gelişiyle ilgili pek iyi davranmadılar, ama onu seviyorlar. Bunu biliyorum. En iyi ebeveynler olmayabilirler, ama izin verdiğimde iyi büyükanne ve büyükbabalar oluyorlar.

"Teşekkür ederim," diyorum Troy'a.

Muhtemelen bir haftalık maaşım kadar tutan akşam yemeğinin faturasını imzalarken eliyle beni uğurluyor. Onun maddi yardımını kabul etmiyor olabilirim, ama ara sıra bedava akşam yemeğini kabul ediyorum.

"Akşam yemeği için değil." Gözlerimi deviriyorum. "Ŗey, evet, akŖam yemeği için. Ama diğer her Ŗey için de."

Kalemi bırakıp bana bakar. "Sadece mutlu olmanızı istiyorum. İkinizin de." YeŖil gözleri kollarımdaki Josie'ye bakar.

BaŖımı sallayıp Josie'nin baŖına bir öpücük konduruyorum. "Ben de," diye fısıldıyorum.

Troy koltuktan kalkar ve ellerim dolu olduğu için ayağa kalkmama yardım eder. Midem de dolu. PatlayacakmıŖım gibi hissediyorum.

"Seni eve bırakayım, olur mu?" diye sorar.

"Sadece iki blok ötede. Bu lezzetli yemekten sonra y r y Ŗ iyi gelir." "Tamam, o zaman seni eve kadar *geçireyim*. Bana da iyi gelir."

"Tabii. Tamam."

Y r y Ŗ boyunca sessizce yürüdük, yemeğimizi ve yaptığımız sohbeti sessizce sindirdik. Kısa süre sonra apartmanımın önüne geldik ve birden uykuya hazır hissettim kendimi. AkŖam yemeği uzun ve duygusal ge miŖti.

"Burada kaldırımda bayılabilirim," diyorum, Josie'nin sırtını ovuŖturarak. "Lütfen yapma." Troy sırtıyor.

"Tekrar teŖekk rl r, ağabey."

Beni kucaklayarak başımın üstüne öpücük kondurur, aramızda duran Josie'yi ezmek için dikkat eder. Ağabeyimin böyle bir kucaklamasına ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Kendimi gerçekten güvende hissettiğim tek erkek.

"Söylediklerimi düşün," diyor yumuşak bir

sesle. "Düşüneceğim," diyorum ve bunu

içtenlikle söylüyorum.

Bunu bildiğimi biliyor olmalı ki, bana anlamlı bir şekilde başını sallar ve dönüp bir taksi çağırır. Binama girmeden önce onun gidişini izlerim. Josie'nin bezini dikkatlice değiştirir ve pijamalarını giydiririm. Gözlerini zar zor açar. Onu beşiğine yatırır ve sessizce kapıdan çıkarım.

Koridordan yatak odama doğru yürürken, odanın ortasında duran ve beni içine düşmeye davet eden yatağıma gülümserim. Pijamalarımı giyerim ve çarşafların arasına girerim, uykuya hazırdır. Gözlerimi kapattığımda Marco'nun yüzünü görürüm. Kahverengi gözleri bana bakıyor ve hafif bir gülümsemeyle, her an kaşlarını çatabilir ya da sırtabilir, herkesi tahminlerde bırakır. Keşke uzanıp düşüncelerimde onun yüzüne dokunabilsem. O anda kararımı veriyorum. Velayet belgelerini ilerletmeyeceğim.

Başlangıçta, panik içinde bu kararı vermiştim ve belgeleri ona götürmek için henüz erken ve kindar bir davranıştı. Yanlıştı. Onu okurken yüzünü gördüğüm anda bunu anladım. Sanki kalbinin gerçek zamanlı olarak kırıldığını izliyordum. Sadece magazin dergisine o kadar kızgındım ki, başka ne yapacağımı bilemedim. Ondan uzak durmanın Josie'yi dünyadan koruyacağını düşünerek mantıksızca davrandım, oysa onun Josie'yi korumak için her şeyi yapacağını biliyordum. Umarım her şeyi geri almak için çok geç kalmamışımdır. Yarın ona söyleyeceğim.

Ertesi sabah, Josie ve ben küçük yemek masamda kahvaltı yaparken, kapı çalındı. Şaşkınlıkla kapıyı açtım ve Beth'i gördüm.

her zamanki çiçek desenli elbiselerinden birini giymiş olarak durduğunu gördüm.

"Beth? Burada ne işin var?" diye sorarak onu daireme davet ettim.

"Bugün Josie'ye yardım edebilirim diye düşündüm. Tabloid olayından sonra, belki de onun o kreşe gitmesini istemiyorsundur diye düşündüm."

"Gerçekten mi? Peki ya işin ne olacak?"

"Bugün işler sakin. Hiçbir etkinlik yok. Ben de boş boş dolaşacağım. Ayrıca Josie, Beth teyzenin çiçekçisini seviyor. Değil mi?" Beth, yüksek sandalyesinde ezilmiş muz yiyen Josie'ye gülümser. Josie, dağınık ellerini sevinçle havaya kaldırır.

"Emin misin?" diye sorarım.

"Tabii ki. En azından her şeyi halledene kadar sana yardım etmek istiyorum."

Minnettarlıkla başımı sallarım. Josie'yi o kreşe geri götürmek istemiyordum. Orada bir hain var ve kızımın böyle birinin yanında olduğunu bilmek beni rahatsız ediyor. Josie'yi korumak için kim olduğunu bulmam lazım. Ama nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum. Bulana kadar, onun o yerden uzak olmasını istiyorum.

"Sen harikasin," derim rahat bir nefes alarak.

"Nasılsın?" diye soruyor, ben ona bir fincan kahve hazırlarken masadaki sandalyeye oturuyor.

"Daha iyiyim," diyorum. "Yavaş ama emin adımlarla her şeyin ne yapacağımı çözmeye başlıyorum."

"Ve?" diye soruyor, kahvesinden bir yudum alarak.

"Marco'nun onun hayatının bir parçası olmasını istiyorum,"

diyorum, sözlerimden eminim. "Mah-cooooo," diyor Josie, ağzı

dolu.

Bu beni g ü ldürüyor. Beth bana gülümsüyor ve gözyaşlarının eşiğinde olduğunu anlayabiliyorum.

"Oh, kes şunu," diyorum, gözlerimin arkasında kendi gözyaşlarımın

yandığını hissederek. "Sadece mutluyum, hepsi bu," diyor.

"Ben de. En azından öyle olmasını umuyorum. Onu gerçekten üzdüm. Yaptığım bu karışıklıktan sonra hala onun hayatının bir parçası olmak istediğini umuyorum."

"Olacak. Biliyorum." Beth kendinden emin bir şekilde başını sallar. "Hâlâ bu adamla tanışmadığımı inanamıyorum."

"Her şeyin bir sırası var." Gülerek, "O Josie'nin babası olabilir, ama *bizim* ne olduğumuzu bilmiyorum..."

"Ne olmak istiyorsun?"

"B i l miyorum. Onu özlediğimi biliyorum. Asla gerçek bir şansımız olmadı gibi hissediyorum..."

"Belki bu senin ikinci şansın olur." "Ya da

üçüncü..." Yumuşak bir kahkaha attım.

"Sen bir yolunu bulursun."

Ona gülümserim. Umarım haklıdır.

O sabah işe gittiğimde, masamda ilkinden daha da abartılı bir kırmızı gül buketi bulduğuma şaşırım. Bunların Marco'dan geldiğini hemen anlarım. Kartı ararken gülümserim, sanki iyi bir başlangıç yapmışız gibi hissederim. Dün ona o kağıtları verdikten sonra onu sonsuza kadar kendimden uzaklaştırdığımı düşünerek korkmuştum.

Kartı çiçeklerin arasına özenle yerleştirilmiş olarak bulurum ve açarım. Bu sefer yazılar el yazısıdır. El yazısını hemen tanırım. Kartı buraya kendisinin koyduğunu anlarım. Onun burada olduğunu bilmek garip bir şekilde samimi bir his uyandırır. Sanki hala kokusunu alabiliyorum. Kartta yazanı okurum.

Sadece kızımı tanımak istiyorum. Lütfen bana bu şans verin.

Bu sözler beni sıcak bir kucaklama gibi sarıyor. Kararımı uygulamak için ihtiyacım olan güveni bana veriyorlar. Hemen ona gidip haberi vermek istiyorum. Kartı masamın çekmecesine koyup çiçekleri masamın köşesine itiyorum. Kim göndermiş olabileceğini merak edenlerin etrafımda dolanmasını istemiyorum. Tüm bu magazin haberleri beni paranoyak yapıyor. Bundan nefret ediyorum.

Uzun zamandır ilk kez, korku, üzüntü veya öfke duymadan Marco'nun ofisine doğru yürüyorum. Sadece mutluluk ve gelecek için umut duyuyorum, ne olursa olsun. İkimiz de hatalar yaptık. Dün

en büyüğüydü. Beni asla affetmeyeceğinden çok korkuyordum, bu yüzden çiçekleri ve notunu bulmak beni çok şaşırttı. Artık onu görmeye hazırım.

Ofisinin kapısını çalmak üzereyim ki, asistanı Jessica masasının arkasından sesleniyor.

"Orada değil," dedi.

Elimi indirip ona hayal kırıklığıyla bakıyorum. "Oh." "Şu

anda toplantıda."

"Oh, tamam," derim, ayaklarıma bakarak, heyecanımın azalmaya başladığını hissederek. Şimdiye kadar, onun boş ofisinin önünde durup onun içeride olmasını dileyene kadar, onu, bizi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Ama istersen içeride bekleyebilirsin," diyor Jessica, bana küçük bir gülümsemeyle.

Acaba bizim hikayemizi biliyor mu? Eğer biliyorsa, nedense ona güveniyorum. Marco güvenmediği insanlarla çevresini doldurmazdı.

"Teşekkür ederim," diyorum minnetle ve kapıyı açıyorum. Masasının karşısındaki koltuklardan birine oturuyorum ve hayatımı değiştirecek anı bekliyorum. İkimizin hayatını.

Bölüm 50

MARCO

Ofisimin kapısını açtığımda, içeriinin boş olmadığını görünce şaşıyorum, aksine, görmeyi çok istediğim kişi içeride oturuyor. Gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum ve Erica oturduğu koltukta dönüyor, koyu renk saçları omzunun üzerine dökülüyor ve yeşil gözleri, kirpiklerini birkaç kez gergin bir şekilde kırıştırarak bana bakıyor.

"Merhaba," diyorum yumuşak bir sesle, gülümsemeli miyim yoksa ciddi bir şekilde başımı mı sallamalıyım emin olmadan. Onu anlamak zor ve o güzel kafasının içinde neler olup bittiğini bilmemek beni deli ediyor. En son buraya geldiğinde, bana velayet belgelerini teslim etmiş ve masama bir magazin dergisi fırlatmıştı.

"Merhaba," diyor, hafif bir gülümsemeyle.

Bunun üzerine, kalbim göğsümün içindeki gergin ve hızlı atışlarından yavaşlamaya başladı. Masamın yanına yürüyüp sandalyeme oturdum, onun parfümünün bana doğru yayılmasını görmezden gelmeye çalışarak, o gittikten sonra da uzun süre kalacağından emin olarak. Bunu hoş karşıladım.

"Yoğun bir sabah mı?" diye sordu.

"Öyle denebilir," diyorum, az önce yaptığım hassas ama karmaşık toplantıyı düşünerek. Beklediğimden uzun sürdü ve Erica'nın burada oturma şekline bakılırsa, bir süredir bekliyor olmalı. Toplantı bu kadar acil olmasaydı, kendimi kötü hissederdim.

Ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi, gergin bir şekilde ellerine bakıyor. Ben de emin değilim, bu yüzden birkaç dakika sessizce oturuyoruz. Beni görmeye geldi, bu yüzden ne söyleyeceğini sabırla bekleyeceğim. Yanlış bir şey söyleyip onun buradan ayrılmasını riske atmak istemiyorum. Onun gitmesini görmekten bıktım.

Dün gece, biraz sarhoşken yaşadığım sinir krizinden sonra onu gördüğümde beri, onun benim için ne kadar önemli olduğunu anladım. Josie'nin benim için ne kadar önemli olduğunu. İkisini de kaybetmek istemiyorum. Dün gece o lüks restoranda onu o yabancıyla gördükten sonra, ikisini de kaybetmiş miyim diye merak ediyorum. Josie'nin onun omzunda uyuyan görüntüsünü zihnimden silemiyorum. Onun yüzünü bile görmedim, ama kim olduğunu hayal etmeye devam ediyor ve kafamda senaryolar uyduruyorum. Hiçbiri benim için iyi sonuçlanmıyor.

Bu yüzden bu sabah erkenden çiçekçiyi arayıp, geçen seferkinden daha da abartılı büyük bir gül buketi hazırlamasını istedim. Erica öncekini görmezden gelmişti, ama bu sefer el yazısı bir notla birlikte gönderirsem, belki sadece beni görmek ona yeter diye düşündüm. İşe yaramış gibi görünüyor, çünkü şimdi burada.

Hâlâ ellerine bakıyor, parmakları yavaşça birbirine dolanıyor, bu da gözlerimin üzerinde dolaşması için bana zaman veriyor. Her zamanki gibi güzel ve kalbim sanki onun ellerindeymiş gibi hissediyorum. Bir şekilde, birkaç metre uzakta olmasına rağmen onu özlüyorum. Bu masanın üzerinden uzanıp ona dokunabilirim, ama yapamıyorum. Onu tanıdığımndan beri ona ne kadar az dokunabildiğim acımasızca. Her seferinde bencilce daha fazlasını istemişimdir.

Restorandaki adam, ellerimin hevesle keşfettiği yerleri hissetmiş mi acaba? Bu dűřűnce aklımdan geğer geğmez mide bulantısı hissediyorum. Gűzlerim, sanki onun bıraktığı bir iz arıyormuşçasına, çıplak cildinden boynuna doğru kayıyor. Ne kadar sağma davrandığımı bilerek başımı sallıyorum.

"Điçekler iđin teřekkűr ederim," diyor sonunda. "Đok gűzeller."

"Beğendiğine sevindim," diyorum başımı sallayarak.

"Ve not..." diyor, sesi giderek azalıyor ve kontrolűnű geri kazanıp kazanmayacađını merak ediyorum, ama hala ellerine bakıyor. Umutsuzca dűřűncesine devam etmesini istiyorum, ama etmiyor.

"Onun hayatının bir parçası olmamı istemediğini biliyorum... Ben sadece..." Kendi ellerime bakıp başımı sallıyorum. "Onun varlığını űđrendiđimden beri, ondan nasıl uzak durabileceğimi bilmiyorum."

"Marco..." diyor, nazikđe sűzűmű keserek.

Bařımı kaldırıp ona baktıđımda, koyu orman yeřili yeřil gűzleri bana bakıyor. O gűzlerin iđinde kaybolabilirim, iđinde bűyűyen řam ađađlarından asla ııkamayabilirim.

"Dűn akřam kardeřimle akřam yemeđi yedim," diyor.

Bununla nereye varmak istediđini bilmiyorum, ama o restoranda bir randevuda olmadıđını bilmek bana bűyűk bir rahatlama veriyor. Josie amcasının kucađında uyuyordu. Bu yűzden bu kadar rahattı, benim yerimi bilmeden alan bařka birine alıřtıđı iđin deđil. Dudaklarımdan

uzun, sessiz bir nefes veriyorum, kafamın içindeki kutlamadan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

"Her şeyi konuştuk. Şey, *her şeyi* değil. O sadece olayları doğru bir perspektife oturtmama yardım etti." Erica, düşüncelerini toparlamaya çalışır gibi başını salladı. Nefesini içine çekip sonra bıraktı, yanakları hafifçe şişti. "Her neyse, Josie'yi kendime saklamak adil değil."

"Gerçekten mi?" diye şaşkınlıkla soruyorum, onu doğru duyduğumdan emin olamadan. Söylediklerine inanmaya korkuyorum çünkü gerçek olamayacak kadar güzel geliyor.

Erica yavaşça başını salladı ve bu konuda hala tedirgin olduğunu hissedebiliyordum. Bu canımı yakıyordu, ama gidebileceğimiz yön beni mutlu ediyordu.

"Onu korudum. Belki de aşırı derecede. Başka türlü davranmayı bilmiyorum."

"O senin kızın. Anlıyorum." "O *senin* de

kızın."

Bunu bana hiç söyledi mi bilmiyorum, ama bu sözler sanki içimdeki tüm kırık parçaları onarıyor gibi geliyor. Josie'nin benim adımla söylediği gibi, bu sözlerin de kafamda tekrar tekrar yankılanmasını istiyorum.

Mah-cooooo.

Şimdi duyabiliyorum ve bu beni gülümsetiyor.

"Şimdiye kadar hayatının önemli anlarını kaçırdığım için üzgünüm. *Senin* hayatının önemli kısımlarını kaçırdığım için üzgünüm," diyorum pişmanlıkla.

"Bunun sebebi olduğum için üzgünüm."

"Tüm bunları tek başına atlatmak kolay olmamıştır. Sen muhtemelen tanıdığım en güçlü insansın."

"Güçlü, evet. Aptal, kesinlikle."

"Öyle söyleme," diyorum, başımı sallayarak.

"Sadece nasıl karşılayacağını bilemedim," diyor, dudakları düşünceli bir şekilde bir tarafa çekiliyor. "Kim olduğunu öğrendiğimde. *Gerçekte* kim olduğunu öğrendiğimde, korktum. Herkesin seni tarif ettiği şekilde, acımasız bir kalbi olan bir milyarderdin."

Kendi kendime hafifçe güldüm, çünkü itibarımın gerçekte olduğumdan farklı bir resim çizdiğini biliyordum. Bir bakıma beni koruyordu. İnsanlar bana yaklaşmaya korkuyorlardı, bu da iyi bir şeydi çünkü ben de kimseye yaklaşmaya korkuyordum.

"Baba olmakla ilgilenmek isteyeceğini düşünmemiştim. Bunu bir rahatsızlık ya da tuzak olarak göreceğini düşünmüştüm. Onun *senin* varlığından habersiz kalmasının en iyisi olacağını düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, onu reddedersen bu *beni* çok incitir."

"Nasıl yapabilirim ki?" diye soruyorum, ona dikkatle bakarak.

"Şimdi hatalı olduğumu anlıyorum. Onun sana karşı tavrını görüyorum. *Senin ona* karşı tavrını görüyorum. O sana takıntılı. Her gün senin adını anmadan geçiremiyor." Erica kendi kendine gülüyor. Onun gülüşünü duymak güzel.

"Bu his karşılıklı," diyorum.

"Seni hayatımıza almaya hazırım, böylece onunla daha fazla zaman geçirebilirsin. Ama bana karşı sabırlı olmalısın. Şimdiye kadar onu kimseyle paylaşmak zorunda kalmadım."

"Anlıyorum. Alabileceğim her şeyi alacağım."

"Ama bana bir şey söz vermelisin..." "Ne olursa

olsun."

"Josie'nin tam velayetini istemeyeceğine söz vermelisin."

Böyle bir şeyi aklından bile geçirmesi beni şok etti, ama yine de, beni istediğini görüp alan acımasız bir iş adamı olarak görüyor. Her şeyden çok, beni *ben* olarak görebilmesini diliyorum. Marco. Çatıda tanıştığı, birlikte geçirdiğimiz ve benim unutamayacağım ve muhtemelen asla unutamayacağım bir geceyi geçirdiğim adam.

"Sen onun annesisin. Bunu senden asla almam. Ya da ondan." Erica

ciddiyetle başını sallar.

"Velayet belgeleri için özür dilerim. Ona yakınlaşmaya çalıştığını, beni incitmek için onu benden uzaklaştırmaya çalıştığını sandım."

"Seni incitmek istemiyorum," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çünkü sözleri göğsümü acıtıyor.

"Sonra da magazin dergisi olayı. Panikledim. Birinin Josie'yi, hayatımızı bildiğini öğrenmek..."

"Anlıyorum. Paniklemek için her türlü nedenin vardı," diyorum anlayışla.
"Tabloid hakkında..."

Sanki başka bir kötü haber daha duyacakmış gibi korkuyla bana

bakar. "Hayır, hayır. Merak etme." Endişelerini gidermek için elimi

kaldırırım.

Omuzlarının sessizce rahatladığını görüyorum. "O zaman ne

oldu?" "Basına bilgi sızdıran kişinin kim olduğunu buldum."

"Ne? Kim?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Tahmin ettiğim gibi. Kreşteki bir çalışanmış." "Lanet olası kaltak!"

diyor Erica yüksek sesle başını sallayarak.

Onun kaba patlamasına gülmeme engel olmaya

çalıştım. "Evet, artık yok."

"Bekle. C-ciddi misin?" diye sordu Erica inanamadan.

"Mhmm. Bu sabah katıldığım toplantı buydu. Avukatım durumu araştırdı ve ismini öğrendik. Bu sabah bize katıldı ve ona, bir reşit olmayan kişi hakkında gizli kişisel bilgileri sızdırdığı için hapis cezasına çarptırılabilceğini söyledik. Kovuldu ve muhtemelen şu anda çıkmak üzeredir, ama önce gizlilik sözleşmesi imzaladı."

Bu haberi verirken Erica'nın gözlerinin yaşlarla dolduğunu görüyorum. Elini nazıkçe tutmak istiyorum, ama ellerimi kucağımda tutuyorum ve bu yeni bilgiyi sindirmesine izin veriyorum.

"Artık onun için endişelenmemize gerek yok," diyorum. "Josie güvende." "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Josie'nin güvende olmasını istiyorum. Burada çalışan birinin bu kadar zarar verici bir şey yapabileceğini bilmek beni çok üzüyor. Senin ve onun adının bu olayda geçmemesine sevindim."

"Peki ya sen?" diye soruyor.

"Ben iyiyim. Artık eski haberim." Onu eliyle uzaklaştırıyorum.

O oturduğu sandalyeden yavaşça kalkar ve ben de onu takip ederim. Onu kapıya kadar geçirmek için yanına yaklaşırım, ama beni kendine çekip sarılınca şaşırırım. Bir an için ellerimle ne yapacağımı bilemem, çünkü ellerim bunu çok istiyordu. Bütün vücudum istiyordu. Ona sarılmama izin veririm, ama sanki kırılabilirmiş gibi nazıkçe.

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle. "Gerçekten."

"Tabii ki. Bana bu fırsatı verdiğiniz için *teşekkür ederim*."

İstediğimden daha çabuk uzaklaşıyor ve bana zayıf bir gülümsemeyle veda edip kapıdan çıkıyor. Masama oturmadan önce onun gidişini izliyorum. Az önce olanlara inanamıyorum. Bana Josie'nin babası olma şansı veriyor. Bugünün böyle geçeceğini hiç beklemiyordum.

Avukatım ve eski çalışanımla yaptığım stresli görüşmeden sonra, ruh halim hiç de iyi değildi, ama şimdi tüm parçalar bir araya gelip güzel ama yine de karmaşık bir resim oluşturuyor gibi hissediyorum. Mutlu olmam gerekirdi, ama bir parçam hala büyük bir yapboz parçasının eksik olduğunu hissediyor. Erica, Josie'nin hayatının bir parçası olabileceğimi söyledi, ama onun hayatının bir parçası olmaktan hiç bahsetmedi.

Bölüm 51

ERICA

Yatak odamın zemininden giysilerimi hızla topladım, dolaba attım ve kapıyı kapattım. Gözden uzak, akıldan uzak. Şu anda neden yatak odamı temizlediğimi bile bilmiyorum. Marco buraya gelmeyecek ki. Josie arkamdan takip ederken oturma odasına çıkıyorum ve ortalığı toplamaya başlıyorum. Kanepe minderlerini kabartıp örgü battaniyemi katlıyorum, sonra Josie'nin oyuncaklarını düzenliyorum, ama bu da faydasız çünkü sepete koyduğum her şeyi hemen çıkarıp oynamaya başlıyor.

Vazgeçip ayağa kalkıyorum ve ellerimi belime koyuyorum. Daireye bakarken yavaşça daire çiziyorum. Bundan daha iyisi olamaz. Yüksek katlı bir çatı katı değil, ama burası benim evim ve Marco'ya kapılarını açmak üzere. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. Belki de daha önce buraya hiç gelmediği içindir, ya da belki de ortak ebeveynlik yapmayı denemek için geldiği içindir.

Bunu düşünmek bile kalbimin atışını hızlandırıyor ve ona söz verdiğim gibi içeri almamın doğru bir karar olup olmadığını merak ediyorum. Josie ve ben, en yakın arkadaşlarım dışında, çok uzun zamandır kendi başımızayız. Başka birini aramıza katmak korkutucu geliyor. Dünyamızın daha karmaşık hale gelmesini istemiyorum, ama onu Marco'dan uzak tutmanın uzun vadede işleri daha da karmaşık hale getireceğini biliyorum.

uzun vadede işleri daha da karmaşık hale getireceğini biliyorum. Kapıda yumuşak bir vuruş duyduğumda kendime bunu hatırlatıyorum.

Derin bir nefes alıp, kapıya merakla bakan Josie'ye bakıyorum.

"Sana küçük bir sürprizim var, aşkım..." diyorum temkinli bir şekilde kapıya doğru yürürken ve kapıyı açtığımda Marco'yu orada bir şişe şarap ve kapağında penguenler olan bir çocuk kitabı ile dururken buluyorum. Koyu renkli kot pantolon ve bronzlaşmış kollarını sıkıca saran beyaz bir tişört giyiyor. Onu takım elbise giymeden, rahat kıyafetlerle görmek hoşuma gitmeye başlıyor.

"Merhaba," diyorum sonunda, konuşmayı hatırlayarak.

"Selam." Gülümsüyor ve bu gülümsemenin beni sıcak bir banyo gibi sardığını görebiliyor mu acaba diye merak ediyorum.

Kapıyı daha fazla açıyorum ve içeri girmesi için başımı sallıyorum. Küçük giriş holüne adım attığını izliyorum, mütevazı dairemi incelerken bakışlarını takip ediyorum. Neden birdenbire kendimi güvensiz hissettiğimi bilmiyorum. Belki de onun bir milyarder olması ve ben onun evinin içini görmüş olmamdandır. Şimdiye kadar dairemin rahat olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi dar geliyor.

"Daireni çok beğendim," diyor, bana dönüp bakarken samimi olduğunu görebiliyorum. "Tam *sana* göre."

Bununla ne demek istediğini merak ediyorum, ama sorma fırsatım olmuyor çünkü Josie adeta ona doğru hızla emekliyor.

"Mah-coooooo!" diye sevinçle bağırıyor.

"Merhaba Josie," diyor, yüzünde bir gülümseme yayılırken sesi sıcak.

Yere diz çöküyor ve Josie hemen ayağa kalkıp ona doğru eğiliyor, ayakları biraz titriyor. Josie onun yanaklarını tutuyor ve ben onların birbirlerine bakışlarına hayranlıkla bakıyorum. Sadece birkaç saniye sürüyor, ama aralarındaki bağı açıkça görebiliyorum. Onun Josie'ye olan sevgisini görebiliyorum. Bunun doğru seçim olduğunu biliyorum.

"Sana bir şey aldım," diyor ve kapağında dans eden penguenlerin olduğu kitabı ona gösteriyor.

Kız sevinçle alkışlar ve babasının kucağına atlar, neredeyse onu devirecekti. Babası gülerек bana bakar, sorun olup olmadığını merak eder gibi. Gülümserim, bunun her şeyi açıklayacağını umarak.

"Sana yardım edeyim," diyorum ve o koridorda otururken elinden şarap şişesini alıyorum. Mutfığa gidiyorum ve onun kitabı yüksek sesle okumaya başladığını duyuyorum. Tezgahın üzerinden onları görmek için bakıyorum. Resim gibi mükemmel bir an ve telefonumla fotoğraf çekme isteğine direniyorum. Bunun yerine, unutmak istemediğim bir an olduğu için hafızama kazıyorum.

Fırını açıp, işten eve geldikten sonra hazırladığım ve pişmekte olan güveci kontrol ediyorum. Brokoli ve peynir kokusu burnuma geliyor ve midem guruluyor. Neredeyse pişti. Yakındaki dolaptan iki şarap kadehi alıp Marco'nun getirdiği şarabın mantarını açıyorum. Vintage bir şarap ve muhtemelen kiramdan daha pahalı.

"Şarap için teşekkürler," diye mutfaktan sesleniyorum.

"Tabii ki. Yardıma ihtiyacın var mı?" diye cevap veriyor.

"Hayır, ben hallederim. Siz ikiniz takılın. Yemek neredeyse

hazır." "Kokusu çok lezzetli!"

Kendi kendime gülümsüyorum. O kızımızla oynarken, akşam yemeği hakkında bu kadar rahat bir şekilde onunla konuşmak çok garip geliyor. Sanki her zaman böyleymiş gibi, ama karnımdaki heyecan bunun yeni bir şey olduğunu hatırlatıyor. Heyecan verici. Josie için, diye kendime hatırlatıyorum. O Josie için burada. Böyle olması gerekiyor.

Şaraptan uzun bir yudum alıp, iki bardağı da tabaklar ve çatal bıçaklarla donatılmış yemek masasına götürüyorum. Marco, Josie'yi kucağına alıp bana doğru yürüyor.

"Kitap nasıldı, Josie kızım?" diye

soruyorum. "Pe-gin," diyor.

"Doğru," diyor Marco gururla.

Josie'nin söylediği her kelimenin onun için yeni olduğunu fark ediyorum. Onun tanık olduğu küçük bir dönüm noktası. Aniden, onun kaçırdığı dönüm noktalarından dolayı suçluluk duyuyorum. Yuvarlanmak. Oturmak. Emeklemek. Katı yiyecekler yemek. İlk kelimesini söylemek. Onu bunun için suçluyordum, ama şimdi kendimi suçluyorum. Onun bunları kaçırmasının sebebi benim.

"Onu mama sandalyesine oturtabilir misin?"

diye soruyorum. "Tabii, bir deneyeyim," diyor.

O mama sandalyesine sanki bir tür işkence aletiymiş gibi bakarken gülmemeye çalışıyorum. Mutfağa gidip fırından güveci çıkarıyorum.

yemek masasına geri getirdiğimde, Marco Josie'yi emniyet kemeriyle oturtuyor ve Josie, bazen bana yaptığı gibi direnmiyor. Hem sinirleniyorum hem de etkileniyorum.

Güveci masanın ortasındaki büyük sıcak tutucuya koyuyorum. Marco, Josie'nin yanındaki koltuğa oturuyor ve buhar çıkan yemeğe bakıyor.

"Vay canına. Çok lezzetli görünüyor," diyor.

Acaba sadece nazik davranıyor mu diye merak ediyorum. Bu adam şehirdeki, hatta dünyadaki en iyi restoranlarda yemek yiyor. Güveç yemeğimin, onun alışık olduğu beş çeşit yemeklerin yanında sönük kalacağından şüpheliyim. Bir servis kaşığı alıp tabağına bir yığın koyuyorum. Sonra Josie'nin yemeğini plastik bir kaseye koyup soğuması için kenara koyuyorum, ardından kendi tabağımı hazırlıyorum.

Josie'nin sabırsızca bana baktığını görünce, onun kasesini işaret ederek "Sıcak" diyorum. Yemeğini soğutmak için üzerine üflüyorum.

"Onun için yemek güvenli mi?" diye merakla sorar Marco.

"Mm." Başımı sallarım. "Makarna yumuşak ve brokoli ile tavuğu çok küçük doğradım."

"Doğru. Onun artık bebek olmadığını sürekli unutuyorum..."

Gülümsüyorum. Kızı hakkında keşfedeceği çok şey var.

Şarap kadehimi alıp kaldırıyorum, hiçbir şey söylemeden. Umarım bu an her şeyi anlatır. Kadehini benimkine tokuşturuyor, gözlerimiz birbirinden ayrılmıyor. Ayrılmak uğursuzluk getirir, ama şimdi gözlerimi ondan ayırmakta zorlanıyorum

. Gergin bir şekilde boğazımı temizlerim ve bir yudum alırım, Josie'ye bakarak, başka yere bakmak için bir bahane bulduğuma sevinirim.

Akşam yemeğinin çoğunu Josie'yi izleyerek geçiriyoruz, yemek yerken yaptığı dağınıklığa ve Marco'ya yaptığı komik suratlara gülüyoruz. Yemekten sonra Marco, yüzünde memnun bir gülümsemeyle karnını okşuyor.

"Çok lezzetliydi. Patlayacağımı düşünmeseydim üçüncü tabağı da yerdi."

"Beğendiğine sevindim," diyorum ve masayı toplamaya başlıyorum.

"Ev yemeği yememizin üzerinden epey zaman geçti." "Senin

için bunu yapacak kimse yok mu?" diye soruyorum.

"Aşçı gibi mi?" diye gülerek sorar.

"Evet," diye omuz silkiyorum.

"Hayır. Ben genelde dışarıda yemek yerim ya da paket servis sipariş ederim. Bu benim için gerçekten büyük bir zevk, teşekkür ederim. Gerçekten."

Gülümsemeyi zor tutuyorum. "Rica ederim."

Marco bulaşıkları yıkamayı teklif eder, ama ben onu eliyle işaret ederek Josie ile vakit geçirmesini söylerim. Mutfağı temizlerken, Josie'nin ona gururla tüm oyuncaklarını gösterdiği ve Marco'nun her birine daha da heyecanlandığına şahit olurum. Bu konuda gerçekten çok başarılı.

İşimi bitirdikten sonra, Josie'nin yatma rutininde bana yardım ediyor. Biberon, banyo, kitap, yatak - dört B. Sanki onu kırabilirmiş gibi her şeye çok dikkat ediyor, bu gerçekten çok tatlı bir şey. Bunu birlikte yapacak birinin olması çok güzel, itiraf etmeliyim. Aslında yardımdan çok, benimle birlikte birinin olması daha önemli. Böylece kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum.

Josie beşiğine yatırıldıktan sonra odadan çıkıyorum, ama Marco'nun arkamda olmadığını fark ediyorum. Dönüp bakıyorum ve onu kapıdan, doyamayacakmış gibi ona bakarken görüyorum. Kendi kendime gülümsüyorum ve oturma odasına doğru yürürken ona bu anı yaşıyorum. Birkaç dakika sonra bana katılıyor, oturma odası ile koridorun kapıya doğru olan kısmı arasında garip bir şekilde duruyor. Topuklarında sallanıyor ve sonunda bana bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle.

"Yatma vaktinde yardım ettiğin için teşekkür ederim."

O da başını sallayarak yere bakıyor. Onu bu kadar gergin görmek nadirdir. Bu kadar kararsız. Bu beni alçakgönüllü yapıyor ve kalbimi lanet bir balık gibi sarsıyor.

"Sence..."

Ona umutla bakıyorum.

"Yarın akşam yine gelebilir miyim?" diye sorar sonunda, gözlerini kaldırıp benimkilere bakarak. Boğazımı yutarım, gözlerinde kaybolmamaya çalışırım, çünkü kaybolursam, onu her akşam sonsuza kadar davet eden ben olurum.

"Tabii," diyorum.

Gülümsemesini sakladığını anlayabiliyorum, ama dans eden gözleri onu ele veriyor. Teşekkür etmek zorunda değil, çünkü yüzünde her şey yazıyor. Ve her gece geldiğinde, bu hafta her gece olduğu gibi, bu ifade kaybolmuyor.

Küçük bir rutine giriyoruz ve saat 18:30 olduğunda kendimi giderek daha heyecanlı hissediyorum. Josie bile kapının çalınmasını bekliyor. Her gece aynı. Bir şişe şarap ve Josie için yeni bir hediyeyle geliyor. Ben akşam yemeğini pişiriyorum ve temizlik yapıp kızımızı yatırmaya hazırlamadan önce ona *hayran hayran* bakıyoruz. Onun orada olmasıyla kendimi giderek daha rahat hissediyorum, ama nedense aynı zamanda daha da gerginim. Her tesadüfi dokunuş, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Sanki vücudum daha fazlasını istiyor, ama beynim temkinli davranıyor. Ama benim temkinli tavrım da yavaş yavaş azalmaya başlıyor.

Marco, Josie uyuduktan sonra bile daha uzun kalmaya başlıyor. Kanepede, her zamanki Josie konusundan uzaklaşan sohbetler eşliğinde şarabımızın geri kalanını içiyoruz. Gözlerimiz daha sık buluşuyor ve birbirine kilitleniyor, bu da bakışlarımızı başka yöne çevirmeyi gittikçe zorlaştırıyor. Bakışları dudaklarıma kayarken, onu tekrar öpmek nasıl bir his olurdu diye hayal etmemek neredeyse imkansız. Onunla birlikteyken hissettiğim bu duyguyu inkar edemem. Başından beri var olan bu kıvılcım, onu söndürmek için çaresizce uğraşmış olsam da.

O gittiğinde, yatakta uzanmış onu düşünüyorum ve ikimiz de farklı seçimler yapsaydık her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşünüyorum. Ama yapmadık. Olan biten her şeyden sonra, ortak ebeveynlikten başka bir şey olabileceğimizi düşünmek aptalca geliyor. Hiçbir zaman bunu başaramadık. Josie'nin iyiliği için, sahip olduğumuz şeyi mahvetme riskini göze alamam.

Bölüm 52

MARCO

"Birkaç günlüğüne ayrılmam gerekiyor," diyorum ve kanepede karşımda oturan Erica'nın tepkisini ölçmeye çalışırken şarabımdan bir yudum alıyorum. Yüzünün bir anlığına sarsıldığını görüyorum ve onun kaşlarını çatmasını görmekten nefret etsem de, bir yanım bundan memnun. Bu beni özleyeceği anlamına mı geliyor? Uzun süre bunu belli etmiyor, ağzını zayıf bir çizgiye çekip bana başını sallıyor.

"İş mi?" diye soruyor.

"Evet. Kanada."

"Amerika yetmiyor mu?" diye soruyor, şarap kadehinin arkasından gülümseyerek.

Benimle dalga geçiyor. Hoşuma gidiyor. Geçen hafta, nadiren gördüğüm esprili yanını sık sık görme şansına eriştim. Her akşamımı burada geçirdiğim için, bana karşı daha rahat hissediyor gibi geliyor. Ben de ona karşı daha rahat hissediyorum. Josie'yi tanımak için gelmiştim, ama her akşam çok daha fazlasını alarak ayrılıyorum.

"Avrupa da pek yetmiyor," diyorum sırtarak.

Gözlerini devirip kanepenin karşısından bana bir yastık fırlatıyor.

"Hey!" diye bağıyorum, yastığı kaçırıp krem rengi kanepesine kırmızı şarap dökmemeye dikkat ediyorum.

Kıkırdarak parmağını ağzına götürüyor ve sehpadaki monitörü kontrol ediyor. Elimini ağzıma götürüyorum, bir saat önce uykuya dalan Josie'yi rahatsız etmemek için sessiz olmamız gerektiğini unutmuşum.

"Hâlâ derin uykuda," diyor Erica rahatlamış bir

şekilde. "İyi," diyorum.

"Evet, uykusu çok ağırdır. Horlar da. Tıpkı senin gibi." Bana eğlenceli bir bakış atıyor.

"Ben horlamam," diyorum savunmacı bir tavırla.

Erica gülüyor ve şarabından bir yudum daha alıyor. Birlikte geçirdiğimiz geceleri sık sık düşünsem de, harika seksin yanı sıra, onun da bende kaldığını unutuyorum. Kadınların yapmasına asla izin vermediğim bir şey.

"En azından ben öyle düşünmüyorum," diyorum düşünceli bir şekilde. "Senin dışında kimse kalmadı. En azından yıllardır..."

Erica gözlerimi gördüğünde şaşırılmış gibi görünüyor. İtirafımdan mı, yoksa geçmişimizi gündeme getirmemden mi şaşırdı, emin değilim. Bu konu, kanıtı diğer odada uyuyor olmasına rağmen, dikkatle ele aldığımız bir konu.

Bir şey söyleyecek gibi görünüyor, ama vazgeçiyor, mükemmel dudakları kapanıyor ve düşüncelerini içinde saklıyor.

"Peki, Kanada'da ne yapıyorsun?" diye sorarak konuyu değiştirir.

"Toronto'da bağımsız bir gazeteyle görüşüyorum. Yeni bir pazara, yeni bir ülkeye açılmak istiyorum."

Josie ile tanıştığımdan beri, içimde daha fazlasını elde etmek için yeni bir ateş yandı. Genişlemek. Onun gurur duyabileceğı bir şey inşa etmek. Şu anda yaptığım her şey onun için. Ona miras bırakmak istiyorum ve annesinin gazetelere olan sevgisiyle, bunun büyük bir parçası olmasını istiyorum.

"Bütün bunları nasıl yapıyorsun?" diye merakla soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Ben hep böyleydim. Ayrıca, bu gemiyi çalıştıran arkamda bütün bir ekip var."

"Yine de, oldukça etkileyici."

Onun iltifatına gülümseme isteğimi zorlukla bastırıyorum.

"Sen de bak. Çalışıyor ve pratik bir annesin. Her şeyi kendi başına yapıyorsun. Bana annemi hatırlatıyorsun."

"O da bekar bir anne miydi?" diye sorar Erica şaşkınlıkla.

"Teknik olarak değil, ama babamın hiç ortada olmadığı düşünülürse, öyle sayılabilir," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Üzgünüm," diyor Erica yumuşak bir sesle.

Onu eliyle uzaklaştırıp şarabımın geri kalanını bitiriyorum. "Eski haber. Gerçekten."

Her ne kadar son zamanlarda sarhoş kafamda beni rahatsız etse de. Normalde onun hakkında konuşmam, ama Erica ile konuşmak kolay. Az da olsa konuştuğumda bile, bu şimdiye kadar kimseyle konuştuğumdan daha fazla.

"Gitmeliyim," diyorum, saatime bakarak. "Uçuşum erken." "Tabii. Elbette."

Erica bacaklarını altından çekip ayağa kalkar ve beni uğurlamak için dışarı çıkar. Onu böyle görmek hoşuma gidiyor. Rahat bir eşofman giymiş, saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmış. Her geldiğimde, bir zırh katmanını daha çıkardığını hissediyorum. İlk gece, hala iş kıyafetleri içindeydi. Ertesi gece, bir elbise giymişti. Sonra kot pantolon. Sonra eşofman. Onu yavaş yavaş soyuyormuşum gibi hissediyorum, ama fiziksel olarak değil. Yavaş yavaş bana kapılarını açıyor.

Onu kapıya kadar takip ediyorum, her ne kadar gitmek istemiyor olsam da. Kapıyı açıyor ve ben içeri girmeden önce bana bakıyor. Onu öpmek için elimden geleni yaparken, bir şey söylemesini bekliyorum. Son birkaç gecedir, gözlerimiz biraz daha uzun süre temas ettiğinde ve dudakları sanki benimkini arıyormuş gibi yavaşça açıldığında, kendimi fiziksel olarak durdurmak zorunda kaldım.

"Teşekkür ederim," diyor sonunda. "Çok... güzeldi. Josie'ye yardım etmen."

"Tabii ki. Burada olmak istiyorum... Josie ile birlikte."

Duygularım hakkında dürüst davranmayarak, aramızdaki büyüğü bozmuş muyum acaba? Josie ile burada olmayı ne kadar seviyorsam, Erica ile burada olmayı da o kadar seviyorum.

"Tamam. Peki, iyi yolculuklar." Kapıyı daha fazla açar.

"Teşekkürler." Dışarı çıkıp koridorda yürüyorum, arkamda kapısının kapandığını duyuyorum. Onu şimdiden özledim.

Toronto'ya olan uçuşum iki saatten biraz kısa sürüyor. Bu süreyi, satın almaya çalıştığım gazeteyle ilgili araştırmalarımı inceleyerek geçiriyorum. Kimsenin bilmediği birkaç nadir bilgiyi önceden öğrenmiş olarak gitmeyi seviyorum. Bu, benim gerçekten ilgilediğimi gösteriyor.

Özel uçağım havaalanına yaklaşırken, telefonuma bir mesaj geliyor. Erica'dan geldiğini görünce şaşıyorum: *Bugün için iyi şanslar...*

Beni düşündüğünü bildiğim için içimden gülümsüyorum. Josie dışında başka hiçbir şey hakkında mesajlaşmadığımız için bu hoş bir sürpriz. Hemen cevap yazıyorum.

Ben: *Teşekkürler. Nasıl gittiğini sana haber veririm.*

Yeterince basit, ama ona daha sonra tekrar konuşmayı planladığımı bildiriyor. Bunu onunla paylaşmak istiyorum. Onu tanımak istiyorum, o da beni, ortak ebeveynlik dışında. Eğer izin verirse.

Aşağıda şehir görünmeye başlar, inişe geçerken gökdelenler yüksekte yükselir. Yere indiğimizde, bekleyen arabaya binerim ve doğrudan toplantıya giderim. Zamanım daralıyor, aslında dün gece çıkmalıydım, ama Josie

ve Erica ile geçireceğim akşamı kaçırmak istemedim. Onlardan birkaç gün uzak kalacağımı bilmek yeterince zor. Mümkünse bir gece daha uzak kalmak istemedim.

Toplantıya birkaç dakika kala varıyorum ve binaya girerken rahat bir nefes alıyorum. Bir saat sonra, yüzümde bir gülümsemeyle dışarı çıkıyorum. Anlaşmayı henüz imzalamamış olsam da, imzalayacağımı biliyorum. Yarın öğle yemeğinde işletme sahibi ile tekrar görüşeceğim. Yönetim kurulu odasında yapılan resmi toplantılar gerçekleri konuşmak için harika olsa da, öğle yemeğinde yapılan sohbetler daha samimi olur diye düşündüm.

Şehir arabasıyla otele gidip resepsiyonda check-in yapıyorum, sonra asansörle odama çıkıyorum. Oda en üst katta ve şehrin 360 derecelik manzarasına sahip. New York'ta da benzer bir manzara var ama böyle yeni bir şehri görmek heyecan verici, özellikle de bu şehirde büyük bir anlaşma yapmak üzereyken. Keşke bu manzarayı paylaşacak biri olsaydı. Telefonumu çıkarıp o kişiye mesaj atıyorum.

Ben: *Henüz resmi bir şey yok, ama iyi görünüyor.*

Erica: *Köpekbالیğı yine saldırdı ;)*

Ben: *Josie nasıl?*

Erica: *İyi. Öğle yemeğine gidiyoruz.*

Ben: *Onu özledim.*

Erica: *O da seni özliıyor.*

Erica'ya onu da özlediğimi söylemek istiyorum, ama duygularımı paylaşacaksam bunu yüz yüze yapmam gerektiğini biliyorum. Eğer bir şansımız daha olursa, bu sefer doğru şekilde yapmak istiyorum.

Ben: Öğle yemeğinde iyi eğleneler. Sonra konuşuruz.

Telefonumu süitin ortasındaki büyük kanepeye atıp üzerine uzanıyorum. Günün geri kalanını şehri keşfederek geçireceğim için biraz kestirmek iyi gelir. Bir şeyler yapmazsam, odamda Josie ve Erica'yı düşünerek kendimi paralamaktan başka bir şey yapamayacağımı biliyorum. Onları şimdiden özlüyorum ve onları son gördüğümünden bu yana yirmi dört saat bile geçmedi. O küçük kız beni parmağında oynatıyor ve annesi de tanıştığımızdan beri beni kendine bağladı.

Onlarla ne kadar çok zaman geçirirsem, gerçek bir aile olmamızı o kadar çok istediğimi fark ediyorum. Bunu çok net görebiliyorum. Bunu görebiliyorum çünkü bunu yaşıyoruz, ama sanki rol yapıyormuşuz gibi geliyor. Sanki evcilik oynuyormuşuz gibi. Onlara gidip akşam yemeği yiyip, Josie'nin yatma vaktinde ona yardım ediyorum, bu da günümün en güzel anı, ama sonra eve gidip kendimi daha da yalnız hissediyorum. Sanki birkaç saatliğine istediğim her şeye sahip oluyorum, sonra da rüyamdan uyanmak zorunda kalıyorum.

Daha fazlasını istediğim için kendimi bencil hissediyorum, özellikle de Erica bana hayatlarını açarken sabırlı olmam gerektiğini açıkça belirttiği için. Bunu yaptığı için ona sonsuza kadar minnettar olacağım, özellikle de yaşadığımız onca şeyden sonra. Çok şey oldu ve bazen tam bir pislik gibi davrandım. Bana bir şans daha verdiği için şaşkınım.

Bu şansı kaçırmak istemiyorum ve Erica'ya olan duygularımı eyleme dökersem ikisini de kaybetmeyeceğime emin olmalıyım. Umarım Josie'nin hayatında olmaya olan ihtiyacımın çok gerçek olduğunu biliyordur. Baba olana kadar baba olmayı bu kadar çok istediğimi bilmiyordum. O küçük kızı hayatımdan daha çok seviyorum. Onunla yeni tanışmış olmam ya da varlığından yeni haberdar olmam önemli değil. Onun beni bu kadar büyülemiş olması için içimden bir yerlerde bunu biliyor olmalıydım.

Ama duygularımı dışa vurmazsam, hayatımı değiştirebilecek bir şeyi kaçıracığımdan korkuyorum. Erica *doğru kişi* olabilir. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onun doğru kişi *olduğuna* o kadar çok ikna oluyorum. Onu düşünmeden duramıyorum, sadece yatakta yatarken tadını hatırladığımda değil. Josie için yaptığı küçük şeyleri görmeden duramıyorum. Ne kadar büyük bir kalbi olduğunu ve ne kadar iyi bir anne olduğunu. Bana söylediği, alaycı sözleri tekrar tekrar hatırlıyorum, söylediği anlardan çok sonra bile beni güldürüyorlar. Uyumak için gözlerimi kapattığımda, yeşil gözlerini, tüm tonlarını görüyorum. Nadiren ortaya çıkan kahkahasını duyuyorum, hafızama kazınmış.

Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, ona o kadar çok aşık olacağımı biliyorum. Onu geri kazanmalıyım. Aklıma bir fikir geliyor. Telefonumu alıp e-postalarımı açıyorum. İnsan kaynakları müdürünü aratıp bir e-posta yazıyorum ve Erica'nın gazetenin başına terfi etmesini istiyorum. Bunu sadece onu geri kazanmak için değil, hak ettiğini bildiğim için yapıyorum. O gazeteyi herkesten daha iyi biliyor. Josie'den sonra en çok sevdiği şey bu.

Ona sevdiği bir şeyi verirsem, belki ona aşık olduğumu anlayacağını umuyorum.

Bölüm 53

ERICA

Telefonum masamda titriyor ve ekranda Marco'nun adını görünce gülümsemeden edemiyorum. Kimsenin yanaklarımın kızardığını ve kübikimde otururken hissettiğim baş dönmesini görmediğinden emin olmak için etrafa bakınıyorum, sanki bana kim mesaj attığını bileceklermiş gibi. Kimse bir şey bilmiyor ve bilseler bile, Marco sayesinde sessiz kalmaya yemin ettiler.

Bana kreşteki çalışanı nasıl hallettiğini anlattığından beri kendimi çok daha rahat hissediyorum. Güvende. Josie tekrar benimle işe gelmeye başladı, bu benim için çok uygun, ama onu da mutlu ediyor. Orayı çok seviyor. Marco'nun durumu kontrol altına alıp, başka magazin dergileri kızımız hakkında haber yapmadan onu korumak için olayı durdurmasının seksi olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Benim hiçbir şey istemememe rağmen, kendimi çaresiz hissettiğim bir durumda bunu yaptı. Eminim kendini de korumak için yapmıştır. Ve beni. Yine de, onun davranışlarından etkilendiğimi fark ettim.

"Sakin ol," diye düşünüyorum, telefonumdaki mesaj bildirimine bakarak. Telefonumu alıp heyecanla mesajı açıyorum.

Marco: *Toronto Times'ın yeni sahibine bakıyorsun.*

Onunla ve yeni başarısıyla gurur duyuyorum, ayrıca bu haberi benimle paylaşmak istemesinden de gurur duyuyorum.

Ben: *Başaracağını biliyordum. Tebrikler!*

Marco: *Döndüğümde kutlayabilir miyiz?*

Mesajını tekrar okurken derin bir nefes alıyorum. Josie'den bahsetmiyor, sadece kutlamak istediğini söylüyor. Üçümüzü mü kastettiğini, yoksa sadece ikimizi mi, merak ediyorum. Her iki durumda da mutlu olurum, ama ikimizin yalnız kalacağı düşüncesi beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. Birlikte geçirdiğimiz gecedен bu yana epey zaman geçti, ertesi sabah her şey yüzümüze patlamıştı.

Ne cevap vereceğimi düşünürken, ekranda üç nokta beliriyor. Mesaj yazıyor. Ne diyeceğini bekliyorum.

Marco: *Midtown'daki yeni restoranda akşam yemeği? Sen, ben ve Josie.*

Tutmuş olduğum nefesimi veriyorum. Sanki ne düşündüğümü biliyormuş ve zihnim kaçmadan önce ihtiyacım olan açıklığa kavuşturmayı yapmış gibi.

Ben: *Harika olur.*

Marco: *Yarın döneceğim.*

Aslında, bu gece dönmesini umuyordum. Onu bir süre daha göremeyeceğimi bilmek beni hayal kırıklığına uğratiyor.

Erica: *İyi yolculuklar!*

Telefonumu masamın üzerine koydum ve sandalyeme yaslanarak kollarımı başımın üzerine uzattım, sonra tekrar öne doğru eğildim. Onu özlüyorum. Özlememeye çalışsam da özlüyorum. Özlemediğimi iddia etsem de özlüyorum. Josie de özlüyor. Her akşam saat 6:30 civarında kapıya bakıyor, kapının çalınacağını umuyor. Ben de öyle.

Akşamlarımızı birlikte geçirebileceğimiz birinin olması çok güzel, özellikle de bu kişi yakışıklı ve çekici bir erkekse. Sabırlı ve Josie'ye her şeyi büyük bir özenle yapan biri, onu kucağına alıp kitaplarını okumaktan, ona köpük banyosu hazırlayıp suyun sıcaklığının tam doğru olduğundan emin olmaya kadar.

Beni dikkatle dinleyen, beni güldüren ve uzun zamandır hissetmediğim duyguları hissettiren biri. O yokken onu özlüyorum, hatta kanepede yanımda otururken bile. Dudaklarının benim dudaklarıma değdiğinde nasıl bir his uyandırdığını, büyük ellerinin vücudumu nasıl nazıkçe kontrol ettiğini bilmek neredeyse acımasızca, çünkü bir daha asla bunu yaşayamayacağımı biliyorum. Her şeyi tersine yaptığımız için kendimizi lanetliyoruz.

Burada olduğu son gece, neredeyse kalmasını isteyecektim. Josie çoktan uykuya dalmıştı ve biz de kanepede her zamanki yerimize yerleşmiştik. Sohbetimiz rahattı ve onun yanında kendimi çok rahat hissediyordum, ona sadece benim kullandığım alaycı mizahımla takılıyordum. O da bunu bir şampiyon gibi karşıladı ve hemen karşılık verdi.

Yatak odam hemen oradaydı. Onu oraya götürmek çok kolay olurdu, ama ne kadar onu istesem de kendimi buna ikna edemedim. Kalmayı isteseydim, evet der miydi acaba? O gece yatakta yatarken, onun yanımda olduğunu hayal ettim.

Bu işleri karmaşıktırır mıydı? Bu noktaya gelmek için yaşadığımız her şeyi mahveder miydi? Ne olduğumuzu bile bilmiyorum. Arkadaş mı? İş arkadaşı mı? Ebeveyn mi? Çıkıyor muyuz? Yukarıdakilerin hepsi mi? Ne olursak olalım, şu anda işliyor

ve Josie mutlu. Sonuçta bunun onun için olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Onun için bunu mahvetmek istemiyorum.

Marco ile tekrar birlikte olmayı ve onun yanımda olmasının ne kadar güzel olduğunu düşünsem de, ona güvenmekten hoşlanmıyorum. Kimseye güvenmekten hoşlanmıyorum. Bir süredir Josie ile bu işi yapıyorum ve çok fazla emek gerektiriyor olsa da, kimsenin beni hayal kırıklığına uğratmayacağını bilmek daha güvenli. Her şeyi mahvedebilecek tek kişi benim ve ben de payıma düşeni yaptım, ama bu başkasına güvenmekten daha kolay.

Marco'nun ruh halinin nasıl değişebileceğini gördüm. Parmak şıklatması gibi, bir anda tamamen farklı bir insan oluyor. Soğuk. Mesafeli. Öfkeli. Onun karanlık yanlarını gördüm ve bu beni korkutuyor. Josie onun bu yönünü bilseydi nasıl hissederdi, hayal bile edemiyorum. Ama yine de, bu karanlığın sebebi benim. Yanlışlıkla ona bir bomba atarak fırtınayı ben başlattım. Biri benden bu kadar büyük bir şeyi saklasaydı, nasıl tepki verirdim acaba?

Telefonum masamda titreyerek düşüncelerimden koparıyor beni. Sadie arıyor. Aniden gergin hissediyorum. Onunla bir süredir konuşmadım, bu bizim için alışılmadık bir durum. Marco'yu hayatıma geri aldığımdan beri ondan kaçınıyorum galiba. Onun söyleyecekleriyle yüzleşmeye hazır değilim. O benim en iyi arkadaşım ve genellikle açık sözlülüğü hoşuma gider, ama Marco ve Josie ile kurduğum baloncuğun tadını çıkarıyorum. Kimsenin onu patlatmasını istemiyorum.

"Alo?" diye cevap veriyorum.

"En iyi arkadaşımın nereye kaybolduğunu merak etmeye başlamıştım..." diyor Sadie.

"Hâlâ buradayım. Söz veriyorum."

"Güzel. Öğle yemeği için vaktin

var mı?"

"Otuz dakika sonra..." diye cevap

veriyorum. "Güzel. İş yerine uğrarım."

"Görüşürüz!"

Kırk dakika sonra, köşedeki sandviççide pastrami sandviçlerimizle bir masaya otururuz.

"Ofise dönmen ne kadar sürer?" diye soruyorum, buzlu çayımı yudumlarken.

Sadie saatine bakar. "Kırk beş dakika kadar, ama bugün işler yavaş. Geç kalabilirim. Sen?"

"Aynı. Marco zaten şehir dışında, bu yüzden herkes biraz daha rahat davranıyor."

O başını sallar ve çantasından bir cips çıkarır, merakla bana bakarken ağzına atar.

"*Marco* nasıl?" diye sorar, adını vurgulayarak. "İyi."

Omuz silkiyorum.

"Velayet belgelerini hazırlamıyorsun, değil mi?"

İç çekip ona bakarım, bu konudaki düşüncelerinin yükünü üstlenmeye hazırım.
"Hayır, yapmayacağım."

Bir an sessiz kalır. "Bence bu iyi." "Bekle. Öyle mi

düşünüyorsun?" diye şaşkınlıkla sorarım.

"O kızın *babası*. Onun hakkında ne düşünürsem düşünsem, bu gerçeği gölgede

bırakıyor." "O kadar da kötü biri değil, Sadie."

"Siz üçünüz hâlâ 'aile' olmaya çalışıyor musunuz?"

"Akşamları yardım ediyor. Dürüst olmak gerekirse, yardım etmesi gerçekten çok hoş. Arkadaşlık ediyor. Josie onu çok seviyor. Onu onunla birlikte görmelisin."

"Peki ya magazin dergisi? Endişelenmiyor musun?" "O

halletti," diye cevaplıyorum.

"Gerçekten mi?" Etkilenmiş görünüyor.

"Kreş çalışanını işten çıkardı. Gizlilik anlaşması hazırladı. Her şeyi halletti."

"Fena değil, Bay Vallejo," diyor, neredeyse kendi kendine.

Marco'nun hayatımın bir parçası olmasına karşı tutumunun yumuşadığını düşünerek içimden gülümsüyorum. Josie'nin hayatının.

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Ben mi? Ben neyim?"

"*Sen* de bu işin içindesin. O adama karşı bir şey hissetmiyormuş gibi davranma, çünkü onun hakkında konuşma şeklinden bunu anlayabiliyorum."

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "*O kadar* belli mi?"

"Kızım. Senin en iyi arkadaşın olmasam da, sokaktaki bir yabancı olsam bile, bunu görebilirim."

İnlerim ve tavana bakarım. "Bilmiyorum." Kafamı sallarım. "Onu aklımdan çıkaramıyorum. Her şeyi istemek o kadar kötü mü? O adamı? Mutlu küçük bir aileyi?"

"Hayır," diyor Sadie yumuşak bir sesle. "Hepimizin istediği şey bu."

Başımı kaldırıp ona biraz şaşkın bir şekilde bakıyorum. İlk kez aşk ve aile istediğini itiraf ediyor.

"Benim ne düşüneceğimden korktuğun için bana bir şeyler söylememeni istemiyorum. Tamam mı?" diyor, uzanıp elimi sıkıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, onun elini sıkarak.

Öğle yemeğinin geri kalanını Marco hakkında kızlar arasında sohbet ederek geçiriyoruz. En iyi arkadaşlarımdan biriyle bunu paylaşmak, sandviçleri tıkınarak ve ortaokul günlerine geri dönmüş gibi kıkırdayarak çok iyi geliyor. Sonunda, kızımın babasına büyük bir aşık olduğumu kabul ediyoruz. Ne garip bir düşünce.

Ofise döndüğümde masama oturup e-postalarımı açtım. Listenin en başında, insan kaynakları müdüründen bana ofisine gelmemi isteyen bir e-posta vardı. Midem düğümlendi. Onu en son, güvenlikle ilgili tüm o karışıklığın ardından işimi kaybettiğimi düşündüğümde lobide görmüştüm. Şimdi ne istiyor acaba?

Ofisine vardığımda, bana terfi aldığımı söylediği zamanki gibi neşeli ve keyifli bir ruh hali içindeydi, oysa bu aslında bir rütbe indirimi idi. Onun tavrına bakılırsa, bunun nereye varacağını kestirmek zor. Son birkaç haftayı mevcut pozisyonumda geçirdiğim günleri düşünüyorum. Hiçbir teslim tarihini kaçırmadım, hiçbir yazarı kızdırmadım.

"Geldiğiniz için teşekkürler, Bayan Gunner," diyor ve masasının önüne oturmam için işaret ediyor.

"Tabii ki. Konu ne hakkında, sorabilir miyim?" diyorum, oturup ellerimi kucağımda gergin bir şekilde sıkıştırarak.

"Transfer ediliyorsunuz," diyor, sanki gülümsemesini zor tutuyormuş gibi. "Yine mi?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

"Bu, satın almalarda olur. Çok fazla değişken var. Siz de onlardan biri gibi görünüyorsunuz. Üzgünüm ama Bay Vallejo'dan bir e-posta aldım ve bu konuda çok kararlı."

Neden bana söylemediğini merak ediyorum. Bu sabah onunla mesajlaştım.

"Nereye transfer ediliyorum?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak.

"*NY Daily News'in* başına."

"Anlamadım?" Neredeyse boğuluyordum, sesim boğazımda düğümlendi.

"Uzun zamandır buradasınız, Bayan Gunner. Bu konuda ona katılıyorum. Bu pozisyonu hak ettiniz. İş sizin. Tabii ki, eğer istiyorsanız..."

Duyduklarıma inanamıyorum. Bana kağıdı *veriyor*, kızım dışında gurur ve mutluluk kaynağım olan kağıdı.

"İnanamıyorum..." diyorum şaşkınlıkla.

"İnanın. Bana inanmıyorsanız, e-postası burada." Dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirir. İşte orada, apaçık ortada. Marco'nun, gazeteyi devralmam için bir dizi neden sıraladığı bir e-posta. Bana olan inancı gözlerimi yaşartır. Beni sandığımdan daha iyi tanıyor.

"Sözleşmeni hazırladım. Alabilirsin. Düşün." Bana bir manila zarf uzatıyor, ben de elimin titremesini görmemesi umuduyla zarfı alıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, başımı sallayarak.

Koltuğumdan kalkıp ofisinden çıkıyorum. Marco neden bunu bana kendisi söylemedi acaba, yoksa sürpriz mi olsun istemişti? Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Belki de benim onun için ne kadar önemli olduğumu gösterme şekli budur. Manila zarfını göğsüme sıkıca bastırıp, sanki bir rüyadaymışım gibi hissederek kübik odama geri dönüyorum.

Bölüm 54

MARCO

Şehrin arka tarafındaki arabada, insan kaynakları müdürünün bana güncelleme için e-posta gönderip göndermediğini görmek için e-postalarımı yeniliyorum. Bugün Erica ile terfi konusunda görüşmeyi planladığını biliyorum, ama görüşmenin nasıl gittiğini duymadım. Bir saat önce son yenilediğimden beri gelen kutumun boş olduğunu görünce yenilgiyi kabul ederek iç çekiyorum.

Umarım toplantı iyi geçmiştir ve Erica için bir sürpriz olmuştur, ona ne kadar değer verdiğimi göstermiştir. Gerçek şu ki, ona olan hislerimi göstermek için değil, bunu yapabileceğini bildiğim için onu terfi ettirdim. Ona inanıyorum. Çatı partisinde tanıştığımız anda bu gazetenin onun için ne kadar önemli olduğunu anlamıştım. Gazete hakkında büyük bir tutku ve hırsla konuşuyor, gazeteye büyük umutlar bağlıyordu.

Gazetenin başkanı olarak harika bir iş çıkaracağından eminim. Görev süresi boyunca kendini kanıtladı ve önceki sahibinin onu daha önce terfi ettirmemiş olması çok yazık. Harika yazılar yazma ve önemli haberleri ortaya çıkarma konusunda yetenekli, parlak birini gözden kaçırdı. Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra onu hafife aldığını düşünmek beni çok kızdırdı. En başından beri potansiyelini görmüştü. Şimdi, ona bu potansiyeli gerçekleştirmesi için yetki veriyorum. Tek yapması gereken işi kabul etmek.

İnsan kaynaklarından haber almadığım için, Erica'nın işi henüz kabul etmediğini düşünüyorum. Neden acaba? Bunun onun hayalindeki iş olduğunu biliyorum, bu yüzden onun bu işi almasını istiyorum. Erica'dan da haber almadım, dün Toronto'daki gazeteyi satın aldığımızı ona haber verdiğimden beri. Buraya geldiğimden beri, gün boyunca mesajlaşıyoruz. Küçük şeyler hakkında. Bir şeyi paylaşmak güzel, özellikle de *Toronto Times'ı* satın almayı başardığımızı.

New York'a döndüğümde kutlama yapmayı teklif ederek bir şans denedim. Her iki şekilde de sonuçlanabileceğini biliyordum. Josie ile birlikte kutlayabilirdik, ki bu çok hoşuma giderdi, ya da sadece ikimiz kutlayabilirdik, ki bu da hoşuma giderdi. Sanırım bu soru onu hazırlıksız yakaladı ve onu korkutup kaçırmaktan korktuğum için Josie'nin de katılacağını açıkladım. Kızımı, annesiyle vakit geçirmek için bir piyon olarak kullanma hissinden nefret ediyorum. Ama durum öyle değil. Sadece her şeyi çözmeye çalışıyorum. İkisinin de hayatında olmak istiyorum.

"Uçak hazır, Bay Gunner," diyor içinde bulunduğum aracın şoförü, dikkatimi elimdeki telefondan çekerek. Uçağın çalıştırılması ve izin alınması için yirmi dakikadır pistte bekliyoruz. New York'a dönmek için o kadar sabırsızım ki, her dakika bir saat gibi geliyor ve önümde hala bir saatten fazla uçuş var. Sadece Josie ve Erica'yı görmek istiyorum.

Her zamanki saatim olan 6:30 civarında oraya varmam gerekiyor, ama onlar bu gece geleceğimi bilmiyorlar. Onlara sürpriz yapmayı planlıyorum. Erica yarın döneceğimi sanıyor, çünkü bu sabah ona mesaj attığımda öyle söylemiştim. O zaman döneceğimi sanıyordum, ama bekleyemedim. Birkaç işi hallettim ve buradaki işlerimi bitirdim. Kalan işler ekibim tarafından halledilecek ya da e-posta ile halledilebilir.

"Teşekkürler," diyerek başımı salladım, arabanın kapısını açtım ve özel jete doğru yürüdüm. Şoför, bagajdan valizimi aldıktan sonra arkamdan geldi. Uçağa bindim, koltuğuma oturdum, telefonumu çıkardım ve

e-postalarımı tekrar kontrol ediyorum. Hala hiçbir şey yok. Ne İnsan Kaynakları'ndan ne de Erica'dan. Hiç sabırlı bir adam olmadım, ama onun için sabırlı olmayı öğreniyorum.

Birden fazla yönden. Erica bana ona karşı sabırlı olmamı söyledi ve ona olan hislerim ve Josie'nin hayatında olmak istemem nedeniyle onun sözünü dinledim. Bana verdiği her kısıntıyı alıyorum, daha fazlasını istemiyorum ve bana verilenlerle mutlu oluyorum, ki bunlar onun dairesinde geçirdiğimiz akşamlar.

Uçuş normalden uzun geliyor, ama sonunda güneş batarken ve şehrin ışıkları yanmaya başlarken New York'a iniyoruz. Günün en sevdiğim saati. Erica muhtemelen bir saat önce işten çıkmıştır. Onu ve Josie'yi görmek için sabırsızlanıyorum, önce eve gitmek istemiyorum, doğrudan onun dairesine gitmeyi planlıyorum.

Uçaktan inip valizimi alıyorum ve akşamın erken saatlerinin havasını içime çekiyorum. Her zamanki şoförüm beni şehrin diğer ucuna götürürken, valizimi karıştırıp saçım için pomat alıyorum, uçuş sonrası saçımı düzeltmek ve biraz kolonya sıkmak için. Hala sabahki toplantıdan kalma takım elbisemi giyiyorum, ama seyahat günümün ardından çok kırıkmamış. Şoförümün arka aynadan bana eğlenceli bir ifadeyle baktığını görüyorum. Kafamı eğip ona bir bakış atıyorum. O sadece gülüyor ve gözlerini tekrar yola çeviriyor. Arka koltukta kendimi süslerken yakalandığımı bilerek kendi kendime gülümsüyorum.

Saat 6:30'da Erica'nın dairesine varıyoruz. O benim geleceğimi bilmiyor olsa da, zamanlamam daha iyi olamazdı. Asansörü beklemek için sabırsızlanarak merdivenleri koşarak çıkıyorum ve kapısını çalıyorum. Merdivenlerden sonra nefesimi toparlayıp saçlarımı elime alıyorum ve havaalanında Josie için aldığım kar küresini sıkıca tutarak bekliyorum. Yukarı çıkarken salladığım için küredeki parıltılar hala etrafta uçuşuyor. Kapının kilidinin açıldığını duyuyorum ve kapı açılıp kapıda duran bir adam görünce gülümsüyorum. Elinde bir bira tutuyor ve orada rahat görünüyor.

Yüzümdeki gülümseme aniden kayboldu, ta ki onun tanıdık geldiğini fark edene kadar. Onu tanıyordum. Lobide onunla birlikte gördüğüm adamdı. Akşam yemeğinde gördüğüm adam. Erica'nın kardeşi Troy. Gözleri aynıydı. Saç rengi de aynıydı. Merakla bana bakıyordu, gözleri elimdeki kar küresine takıldı.

"Merhaba," diyorum, kar küresini arkama saklayarak. "Erica burada mı?"

İçeriden ayak sesleri duyuyorum ve onun tanıdık sesi geliyor.

"Kim o, Troy?" diye soruyor, sonra görünür ve gözleri bana takılıyor. Ağzı hafifçe açılıyor, yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor.

"Merhaba," diye el sallıyorum, ama bu hareketin ne kadar garip olduğunu fark edince hemen pişman oluyorum. Bu anın tamamı garip ve hiç de düşündüğüm gibi değil. Belki de ona geleceğimi söylemeliydim. Belki de önce eve gitmeliydim. Belki de bu kötü bir fikirdi.

"Bay Vallejo," diyor, bir adım öne çıkarak. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Neden bana resmi adımla hitap ediyor acaba? Birlikte çalışmaya başladığımızdan beri bana hiç öyle hitap etmemişti. Hoşuma gitmedi. Arkasında duran Josie'nin beni görünce başını kaldırıp kocaman gülümsediğini görüyorum.

"Mah-coooooo!" diye bağırıyor ve ellerini çırpıyor. *Bu* ses hoşuma gidiyor

.

Troy ona, sonra da bana bakıyor, yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi var. Neler olduğunu hiç anlamıyor. Benim kim olduğumu bilmiyor. Gerçekte kim olduğumu. Erica bunu neredeyse herkesten, kendi ailesinden bile gizlemiş. Bunu bu kadar uzun süre nasıl başardığını ya da neden yaptığını bilmiyorum.

"Troy, bu benim patronum, Bay Vallejo. Bay Vallejo, bu benim kardeşim, Troy Gunner," diyor Erica, Josie'nin oturma odasından heyecanla adımı tekrarlamasına karşı yüksek sesle konuşarak. Kardeşinin arkasında, bana rolümü oynamam için bir bakış atıyor. Onun için bunu yapacağım, ama bunun canımı yakmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. İyi yönde ilerlediğimizi sanıyordum. Neden bu kadar büyük bir sır olması gerektiğini bilmiyorum, ama bunun onun hayatı olduğunu kendime hatırlatıyorum. Onun hayatında olabildiğim için şanslıyım. Ona karşı sabırlı olmalı ve onun nedenleri olduğuna güvenmeliyim.

Troy elini uzatır ve ben sıkıca sıkarım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Vallejo," diyor, cümlesi daha çok bir soru gibi.

"Ben de."

"Sizinle daha önce tanışmıştım, değil mi?"

"Eminim. Bir konferansta falan. AI dünyasını nasıl kasıp kavurduğunuzdan çok etkilendim," diyorum. İyi bir izlenim bırakmak için çok uğraştığımı fark ediyorum. Bu gece ilgilendiğim kadının ailesiyle tanışacağımı hiç bilmiyordum.

"Teşekkür ederim," diyor, duvarı biraz yıkılıyor. "Siz de. Her dünyayı kasıp kavuruyorsunuz. Şimdi de gazeteler mi?"

"Doğru. Bay Vallejo Kanada'daki ilk gazetesini satın aldı," diyor Erica, sesinde bir parça gururla.

"Öyle mi?" Bana bakar.

Başımı sallayıp ona gergin bir gülümsemeyle bakıyorum, başka bir başarılı iş adamının önünde soğukkanlılığımı kaybettiğim için kendimden nefret ediyorum.

Erica'nın arkasından, Josie'nin heyecanla bana doğru emeklediğini görüyorum. Pembe pijamalarını giymiş ve hayvanat bahçesinde ona aldığı pengueni sıkıca tutuyor. Tek istediğim diz çöküp ona sarılmak. Son birkaç gündür tek istediğim bu, ama rol yapmam gereken bu garip durumda sıkışıp kaldım. Onun benim için hiçbir şey olmadığını rol yapmam gerekiyor. Bundan hiç hoşlanmıyorum.

Erica, Josie'nin koridordan bana doğru geldiğini fark ediyor ve bana telaşla bakıyor. Kızının beni gördüğüne neden bu kadar heyecanlandığını ya da neden bana bu kadar benzediğini nasıl açıklayacağını bilmiyorum.

"Uh, seninle çok önemli bir konu konuşmam gerekiyor," diyorum ona.

"Tamam. Peki." Bu karışıklıktan kurtulmaya çalıştığımı anlayarak başını sallar. "Troy, Josie'ye biraz bakabilir misin?" diye sorar, hala durumu anlamaya çalışan kardeşine bakarak.

"Tabii ki." Josie kapıya ulaşmadan onu kucağına alır. Erica kapıdan çıkıp koridora girerken ona özlemle bakarım.

Troy arkasını döner ve Josie omzunun üzerinden bana bakar, ağzı büzülmüştür. Bundan nefret ediyorum. Troy'un fısıldayarak "Annen bunun için fazla mesai ücreti almalı, değil mi Josie kızım?" dediğini duyarım.

Onun benim en büyük hayranım olmadığını şimdiden anlayabiliyorum. Erica ona benim hakkımda ne anlatmış acaba? Ona gerçeği anlatmadığından eminim. Belki de sadece iş dünyasındaki itibarımdan yola çıkıyordur.

Erica kardeşine gözlerini devirir ve bana "üzgünüm" der gibi dudaklarını oynatır, sonra kardeşine ve Josie'ye teşekkür edip veda eder. Kapıyı kapatır ve benim önümde garip ama güzel bir şekilde durur. Keşke onu kollarıma alıp sarılabilsen. Sanki haftalardır yokmuşum gibi hissediyorum. Tonlu, bronzlaşmış bacaklarını gösteren yırtık kot şort ve Yankees tişörtü giyiyor ve şu anda tek düşünebildiğim şey, bu iki parçayı da çıkarmak.

Sanki zihnimdeki düşünceleri silebilecekmiş gibi boğazımı temizliyorum.

"Hemen aşağıda bir kafe var..." diyor Erica, yeşil gözleri benimkilere bakıyor. Gözleri parlak, neredeyse dans ediyorlar. Onu şaşırttığımı anlayabiliyorum ve bu iyi bir şey. Gülümsemeyi zorla bastırıyorum.

"Tabii. Gidelim."

Bölüm 55

ERICA

Marco, kaldırımında kafeye doğru yürürken dalgın görünüyor. Eminim aklında yüzlerce farklı şey var ve keşke onun içini rahatlatabilsem. Bu gece geleceğini hiç düşünmediğim son kişi oydu. Kardeşimin orada olması nedeniyle durum biraz garip olsa da, bu sürpriz beni mutlu etti. Onu özlemiştim ve onun da beni özlediğini hissediyorum. Sonuçta eve erken geldi ve görünüşe göre doğrudan havaalanından gelmiş olabilir.

Sessizliğin ardından, "Kardeşim için özür dilerim," diyorum yumuşak

bir sesle. "Oh, sorun değil," diyor, ama bir şeyin onu rahatsız ettiğini

anlayabiliyorum. "Bu gece geleceğini bilmiyordum."

"Bu beni ilgilendirmez."

Yanağımın içini ısırarak, şu anda kafasında neler döndüğünü anlamaya çalışıyorum. Tekrar görüşmemizin bundan çok daha fazlasını olmasını istiyordum

ama Şimdi onun içinden geçirdiği içsel çalkantılar yüzünden bu durum bozuldu. Keşke ona sarılabilsen, bana karşı sıcaklığını hissedebilsen, ona hislerimi gsterebilsen.

"Beni tebrik etmek için geldi, biliyorsun..."

Marco durur ve başını bir yana eğerek merakla bana bakar. "Terfi

için." Ona gülümserim.

"Kabul ettin mi?" diye sorar ve sesindeki heyecan beni bir kucaklama gibi sarar.

Başımı sallarım. İŞ günümün sonunda sözleşmeyi imzaladım. Her Şeyin Őokunu atlatmam birkaç saatimi aldı, ama kabul etmezsem aptal olacağımı biliyordum. Bunu *hak ediyorum*. Gazetede geçirdiğim yıllar. AdanmıŐlıĐım. Ona olan sevgim. Bu iş için benden daha iyi kimse olmadığını biliyorum ve Marco'nun bunu görmesi her Şeyi daha da güzel kılıyor.

"Neden bir Şey söylemedin?" diye soruyor.

"Sana yüz yüze söylemek için bekliyordum. Yarın eve geleceğini sanıyordum, ama sonra... işte buradasın..."

Beni kucaklamak istiyor gibi görünüyor ve ben de onu kucaklamak istiyorum, ama o kendini durduruyor ve elini uzatıyor. Ona yabancı bir nesneymiŐ gibi bakıyorum, kaşlarım atılıyor. Ama sonra onun patronum olduğunu hatırlıyorum. Bu, terfi töreninin bir parçası. İnsanlar bu yüzden iş ile zevki... ve çocukları birbirine karıŐtırmazlar.

Elini tutuyorum, ama bu hiç de iş gibi gelmiyor. Elini nazikçe uzatıyor ve elimi kolayca kavıyor, avucunun pürüzlülüğü benim avucuma rahatlık veriyor. Vücudumun her parçası, elinin benim elimde nasıl hissettirdiğinin farkında. Gözlerim onun gözleriyle buluşuyor, sıcak ve davetkar, sıcak bir kakao ve karlı bir kış günü gibi.

"Tebrikler," diyor, dudaklarının köşesinde bir gülümsemeyle. "Teşekkür

ederim," diyorum. "Bana bu şansı verdiğin için."

"Bunu hak ettin."

O gülümsemede, bana olan inancında kayboluyorum. Bakışlarım dudaklarına kayıyor ve kaldırımda durmadan önce orada kalıyor - işleri çok daha karmaşık hale getirebilecek bir şey yapmadan önce. Bir öpücükte kaybolmadan önce, nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi bilmem gerekiyor. Eğer öpüşürsem, bir daha nefes alamayacağımı biliyorum.

"Kutlayalım mı?" diye sorar, kafedeki parlak tabelaya bakarak. "Çok isterim."

Kafenin kapısını açar ve benim önünden geçip küçük mekana girmeme izin verir. Uyumsuz koltukları ve loş ışığıyla son derece rahat bir ortamdır; insan bir fincan kahve sipariş edip köşedeki bir masada gözlerini biraz zorlayarak kitap okumak ister. Rahatlamak istediğimde en sevdiğim yerlerden biridir.

"Vay canına," diyor Marco, etrafına bakarak.

"Harika, değil mi?" diyorum bilmiş bir şekilde.

"Buranın burada olduğunu bilmiyordum. Dışarıdan pek bir şeye benzemiyor."

"Bu benim küçük sırrım."

"Paylaştığın için teşekkürler." Bana gülümsüyor.

Garson bizi karşılar ve arkadaki bir masaya götürür. Yürürken Marco elini belime koyar ve önümde yürür. Uzun zamandır bana böyle dokunmamıştı. Çok basit ama samimi bir hareket. İstediğim kutlama buydu. Sadece o ve ben.

Sıcak meşe masanın etrafını saran, ortasında eklektik bir şekilde dağılmış, titrek ışıklı mumların bulunduğu patchwork bir masaya oturduk. Gittiğimiz tüm yerler, galalar ve iş etkinlikleri arasında, burası muhtemelen en sevdiğim yer. Diğer yerlerin sahip olmadığı bir samimiyet var burada ve sadece ikimiz varız.

Marco karşıdan menüyü inceliyor, ben ise kendi menm incelemek yerine ona bakıyorum. Fiziksel olarak o kadar mükemmel ki, içimdeki küçük bir parçam acı çekiyor. Neden benimle burada olduğunu bilmiyorum. İstediği herkesi elde edebilir.

"Burada ne tavsiye edersiniz?" diye soruyor, başını kaldırıp gözlerimin zaten onda olduğunu görüyor.

Kızarıyorum ve hızla menüye bakıyorum. "Kafein harika. Ve hamur işleri bu dünyadan değil."

"Pasta ve kahve olsun." Menüyü kapatır. "Akşam

yemeği için mi?"

"Neden olmasın?" Omuz silkiyor.

Gölüyorum ve koltuğa yaslanıyorum. Garson siparişlerimizi almaya geldiğinde, Marco menüdeki tüm hamur işlerini ve iki fincan kahve sipariş ediyor. Eğer bu ilk randevumuzsa, çok başarılı geçiyor. İlk *gerçek* randevumuz.

Ona tekrar baktığımda, yine dalgın görünüyor. "Ne oldu?" diye

nazıkçe soruyorum.

"Hmm?"

"Ne düşünüyorsun?"

Kaşlarını çatıp bana dikkatle bakar. "Neden beni kardeşine patronun olarak tanıttın?"

"Sen benim patronumsun," derim, asıl sorduğu soruyu kaçınarak.

"Ama aynı zamanda Josie'nin babasıyım..."

Derin bir nefes alıp kucağımdaki ellerime bakıyorum. Sorması gereken soruları soruyor, ama ben cevap vermeye hazır olduğumdan emin değilim. Yine de, cevap vermem gerektiğini biliyorum. İletişim kurma konusunda oldukça kötüyüz ve bunun işe yaramasını istiyorsam, artık bırakmamın zamanı geldi.

"Aileme, babasının hayatına geri döndüğünü söylemedim..."

"Ya da onun ben olduğumu..." diye ekliyor yumuşak bir sesle ve sesindeki acıyı duyuyorum, bu da beni daha da kötü hissettiriyor.

Aileme hamile olduğumu söylemek zorunda kaldığım zamanı düşünerek ciddiyetle başımı sallıyorum. İlk iki ay boyunca bunu oldukça iyi saklamıştım, ama sonra ne kadar yorgun olduğum ya da tuvalette ne kadar zaman geçirdiğim konusunda bahanelerim tükenmeye başladı. Ayrıca, görünmeye başlayan karnımı kamufle etmek için de yöntemlerim tükeniyordu.

Onlara söylediğim geceyi hatırlıyorum. Akşam yemeği için şehir dışındaki ailemin evine gitmiştim. Kardeşim zaten oradaydı. İlk fark eden oydu. Nazıkçe bir kadeh şampanya reddettiğimde bana tuhaf bir bakış attı, gözleri karnıma kaydı. Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

Annem de kardeşimin bana attığı tuhaf bakışı fark etmiş olmalıydı, çünkü gözleri kardeşimin bakışını takip ederek bana yöneldi ve ağzı açık kaldı. Şampanya kadehini elinden düşürdü ve kadeh ayaklarının dibinde parçalandı, herkes irkildi. Babam neler olduğunu öğrenmek istedi ve ben de onlara anlatmak zorunda kaldım.

Onlara hamile olduğumu söylemek zor değildi. Babasının kim olduğunu bilmediğimi açıklamak ise beni yerin dibine girmek istememe neden oldu. Çok geleneksel bir çift olan ailem için bu, ayaklarının dibinde duran şampanya kadehi gibi onları paramparça etti. Bu, yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi ve hala bunun etkisinden kurtulamadık. Tatiller hariç, artık çoğunlukla mesafeli davranıyoruz.

Neden onlara gerçeği söylemediğimi bilmiyorum. Marco'yu bu işe karıştırmaktansa, bilmiyormuş gibi davranmak daha kolay görünüyordu. Babamı tanıyorsam, babalık testi isteyecek, ondan para isteyecek ve her şeyi daha da karmaşık hale getirecekti. Bunlarla uğraşmak istemedim ve Marco'nun bizi reddetmesini bir tür tazminatla halledebileceğimi düşünmedim.

Marco'nun bizi bir tür ödemeye reddetmesini kaldırabileceğimi düşünmedim. Josie bundan daha iyisini hak ediyordu. Bu yüzden yalan söyledim. Herkese.

"Hamile olduğumu ve babanın *sen* olduğunu öğrendiğimde çok korktum," diyorum, ellerime bakarak. "Senin benimle ya da bebekle hiçbir şey yapmak istemeyeceğinden çok korktum. Bu reddedilmeyi nasıl kaldıracağımı ya da bir gün ona bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum..."

"Asla öyle bir şey yapmam," diyor ve koltuğun altından elimi tutuyor.

Gözlerimin arkasında yanan gözyaşlarını tutmaya çalışarak ona bakıyorum.

"Şimdi biliyorum. En azından öyle sanıyorum. Ama o zamanlar..." Yanağımdan bir gözyaşı siliyorum. "Bunu sır olarak saklamak daha kolaydı, her ne kadar bu, ailemin kalbini kırarsa da. Onları hayal kırıklığına uğratmak için yaptığım bir şey daha oldu. Muhtemelen, onların isteklerine aykırı her şeyi yapmak benim hayatımın misyonu olduğunu düşünüyorlar."

"Neden onlara söylemedin?"

"Çünkü babam asla peşini bırakmazdı. Avukatlarla peşine düşer ve ortalığı birbirine katardı. Bunu yaşamak istemedim."

Marco anlamaya başlıyormuş gibi başını sallıyor, ama biliyorum ki bir kısmı asla anlamayacak. Yaptığım her şeyin onu incittiğini biliyorum. Keşke geri dönüp, onun şimdi kim olduğunu bilerek, her şeyi düzeltebilseydim. Yine de, babam hala benim babam ve muhtemelen şimdi bile her şeyi mahvederdi.

"Sadece Josie ve benim olduğum bir dünya kurmak daha kolay hale geldi. Onu güvende tutabileceğim bir dünya. Ama..."

"Ama ne?" diye soruyor, eli hala benim elimde, cesaret vermek için hafifçe sıkıyor.

"Sen hayatıma geri dönene kadar bunun ne kadar yalnızlık olduğunu fark etmemiştim."

Elini uzatıp başparmağıyla yanağımdaki gözyaşını siler, ama elini yüzümden çekmez. Ona doğru eğilirim. O da benim kadar üzgün görünür.

"Onlara benden bahsetmeyi düşünüyor musun?" diye sordu, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

Bir an sessiz kalıyorum, cevabımı söylerken yüzümdeki elinin yokluğunu hissetmek istemiyorum. Bu küçük kafede kalmak, birbirimize bakmak ve tüm karmaşık gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalmamak istiyorum.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda.

Ciddiyetle başını sallar ve yavaşça elini yüzümden çeker. Yüzünde kara bir bulut gibi çöken ağırlığı görebiliyorum ve onu bu kadar inciten sözlerimden pişmanlık duyuyorum. Ama bunlar doğru ve artık dürüst olmanın zamanı geldi.

"Ama Josie'nin hayatının bir parçası olmanı istiyorum. Gerçekten istiyorum," diyorum kararlı bir şekilde.

Ama onun daha fazlasını istediğini biliyorum. Sadece, durumumuzu bilmediğim için ona bunu nasıl vereceğimi bilmiyorum. Bu kadar çok şey risk altındayken düşmekten çok korkuyorum. Josie risk altındayken.

"Bu gece gelebilirsin," diye ekliyorum çabucak. "Onu yatır."

Marco sadece yavaşça başını sallar. "Sorun değil. Kardeşin orada olmadığı başka bir gece beklerim. Hayatını daha da karmaşık hale getirmek istemem..."

"Marco..." diye başlıyorum, ama eli masanın altından benim elimden çoktan ayrılmış. Onu kaybediyorum.

Kahve ve hamur işleri geldiğinde, sessizce yiyip bitiriyoruz. Bu gecenin böyle geçmesini istememiştim. Onun için hissettiklerimden bu kadar korkmasaydım keşke. Tek istediğim onun kalmasıyken, korkum onu benden uzaklaştırıyor.

Bölüm 56

MARCO

Erica'yı kafenin dışına çıkarıyorum, sıcak ve rahat atmosferini geride bırakıp şehrin gecesine çıkıyoruz, etrafımızı trafik sesleri ve kalabalık kaldırımlar sarıyor. Sanki kendi küçük dünyamızı terk edip, birçok yönden gerçekliğe geri dönmüşüz gibi. Keşke orada kalabilseydik. Keşke bu gece, benim bir sır olduğum acı gerçeğini öğrendiğimden önceki halimizde kalabilseydik. Kendimi kirli hissetmekten alamıyorum.

Bana anlattıklarını anlamaya çalıştım ve çoğunlukla anladım. Son birkaç yıldır kendi küçük cehennemini yaşadı, tek başına hamilelik geçirdi ve kızını tek başına büyüttü, hepsi korkusu yüzünden. Ailesinden korkması. Benden korkması. Dış dünyanın bunu öğrenip magazin dergileri için bir hikayeye dönüştürmesinden korkması. Korkulacak şeyler listesinde benim de olmamdan nefret ediyorum.

Bana ailesinden bahsettiğinde kalbim parçalandı. Keşke farklı tepki verselerdi, ona ihtiyaç duyduğu sevgiyi ve desteği verselerdi, ona karşı dürüst olma korkusunu desteklemek yerine. Umarım şimdiye kadar, bana gelseydi, benden istediği her şeyi yapacağımı anlamıştır. Evet, ilk başta şok olurdum. Ben de insanım, ama doğru olanı yapardım.

O zaman. *Şimdi*. Doğru olanı yapmak istiyorum. Durumun karmaşıklığı umurumda değil. Karmaşıklığı düzeltmek istiyorum. Onun pislik babasının peşimden geleceği gerçeği de umurumda değil. Avukatlarını peşimden salmasına bile gerek yok. Erica ve Josie'ye ihtiyaçları olan her şeyi seve seve verirdim. Para. Destek. Yardım. *Her şeyi*. Bunu ona kanıtlamak istiyorum. Ailesinin geri kalanına. Kızlarına ve torunlarına ne kadar değer verdiğimi bilmelerini istiyorum.

Beni ikisini de reddedeceğimden korktuğu için bu sırrı benden bu kadar uzun süre sakladığını düşünmekten nefret ediyorum. Josie ile tanıştıktan ve onu hayatıma aldıktan sonra, onları dışlayabileceğimi düşünmek bile imkansız. Ama Erica hamile olduğunu öğrendiğinde bunu bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Beni sadece birlikte geçirdiğimiz bir geceden tanıyordu. Sabahleyin tek kelime etmeden onu terk etmişim ve gerçekte kim olduğumu anladığında, beni sadece itibarımla görüyordu.

Birbirimizi yeniden tanımaya daha yeni başladık. Şimdiye kadar, ona ya da Josie'ye zarar vermeyeceğimi anlamış olacağını düşünmüştüm. Onların hayatlarını altüst etmek gibi bir niyetim yok. Sadece hayatlarının bir parçası olmak istiyorum.

Öyleyse neden hâlâ korkuyor? Beni şaşırtan da bu. Beni üzen de bu. Ona burada olduğumu gösteremedim mi? Bu işin *içinde* olduğumu?

Burada, önümde garip bir şekilde duruyor, ılık bir gecede üşümüş gibi kollarını kavuşturmuş. Keşke ona sarılabilsen. Bana bakmıyor, başka yerlere bakıyor. Gece, beklemediğim bir yöne doğru gitti. Bu gecenin farklı olacağını düşünmüştüm. Onu görmek, onunla baş başa vakit geçirmek için çok heyecanlıydım, ama bu, bizim için istediğim ilk randevuya hiç benzemiyor. Tabii buna randevu denebilirse.

"Geri dönmeliyim," diyor sonunda, kaldırımından apartmanına doğru bakarak. Neredeyse bir saattir dışarıdayız, gece çok kısa sürdü.

"Haklısın," diye başımı sallıyorum, kardeşinin Josie ile yukarıda olduğunu hatırlayarak.

Gözleri bütün gece yanımda taşıdığım kar küresine düşüyor. Josie'ye hediye olduğunu bildiği için zayıf bir gülümsemeye gülümsüyor.

"Yukarı gelmek istemediğinden emin misin? Kardeşim gidecek ve normal yatma rutinimizi yapabiliriz..." diye teklif ediyor.

İçimdeki her şey bunu istiyor. Josie'yi görmek ve ona getirdiğim kar küresini vermek istiyorum. Onu banyo yaptırıp havluyla sıkıca sarmak, odasında dans etmek istiyorum. Erica'nın yanımda olmasını, saçmalıklarımıza gülmesini istiyorum. Ama yapamam. İşler bu haldeyken yapamam. Hala cevaplanmamış o kadar çok soru, bilinmeyen ve kırılmak üzere olan kalpler varken yapamam.

Sanki içimden çıkmak isteyen "evet"i yutuyormuşum gibi, ya da ona vermek istediğim öpücüğü yutuyormuşum gibi, zorlukla yutkunuyorum. Bunun yerine, başımı sallıyorum.

"Hayır, sorun değil. Zaten yolculuktan sonra yorgunum. Ama yakında uğrayacağım."

Bana inanmıyormuş gibi bakar. "Yakında" çok pasif geliyor. Çok belirsiz. Ama biz böyleyiz. Bütün bunlar böyle. Belirsiz. Acaba hiç sağlam bir zemin bulabilecek miyiz?

"Tamam," diyor. Sesinde hayal kırıklığını duyabiliyorum, tıpkı onun da benim sesimdeki incinmeyi duyabildiği gibi.

Tek istediğim ikimizin de mutlu olmasıyken, bu noktada olmamızdan nefret ediyorum.

"Ona benim için bir öpücük ver," diyorum ve blokun aşağısında park etmiş olan arabama doğru dönüyorum. Yürürken, her şeyi geride bırakıyormuşum gibi hissediyorum. Arkama bakmaya cesaret edemiyorum çünkü onun orada tek başına durduğunu görmek beni paramparça eder.

Daireme girdiğimde, her zamankinden daha büyük geliyor. Giriş holüne adım attığımda ayak seslerim yankılanıyor ve yalnızlığımın sesini bastırmak için hızla ayakkabılarımı çıkarıyorum. Işıklar kapalı ve karanlıkta amaçsızca yürüyorum, koyu mavi renk ruh halime uyuyor. Kanepeye çöküp iç çekiyorum. Eve dönmenin iyi geldiğini söyleyebilmeyi isterdim, ama burada olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih ederim.

Burası bana hayatta kaçırdığım her şeyi hatırlatıyor. Manzara ve lüks mobilyalar, hayatımın şehrin diğer ucunda, sevgi ve kahkahalarla dolu rahat bir dairede olduğunu bilerek hissettiğim boşluğu dolduramıyor. Erica benim için bir yer açmazsa, orada benim için bir yer olduğunu sanmıyorum. Tamamen güven dolu ve açık bir yer.

İkisi olmadan bir hayat düşününce gözlerime dolan yaşları lanetliyorum. Gözyaşlarımın akmasını engellemek için tavana bakıyorum, ama yine de akıyorlar, dudaklarımın köşelerine yerleşiyorlar, dilimde tuzun tadı hissediliyor. Onları silip, kendimi aptal gibi hissediyorum. Ben ağlamam. Ben Köpekbalığı olmalıyım. Milyarder. Soğukkanlı ve hesaplı adam.

Ama kızımın yanımdayken bunların hiçbiri değilim. Sadece kendimim. Erica'nın bunu anlamaya başladığını sanıyordum. Bunun onun korkularını biraz hafifleteceğini ve beni hayatına tamamen kabul edeceğini sanıyordum. Böyle düşünmekle aptallık ettim. Asla birlikte olamayacağımızı anlamaya başlıyorum.

Bir şansımız olduğunu düşünmüştüm. Geçen hafta her geceyi birlikte geçirdikten ve Kanada'dayken onunla konuştuktan sonra. Bir dönüm noktasında olduğumuzu düşünmüştüm. Ama şimdi başladığımız yere geri döndük gibi hissediyorum.

Hâlâ bir sırrım ve onun bunu değiştirmeye niyeti yok. Kim olduğumu saklamak zorunda olduğum için hâlâ kızımın hayatının tam bir parçası olamıyorum ve bu beni mahvediyor. Peki bu benim ve Erica için ne anlama geliyor? Hâlâ sırlara dayalı bir ilişkiyi nasıl sürdürebiliriz? Düşüncelerim kafamda dolanırken sinirli bir şekilde saçlarımı okşuyorum.

Düşüncelerimi kesintiye uğratan tek şey Erica'nın yüzü. Onun bulaşıcı ve sıcak gülümsemesi, işkence gören zihnimin karmaşık iç işleyişini sarıyor. Bu Josie'nin gülümsemesi. Bunca zaman onun tamamen bana benzediğini düşünmüştüm. Babasının tıpatıp aynısı. Ama şimdi, zihnimde Erica'nın yüzünü gördüğümde, Josie'nin yüzünü de görüyorum.

O anda anlıyorum ki, sadece kızıma değil, Erica'ya da aşığım. Sanırım hep aşıkım. O şampanya rengi elbisesiyle bana çarptığı ve içkimi takım elbisemin üzerine döktüğü andan beri. O anda anladım. Bu yüzden partiyi ve sahibi ile tanışma fırsatını bir kenara bıraktım. Onunla tanıştığımda her şeyi unuttum. O güzel kadını tanımaktan başka hiçbir şey ve hiç kimse önemli değildi.

Ve tanıdım. Onun kahkahasını tanıdım, o kadar samimi ve kaygısız ki, insan da ona katılmak istiyor. Gazete gibi tutkulu olduğu bir şeyden bahsederken gözlerinin hızlı ve güçlü bir tango dansı yaptığını tanıdım. O caz kulübünde dans ederken, sanki orada sadece ikimiz varmışız gibi, cildinin pürüzsüzlüğünü ve kalçalarının sallanışını tanıdım. Benim evime gitmek istediğini söyleme cesaretini tanıdım, bana hayatımın en güzel gecelerinden birini yaşattı. Bitmesini istemediğim bir geceydi, bu yüzden kalmasına izin verdim, yanımda uykuya dalışını izledim, şansına inanamıyordum.

O benim hayatıma yeniden girdiğinde ortaya çıkan karmaşaya rağmen, onu sevdim. İnatçılığını. Karşı koyuşunu, bana hiç kimsenin yapamadığı şekilde zorluk çıkarışını. Bu şaşırtıcı ve ferahlatıcıydı, onu daha da çok istememe neden oldu.

Josie'yi öğrendiğimde çok korktum. Kendi babam gibi olmak istemediğim için baba olmayı planlamıyordum. Josie'yi telefonuyla gördüğüm sabah, Erica'yı benden her şeyi sakladığı için nefret ettiğimi sandım. Ama içten içe onu daha çok sevdim. Daha şiddetle. Çünkü o benim kızımın annesiydi ve o ana kadar onun varlığından haberdar olmasam da, bunun önemi yoktu. O zaman Erica'ya karşı yeni bir aşk filizlendi. Çocuğunuzun diğer yarısına duyduğunuz türden bir aşk.

Bu sevginin geçici bir şey olmadığını biliyorum. Lanet olsun, neredeyse iki yıl oldu ve bir gün bile onu düşünmeden geçirmedim, küçük ya da büyük. Erica'nın hayatımda olmaması mümkün değil. Asla "normal" bir ilişkimiz olmayacak olması ya da onun hayatında her zaman bir sır olarak kalacağım olasılığı önemli değil. Bunu onun için yapacağım. Josie için. Bununla barışık olmalıyım ve ikisini de kaybetmemek için barışık olacağım. Birlikteyse, başka hiçbir şey umurumda olmaz.

Onu kafenin dışında bıraktığımda, bunu şimdiye kadar fark etmemiş olmamdan nefret ediyorum. Ona söylemeliydim. Onu kollarıma alıp öpmeliydim. Ona gerçek duygularımı söylemek için çok geç olduğuna inanmıyorum. Kanepeden kalkıp hızla dairemin kapısına doğru yürüyorum, giderken ayakkabılarımı giyiyorum.

Onu bırakalı sadece otuz dakika oldu. Muhtemelen şu anda Josie'nin banyo saatini bitiriyordur. Dairemin kapısını açarken, şarkı söyleyip etrafa köpükler sıçratmalarını düşünerek gülümsüyorum. Giriş masasından kar küresini alıp hızla aşağı iniyorum ve bir taksi çağırıyorum, bu gece için işten çıkardığım şoförümü aramak için sabırsızlanıyorum.

Taksi benim isteğim üzerine şehirde hızla ilerlerken, Erica'ya söylemek istediğim tüm şeyleri düşünüyorum. Onu geri kazanmalıyım. Sonsuza kadar. Diğer tüm girişimlerim yetersiz kaldı çünkü ona gerçek hislerimi hiç söylemedim. Ama onu seviyorum. Ve ona söylemek için sabırsızlanıyorum. Şimdi söylemeliyim.

Bölüm 57

ERICA

Daireme girmek üzereyken, gözyaşlarımı geri çekiyorum. Bu gece yeterince ağladım ve şimdi Marco'nun onları silmek için burada olmadığını bilmek daha da kötü hissettiriyor. Sanki yüzümde elinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum ve onu çaresizce özlüyorum. Keşke yukarı gelseydi, ama kardeşimin burada olması işleri daha da garip hale getirir, biliyorum. Marco'nun acı çektiğini biliyorum. Neden çekmesin ki? Ona yaşattığım kafa karışıklığı. Bu haksızlık ve kendimden nefret ediyorum.

Kapıyı açıp içeri giriyorum, kardeşim beni bu halde görmesin diye umuyorum. Oturma odasında olmadığını görünce rahatladım, ama Josie'nin odasından kahkahalarını duyabiliyorum. Koridorda yürürken kendimi toparlamaya çalışıyorum ve onları odanın ortasındaki yumuşak ABC halısının üzerinde sırt üstü yatarken buluyorum. Marco'nun ona aldığı penguen kitabını okuyor. Tabii ki öyle. Hayatımdaki yokluğunun bir başka işareti.

"Merhaba," diyorum, istediğimden daha uysal bir sesle.

Troy bana bakar ve beni anladığını belirten bir gülümseme atar.

"*Toplantın* nasıldı?" diye sorar, son kelimeyi vurgular.

"İyi." Birkaç kez başımı sallarım, o ters dönmüş halde yerden bana bakarken onun bakışlarından kaçınmaya çalışırım.

"Anne!" diye bağırır Josie. Karnının üstüne döner ve bana doğru emekler. Yere diz çöküp onu kucağıma alırım.

"Merhaba Josie kızım!"

Beni geçip kapıya doğru bakarken endişeli görünüyor. "Mah-coooo?" diye sorar.

Gergin bir şekilde boğazımı temizlerim. Tabii ki, onun nerede olduğunu merak ediyor.

"Siz ikiniz hangi kitabı okuyorsunuz?" diye soruyorum, Marco'nun burada olmadığı gerçeğini aklından uzaklaştırmaya çalışarak.

Troy oturur pozisyona gelir ve bana anlamlı bir şekilde bakar. Yüzündeki ifadeden, neler olduğunu çoktan anladığını anlayabiliyorum.

"Oh, bu penguen kitabı!" Onu görmezden gelerek heyecanla söylüyorum.

"Erica..." diyor Troy biraz sert bir sesle.

Ona dikkatle bakıyorum ve kollarını kavuşturduğunu, kaşlarını suçlayıcı bir şekilde kaldırdığını görüyorum.

"Ne?" diye masumca soruyorum.

"Ne oluyor?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Patronun genelde geceleri toplantılar için gelir mi?" "O meşgul bir

adam. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Senin onun asistanı olduğunu bilmiyordum..."

"Değilim. Ama artık gazetenin başındayım. Hatırladın mı? Bu yüzden şampanya ile geldin. Kutlama yapıyoruz! Gidip getireyim mi?" Her cümlede sesimin yükselmesinden ne kadar gergin olduğumu anlıyorum.

"Hayır, yeğenimin odasına şampanya şişesi getirmeyelim de, bana gerçekte neler olduğunu anlat."

İç çekip çenemi Josie'nin başına dayadım. "Sanırım biliyorsun..."

"Anlamak zor olmadı. Josie ona çok benziyor. Kapıyı açtığımda onun erkek versiyonunun bana baktığını görünce çok korktum."

Bu ciddi bir durum olmasına rağmen gülmekten kendimi alamıyorum. Bunca zamandır kardeşimden sakladığım tek sır artık açığa çıktı.

"Yani *patronun* babam..." diyor şüpheyle, sanki bunun nasıl olduğunu tam olarak anlamamış gibi.

"Evet," diyorum utangaç bir şekilde.

"Bu nasıl oldu?"

Ona, *NY Daily News* partisinde tanıştığımız geceyi anlatmaya devam ediyorum, o gece büyük bir terfi alacağımı sanıyordum. Ona, Shark'ın orada olduğu söylentisi olduğunu söyledim, ama ona rastladığımda iki ile ikiyi bir araya getiremedim. Onun güzel takım elbisesine içkisini dökmesine neden olduğumu düşününce utanıyorum. Onunla ilk tanıştığımda ne kadar gergin olduğumu düşünürsek, o gece birlikte olmamız bir mucize.

Ona caz kulübünden ve bütün geceyi konuşarak ve birbirimizi tanıyarak geçirdiğimizi, ama birbirimizin gerçekte kim olduğunu anlayacak kadar tanışmadığımızı anlatıyorum. Söylerken bile aptalca geliyor. Kardeşimin tek gecelik ilişkimle ilgili rahatsız edici detayları duymaması için onu eve götürmesini istediğim kısmı atlıyorum. Sonra ne olduğunu hayal etmemeye çalışırken yüzü buruşuyor.

"Sonra hamile olduğumu öğrendim."

"Nasıl olduğunu anlatmadığın için teşekkürler." Dilini çıkarır.

Yakındaki bir yastığı alıp şakacı bir şekilde ona fırlatıyorum.

Josie gülüyor ve ellerini çırpıyor. "Mo! Mo!"

Troy daha fazla yüz ifadesi yaparsa, Josie'nin dileği gerçekleşebilir. Burada bolca yastık var.

"Yani, başından beri onun kim olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Troy şaşkın bir şekilde.

"Evet. Doktorun muayenehanesindeyken haberlerde onu gördüm ve *onun* Marco Vallejo olduğunu öğrendim."

"Vay canına."

"Evet, biliyorum."

"Neden bana söylemedin? Ya da anneme ve babama? Kim olduğunu bilmiyormuş gibi davrandın. Annem çok şaşırdı."

"Öyle mi dersin?" diye soruyorum, gözlerimi devirerek o geceyi

hatırlayarak. "Peki, neden yapmadın? O gece biliyordun."

"Çünkü babam her şeyi mahvederdi. O pek dost canlısı biri değildir. Marco'nun peşine düşer, onu mahkemeye çıkarır ve her şey haberlere çıkar."

Troy bir an düşünceli görünüyor. "Evet, sanırım haklısın."

"Josie'nin hayatının manşetlere taşınacak çılgın bir dava yüzünden lekelenmesini istemedim. Ayrıca, onun tarafından reddedilmekle yüzleşmek istemedim. *Onun* reddedilmesini istemedim. Bu benim kalbimi kırardı. Onunla ilgilenmediğini iddia etmek için tüm bu yasal süreci yaşamak. Bu, onun tüm hayatı boyunca peşini bırakmazdı ve soru soracak yaşa geldiğinde, onu arayıp her şeyi görebilirdi."

"Şimdi anlıyorum. Anlıyorum, ama..." Troy uzaklara bakıyor ve onun incindiğini görebiliyorum.

"Ama ne?" diye

soruyorum yumuşak bir

sesle. "*Bana* söylemedin."

"Biliyorum," diyorum, pişmanlıkla başımı sallayarak.

"Ben senin ağabeyinim. Çoğu zaman en iyi arkadaşın... ya da öyleydim."

"Sadece korkmuştum. Ağzından kaçıracağını ya da belki de bana kötü ağabey gibi davranıp onun peşine düşeceğini düşündüm."

"Şey, o adamdan memnun değilim..." diyor Troy, onun koruyucu ağabey olacağına dair benim düşüncemi doğruluyor.

"O bilmiyordu! Onu bunun için suçlayamazsın."

"Doğru. Ama şimdi biliyor... Değil mi?"

"Evet, biliyor."

"Josie biliyor

mu?"

"O daha bir yaşında bile değil, Troy. Bunu anlayabileceğini sanmıyorum. Ama bir şeyler hissediyor. Aralarındaki bağ anında oluştu. Ona karşı çok iyi davranıyor. Ve o da ona takıntılı. Bu kadar sevimli olmasaydı neredeyse kıskançlık duyardım."

"Ne zamandır biliyor?" diye sorar Troy keskin bir

şekilde. "Birkaç haftadır mı?" Omuz silkiyorum.

"Bunu ondan bu kadar uzun süre sakladın mı? Onunla birlikte çalışırken bile mi?" diye sorar Troy, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Evet," diyorum utangaç bir şekilde.

"Sen bir ninja gibisin. Bir casus. Sır saklamada ustasın."

Gülüyorum ve yaptığım her şeyi düşünerek elimi başıma koyuyorum. Kulağa gerçekten saçma geliyor.

"Peki, nasıl öğrendi?"

"Onu benim telefonumda gördü. Onun onun olduğunu hemen anladı," diyorum, o sabahı ve onun ne kadar üzüldüğünü hatırlayarak. Hayatımın en kötü günlerinden biriydi.

"Vay canına. Anladığım kadarıyla işler pek iyi gitmemiş."

"Hayır, pek iyi gitmedi. Özellikle de daha yeni yatmıştık. Yine." "Erica!"

Troy yüksek sesle bağırır ve Josie kucağımda hafifçe sıçrar.

"Biliyorum," diye inledim.

"Ben de hayatımın berbat olduğunu sanıyordum..."

"Öyleydi. Eski karın yeni kız arkadaşını öldürmeye çalıştı," diyorum, ona kısa bir süre önce yaşadığı cehennemi hatırlatarak.

"Hatırlatma. Neredeyse her şeyi kaybedecektim," diye inleyerek başını salladı.

"Üzgünüm."

"Peki, şimdi ikiniz ne durumdasınız?" diye sorar, konuyu

değiştirerek. "Hiçbir şey. Sadece birlikte ebeveynlik yapıyoruz."

Bana bir bakış atıyor.

"Ne? Öyleyiz," diyorum daha ısrarcı bir şekilde.

"Hadi ama Erica. Az önce ikinizin arasındaki çekimi bıçak gibi kesebilirdim."

Ona bakıyorum ve şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. O kadar belli miyiz? Kardeşim bu adamla daha yeni tanıştı ve bir şekilde aramızda bir şeyler olduğunu anlayabiliyor. Benim mahvettiğim bir şey.

"Gerçekten o kadar belli mi?" diye

soruyorum. "Birbirinizi sevdiğiniz mi?"

Evet."

"Birbirimizi seviyor muyuz?" diye gülüyorum.

Troy bilmiş bir şekilde gözlerini kısar ve haklı olduğunu belirten bir gülümseme atar. Dudaklarımı ısırır ve söylediklerini düşünürüm. *Aşk*. Bu büyük bir kelime. Marco'yu seviyor olabilir miyim? Bu yüzden mi bu kadar korkuyorum? O da beni gerçekten sevebilir mi?

Bundan hemen önce kafede yüzüme dokunduğu anı hatırlıyorum, ben onun dokunuşunu hoş karşılarırken bana ne kadar şefkatle baktığını. Gözlerimden akan yaşları sanki ona fiziksel acı veriyor gibi silmesini.

Daha da geriye, bu dairede geçirdiğimiz gecelere gidiyorum. Bu çocuk odasına. Josie ile odada dans ettiği, aptalca şarkılar uydurduğu ve sık sık bana baktığı anları. Sadece onun yapabileceği şekilde odayı dolduran kahkahalarımı.

Daha da geriye, ikimizin dans ettiği geceye, şampanyadan sarhoş olduğumuz ve nihayet kim gördüğünü umursamadan arzularımıza teslim olduğumuz heyecanlı geceye. O odada sadece ikimiz vardık, tıpkı uzun zaman önce caz kulübünde olduğumuz gibi. Sanki hala ellerini üzerimde hissedebiliyorum, sallanırken, bizi yatağına düşürürken, birbirimizi keşfetmek için çaresizce.

Şimdi anlıyorum ki onu

seviyorum. Marco'yu

seviyorum.

Bunca zamandır kendimden sakladığım sırrın Marco'ya aşık olduğum olduğunu anlamak için, her şeyden önce kardeşimle her şeyi paylaşmam gerekti. Sanırım o çatı katında içkimi onun üzerine döktüğüm andan itibaren ona aşık oldum. Bu yüzden, onun az önce yüzünde o üzgün ifadeyle ayrılması daha da zor geliyor. Sevdığım adamı incittim ve çok uzun zamandır istemeden ona zarar veriyorum.

Düşüncelerim yüzüme yansımış olmalı ki Troy bana gülümsüyor.

"Josie'nin yanında kalabilirim," diyor.

"Ne? Onunla kalmak mı?" diye soruyorum,

kafam karışmış bir şekilde. "Böylece sen

gidebilirsin."

"Gitmek mi? Nereye gitmek?"

"Ona onu sevdiğini söyle, aptal." Bu sefer bana bir yastık fırlatıyor, merakla konuşmamızı dinleyen ve kucağımda oturan Josie'ye çarpmamaya dikkat ediyor. Onu kucağımdan yere indirip, emin olamadan ayağa kalkıyorum. Hâlâ yüzünde o her şeyi bilen ifadeyle duran kardeşime bakıyorum. Josie'yi onunla bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum. Yine.

"Emin misin?" diye soruyorum.

"Ben bir babayım, unutma. Ne yaptığımı biliyorum."

Başımı sallıyorum. Tabii ki öyle. O benden daha uzun süredir baba. Şu anda beni durduranın bu olduğunu sanmıyorum. Marco'ya onu sevdiğimi söylemek üzereyim ve bilinmeyene doğru serbest düşüşe geçeceğim, sadece onun da beni sevdiğini umarak. Beni durduran şey *bu*.

Ama burada ne kadar uzun beklersem, bu gece konuştuklarımızdan sonra onu kaybetme ihtimalimin o kadar artacağını biliyorum. Onu nasıl incittiğimi. Her şeyi düzeltmek için hemen ona gitmem gerekiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum Troy'a. "Her şey için."

Dönüp odadan çıkıyorum, sanki zamanım kalmamış gibi hızlı adımlarla kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı hızla açıyorum ve görmek istediğim kişi tam önümde durduğunda duruyorum. Marco burada.

Bölüm 58

MARCO

Kapıyı çalmak üzere kaldırdığım elimi indiriyorum, çünkü Erica karşımda duruyor. Tamamen şaşkın görünüyor ve nereye gittiğini merak ediyorum. Gergin bir şekilde bana bakıyor, dudakları hafifçe aralanmış ama hiçbir şey söylemiyor. Ben de buraya gelirken prova ettiğim sözler ağzımdan çıkmıyor. Sessizce durup birbirimize bakıyoruz. Sanki söyleyeceğim sözler zaten biliniyormuş gibi, rahat hissediyorum. Onun beni görmeye geldiği gibi garip bir hisse kapılıyorum.

Yeşil gözlerine baktığımda, orman fırtınasından yeni açan yapraklara dönüşüyorlar ve ben de bizim için böyle hissediyorum. Birlikte ve ayrı ayrı yaşadığımız fırtınalar bizi yeni bir başlangıca götürdü. Buraya. Şimdi.

Geleceğimiz, onun arkasındaki dairede. Josie'nin kıkırdamaları bana doğru geliyor ve bu, onunla birlikte olmayı umduğum gelecek için umut veriyor. Erica ile. Gerçek bir aile olarak. O hayatın nasıl olabileceğine dair küçük bir fikir edindim. Kreşte, lokantada ve hayvanat bahçesinde. Akşamları sadece üçümüz birlikte geçirdiğimiz zamanlarda. Eğer bu, hayatımızın nasıl olabileceğine dair bir ön izlemeyse, o zaman uzun metrajlı filmin bir an önce başlamasını istiyorum.

Josie hiç doğmamış olsaydı, dünya daha üzücü bir yer olurdu, ama önümdeki kadın benim için *doğru kişi*. O benim için doğru kişi. Josie'yi öğrenmeden önce de bunu biliyordum. şimdi, benim onun için doğru kişi olduğuma onu ikna etmem gerekiyor.

Bir şey söylemeden önce, kardeşinin Josie'yi kuağında kapıya geldiğini görüyorum. Erica ve bana meraklı bir gülümsemeyle bakıyor. Onun hala burada olabileceğini unutmuştum. Kız kardeşi ile bu anı yakalandığım için yüzümün yandığını hissediyorum. Eğilip Josie'yi bebek arabasına koyuyor ve kemerini bağlıyor.

"Josie'yi biraz yürüyüşe çıkaracağım," diyor hafif bir sırıtışla.

Erica ve ben hiçbir şey söylemiyoruz, sadece kenara çekilip Josie'yi daireden çıkarması için ona yer açıyoruz. Koridora indiğinde ve duyamayacağı bir mesafeye geldiğinden emin olduktan sonra, Erica bana bakıyor.

"İçeri girmek ister misin?" diye soruyor, sesi titriyor. "Tabii."

Başımı sallıyorum.

Onu dairesine kadar takip ediyorum ve ikimiz de kanepesine oturuyoruz.

"Geri geldin," diyor, daha çok bir soru gibi.

Derin bir nefes alıyorum, buraya gelirken arabada ezberlemeye çalıştđım sözleri hatırlamaya çalışıyorum, her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Ama zihnim boşalıyor ve ağzım açılıyor, prova yapmadığım sözler ağzımdan dökölüyor ve nedense bu daha iyi geliyor. Bu gerçek.

"Evet," diyorum. "Geri döndüm çünkü hiç gitmemeliydim. Benden istediğinde kalmalıydım. Josie'ye yardım etmen gerektiği için değil. Sen harika bir annesin. Bunu Josie'nin büyüdüğü küçük insanda görüyorum, ama aynı zamanda *sende* ve onun için yaptığın her şeyde de görüyorum. Onun için *yaptığın* her şeyde. Sevgin çok güçlü. Koruyucu. Gerçek. Her şeyi kendi başına yapabileceğini biliyorum, ama bunu istemiyorum."

Erica'nın sözlerimi sindirmeye çalışarak zorlukla yutkunduğunu görüyorum. Umarım bana inanıyordur.

"Burada olmak istiyorum. Her şey için burada olmak istiyorum. Sabahın erken saatleri. Geceleri beslemeler. Bez değiştirmeler. Köpüklü banyo zamanları. Hikaye zamanları. Önemli anlar. Kızımın geçireceğim zamanları daha fazla kaçırmak istemiyorum, ama sadece sen izin verirsen.

Korkuyorsun, biliyorum. İkinizin birlikte kurduğunuz dünyaya birini sokmanın kolay olmadığını biliyorum. Hazır olmadığını bir şeyi yapman için seni zorlamayacağım. Eğer hiç hazır olmazsan, bunu kabul ederim. Çok zor olacak, ama kabul edeceğim. Sen onun annesinin ve bunu senden asla almam. Öyle düşüneceğin için üzgünüm."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben onu silmek için elimi uzatmak istiyorum. Her gözyaşını silmek istiyorum. Elimini uzatıp yüzüne dokunma isteğine direniyorum çünkü tüm bunları söylemeliyim ve eğer daha fazla yaklaşırsam, dudaklarımı onun dudaklarına bastırmaya dayanamayacağım.

"Josie'yi seviyorum," diye devam ediyorum. "Gerçek bir aile olmak istiyorum. Sen, ben ve o. Her akşam birlikte yemek yemek istiyorum. Onu hayvanat bahçesine götürmek istiyorum. Sinemaya. Oyun randevularına. Okula. Futbol antrenmanına. Bunları birlikte yapmak istiyorum. Üçümüz birlikte, çünkü sadece Josie'yi sevmiyorum, *seni* de seviyorum."

Yanağından bir damla daha gözyaşı süzülüyor. Bu sefer onu silme dürtüsüne karşı koyamıyorum, bu yüzden yavaşça elimi uzatıp nazikçe silip alıyorum, bunun

Mutlu bir gözyaşı mı, yoksa üzgün bir gözyaşı mı emin olamıyorum. Dokunmamla gözlerini kapatıyor, ama çekilmiyor. Şu anda her şeyin karmaşık olduğunu biliyorum ve belki de söylediklerim onun için fazla geliyordur. Onu karıştırmaya ya da hayatını olduğundan daha karmaşık hale getirmeye çalışmıyorum. Sadece bunu söylemezsem, hep pişman olacağımı ve "ya öyle olsaydı" diye düşüneceğimi biliyorum.

"Seni seviyorum, Erica. Sanırım bir süredir seviyorum. Ailenin beni bilip bilmediği umurumda değil. Kimsenin beni bilip bilmediği umurumda değil. Sen ve Josie yanımda olduğunuz sürece bunların hiçbirisi önemli değil. Birlikte olduğumuz sürece mutlu bir adam olurum. Tamamlanmış olurum. Mutlu olurum."

Elim hala yüzünü okşuyor. Onu öpmek istiyorum. Beni henüz durdurmadı, ama bir şey de söylemedi. Gözlerinde bir tür davet görmek umuduyla ona bakıyorum. Gözleri dudaklarıma düşüyor ve mükemmel ağızda küçük bir gülümseme yayılıyor. Onun da bunu istediğini biliyorum. Eğiliyorum, ama o beni durduruyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, elimi yüzünün yumuşak teninden yavaşça çekiyorum. Belki de onu yanlış anlıyorum.

"Ben de hepsini istiyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Ama..."

Kendimi hazırlayıp, ne söyleyeceğini beklemek için nefesimi

tutuyorum. "Ailemin bilmesini istiyorum. Her şeyi bilmelerini

istiyorum."

Sözleri beni şaşırtır, mükemmel bir şarkı yaratan müzik notaları gibi kulaklarıma çarpar. Gerçek gibi gelmez.

"Sırlardan bıktım," diye devam ediyor. "Hayatımı sadece zorlaştırdılar. Senden her şeyi sakladığım için çok üzgünüm."

"Sorun değil..." diye başlıyorum, ama o elini kaldırarak henüz bitirmediğini belli ediyor.

"Sorun değil değil. Seni incittim. Bu güzel bebeği senden sakladım, ama onu tanımaya hakkın vardı."

Konuşurken gözlerinde acı ve pişmanlık görüyorum ve keşke hepsini ortadan kaldırabilseydim.

"Ama onu tanımanı istiyorum. Her yönünü. Onun hayatında olmanı istiyorum. *Benim* hayatımda. Ve herkesin bunu bilmesini istiyorum."

Rahatlamış bir şekilde sessizce güldüm ve bana söylediklerine inanamıyormuş gibi başımı salladım. Kanepede bana daha yakın oturdu ve alnını alnıma dayamadan önce bana dikkatle baktı. Sözleri yüzüme nazik fısıltılarla düştü.

Onun gözlerine baktım, hem bekleyen hem de talepkar bir bakışla. Yüzünü ellerimle kavradım ve ona istediğini verdim. *Benim istediğimi*. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve bir bakıma, sanki ilk pşmemizmiş gibi, yeniden başlıyormuşuz gibi hissettim. Ama bir bakıma da, sanki tüm hayatımız boyunca birbirimizi sevmişiz gibi hissettim.

Elleri başımın arkasına uzanır, parmakları saçlarımı okşarken derin nefes alır ve beni içine çeker. Sanki biz biriz ve ben hiç nefes almak istemiyorum. Onu seviyorum. Bu kadını seviyorum. Varlığımın her zerresi onu seviyor.

Birkaç saniye sonra, ondan uzaklaşıp ona bakıyorum. Güzelliği beni şaşırtıyor. Ellerimi yüzünün yanlarına götürüp, yüzünün her santimetresine bakarken, koyu renkli saçlarını nazikçe geriye doğru tarıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve bu, duymak istediğim her şeydi. Üç küçük kelime. Hayatımı değiştirdiler.

Geri çekilmeden önce bir kez daha öpüşüyoruz. Gözleri benimkilerle buluşuyor, canlı ve arayış içinde, sonra diyor ki, "Seni o kadar çok seviyorum ki, bunu sır olarak saklayamıyorum. Bu duygu çok büyük, saklanamayacak kadar büyük. Çok özel, dünyaya duyurulmayacak kadar özel."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve bir kez daha öpüyorum. Birkaç kez. Birbiri ardına.

"Seni çok seviyorum," diye ona çılgınca öpüşürken söylüyorum.

Bu an neredeyse gerçek değilmiş gibi geliyor. Gerçek olamayacak kadar güzel ve bunun için uzun zamandır beklediğimi fark ediyorum. Erica hayatıma geri dönmenden önce. Josie'yi öğrenmeden önce. Çünkü onunla tanıştığım gece ona aşık oldum ve onu bir daha kaybetmeye niyetim yok. İstedğim her şeye kavuştuğum ve daha fazlası da gelecekken olmaz.

Sonunda nefes almak için ayrıldığımızda, Erica alnını göğsüme yaslar ve kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedip hissetmediğini merak ederim. Onu kendime doğru çekerim.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı.

"İnan," diye saçlarına fısıldadım.

Bir süre öyle kalırız, ben onu kendime sıkıca sararım ve kalbimin normal hızına dönmeye başladığını hissederim. İşte benim hayatım bu. Sonsuza kadar sürecek hayatım. Erica her zaman kalbimi küt küt attıracak ama kalbim onunla birlikte burada mutlu.

Dairenin kapısının kilitlerinin tıklamaya başladığını duyarım ve o, koridora bakarken yavaşça başını göğsümden çeker. Kapı açılır ve Troy, bebek arabasını önüne iterek, etrafına dikkatle bakınarak içeri girer. Bizi kanepede görür ve gülümsemesini bastırır.

"Gitmeliyim," diyor, sanki bir şeye rastlamamış gibi, gayet rahat bir şekilde. "Ailem muhtemelen nerede olduğumu merak ediyordur. Bu arada, ona makarna ve peynir yedirdim, akşam yemeği için endişelenme."

Erica başını sallar ve koltuğdan kalkarak elimi tutar. Bu çok küçük bir jest, ama kardeşinin önünde her şey demek. Elini tutarak beni Troy'un Josie'yi bebek arabasından çıkardığı yere götürür. Onu kucağına alır ve Erica ile bana bakar, onu kime vereceğinden emin değilmiş gibi. Ama gözleri bana takılır ve şaşırtıcı bir şekilde onu bana verir.

Josie kollarını boynuma doladı ve onu tuttuğum tüm zamanlar içinde bu en anlamlısıydı. Ben onun babasıyım. Onun hayatında yer alacağım. O hak ettiği aileye kavuşacak. Gözlerimin arkasında biriken yaşları silmek için zaman kazanmak umuduyla onu yanağından öptüm.

Troy bana güven verici bir şekilde başını sallar ve hiçbir şey söylemeden, kim olduğumu bildiğini anlarım.

"Tanıştığımıza memnun oldum Marco," diyor başını sallayarak.

Erica'ya sarılmak için dönüyor ve Erica, sessiz bir teşekkür gibi ona sıkıca sarılıyor. Sonunda omuzlarındaki bu yükten kurtulduğu için çok mutluyum. Sırlardan ve yalanlardan kurtuldu. Bu, benim için olduğu kadar onun için de çok önemli bir an ve onu daha da çok sevmemi sağlıyor.

Bölüm 59

ERICA

Kardeşimin kapıdan çıkmasını izlerken, olanlara inanamıyorum. Marco bana sevdiğini söyledi, ben de ona sevdiğimi söyledim ve şimdi kardeşim her şeyin gerçeğini biliyor. Çok korktuğum her şey yok olmuş gibi görünüyor ve bana minnettar olacağım çok şey bırakıyor. Başından beri korktuğum için kendimi aptal hissediyorum.

Bu, Marco ve beni çok fazla acıdan kurtarırdı. Onu çok sevdiğim ve onun da beni ve Josie'yi ne kadar sevdiğini gördüğüm için ona verdiğim acıdan pişmanım. Hiçbirini geri alamam ve belki de bunu istemek yanlış. Belki de hikayemiz böyle olması gerekiyordu. Belki de her şeyden sonra böyle bitmesi gerekiyordu.

Ailemden, özellikle de kardeşimden sır saklamaktan kaçınabilseydim bile, ki bu şimdiye kadar yaşadığım en zor şeydi. Josie hayatının ilk döneminde babasını yanında bulabilseydi bile. Belki de her şeyin böyle olması gerekiyordu. Geç olması hiç olmamasından iyidir.

Şimdi Marco'ya bakıyorum. Josie'yi hastanede doğduğundan beri yaptığı gibi kucağında tutuyor. O bu iş için yaratılmış. Josie'nin elleri Marco'nun yanaklarında ve

ona sadece onun için sakladığı bir gülümsemeyle bakıyor ve o da ona sadece onun için olan bir gülümsemeyle karşılık veriyor. O onun kızı. O da onun babası. Bunu inkar etmek mümkün değil. Aralarındaki bu bağı durdurmak mümkün değil ve ben de bunu istemiyorum.

Bana bakıyor, yüzü hala onun minik elleriyle kavranmış durumda ve gözlerinin yaşlı olduğunu görebiliyorum. Bu bakış, kalbimi parçalıyor ve yeniden birleştiriyor gibi geliyor. Ona gülümsüyorum, bu adamı ne kadar sevdiğimi fark ediyorum. Josie için onu seviyorum, kendim için, ailemiz için onu seviyorum.

Onlara doğru bir adım atıyorum, bir elimle Josie'nin sırtına dokunurken, diğer elimle onun elini arıyorum. O da nazikçe elimi tutuyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor. Bu çok küçük bir jest, ama benim için her şey demek. Bu dünyada en çok sevdiğim iki insanla birlikte olmak, sonunda ayaklarımızı yere basmış gibi hissetmek. Marco'ya gerçekten bu işin içinde olduğumu kanıtlamak için ne yapmak istediğimi biliyorum. Titrek bir nefes alıp kızıma bakıyorum.

"Josie kızım, bu senin baban," diyorum ona yumuşak bir sesle.

Marco'nun nefesini tuttuğunu duyuyorum ve sözlerimin, dairemizin koridorunda etrafımıza yayılırken ne kadar ağırlık taşıdığını biliyorum. Josie bana bakıyor, kaşları çatılmış. Henüz bir yaşında bile değil ve muhtemelen neden bahsettiğimi hiç anlamıyor, ama nedense, anlıyormuş gibi geliyor. Marco ile tanıştığında anlamıştı sanırım. Şimdi, bana ve Marco'ya bakıp gülümsemesinden bunu anlıyorum. Gerçek mutluluk.

Marco, yanaklarından akan gözyaşları arasında zorlukla bir gülümseme oluşturuyor. Onları öperek silmek istiyorum, ama Josie benden önce davranır ve yüzünü ona doğru eğerek, onun yüzüne yapıştırır. Marco yumuşak bir kahkaha atar ve Josie, yüzü onun gözyaşlarıyla ıslanmış olarak geri çekilir. Josie, Marco'nun gözyaşlarını silmek için kendine özgü bir yöntemi vardır ve bu beni güldürür. Marco, gözlerinden daha fazla gözyaşı akarken, başparmağıyla Josie'nin yanaklarını siler.

"Gel," diyorum, elini nazikçe çekerek.

İkisini de oturma odasına götürüyorum ve kanepeye oturuyoruz. O kızın kucağına oturuyor ve kolunu bana dolayarak beni kendine çekiyor. Bir süre hiçbir şey söylemiyoruz. Josie bile bu sessizlikten memnun görünüyor. Başımı Marco'nun omzuna yaslayıp kokusunu içime çekiyorum. Kolonyası, kızımızın bebek kokusuyla karışıyor ve bu benim yeni en sevdiğim koku oluyor. Gözlerinde büyük bir ışıkla bana ve ona bakıp duruyor. Bunun, bizi bu kadar yakın gördüğü ilk sefer olduğunu fark ediyorum. Bu kadar birlikte. Bunun hepimiz için iyi bir şeyin başlangıcı olduğunu biliyorum.

Sadece bir aile değiliz, aynı zamanda hayatımın aşkını da buldum. Bu, birçok yönden yeni bir başlangıç. Kalbim göğsümde mutlu bir şekilde atarken, bu duygu kalbimin kavrayamayacağı kadar büyük geliyor.

Bir süre sonra Josie huzursuzlaşır, Marco'nun kucağından kıvranarak çıkar ve yerde duran oyuncak sepetine doğru emekler. Oturur ve hala kanepede oturup birbirimize sarılan bize bakar. Bizi güldüren bir bakış atar. Sanki "Ne bekliyorsunuz? Benimle oynayın" der gibi.

"Bu kadar küçük, kelime dağarcığı çok sınırlı bir çocuk, tek bir bakışla nasıl bu kadar çok şey söyleyebilir?" diye sorar Marco, gözleri Josie'ye dikilmiş, ağzının kenarından.

Yüksek sesle gülerim ve onu da yanıma yere çekerim. Sonraki bir saatimizi Josie ile oynayarak, gülerek ve sarılayarak geçiririz. Yatma vaktinin geçtiği umurunda bile değildir. Sadece ailemle bu anın tadını çıkarıyorum. *Aile*. Bunun gerçek olduğuna inanmak hala çok garip geliyor. Marco'nun Josie'ye bakışından onun da aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyorum. Bana bakışından.

Sonunda Josie gözlerini ovuşturur ve uzun bir esnemeye yatma vaktinin geldiğini belirtir. Bu anın bitmesini istemememe rağmen, hep birlikte böyle gecelerimizin daha çok olacağını biliyorum. Bu düşünce işimi kolaylaştırıyor.

daha fazla zaman geçirebileceğimiz düşüncesi de bunu kolaylaştırıyor. Bu düşünce kalbimin göğsümde çılgınca atmasına neden oluyor.

"Uykun var mı, Josie?" diye soruyorum.

Yine esniyor ve soruma cevap veriyor.

"Yatma vakti geldi mi?" diye sorar Marco, bana gülümseyerek bakar. Son birkaç gündür bunu özlediğini fark ederim. Geri dönmesi çok güzel. Yardım için değil, arkadaşlık için.

"Banyo. Kitap. Yatak," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Hadi yapalım." Elimi tutar ve beni ayağa kaldırır, sonra Josie'yi kucağına alır ve ikimizi banyoya götürür.

Kapı eşiğinden, suyun akmasını izliyorum. Elinin tersiyle suyun sıcaklığını kontrol ediyor ve tam doğru miktarda köpük ekliyor. Josie'nin tulumunu çıkarmasına yardım ediyor ve onu nazikçe küvete koyuyor. Ayakta durup onu izleyen bana bakıyor. O çok iyi bir baba ve daha yeni başlıyor. Bana da katılmam için başını sallıyor. Yanına gidip banyo halısının üzerine diz çöküyorum.

Josie ellerini suya daldırıyor ve bizi köpüklerle kaplıyor. Lavanta kokulu köpüklerle kaplı yüzlerimize bakıp gülüyorum. O eğilip beni öpüyor ve ayrıldığımızda Josie hayranlıkla bize bakıyor. Çılgılık atıyor ve heyecanla su sıçratıyor. *Daha çok şey olacak*, diye düşünüyorum. Onun gerçek sevginin ne olduğunu görerek büyümesini istiyorum ve bunu ona şimdi verebilirim. Bu, kalbimi kabartıyor.

Ona ailemin veremediği Şeyleri verebilirim ve belki de bu yüzden anne olmaktan bu kadar korkuyordum. Bunu tek başıma yapabileceğimi, ona tüm sevgimi verip bunun yeterli olacağını umuyordum. Bunu, iki insanın gece karanlığında birbirlerinden uzaklaşıp, sevgi göstermeden ve sevgi dolu sözler söylemeden yaŐamalarından daha iyi olduğunu düşündüm. Marco'yu hayatımıza sokmanın, ona benim büyürken gördüğümden daha fazla sevgi göstereceğini bilmiyordum. Bunu Şimdi, bu gece birlikte geçirdiğimiz zaman anlıyorum.

Josie kurulanıp pijamalarını giydikten sonra, Marco ile birlikte  ocuk odasındaki sallanan koltuğa oturup en sevdiği kitaplardan birini açıyorlar. Marco ona kitap okuyor, ama gözleri bana bakıyor ve onun, önceki gecelerde ona okuduğu kitapları neredeyse ezberlediğini anlıyorum. Bana bakarken ne düşündüğünü biliyorum ve ben de beŐiđini hazırlarken kendimi kızarıyor buluyorum. Gözleri kahkahayla parıldııyor, sonra tekrar kitaba ve kucağındaki Josie'ye dönüyor. Sesi neşeli ve bu, uykulu gözlerinin tamamen kapanmasını engelliyor.

Marco onu beŐiđin yanında beklediğim yere taşıyor ve nazıkçe içine yatırıyor. Eğilip alnına bir öpücük konduruyor ve iyi geceler diyor. Geri çekilip yanıma geliyor.

Eğilip Josie'ye bir öpücük veriyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Babanı da seviyorum."

Marco'nun elinin benimkini bulduğunu ve sessizce karşılık olarak sıktığını hissediyorum. Josie, artık uykuya karşı koyamayarak gözlerini kapatmadan önce uykulu bir Şekilde bize gülümsüyor. Elimini onun yumuşak saçlarının üzerinde gezdiriyorum.

"O çok güzel," diye fısıldar Marco. "Beni burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler."

Ona bakıp dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum, bu geceden sonra onun gitmesini isteyeceğimi düŐündüđüne inanamıyorum.

"Her zaman," diye

fısıldarım. Bana merakla

bakar.

"Sonsuza kadar kal." Elini sıkıyorum.

Bir an birbirimize bakıyoruz, düşüncelerimiz sessizce birbirine değiyor. Elini tutup sessizce koridora çıkıyorum, ama o durup kızının ses makinesini açmadan önce. Ona gülümsüyorum, rutinine hayran kalmışım. Bu çok tatlı ve inanılmaz derecede seksi. Ne kadar iyi olduğunu bile bilmiyorum.

Onun odasının dışındaki duvara yaslanıp onu kendime doğru çekiyorum. Ellerini başımın iki yanına koyuyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı.

Sorusuna cevap olacak bir bakış atıyorum. Anlayarak başını sallıyor ve beni öpmek için eğiliyor. Dudaklarımı açarak onu tamamen kabul ediyorum, tadını almak istiyorum ve o da hevesle kabul ediyor. Dili benimkine yavaşça dokunarak keşfetmek için zaman ayırırken, ben de ağzına yumuşak bir inilti bırakıyorum.

Gömleğine uzanıp düğmelerini açarken, o beni duvardan uzaklaştırır. Yatak odasına kadar giysilerimizi çıkarmaya çalışırız, bizi ayıran katmanları çılgınca çıkarmaya çalışırız. Josie'yi uyandırmamak için dairede sendeleyerek yürürken kahkahalarımızı bastırırız. Çaresizliğimizde bir oyunculuk vardır ve çıplak bir yığın halinde yatağıma düşene kadar gülümsemeyi kesemem.

Artık buradayız, o üzerimde dururken, elleri başımın iki yanında, titrek bir nefes alıyorum. Kahverengi gözlerine bakıyorum. Bu sefer gözlerinde farklı bir şey var. Bana bakışından bunu görebiliyorum. Ona bakışından bunu hissedebiliyorum. Sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi alnını alnıma bastırıyor. Ellerimi uzatıp kollarını sarıyorum, parmaklarım kollarını kavradığında kasları avuçlarımın altında geriliyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı o da.

Kalçalarımı yavaşça kaldırarak onu ikna ediyorum. O da eğilip bana doğru konumlanıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, yavaşça içime girmeden önce kollarını tutunuyorum. Onun uzunluğu beni santim santim doldururken sessiz bir inilti çıkarıyorum. Daha fazla ilerleyemeyince duruyor, beni etrafında hissediyor ve eğilip beni öpüyor.

Daha önce hiç bu kadar yakın hissetmemiştik. Bu kadar uyumlu. Bu kadar anın içinde. Bu adamı hayatım boyunca seveceğimi biliyorum. Bacaklarımı ona doluyorum ve o ritmik hareketler yapmaya başlıyor, her hareketi zevk dolu. Bunun hiç bitmemesini istiyorum.

Bölüm 60

MARCO

Bir ay sonra

Oturma odası, hep birlikte şarkı söyleyen neşeli seslerle doludur. Tüm gözler, kafasında bir taç ve etrafında gökkuşağı renkli balonlarla yüksek sandalyesinde oturan Josie'ye çevrilmiştir. Yüzündeki gülümsemeden, diş etinden çıkan bir dişinden, bu ilgiden çok hoşlandığını anlayabiliyorum. Kalbimde hissettiğim tüm sevgiyle, içimden sessizce gülümsüyorum.

Erica, Josie'nin önüne küçük bir pasta koyar ve mama sandalyesinin yanına diz çöker, dudaklarında acı tatlı bir gülümsemeye kızımıza bakar. Bunun onun için de önemli bir an olduğunu biliyorum. Josie büyüyor ve henüz bir yaşında olsa da, bu, gelecek birçok doğum gününün başlangıcı. Yanına gidip diz çöküyorum, elimi sırtına koyup nazikçe okşuyorum. Bana bakıyor, gözyaşlarını silerek ve ben ona güven verici bir gülümseme atıyorum. Ben buradayım. Her zaman burada olacağım. Her doğum gününde.

Şarkı biter bitmez Josie'ye bakıyoruz. O coşkuyla alkışlıyor ve önündeki pastaya uzanıyor. Buna "smash cake" (parçalama pastası) demelerinin bir nedeni var, çünkü ellerini pastaya vuruyor, krema ve

ikolatalı kek kırıntıları etrafa saçılır. Erica ve ben geriye düşeriz, kığımızın üstüne otururuz, saçlarımızda ve yüzümüzde kek vardır. Birbirimize bakarız ve önlerinde bir sirk izleyen diğer parti konuklarıyla birlikte kahkahalara boğuluruz.

Erica'nın uzun, koyu kirpiklerinden nazikçe birkaç kek kırıntısı alıyorum ve o da saçımdaki kremayı temizlemeye alışıyor. Ona yardım etmeden önce hızlıca bir öpücük çalıyorum. Kekleri ağına tıktırın Josie'ye bakıyoruz.

"Kek sevdiğini söylemek yanlış olmaz," diyorum sırtarak.

Erica başını omzuma yaslar ve yumuşak bir kahkaha atar. Josie'yi kutlamak için penthouse'uma toplanan aile ve arkadaşlarıma bakarım. Erica'nın ailesi odanın diğer tarafında annemle birlikte torunlarına bakarak neşeyle konuşuyorlar. Erica'nın kardeşi Troy, ailesiyle birlikte yakınlarda. Oğlu TJ'yi pastaya saldırmassın diye tutmaya alışıyor. Jacob, kendine özgü tarzıyla barda viski içiyor. Erica'nın en yakın arkadaşları Sadie ve Beth, hediyeleri yere yığımakla meşguller.

Her şeye rağmen beni aralarına kabul eden büyük bir aile gibi hissediyorum. Artık sır yok. Erica'nın ailesi, Josie'nin babası olduğum haberini şaşırtıcı derecede iyi karşıladı. Geçmişte aralarında gerginlikler olsa da, bunun benimle hiçbir ilgisi yok ve ilişkiler gittikçe iyileşiyor. Josie'nin harika büyükbabası ve büyükannesi oldular. Anneme söylemek hayatımın en tatmin edici anlarından biriydi. O her zaman büyükanne olmak istemişti. Nasıl olduğum umurunda bile değildi ve Erica ile Josie'yi sanki her zaman hayatında olmuşlar gibi kabul etti.

En ok Erica'nın en yakın arkadaşları konusunda endişeliydim. Beth ve Sadie, Erica'nın sakladığı büyük sırrı bilen tek iki kişiydi. Her şeyde ona destek oldular, bu yüzden onlarla tanıştığımda,

birbirimizi tanıma sürecine girmeden önce onlara teşekkür ettim. İçtenlikle. Erica ve Josie'nin hamilelik ve Josie'nin ilk yılının çoğunu atlatmalarına yardım ettikleri için onlara çok şey borçluyum. Beth sıcak ve misafirperverdi. Sadie'nin biraz daha çaba göstermesi gerekiyordu, ama artık hepsi geride kaldı.

Erica, Josie ve ben artık *gerçek* bir aileyiz. Onlara benim penthouse daireme taşınmalarını teklif etmem çok uzun sürmedi. Büyümek için yeterli alana sahip bu evde birlikte yaşamamız daha mantıklı. Onları çok özlediğim için ayrı yaşamak istemiyordum. Artık hep birlikte bu eve geliyoruz. Erica ve ben akşam yemeğini hazırlarken, Josie oturma odamı dolduran oyuncaklarıyla oynuyor. Hiç görmeyi ummadığım bir manzara, ama başka türlüünü istemezdim. Eski hayatımın her yerine dağılmış pastel renkler ve doldurulmuş hayvanları seviyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Erica, düşüncelerimden beni koparıyor.

Ona bakıyorum, onu gördüğüm anda kolumu ona daha sıkı sarıyorum. Çok güzel görünüyor. Her zaman öyledir, ama bugün mutluluktan parlıyor. Sanırım o da benim hissettiğimi hissediyor. Mutluluk. Hayatlarımız güzel bir uyum içinde birleşti. Bu partide bizi çevreleyen her şey bunun kanıtı.

"Seni seviyorum. *Bunu.*" Odaya bakıyorum ve tekrar ona

dönüyorum. "Ben de," diye fısıldıyor.

Bir parça pasta yanımızdan uçar ve o başını sallar.

"Sanırım pasta zamanı bitti." Güler.

İsteksizce onu bırakıyorum ve Josie'yi mama sandalyesinden kaldırıp, kekle kaplı bir halde önündeki kucağına aldığını izliyorum. Onu değiştirmek için koridordan bebek odasına doğru yürümeye başlıyor, Beth ve Sadie de arkadan onu takip ediyor. Onun gitmesini izliyorum, keten beyaz elbisesiyle kalçalarının sallanışını. Herkesin burada olmasını çok seviyor olsam da, onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum.

Gözden kaybolduğunda, yerleri temizlemeye başlıyorum. Annem yardım etmek için yanıma diz çöküyor.

"Ben hallederim anne."

Sessizce başını sallayarak reddeder ve kremayı silmeye başlar. Yanımda temizlik yaparken beni izlediğini hissedebiliyorum. Ona bakıyorum ve gözlerinde yaşlar görüyorum.

"Anne, ne oldu?" diye endişeyle

soruyorum. "Sadece mutluyum..."

"Kek temizlemek mi?"

Gülüyor. "Seni baba olarak görmekten."

"Ben de, anne."

Partinin karmaşası içinde ikimizin arasında özel bir an ve annemin yüzündeki mutluluk ifadesini sonsuza kadar hatırlayacağım.

Evi temizledikten sonra, Josie yeni parti elbisesiyle hediyeleri açıyor. Her renkli hediye paketini açtığında çok seviniyor, etrafındaki herkes ona hayran hayran bakıyor. Sonra, odanın köşesinde arkadaşlarıyla birlikte duran Erica'yı görüyorum, endişeli görünüyor. Beni fark ediyor ve bana küçük bir gülümseme atıyor. Yalnız kalana kadar bekleyip ona bir şey soruyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, o da yanıma yaklaşp Josie'nin yeni yürüteç oyuncuğıyla oynamasını izliyor. Josie çoktan yürütecı kullanmayı öğrenmiş, tutacakları kavrayıp odada dengesizce dolaşıyor.

"Mm. İyiyim. Beth ve Sadie bana bir şey anlatıyorlardı..." "Onlar iyi mi?"

diye endişeyle soruyorum.

"Evet." Erica başını sallar. "Bir adamla ilgili bir şey olmuş. Bizim hikayemizi normal gösteren bir şey. Henüz ayrıntıları bilmiyorum."

"Vay canına," diyorum. "Şuna ne dersin? Yarın izin alacağım, böylece üçünüz bir araya gelip durumu çözebilirsiniz."

"Gerçekten mi?" diye sordu, mükemmel yüzünün üzerinde

kaşlarını kaldırarak. "Tabii ki."

"Teşekkürler, bebeğim." Parmak uçlarına yükselip bana bir öpücük verir. Onu aniden kendime doğru çekerim ve o hafifçe inler. Onu ne kadar istediğimi anlaması için dilimi yavaşça dudaklarında gezdiririm. O geri çekilir ve bana şaşkınlıkla bakar.

"Sakin ol," diye fısıldadı.

"Elimde değil."

"Sonra için sakla." Bana sırtarak bakar.

Bir saat daha geçer ve konuklar vedalaşarak yavaş yavaş ayrılmaya başlar. Daire dağınıktır ama umurumda değil. Erica'nın vucudunun her santimini keşfettikten sonra, yarın olana kadar oraya dokunmayı dūřünmüyorum. Annem Josie'yi akşamın geri kalanında alacağını söyleyince, beklediğimden daha erken başlayacağım. Erica ve ben bir gecelik çanta hazırlıyoruz ve kapıda ona veda etmeden önce binlerce öpücük gibi gelen öpücükler veriyoruz.

Erica kapıyı kapatıp i geçirerek odaya bakıyor. "Herkes gitti," diyor.

"İyi," diye fısıldarım, elini tutup kendime doğru çekerim. Biraz sendeler, ama ayağa kalkmasına yardım ederim.

"Sen," der, başını sallayarak. "Bütün

gün bunu istedim."

Ellerini boynuma doladı ve bana baktı. Ellerim kalçalarına gitti. Eğildim ve dudaklarımı dudaklarına değdirmeden önce gözlerinin kapanışını izledim. Dudaklarını ayırdı ve nefesini içime çektiğimi hissettim. Bunu fırsat bilip dilimi dudaklarının arasına soktum ve boğazından sessiz bir inilti ıktı. Ağzını daha da açtı ve dilimle onun dilini okşadım. Onun tadı ve bana dokunmasıyla çoktan sertleşmeye başlamıştım.

Ellerimi tutar ve beni yatak odamıza doğru çeker. Beni dairede gezdirirken gözlerim ondan ayrılmaz. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve tek istediğim onu tekrar öpmektir. Her yerinden.

Yatak odamıza girdiğimizde, beni yatağıma götürür ve yatağın kenarında dururuz. Onu sırtını yatağa dönük olacak şekilde çeviririm ve bronzlaşmış omuzlarının çıplak tenine uzanır, başparmaklarımı elbisesinin ince askılarının altına kaydırırım. Onları kollarından yavaşça aşağı doğru çekerim, gözlerim göğüslerinin ortaya çıktığı yere düşer.

Elimi uzatıp mükemmel teninde daireler çiziyorum. Gözlerini kapatıyor ve başını hafifçe geriye eğiyor. Eğilip dudaklarımı boynuna bastırırken, parmak uçlarım göğüslerinde daireler çizmeye devam ediyor, sertleşmiş meme uçlarına dokunana kadar sıkıca tutuyorum. O da beni ne kadar istediğini bildiğim için nefesim kesiliyor.

Elleri elbisesinin beyaz kumaşını çeker, beyaz dantel iç çamaşırını da beraberinde çeker, ta ki ayaklarının dibine düşene kadar, beni önünde çıplak bırakır. Boynunu bir kez daha öperim, sonra geri çekilip mükemmel vücudunu içime çekerim. Ona dalmak için daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyorum. Ereksiyonum, pantolonumun direnen kumaşına ısrarla baskı yapıyor.

Gözlerinin ona kaydığını ve üst dişlerinin açgözlülükle alt dudağına gömüldüğünü görüyorum. Elleri aniden pantolonumun beline uzanıyor, düğmeyi açıyor ve fermuarı çekiyor. O da benim kadar istiyor. Kısa bir süre sonra pantolonum yerde, elleri gömleğimin eteğinde, onu başımın üstünden çekiyor. Küçük bir adım geri atıyor ve yatağa düşüyor, gözleri aşağıya doğru kayıyor. Onu ne kadar istediğimi görünce sessizce nefes alıyor.

Yumuşak yatakta geriye doğru çekildi, dirseklerine dayanarak beni izledi. Davetkar bir şekilde bacaklarını yavaşça açarken beni izlemeye devam etti. Onun ne kadar seksi olduğunu görünce boğazım düğümlendi. Üzerine çıktım.

Onun dudaklarını bulmak için dudaklarım çaresizce onu arıyor. Üzerine eğildiğimde dillerimiz yavaş bir dans gibi birbirine dokunuyor, vücudumun her hücresi onu çaresizce arzuluyor.

Bacaklarının arasına uzanıyorum ve üst baldırlarının arasında dokunuşumla sırtının titrediğini hissediyorum. Başparmağımla dairesel hareketlerle onu okşuyorum, önce yavaşça, sonra elleri çaresizce saçlarımı çekmeye başlayınca hızlanıyorum, sessiz inlemeler ağzından kaçıyor. Ona doğru hareket ederken, parmağımı kolaylıkla onun sıcak ıslaklığına daldırıyorum. Onu ikna etmeye gerek yok.

Elleri, onun üzerinde sallanan kalçalarımın arasına uzanıyor ve ne istediğini biliyorum. O beni elleriyle sararken, ben de yavaşça elimi ondan çekiyorum ve beni ona doğru yönlendiriyorum. Kendimi hafifçe konumlandırıyorum, böylece ucum ona değiyor. Bana bakıyor ve ben de gözlerindeki çaresiz bakışa nefesimi tutuyorum. Ona istediğini, ikimizin de istediğini veriyorum. Kendimi onun içine sokarken, beni sıkıca sardığını hissedince bir homurtu çıkarıyorum.

Bölüm 61

MARCO

Ertesi sabah, aslında öğleden sonra, Erica'nın sıcak vücudunun bana sarıldığını hissederek uyanırım. Huzur içinde uyuyor, nefesi düzenli ve yavaş. Dirseklerimin üzerine yaslanıp ona bakarım. Zeytin rengi teni çarşaflara sarılmış, göğüslerinin hatları her nefeste yükselip alçalıyor, koyu renk saçları yastığın üzerine yayılmış. Sonsuza kadar böyle uyanırsam, çok mutlu bir adam olacağım. Dudaklarımı boynuna yaklaştıırıp onu nazikçe öptüm. Hafifçe kıpırdadı.

"Günaydın," diye fısıldıyorum pürüzsüz tenine.

Anlamsız bir dizi ses çıkarır ve bana daha da yaklaşır. Dün gece ona doyamamışım gibi, bana karşı sertleştigimi hissedecek kadar uyanık mı acaba? Ondan asla doyamayacağımı düşünüyorum. Şimdi bile, bir kez daha istiyorum. Elimde değil. Yatağında sevdiğim güzel bir çıplak kadın var. Kafasını çevirip bana bakar, gözleri yavaşça kırpışır, sonra dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Sana da günaydın," diye fısıldıyor gülümsemesiyle, gözleri aşağıya doğru işaret ediyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, şimdi tamamen uyanık görünüyor ve çarşafların altında pürüzsüz kalçasını bana doğru bastırarak sessiz bir davet yapıyor. Ona gülümsedikten sonra eğilip kalçalarını kavrayarak kendimi onun arkasına yerleştiriyorum. Kafasını hafifçe yukarı kaldırıyor ve ben de onunla öpüşüyorum, tam da onun içine girerken. Arkadan ona bastırıp daha da içeri girerken, o da ağzıma karşı yumuşak bir inilti çıkarıyor. O beni sararken ben de inliyorum. Dudaklarımız hiç ayrılmadan, nazikçe onun içine girip çıkıyorum.

"Daha sert," diye fısıldadı, ağzıma karşı sessiz bir homurtuyla.

Sadece bu kelime bile beni hemen boşaltabilir, ama biraz daha dayanmak istiyorum. Dediğini yapıyorum, ellerim karnından göğüslerine doğru geziniyor, daha hızlı girerken onları avuçluyorum. Parmaklarımın arasında meme uçlarını alıyorum ve parmak uçlarımla yuvarlarken dokunuşuma tepki veriyorlar. Öpücüğümünden kurtuluyor ve yüzünü yastığa gömüyor, sanki sessiz olması gerekiyormuş gibi inlemelerini bastırıyor.

Ona vuruyorum, her hareketimle nefesim daha da ağırlaşıyor. Bacağı arkasına dolanıyor ve uyluğumu sarıyor, bana daha iyi erişim sağlıyor, ben de bunu açgözlülükle kabul ediyorum. Onun içinde zonklamaya başlıyorum. Beni saran hissi ve kaba inlemelerinin sesi beni doruğa ulaştırıyor. Patlarken göğüslerini sıkıca kavriyorum, o yastığa zevk çılgılığı atarken onu dolduruyorum.

Orada kucaklaşarak yatıyor, nefesimizi düzenliyorduk, kollarım onu sarmıştı. Josie doğduğundan beri böyle sabahlar nadiren oluyor. O adeta bir alarm saati gibi, her gün aynı saatte uyanıyor. Saat 7'yi gösterir göstermez, beşiğinden fırtına gibi gevezelik etmeye başlıyor. Sabah seksi artık mümkün değil, o yüzden bunu tadını çıkarıyorum.

"Senden asla doyamayacağım galiba," diyor Erica, çarşafların içinde bana dönerek.

"İyi." Dişlerimle dudaklarını ısırıyorum. "Çünkü ben senden asla doyamayacağımı biliyorum."

Bana gülümsüyor ve kollarını bana doluyor, ellerini sırtıma koyup yüzünü çıplak göğsüme gömüyor. Onu içime çekiyorum, bu anın tadını çıkarıyorum. Bu kadını çok seviyorum.

Birkaç dakika sonra, dönüp saate bakar. "Neredeyse on bir

oldu," der.

"Sorun olur mu?" diye soruyorum.

"Mm-hmm. Josie burada olmadığı için biraz tuhaf." Omuzlarını silkiyor. "Kötü bir tuhaflık değil. Tabii ki. Mümkün olsaydı, tüm sabahlarımı böyle başlatırdım."

"Çok daha erken uyanmaya başlamamız gerekecek." Gülerek söylüyorum.

"Bu da çok daha erken yatmamız gerektiği anlamına gelir," diyor ve sözleriyle beni öpüyor.

"Doğru."

Josie yatağa girdikten sonra, gecelerin çoğunu burada geç saatlere kadar birbirimizi yiyip bitirerek geçiriyoruz. Bunu kaçırmaya hazır değilim, ama bu sabah fikrimi değiştirdim.

Erica bacağını bana doluyor ve ben ona bakıp, kaşlarımı anlamlı bir şekilde kaldırıyorum.

"Sadece sana sarılıyorum," diyor, gözlerini devirerek.

Kıkırdayarak gülüyorum. "Sarılıp yat."

Önceki gece ve dünkü partiye kadar süren tüm parti hazırlıklarından yorgun düşerek tekrar uykuya dalıyoruz. Bir saat sonra tekrar uyanıyorum ve Erica'yı yatakta uyurken bırakarak yataktan kalkıyorum. Bir yıl önce onu bu yatakta bıraktığım günü hatırlıyorum, onu incitmek niyetinde değildim ve o kader gecenin sonuçlarını hiç tahmin etmemiştim. Artık onu bir daha asla terk etmeyeceğimi biliyorum.

Dolabımdan bir bornoz alıp giydikten sonra sessizce odadan çıkıyorum. Koridordan mutfığa doğru yürüyerek Erica'nın en sevdiği şeyleri bir tepsiye koymaya başlıyorum: Dün köşedeki fırından aldığım kruvasanlar, pembe lalelerle dolu bir vazo, portakal suyu ve espresso makinemden çıkardığım vanilyalı köpüklü çift espresso.

Tepsi istediğim gibi olunca, köşedeki çekmeceyi açıp en arkaya uzanıyorum. Parmaklarım kadife bir kutuyu kavırıyor ve onu çekmecedan çıkarıyorum. Dün sabah kuyumcudan aldıktan sonra, partiden önce buraya saklamıştım. Kutuyu elimde tutup yavaşça açıyorum ve ince altın bir yüzükte solitaire markiz kesim bir elmas ortaya çıkıyor.

Erica bilmiyor ama, arkadaşlarının yardımıyla seçtim. Kuyumcuda saatlerce farklı yüzükleri inceledik, Beth ve Sadie onları denedi, böylece nasıl göründüklerini görebildim. Karatlar, altın ve platin dünyasında kendilerini kaybetmiş, tamamen heyecanlıydılar. Birkaç hafta önce Erica'nın babasından evlenme izni aldıktan sonra gittik.

Erica'nın bana çizdiği tablonun tam karşılığı olan bu sert adama evlilik teklifinde bulunmak beni çok korkutuyordu, ama biraz yalvardıktan sonra garip bir şekilde izin verdi. Herkese toplantım olduğunu söylememe rağmen, işten kaçarak onun ebeveynlerinin evini ziyaret ettim. Neden geldiğimi biliyordu

geldiğimi biliyordu, ama yine de bana rızasını vermeden önce beni biraz uğraştırdı. Erica'nın annesi de oradaydı ve onun da rızasını, gözyaşları içinde kabul ettim.

Tabii ki, kardeşine, Troy'a da sordum. Doğrusu, onun onayı benim için en önemliydi çünkü onun ve Erica'nın ne kadar yakın olduklarını biliyorum. Ya da, olanlardan önce ne kadar yakın olduklarını. Artık hiçbir sır kalmadığına göre, onların tekrar yakınlaşmalarını görmek güzeldi.

Onunla iş görüşmesi bahanesiyle apartmanın yakınında kahvaltıda buluştum, ama o oturur oturmaz niyetimi anladı. Her ağabey gibi bana laf attı, ama kız kardeşiyle evlenmemi isteyerek bana içten bir onay verdi. Evlilik teklifini yapmadan önce onayını almam gereken son kişi oydu.

Kadife kutuyu kapatıp tepsinin ortasına koyuyorum ve onu kaldırırken derin bir nefes alıyorum. Dün partide evlenme teklif etme fikri aklıma gelmişti, ama son anda fikrimi değiştirdim. Bu anın sadece ikimizin arasında olmasını istediğimi fark ettim ve bunu yapmak için daha iyi bir zaman düşünemiyorum. Haberi vermeden önce, bizim de bir sırrımız olması gerektiğini düşünüyorum.

Koridorda yürürken, tepsiyi ellerimde dikkatlice dengeleyerek yatak odamıza doğru ilerliyorum. İçeri girdiğimde, Erica'nın hala uyuduğunu görüyorum. Tepsiyi yatağın benim tarafına, onun yanına koyuyorum ve sonra yatağa girip yanına uzanıyorum. Kollarımı ona doladığımda kıpırdanıyor.

"Mmmm," diye yumuşak bir şekilde inleyerek ellerini ön kollarımın

etrafına doladı. "Gözlerini aç, uykucu," diye fısıldadım.

"M-mmm," diye itiraz ediyor.

Gölüyorum. Onu uyandırmayabilirdim, ama cevabını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Hayatının geri kalanını benimle geçirecek mi, bilmem gerekiyor.

"Lütfen," diye kulağına fısıldarım.

"Sen hiç pes etmiyorsun," diye inler, benden başka bir şey istediğimi düşünür, ki istiyorum, ama şimdi değil.

Kendini kaldırıp oturur ve ben de yanına otururum. Çarşafı kendine doğru çeker ve gözlerinin tepsiye takıldığını görürüm. O bir şey söylemeden, fark edilmeden yataktan kayarım.

"Kahvaltı..." diye başlar, ama sözünü keser ve tepsinin ortasındaki siyah kadife kutuyu gördüğünü anlarım.

Hızla başını çevirir ve beni yerde diz çökmüş halde görür. Şaşkınlıkla ellerini ağzına götürür.

"Erica Marie Gunner. Ben hiçbir şey aramıyorken hayatıma girdin, ama beni aramaya zorladın. Seninle hayatın nasıl olabileceğini görmemi sağladın. Canlı, tutkulu, güzel, alaycı, inatçı ve sevgi dolu biriyle. O gece çatı katında sana aşık oldum. Hikayemizin tersine yazıldığını ve yolumuzu kaybettiğimizi biliyorum, ama seninle birlikte olmak ve kızımızın babası olmak için her şeyi yeniden yapardım. Seni seviyorum. Her zaman seveceğim. Lütfen, hayatımın geri kalanını seni severek ve birlikte ailemizi yetiştirerek geçirmeme izin ver."

Erica bana bakarken yanağından tek bir gözyaşı damlasının düştüğünü görüyorum. Bütün hayatımı değiştirecek tek kelimeyi bekleyerek ona umutla bakıyorum.

"Evet," diyor, sesi hıçkırıklarla boğuluyor. "Aman Tanrım, evet."

Kendimi toparlayıp yatağa tırmanıyorum ve onu kollarıma alıyorum. Onu sıkıca sararken, göğsüme yaslanıp sessizce ağlıyor. Sonunda bana bakıyor ve dudaklarında kocaman bir gülümseme beliriyor. Onun için dökmek istediğim tek gözyaşları bunlar. Mutluluk gözyaşları.

"Bu harika bir konuşmaydı," diyor yumuşak bir kahkaha atarak, başını sallarken daha fazla gözyaşı döküyor.

"İzin verir misin?" diye soruyorum, hala açılmamış kutunun bulunduğu tepsiye başımı sallayarak. O da heyecanla başını sallıyor ve ben de vazoda duran pembe lalelerin altından kutuyu alıyorum. Kutuyu aramıza çekip yavaşça açıyorum, altın menteşelerin çıkardığı ses odadaki tek ses oluyor, ta ki o bir çığlık atana kadar.

Kadife yastıktan yüzüğü çıkarır ve Erica'nın elini tutarım. Elini bana uzatırken titriyor. Yüzüğü parmağına takarım ve o inanamadan yüzüğe bakar. Yüzük ona çok yakışır, sanki onun için yapılmış gibidir. Sanki bu an bizim için yaratılmış gibidir. Elini kaldırır ve parmak eklemlerine dudaklarımı bastırırım.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı, bana ve yüzüğe bakarak.

"İnan," diye fısıldarım.

"Olan her şeye. Bunun böyle sonuçlanacağını hiç hayal etmemiştim. Benim için. Josie için."

"İkinizi de seviyorum. Her zaman."

Sonraki birkaç saati yatakta kahvaltı yaparak ve heyecanla gelecek hakkında konuşarak geçiriyoruz. Erica, Bayan Vallejos'un adını telaffuz ediyor ve bu, dudaklarından çıkan bir melodi gibi geliyor. Dudaklarını öpmeden duramıyorum, sonra

tekrar sevişmeye başlamadan önce. Ve tekrar. Şefkatle ve sevgiyle. Tüm bu süreç boyunca, gözlerim odaya gökkuşağı prizmaları yansıtan ısıltılı yüzüğe takılıp kalıyor. Onu takan bu kadın benim sonsuza dek benim.

Bölüm 62

ERICA

Bir Yıl Sonra

Odanın ortasındaki eski ahşap makyaj masasının önünde oturmuş rujumu düzeltirken, annem duvağımı tutarak yanıma yaklaşır. Duvağım beyaz ve narindir, alt kısmı otel odasının halı kaplı zemini sürtünür, işlemeli boncuklu çiçekler hareket ettikçe ışığı yakalar. Aynadan ona gülümserim ve rujumu masanın üzerine bırakırım.

"Çok güzelsin tatlım," diyor yumuşak bir sesle, sesi boğazında düğümleniyor.

"Teşekkürler anne," diyorum.

Bu an için, onunla geçirdiğim nadir anlardan biri için, içimi kaplayan büyük bir minnettarlık hissediyorum. İlişkimiz her zaman kolay olmadı, çoğunlukla babam ve onun tüm kararlarında yanında durma ihtiyacı ve büyüyen çocuklarına karşı soğuk tavırları yüzünden. Ama burada, annemin yanında, bu özel günde

sevgi ve şefkatini hissedebiliyorum. Düğün günüm.

Bu günün geldiğine inanamıyorum. Aylarca süren planlamaların ardından, sonunda Marco ile evleniyorum. O teklif ettiği gün onunla evlenirdim, ama Josie'nin onun ailemize alışması için biraz beklememizde ısrar etti. Ayrıca, her şeyin benim istediğim gibi olmasını istediğini söyleyerek, planlamam için bana bolca zaman tanımakta ısrar etti.

Sadece birkaç ay dayandım, mükemmel bir düğün istemediğimi söyledim. Sadece onunla evlenmek istiyordum. Düğünüm, anne olmak gibi, hiç hayal etmediğim bir şeydi. Ama şimdi iki yaşında bir kızım var ve kilisenin arka odasında, koridordan yürümek için son hazırlıklarımı yapıyorum. Hayatın bu kadar çabuk değişmesi ne garip. *Benim* nasıl değiştiğim.

Kalbimizde yer eden şehir olan Manhattan'ın kalbinde bir kilise seçtik. Tanıştığımız şehir. Evimiz olan şehir. Çevresindeki hareketli, modern şehirden sıyrılan, taş ve vitraylarla yükselen, ağaçlarla çevrili bir kilise üzerinde oybirliğiyle karar kıldık. Onu görür görmez aşık oldum. Marco da öyle.

Gerisi kolay oldu, kilisenin mimarisinin hikayesini anlatmasına izin verirken, sıraya beyaz güller ve şakayıklar koymayı seçtim. Buketim makyaj masasının üzerinde dururken, şimdi çiçeklerin kokusunu alıyorum. Çiçeklere nazikçe dokunuyorum, parmaklarımın arasında kadifemsi yaprakları hissederek kokularını içime çekiyorum.

"Anne," diyor Josie heyecanla kapıdan girerken.

Sandalyeyi ona doğru çeviriyorum, beyaz elbisesi ve çiçek taçıyla bana doğru koşarken kalbim patlıyor. Ellerimi uzatıp bana ulaşır ulaşmaz onu kucağıma alıyorum.

"Çiçek kızım nasıl?" diye soruyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum.

"Anne prenses!" diye bağırır, omuzlarımdan sarkan dalgalı saçlarıma dokunur.

"Sen de prensessin!"

"İşte buradasın!" diyor Beth, kapıdan girerken, arkasından Sadie ve Monica geliyor.

Üçü de ipek, pembe gelinlikleriyle çok güzeller. Onları, kızım olan genç prensese hayran olan üç peri olarak hayal ederken gülümsüyorum.

"Ona baktığınız için teşekkürler," diyorum.

"Ah, Erica," diyor Beth, ellerini ağzına götürerek. "Çok güzelsin." Sesinden ağlamak üzere olduğunu anlayabiliyorum.

"Ayağa kalk, ayağa kalk," diyor Monica heyecanla.

Dediğini yapıyorum ve Josie'yi nazikçe yere bırakıyorum. Elini tutuyorum ve ikimiz birlikte yavaşça dönüyor.

"Sen en güzel gelinsin," diyor Sadie ve gözlerinde biriken yaşlara şaşıyorum.

"Bu önemli günde burada olduğunuz için teşekkürler," diyorum.

"Başka hiçbir yerde olmak istemezdik," diyor Beth.

Monica, Josie'yi lüks koltuklardan birine götürüp çiçek tacını düzeltirken, ben de el ele tutuşmuş bana bakan iki en iyi arkadaşımı bakıyorum. Onlar olmasaydı hiçbir şeyi başaramazdım. Her şeye layıklar. Josie'nin doğum günü partisinde bana anlattıkları çılgın hikayeyi hatırlıyorum ve daha sonra resepsiyonda neler olup bittiğini onlara sormayı kendime hatırlatıyorum.

"Neredeyse zamanı geldi," diyor annem, koluma nazıkçe dokunarak koluna asılı duran duvağıma işaret ediyor. Ona bakıyorum ve sanki onun yaşını ilk kez görüyor gibiyim. O çok güzel, ama yaşılanıyor. Onun burada olmasına çok minnettarım. Beni mihraba götürecek olan babam da her an buraya gelebilir. Biraz uzaklaşmış olsak da, son aylarda sırları açığa çıkardığımda birbirimize daha da yakınlaştık.

Başımı sallayıp ona sırtımı dönüyorum. O başımın tepesine duvağı yerleştirirken, ben de beyaz gelinliğimin önünü düzeltiyorum, dantelleri ve boncukları parmak uçlarımı gıdıklıyor. Bu gelinliği çok seviyorum. Marco'nun beni bu gelinlikle gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Bu düşünce kalbimi kıpır kıpır ediyor.

Kapıda birinin boğazını temizlediğini duyuyorum ve aynanın yansımasında arkamda duran babamı görüyorum. Gelinlik içinde duran beni görünce gözle görülür şekilde boğazı düğümleniyor. Onu hiç ağlarken görmediğimi sanıyorum ve kendi gözyaşlarımın akmaması için tüm gücümü kullanıyorum. Yavaşça ona doğru dönüyorum, odadaki diğer kadınlar Josie'yi de alıp yanından geçerek bize bu anı yaşıyorlar.

"Merhaba baba," diye fısıldadım.

"Vay canına," diyor başını sallayarak.

"İnanabiliyor musun?" Yumuşak bir

kahkaha atıyorum. "Henüz tam olarak

idrak edemedim."

Ona zayıf bir gülümsemeyle, makyaj masasından buketi dikkatlice alıp ona doğru yürüdüm. O da boş olan elimi eline aldı ve nazikçe sıktı.

"Seninle burada olduğum için çok mutluyum," diyor.

Elimi yüzüne götürdüm, avucum onun etrafını sararken kırıksıklıkları daha da derinleşti.

"Teşekkürler, baba."

Bir an öylece birbirimize bakarız, bu anın sessizliğini ve sevgisini kucaklarız. Bizim için nadir bir an. Babama karşı her zamanki hislerim ne olursa olsun, bu odada yok olurlar. Bugünlük.

"Gitmeliyiz." Boğazını temizler.

Başımı sallayıp koluna giriyorum. Koridordan kiliseye açılan çift kapıya doğru yürüyoruz. Diğer tarafta, koridorun sonunda Marco'nun durduğunu biliyorum. Ona ulaşmak için sabırsızlanıyorum, ama aynı zamanda bu anı unutmamak için zamanın yavaşlamasını istiyorum. Orgdan tanıdık düğün marşı çalıyor ve nedimelerimin koridorda zarıfçe yürüdüklerini, ardından da çiçek sepetiyle Josie'nin geldiğini hayal edebiliyorum. Kalbim kapılara doğru atıyor, keşke bunu görebilseydim diyorum, ama fotoğraflar olacağını biliyorum. Zaman ayırdığım tek şey, her şeyi güzelce yakalayacak ve bu anıları sonsuza kadar saklayacak bir fotoğrafçı bulmaktı.

Org sessizce sustuktan sonra tekrar çalmaya başlıyor ve bana işaret veriyor. Kapılar yavaşça açılırken derin bir nefes alıyorum. Babam ve ben yavaş adımlarla ilerlerken kilisenin içi görünmeye başlıyor. Gözümün ucuyla koridoru süsleyen çiçekleri ve başlarını çeviren insanlarla dolu sıraları görüyorum, ama dikkatim diğer uçta, sabırla bekleyen adamda.

Hayatımda gördüğüm en güzel manzarayı izlerken, farkında olmadan yanağımdan tek bir gözyaşı damlası süzülüyor. Marco siyah smokin içinde duruyor, kahverengi gözleri benim yaklaşmamı izlerken yüzünde ağlamaklı bir gülümseme var. Josie onun yanında duruyor, eli sıkıca onun elini tutuyor. Varlığımın her zerresi onlara doğru ışık saçıyor gibi hissediyorum. Tüm dünyam koridorun sonunda beni bekliyor, ama aynı zamanda burada, benimle birlikte.

Josie'nin kardeşi de burada, ama bunu Marco dışında kimse bilmiyor. Dün hamile olduğumu öğrendim. İçimde tuhaf bir his uyandıktan sonra, banyoda sabırla test çubuğunun bize geleceğimizi göstereceğini bekledik. Test pozitif çıkınca Marco beni kendine çekti. Birbirimize sarıldığımızda ikimiz de titriyorduk.

"Bu, hayal edebileceğim en güzel düğün hediyesi," dedi.

Katılıyorum. Bu düğün, sadece bizim çift olarak birleşmemizi değil, ailemizin birleşmesini de simgeliyor. Sabırla bekleyen ona bakarken, ondan yayılan sevgi karşısında dizlerim titriyor. Sadece benim için değil, kızımız ve doğmamış bebeğimiz için de.

Bu an gerçek gibi gelmiyor, ama babamın elini sıkıp sonra benim elimi tuttuğunda, basit dokunuşuyla beni saran sıcaklığı ve sevgisiyle bunun gerçek olduğunu anlıyorum. Her şeyin. O benim gözyaşlarımı silip sonra kendi gözyaşlarını silerken, ben ona gülümsüyorum. Beni dikkatlice merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve birbirimizin ellerini tutarak sonsuza kadar birbirimize söz vermeye hazırlanıyoruz.

Rahip konuşmasına başlamadan önce, ikimiz de kilise sıralarında oturan insanlara bakıyoruz. Çoğu sevgi dolu gülümsemelerle bizi izliyor, birkaçı ise ağlıyor ve mendillerini sıkıca tutuyor. Sevdiğimiz herkes bu odada, ailemizden arkadaşlarımıza, gazeteden iş arkadaşlarımıza kadar, farkında olmadan aşk hikayemizin yazılmasını izleyenler. Kalbim çok dolu.

Arkadaşlarımız ve ailelerimizin ayrı oturmak yerine birlikte oturmasını tercih ettik. Bizim birliğimiz onların birliğidir. Bizim ailemiz, onların ailesidir. Çok uzun süre bir sırrı sakladıktan sonra, artık hepimizi ayıran yalanlar istemiyordum. Gerçeğimiz karmaşık olabilir, ama bizimdir ve bizi bu noktaya getirdi.

Marco'nun annesini ön sırada, ailemin yanında otururken görüyorum. O benim için anında bir anne oldu ve onu tanıyarak, Marco'nun onun sayesinde neden böyle olduğunu anlıyorum. O, şimdiye kadar tanıdığım en büyük kalbe sahip harika bir insan ve Josie'nin sevgi dolu büyükannesi. Her şeye rağmen, tereddüt etmeden ikimizi de kucakladı. Ona sevgi dolu bir gülümseme gönderiyorum ve o da duygusal bir şekilde başını sallıyor.

Marco'nun arkasından, smokinli yakışıklı kardeşim durduğu yere bakıyorum. Bana güven verici bir göz kırptıyor ve kalbim kabarıyor. Onun eskisi gibi hayatıma geri dönmesinden, en iyi arkadaşım olmasından çok mutluyum. Marco'yu hayatıma, Josie'nin hayatına geri almamı söyleyerek bunun gerçekleşmesinde ne kadar büyük bir rol oynadığını bilmiyor. Bu yüzden Marco'nun sağdıçlarından biri olarak burada duruyor.

Marco'ya bakıyorum ve gözlerinin bana dikildiğini görüyorum. Sevgisini hissetmem için hiçbir şey söylemesine gerek yok. Sevgisi ondan yayılıyor. Bunun gerçek olduğuna kendimi ikna etmek için kendimi çimdiklemek istiyorum ve gerçeklikten şüphe ettiğimi hissederse, soruma cevap vermek için başını sallar. Bu gerçek.

Onun mükemmel dudaklarından çıkan "Evet" kelimesi, kafamda sonsuza kadar güzel bir şarkı olarak çalmaya devam edecek ve ben de ona aynı kelimeleri tekrar ederken, tüm kalbimle söylüyorum. Bu adamı, benim için olduğu her şey ve

ocuklarımın babası olduğu için. Beni öpmek için kendine çektiğinde, vücudum onun vücuduna akıyormuş gibi hissediyorum, biz bir oluyoruz, alkışlar ve tezahüratlar kiliseyi dolduruyor ve mutlu sonumuzun müziğini oluşturuyor.

SON

Daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Şaşırtıcı bir fiyata başka bir bağımlılık yaratan romantik dizi mi istiyorsunuz?

[Amazon'daki box setlerimi keşfetmek için bu metni tıklayın!](#)

Veya haber bültenime kaydolun ve **ücretsiz** bir **romantik roman** kazanın:

<https://www.subscribepage.com/rebecca-baker-english>

İçindekiler

[Açıklama Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62 Daha](#)
[fazlasını mı](#)
[istiyorsunuz?](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM